LUCINDA
RILEY
SCRISOAREA
DE DRAGOSTE
LITERA
BLUE
MOON

BLUE
MOON

LUCINDA RILEY

SCRISOAREA DE DRAGOSTE

Traducere din limba engleză și note
MIHAELA-MAGDALENA DUMITRU

LITERA
București

The Love Letter
LUCINDA RILEY
Copyright © 2018 Lucinda Riley

Scrisoarea de dragoste
Lucinda Riley

Copyright © 2022 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Laura Runcanu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare și prepress: Laura Carîp

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9405-8

ISBN EPUB 978-606-33-9566-6

Pentru Jeremy Trevathan

NOTA AUTOAREI

Am început să scriu *Scrisoarea de dragoste* în 1998 – exact acum douăzeci de ani. După publicarea câtorva romane care au avut succes, am decis să scriu un roman de aventură, plasat într-o ficţională familie regală a Marii Britanii. La momentul acela, popularitatea monarhiei scăzuse dramatic, ca urmare a morţii prinţesei Diana. În 2000 a fost sărbătorit centenarul Reginei Mame, iar festivităţile naţionale oficiale urmau să aibă loc la scurtă vreme după lansarea cărţii. Privind retrospectiv, poate că ar fi trebuit să acord mai multă atenţie unei cronici anterioare publicării cărţii, care sugera că Palatul St. James nu va gusta subiectul. În zilele dinaintea lansării, promovările din librării, comenzile şi evenimentele de relaţii publice an fost contramandate în mod inexplicabil şi, drept urmare, *Seeing Double* – cum se numea cartea atunci – abia dacă a văzut lumina zilei.

Editura mi-a anulat apoi contractul pentru următoarea carte şi, în ciuda faptului că am bătut la nenumărate uşi pentru a semna un nou contract, toate mi s-au închis în faţă. La momentul acela, am fost de-a dreptul devastată să îmi văd cariera distrusă peste noapte. Din fericire, eram proaspăt căsătorită şi aveam un copil mic, aşa că m-am concentrat asupra creşterii copiilor mei şi am scris trei cărţi pentru propria-mi plăcere. Privind în urmă, pauza aceasta s-a dovedit o binecuvântare, dar când cel mai mic dintre copiii mei a început şcoala, am ştiut că trebuia să îmi iau inima în dinţi şi să trimit manuscrisul cel mai recent unui agent. Mi-am schimbat numele de

familie, din precauţie, şi după câţiva ani de sihăstrie, am primit cu extaz vestea că o editură era interesată să îl cumpere.

După câteva romane, am decis împreună cu editura că era timpul să i se acorde a doua şansă romanului *Seeing Double*. Este important să ne amintim că *Scrisoarea de dragoste* este un roman istoric. Dacă i-aş plasa acţiunea în lumea de astăzi, povestea ar fi complet neverosimilă, din cauza progresului tehnologic, mai ales în ceea ce priveşte dispozitivele de înaltă tehnologie folosite astăzi de serviciile noastre de securitate.

La final, aş vrea să reiterez că *Scrisoarea de dragoste* ESTE o operă de ficţiune care nu propune paralele cu viaţa de familie a iubitei noastre regine. Sper că veţi gusta această versiune „alternativă" a istoriei, DACĂ va reuşi să ajungă în mâinile dumneavoastră de data aceasta...

PROLOG

Londra, 20 noiembrie 1995

– James, dragule, ce faci?

El a privit în jur, dezorientat, apoi a făcut câţiva paşi înainte, clătinându-se.

Ea l-a prins chiar înainte să cadă.

– Ai umblat prin somn din nou, nu-i aşa? Haide, te duc înapoi în pat.

Vocea blândă a nepoatei sale i-a dat de înţeles că se află tot pe Pământ. Ştia că stătea acolo cu un motiv, că avea de făcut ceva urgent, ceva ce lăsase până în ultimul moment...

Dar acum amintirea dispăruse. Nefericit, a lăsat-o să îl conducă la pat, scârbit de picioarele sale fragile, care îl făceau neputincios ca un prunc, şi de mintea împrăştiată, care îl trădase din nou.

– Gata, a zis ea, aşezându-l confortabil. Te mai doare? Ai mai vrea un pic de morfină?

– Nu. Te rog, eu...

Morfina era cea care îi transforma mintea într-un jeleu. Ziua următoare nu va mai lua deloc şi atunci îşi va aminti ce avea de făcut înainte de a muri.

– Bine. Relaxează-te şi încearcă să dormi un pic, l-a liniştit ea, mângâindu-i fruntea cu palma. Doctorul va veni în curând.

Ştia că nu trebuie să adoarmă. A închis ochii, căutând, căutând disperat... frânturi de amintiri, chipuri...

Apoi a văzut-o, limpede ca în ziua în care a întâlnit-o. Atât de frumoasă, atât de blândă...

– Îţi aminteşti? Scrisoarea, dragul meu, i-a şoptit ea. Mi-ai promis să o returnezi...

Desigur!

A deschis ochii, încercând să se ridice şi a văzut chipul îngrijorat al nepoatei sale deasupra lui. A simţit o înţepătură dureroasă în interiorul cotului.

– Doctorul îţi dă ceva de calmare, James, dragule, a zis ea.

Nu! Nu!

Cuvintele refuzau să i se formeze pe buze, iar în timp ce acul îi pătrundea în piele, şi-a dat seama că amânase prea mult.

– Îmi pare rău, îmi pare foarte rău, a spus el cu voce gâfâită.

Nepoata sa a văzut cum i se închid în sfârşit pleoapele, iar tensiunea îi părăseşte corpul. Şi-a lipit obrazul fin de al lui şi l-a simţit ud de lacrimi.

Besançon, Franţa, 24 noiembrie 1995

Femeia a intrat încet în salon şi s-a apropiat de foc. Era o zi rece, iar tusea i se înrăutăţise. Lăsându-şi trupul fragil pe un scaun, a ridicat ultimul număr din *The Times* de pe masă pentru a citi necrologurîle, în timp ce îşi lua obişnuitul ei ceai englezesc la micul dejun. A pus ceaşca pe farfurie cu un zăngănit când a văzut titlul care ocupa o treime din prima pagină.

O LEGENDĂ VIE A MURIT

Sir James Harrison, considerat de mulţi cel mai mare actor din generaţia sa, a murit ieri în locuinţa sa din Londra, înconjurat de familie. Avea nouăzeci şi cinci de ani. Săptămâna viitoare va avea loc înmormântarea privată, urmată de o slujbă de comemorare la Londra, în ianuarie.

A simţit cum i se strânge inima, iar ziarul îi tremura atât de tare în mână, încât abia a mai putut citi restul. În dreptul articolului era o fotografie în care el era alături de regină, primind Ordinul Imperiului Britanic. În timp ce lacrimîle începeţoşau imaginea, i-a trasat cu

un deget conturul profilului puternic, coama groasă de păr încărunţit...

Ar putea să... să îndrăznească să se întoarcă? O ultimă dată, ca să îşi ia rămas-bun...?

În timp ce ceaiul i se răcea nebăut lângă ea, a dat pagina ca să continue să citească, savurând detaliile despre cariera şi viaţa lui. Apoi atenţia i-a fost atrasă de un alt titlu mai mic, plasat mai jos:

CORBII AU DISPĂRUT DIN TURN

S-a anunţat aseară că faimoşii corbi de la Turnul Londrei au dispărut. Potrivit legendei, păsările locuiesc aici de peste cinci sute de ani, păzind turnul şi familia regală, după cum a decretat Carol al II-lea. Îngrijitorul corbilor a constatat dispariţia lor ieri-seară, iar acum se desfăşoară o căutare la nivel naţional.

– Cerurile să ne ferească, a şoptit ea, iar frica i-a pătruns până în oasele bătrâne.

Poate că era numai o coincidenţă, dar ştia prea bine semnificaţia legendei...

GAMBITUL REGELUI

Mutare de deschidere prin care albul oferă un pion pentru a devia un pion negru

CAPITOLUL 1

Londra, 5 ianuarie 1996

Joanna Haslam gonea prin Covent Garden, cu răsuflarea grea şi plămânii obosiţi de efort. Ocolind turişti şi grupuri de elevi, aproape că s-a izbit de un flaşnetar şi rucsacul din spate i-a zburat într-o parte. A ieşit pe Bedford Street chiar în clipa când o limuzină se oprea în faţa porţilor din fier forjat de la intrarea în biserica St. Paul. Fotografii inconjuraseră maşina în clipa în care şoferul a coborât pentru a deschide portiera din spate.

„Fir-ar! Fir-ar!"

Cu ultimele fărâme de putere, Joanna a sprintat pe ultimii metri până la porţi şi a traversat curtea pavată de dincolo de ele, in timp ce ceasul de pe faţada din cărămidă roşie a bisericii îi confirma că întârziase. Apropiindu-se de intrare, şi-a aruncat privirea spre mulţimea de paparazzi şi a văzut că Steve, fotograful ei, se afla în primul rând, cocoţat pe trepte. A fluturat o mână spre el, iar el i-a făcut semn cu degetul mare în sus, în timp ce se strecura prin buluceala de fotografi inghesuiţi în jurul vedetei care coborăse din limuzină. Odată intrată în biserică, a văzut că stranele erau înţesate de lume, luminate de lucirea blândă a candelabrelor care atârnau din tavanul înalt. În fundal, orga intona o muzică funebră.

După ce şi-a fluturat legitimaţia de presă în direcţia plasatorului, s-a strecurat în ultima strană cu respiraţia intretăiată şi s-a aşezat recunoscătoare. Umerii i se ridicau şi coborau cu fiecare respiraţie gâfâită, în vreme ce cotrobăia în rucsac după carnet şi pix.

Deşi aerul din biserică era glacial, Joanna simţea broboane de sudoare pe frunte; gulerul înalt al puloverului negru, din lână miţoasă, pe care îl aruncase pe ea în grabă i se lipea acum de piele şi o irita. A scos un şervеţel şi şi-a suflat nasul care îi curgea. Apoi, trecându-şi o mână prin coama încâlcită de păr lung şi negru, s-a rezemat cu spatele de strană şi a închis ochii, ca să îşi recapete răsuflarea.

La numai câteva zile după începerea unui nou an, care debutase cu atâtea promisiuni, Joanna simţea nu atât că fusese părăsită, ci că fusese de-a dreptul azvârlită din vârful clădirii Empire State. Cu avânt. Fără nici un avertisment.

Cauza era *Matthew*... iubirea vieţii ei – sau, mai degrabă, de ieri începând, fosta iubire a vieţii ei.

Şi-a muşcat cu putere buza inferioară, poruncindu-şi să nu înceapă din nou să plângă şi şi-a întins gâtul în direcţia primelor bănci, cele de lângă altar, remarcând cu uşurare că rudele pe care le aşteptau cu toţii nu sosiseră încă. Aruncând o privire înapoi, dincolo de uşile principale, a văzut că paparazzii aflaţi afară îşi aprindeau ţigări şi îşi reglau obiectivele aparatelor de fotografiat. Persoanele îndoliate din faţa ei începeau să se sucească pe locurile lor, şoptind către cei de alături. A cercetat rapid mulţimea în căutarea celor mai demne celebrităţi de a fi menţionate în articol, străduindu-se să le identifice după capetele văzute din spate, care erau mai toate albe sau cărunte. Notând numele în agendă, a lăsat imaginile zilei de ieri să îi invadeze din nou mintea...

Matthew apăruse după-amiază pe neaşteptate în pragul apartamentului ei din Crouch End. După zaiafeturile de Crăciun şi de Revelion, cei doi căzuseră de acord să se retragă fiecare în apartamentul propriu şi să petreacă măcar câteva zile liniştite înainte de a reîncepe munca. Din păcate, Joanna îşi petrecuse timpul doborâtă la pat de cel mai urât guturai de care avusese parte în ultimii

ani. Îi deschisese uşa lui Matthew strângând la piept sticla cu apă caldă în formă de ursuleţ Winnie, îmbrăcată in vechea ei pijama flauşată şi o pereche de şosete în dungi, pe care le purta în pat.

Văzuse imediat că ceva era în neregulă, după cum rămăsese lângă uşă, refuzând să îşi dea jos paltonul, iar privirea îi fugea de colo colo, uitându-se la tot ce era în jur, mai puţin la *ea*...

Apoi o informase că se „tot gândise". Că nu vedea încotro merge relaţia lor. Şi poate era momentul să îi pună capăt.

– Suntem împreună de şase ani, zisese el, jucându-se nervos cu mănuşile pe care i le dăruise ea de Crăciun. Nu ştiu, întotdeauna am crezut că odată cu trecerea timpului voi vrea să mă căsătoresc cu tine, să oficializăm legătura. Dar momentul acela nu a venit... continuase el, dând din umeri fără vlagă. Şi dacă nu simt asta acum, nu cred că o voi simţi vreodată.

Mâinile Joannei rămăseseră încleştate pe sticla cu apă fierbinte, privindu-l cu o expresie vinovată, precaută. Căutând în buzunarul pijamalei, găsise un şerveţel umed şi îşi suflase nasul cu putere. Apoi se uitase ţintă în ochii lui.

– Cine este?

Roşeaţa i se întinsese lui Matthew pe faţă şi pe gât.

– Nu am vrut să se întâmple, bălmăjise el, dar s-a întâmplat şi nu mă mai pot preface.

Joanna îşi amintise petrecerea de Revelion la care fuseseră împreună, în urmă cu patru seri. Şi hotărâse că el se prefăcuse cât se putea de bine.

Se părea că o chema Samantha. Lucra la aceeaşi agenţie de publicitate cu el. Şi încă directoare! Totul începuse în seara pe care Joanna o petrecuse în faţa casei unui parlamentar conservator, încercând să afle detalii despre o poveste vulgară şi nu mai ajunsese la petrecerea de Crăciun de la agenţia lui Matthew. Prin cap i se rotea cuvântul „clişeu". Dar apoi se oprise brusc; de unde

proveneau clişeele, dacă nu de la numitorii comuni ai comportamentului uman?

– Îţi jur, am încercat să nu mă mai gândesc la Sam, continuase Matthew. Am încercat în timpul Crăciunului. M-am simţit minunat alături de familia ta în Yorkshire. Dar apoi ne-am întâlnit din nou săptămâna trecută, ca să bem ceva împreună şi...

Joanna ieşea din scenă. Samantha intra. Simplu ca bună ziua.

Nu reuşea decât să se holbeze la el, cu ochii fierbinţi din cauza şocului, a furiei şi a fricii, în timp ce el continua să vorbească.

– La început am crezut că este o simplă pasiune trecătoare. Dar este evident că dacă am asemenea sentimente pentru o altă femeie acum, pur şi simplu nu pot să îmi iau angajamente faţă de tine. Aşa că nu fac decât ceea ce este drept.

Se uitase la ea de parcă o implora să îi mulţumească pentru noblеţea gestului său.

– Ce este drept..., repetase ea, cu o voce pustiită.

Apoi izbucnise într-o revărsare de lacrimi reci, provocate de febră. De undeva, de departe, îi auzea vocea care îndruga alte scuze. Forţându-se să-şi deschidă ochii umflaţi, scăldaţi în lacrimi, il privise cum se scufunda, mic şi ruşinat, în fotoliul ei din piele tocită.

– Ieşi, reuşise să murmure într-un sfârşit. Trişor mizerabil, josnic, mincinos şi nemernic ce eşti! Ieşi de-aici! *Ieşi imediat!*

Privind retrospectiv, ce o umilise cel mai tare pe Joanna era faptul că nu fusese nevoie să îl convingă. Se ridicase, mormăind ceva despre diferite obiecte pe care le lăsase în apartamentul ei şi că ar trebui să se întâlnească la o cafea după ce se vor aşeza lucrurile, apoi se repezise de-a dreptul către uşă.

Joanna petrecuse restul serii plângând la telefon cu mama ei, în mesageria vocală a celui mai bun prieten, Simon, şi în blăniţa tot mai jilavă a lui Winnie the Pooh sub formă de sticlă de apă caldă.

În cele din urmă, mulțumită unei cantități zdravene de somnifere și coniac, adormise buștean, liniștită că măcar avea următoarele câteva zile libere datorită orelor suplimentare petrecute la biroul știrilor înainte de Crăciun.

Apoi, în dimineața aceasta la ora nouă, sunase telefonul mobil. Joanna se trezise din somnul indus de medicamente și întinsese o mână spre el, rugându-se ca la celălalt capăt să fie Matthew, devastat, pocăit, conștient de enormitatea a ceea ce făcuse.

– Eu sunt, se răstise la ea o voce aspră, cu accent de Glasgow.

Joanna înjurase pe muteşte, cu privirea spre tavan.

– 'Neața, Alec, zisese ea pe o voce fornăită. Ce vrei? Sunt liberă astăzi.

– Îmi pare rău, dar nu ești. Alice, Richie și Bill au sunat toți că își iau zi liberă. Va trebui să îți iei zilele de recuperare altă dată.

– Fac parte din același club, zisese Joanna, trimițând pe fir o demonstrație de tuse puternică, exagerată. Îmi pare rău, Alec, dar și eu mai am puțin și mor.

– la-o astfel: muncești astăzi, iar când vei fi în formă bună, vei putea să te bucuri de timpul liber la care ai dreptul.

– Nu, chiar nu pot. Am temperatură. Abia mă țin pe picioare.

– Atunci vei fi bine. Este o treabă pentru care trebuie să stai pe scaun, la Biserica Actorilor din Covent Garden. Este o slujbă de comemorare pentru Sir James Harrison, la ora zece.

– Nu îmi poți face asta, Alec, *te rog*. Ultimul lucru de care am nevoie este să stau într-o biserică unde trage curentul. Deja am răcit cobză. Va trebui să mergi la o slujbă de comemorare pentru *mine*.

– Îmi pare rău, Jo, nu am de ales. Plătesc eu pentru un taxi până acolo și înapoi. Te poți duce direct acasă după aceea și îmi trimiți articolul pe mail. Încearcă să vorbești cu Zoe Harrison, da? L-am trimis pe Steve să facă

fotografii. Ar intra pe prima pagină dacă este înţolită frumos. Gata, vorbim mai târziu.

– Fir-ar!

Joanna îşi aruncase capul înapoi pe pernă de disperare. Apoi sunase la o companie de taxi din zonă şi se împleticise până la şifonier ca să caute o rochie neagră potrivită.

În majoritatea timpului, îşi iubea slujba, *trăia* pentru ea, aşa cum remarcase Matthew de multe ori, dar în dimineaţa aceasta se întreba în mod serios de ce. După şederi de scurtă durată la câteva ziare regionale, în urmă cu un an fusese angajată ca reporter începător la *Morning Mail*, care avea sediul la Londra şi era unul dintre cel mai bine vândute cotidiene naţionale din ţară. Slujba greu obţinută, însă modestă, aflată pe treapta cea mai de jos a piramidei profesionale, o punea într-o poziţie din care îi era greu să refuze. Aşa cum îi amintea tot timpul Alec, editorul de la ştiri, erau o mie de alţi tineri jurnalişti înfometaţi în spatele ei. Cele şase săptămâni în redacţia de ştiri fuseseră cel mai greu post de până atunci. Orele de lucru erau interminabile, iar Alec – în acelaşi timp stăpân de sclavi şi profesionist dedicat meseriei – nu aştepta de la ceilalţi nimic mai prejos decât ceea ce era el însuşi pregătit să facă.

– Prefer de o mie de ori mai mult paginile despre stilul de viaţă, spusese vorbind pe nas, trăgându-şi pe ea un pulover negru nu foarte curat, o pereche de dresuri groase şi o fustă scurtă din respect faţă de ocazia sumbră.

Taxiul întârziase zece minute, apoi se oprise de tot într-un monumental blocaj în trafic pe Charing Cross Road.

– Scuze, iubire, n-ai ce face, spusese şoferul.

Joanna se uitase la ceas, îi azvârlise o bancnotă de zece lire şi sărise afară din maşină. Alergând pe străzi spre Covent Garden, gâfâind şi simţind cum îi curge nasul, se întreba dacă viaţa putea fi mai rea de atât.

S-a trezit din reverie când congregaţia şi-a încetat deodată murmurul. A deschis ochii şi a întors capul tocmai când în biserică începeau

să intre în şir indian rudele lui Sir James Harrison.

Grupul era condus de Charles Harrison, singurul copil al lui Sir James, acum trecut bine de şaizeci de ani. Locuia la Los Angeles şi era regizorul de succes al unor filme de acţiune cu buget mare şi multe efecte speciale. Îşi amintea vag că în urmă cu ceva vreme câştigase un Oscar, dar filmele lui nu erau genul la care mergea ea de obicei.

În dreptul lui Charles Harrison era Zoe Harrison, fiica lui. Aşa cum sperase Alec, Zoe arăta uluitor într-un costum negru strâns pe corp, cu o fustă scurtă, care îi punea în evidenţă picioarele lungi, iar părul îi era prins la spate într-un coc elegant, care conferea perfecţiune frumuseţii sale de trandafir englezesc. Era actriţă, cu o carieră cinematografică în plină ascensiune, iar Matthew era nebun după ea. Zicea mereu că Zoe îi amintea de Grace Kelly – femeia visurilor sale, se pare –, făcând-o pe Joanna să se întrebe de ce ieşea cu o brunetă deşirată, cu ochi negri, aşa cum era ea. Şi-a înghiţit nodul din gât, pariind pe sticla ei în formă de Winnie the Pooh că această „Samantha" era o blondă minionă.

De mâna lui Zoe Harrison venea un băiat de nouă sau zece ani, părând stânjenit în costumul negru cu cravată: fiul lui Zoe, Jamie Harrison, botezat după străbunicul său. Zoe îl născuse pe Jamie pe când avea numai nouăsprezece ani şi refuza şi acum să spună cine era tatăl. Sir James îşi apărase nepoata cu loialitate, decizia ei de a păstra copilul şi de a nu dezvălui nimic despre paternitatea lui Jamie.

Joanna a remarcat cât de mult seamănă Jamie cu mama lui: aceleaşi trăsături fine, un ten de culoarea laptelui şi a trandafirilor, ochi mari, albaştri. Zoe Harrison îl ţinea cât mai departe de aparatele de fotografiat – dacă Steve reuşea să facă o fotografie cu mama şi fiul laolaltă, ar ajunge cel mai probabil pe prima pagină a doua zi dimineaţă.

În spatele lor venea Marcus Harrison, fratele lui Zoe. Joanna l-a privit când a ajuns în dreptul stranei în care stătea ea. Chiar dacă gândul îi stătea tot la Matthew, trebuia să recunoască că Marcus Harrison ea o adevărată „bucăţică", după cum ar spune colega ei, Alice. Joanna îl recunoştea din ziarele de scandal – în cel mai recent afişându-se cu o blondă din aristocraţia britanică, cu trei nume de familie. La fel de brunet pe cât de blondă era sora lui, Marcus se ţinea drept, cu o încredere de pişicher. Părul aproape îi atingea umerii şi, îmbrăcat cum era într-o jachetă neagră şifonată şi o cămaşă albă deschisă la gât, emana farmec personal. Joanna şi-a smuls privirea de la el. „Data viitoare", şi-a zis ea hotărâtă, „o să îmi caut un bărbat de vârstă mijlocie, căruia în plac păsările şi colecţionează timbre". I-a fost greu să îşi amintească din ce îşi câştiga existenţa Marcus Harrison – producător de filme la început de carieră, şi-a zis ea. Ei bine, cu siguranţă aşa arăta.

– Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, a rostit din amvon vicarul, în faţa căruia se afla o fotografie mare a lui Sir James Harrison, înconjurată de coroane de trandafiri albi. Familia lui Sir James vă urează bun venit şi vă mulţumeşte că sunteţi aici pentru a aduce un omagiu unui prieten, coleg, tată, bunic şi străbunic şi probabil cel mai bun actor al acestui secol. Pentru aceia dintre noi care am avut norocul de a-l cunoaşte bine, nu este deloc surprinzător că Sir James a insistat ca asta nu fie o ocazie tristă, ci o sărbătoare. Atât familia sa, cât şi eu i-am respectat dorinţa. De aceea vom începe cu imnul preferat al Sir James, „Mă închin ţie, ţara mea". Vă invit să vă ridicaţi.

Joanna şi-a pus în mişcare picioarele obosite, mulţumită că orga începuse să cânte chiar în clipa în care pieptul a început să îi urce şi să coboare şi să tuşească zgomotos. Întinzându-se după foaia cu programul ceremoniei, aflată pe poliţa din faţă, a văzut o mână mică, subţirică

ajungând inaintea ei, cu piele translucidă, care lăsa la vedere venele albastre de sub ea.

Pentru prima oară, Joanna s-a uitat spre dreapta şi a examinat-o pe posesoarea mâinii. Gârbovită de vârstă, femeia nu îi ajungea decât până la coaste. Rezemată de poliţă pentru a se putea ţine pe picioare, mâna în care ţinea programul tremura violent. Era singura parte a corpului care se vedea. Restul era învăluit într-un palton negru care îi ajungea până la glezne, iar un voal negru îi acoperea chipul.

Neputând să citească foaia din cauza tremuratului permanent al mânii care o ţinea, Joanna s-a aplecat să îi vorbească femeii.

– Pot să citesc şi eu cu dumneavoastră?

Mâna i-a oferit hârtia. Joanna a luat-o şi a ţinut-o destul de jos ca să poată vedea şi bătrâna. A cântat răguşit cât a ţinut imnul, iar la finalul lui, femeia s-a aşezat cu greutate. Joanna i-a oferit braţul fără să spună nimic, dar ajutorul i-a fost ignorat.

– Prima lectură de astăzi este sonetul preferat al lui Sir James: „Sweet Rose of Virtue"[1], citit de Sir Laurence Sullivan, un prieten apropiat.

Adunarea s-a aşezat răbdătoare, în vreme ce un actor în vârstă se îndrepta spre partea din faţă a bisericii. Apoi vocea celebră şi bogată, care altădată fermeca mii de oameni în cinematografe din toată lumea, a umplut biserica.

– Dulce roză a virtuţii şi a gingăşiei, crin încântător...

Atenţia Joannei a fost distrasă de un scârţâit venit din spate. Uşile bisericii s-au deschis, lăsând să intre o pală de aer îngheţat. Un plasator a împins printre ele un scaun cu rotile şi l-a oprit la capătul stranei din dreptul Joannei. Când plasatorul s-a îndepărtat, şi-a dat seama că se auzea un zgomot horcăit care făcea ca durerea ei în piept să pară nesemnificativă. Bătrâna de lângă ea dădea impresia că avea un atac de astm. Se uita dincolo de Joanna, cu privirile-i ascunse de voal, aparent ţintuite asupra siluetei din scaunul cu rotile.

– Vă simțiți bine? a șoptit Joanna o întrebare retorică, când femeia a dus o mână la piept, fără să slăbească din ochi scaunul cu rotile, în timp ce vicarul anunța următorul imn și adunarea se ridica din nou.

Deodată, femeia s-a agățat de brațul Joannei și a arătat spre ușa din spatele lor.

Ajutând-o pe femeie să se ridice și apoi ținând-o dreaptă de mijloc, Joanna a sprijinit-o, mai mult cărând-o să meargă spre capătul stranei. Când au trecut pe lângă bărbatul din scaunul cu rotile, bătrâna s-a ascuns în haina Joannei ca un copil care caută protecție. O pereche de ochi glaciali, de culoarea oțelului, s-a ridicat spre ele și le-a cercetat cu atenție. Joanna s-a cutremurat involuntar, și-a smuls privirea dintr-a lui și a ajutat-o pe bătrână să mai facă vreo câțiva pași până la ușă, unde un plasator aștepta într-o parte.

– Femeia aceasta... eu... are nevoie de...

– Aer! a strigat bătrâna printre icnete.

Omul a ajutat-o pe Joanna să o scoată pe femeie în aerul cenușiu al zilei de ianuarie și să coboare treptele spre una din băncile care străjuiau curtea. Înainte ca Joanna să mai ceară ceva, plasatorul s-a întors la adăpostul bisericii și a închis la loc ușile. Femeia s-a prăbușit peste ea, cu respirația întretăiată.

– Să chem o ambulanță? Nu păreți să vă simțiți bine.

– *Nu!* a rostit gâfâit bătrâna, iar puterea din voce contrazicea fragilitatea trupului. Cheamă un taxi. Du-mă acasă. *Te rog.*

– Eu cred că ar trebui...

Degetele osoase s-au strâns peste încheietura mâinii Joannei.

– Te rog! Un taxi!

– Bine, așteptați aici.

Joanna a alergat dincolo de porți, pe Bedford Street și a făcut semn unui taxi negru aflat în trecere. Galant, șoferul a coborât și a mers cu Joanna, pentru a o ajuta pe bătrână să ajungă la mașină.

– Se simte bine? Respirația bătrânei pare cam greoaie, i-a zis el Joannei, după ce au așezat-o

împreună pe bancheta din spate. Trebuie să meargă la spital?

– Zice că vrea să meargă acasă, a spus Joanna, apoi a băgat din nou capul în interiorul taxiului. Apropo, unde este casa dumneavoastră?

– Eu...

Era evident că efortul de a se urca în taxi o epuizase. A rămas pe banchetă, gâfâind.

Şoferul a clătinat din cap.

– Îmi pare rău, iubire. Mă tem că nu o pot duce nicăieri în starea în care se află, cel puţin nu de una singură. Nu vreau să îmi moară cineva pe bancheta din spate. Prea multă mizerie. Sigur, aş putea să o duc dacă vii şi tu. Atunci ar fi responsabilitatea ta, nu a mea.

– Dar nu o cunosc.... Adică, eu sunt la muncă... Ar trebui să fiu în biserică acum...

– Îmi pare rău, iubire, i-a zis el bătrânei. Va trebui să cobori.

Bătrâna şi-a ridicat voalul, iar Joanna a văzut frica din ochii albaştri lăptoşi.

– Te rog, a murmurat ea.

– Bine, bine, a oftat Joanna resemnată şi a urcat pe bancheta din spate a taxiului. Încotro? a întrebat ea cu blândeţe în glas.

– ... Mary... Mary....

– Nu. În ce direcţie? a încercat ea din nou.

– Mary... le...

– Vrei să zici Marylebone[2], iubire? a întrebat taximetristul, de pe locul din faţă.

Femeia a încuviinţat din cap cu vizibilă uşurare.

– Chiar aşa.

Bătrâna a rămas cu privirea încordată fixată dincolo de geam în timp ce taxiul prindea viteză. Într-un final, respiraţia a început să i se liniştească, şi-a lăsat capul pe bancheta îmbrăcată în piele neagră şi a închis ochii.

Joanna a oftat. Ziua aceasta era din ce în ce mai bună. Alec ar răstigni-o dacă ar şti că o ştersese mai devreme. Povestea unei bătrâne care se simţise rău nu ar ţine la el. Bătrânelele nu îl interesau pe Alec decât dacă erau bătute

de vreun neonazist pentru a le lua banii de pensie și apoi lăsate să agonizeze.

– Aproape am ajuns în Marylebone. Poți încerca să afli încotro mergem? a întrebat taximetristul din față.

– Marylebone High Street, numărul nouăsprezece.

Vocea sigură s-a auzit limpede și vioaie. Joanna a întors capul spre bătrână, privind-o surprinsă.

– Vă simțiți mai bine?

– Da, mulțumesc. Îmi pare rău că ți-am dat atâta de furcă. Ar trebui să cobori. Mă descurc de aici, a spus ea, atrăgându-i atenția că se opriseră la un semafor.

– Nu. Vă conduc până acasă. Dacă tot am venit atât de departe.

Bătrâna a clătinat din cap cât a putut de tare.

– Te rog, pentru binele tău, eu...

– Aproape am ajuns. Vă ajut să intrați în casă și apoi mă întorc la biserică.

Bătrâna a oftat, s-a afundat mai adânc în paltonul ei și nu a mai spus nimic până când s-a oprit taxiul.

– Am ajuns, iubire.

Taximetristul a deschis portiera, iar pe chip i se citea clar ușurarea că femeia era încă în viață.

– Ia asta.

Femeia i-a întins o bancnotă de cincizeci de lire.

– Mi-e teamă că nu am rest, a zis el ajutând-o pe bătrână să ajungă pe trotuar și sprijinind-o până ce Joanna a ajuns lângă ea.

– Poftim. Plătesc eu, a zis Joanna întinzându-i șoferului o bancnotă de douăzeci de lire. Așteaptă-mă aici, te rog. Mă întorc într-o clipă.

Bătrâna îi scăpase deja din strânsoare și mergea nesigură în direcția unei uși vecine cu un magazin de ziare.

Joanna a urmat-o.

– Vreți să fac eu asta? a întrebat ea, căci degetele umflate de artrită nu reușeau să bage cheia în broască.

– Mulțumesc.

Joanna a întors cheia, a deschis uşa, iar bătrâna aproape s-a aruncat prin ea.

– Intră, intră, *repede*!

– Dar eu...

După ce o adusese pe bătrână în siguranţă până la uşa casei, Joanna trebuia să se întoarcă la biserică.

– Bine.

Joanna a intrat fără tragere de inimă. Imediat, femeia a trântit uşa în spatele ei.

– Urmează-mă.

Se îndrepta spre o uşă aflată în stânga unui hol îngust. A bâjbâit cu o altă cheie, apoi a reuşit într-un final să o potrivească în broască. Joanna a urmat-o înăuntrul camerei întunecate.

– Luminile sunt în spatele tău, pe dreapta.

Joanna a căutat întrerupătorul pe pipăite, l-a apăsat şi a văzut că se afla într-un vestibul mic, care mirosea a igrasie. În faţa ei erau trei uşi, iar în dreapta o scară.

Bătrâna a deschis una dintre uşi şi a aprins altă lumină. Stând în spatele ei, Joanna a văzut că încăperea era plină de cufere pentru ceai, stivuite unul peste altul. În centrul camerei era un pat de o persoană cu un schelet din fier, ruginit. La perete, înghesuit printre cuferele pentru ceai, se afla un fotoliu vechi. Mirosul de urină era inconfundabil, iar Joanna a simţit că i se întoarce stomacul pe dos.

Bătrâna s-a îndreptat spre fotoliu şi s-a scufundat în el cu un oftat de uşurare. A arătat spre un cufăr întors invers, de lângă pat.

– Pastilele, pastilele mele. Poţi să mi le dai, te rog?

– Desigur.

Joanna şi-a croit drum cu băgare de seamă printre cufere de ceai şi a luat pastilele de pe suprafaţa prăfuită, remarcând că instrucţiunile de folosire erau scrise în franceză.

– Mulţumesc. Două, te rog. Şi apa.

Joanna i-a dat paharul de apă de lângă pastile, apoi a desfăcut capacul sticluţei, a pus două pastile într-o mâna tremurătoare şi a privit-o pe bătrână cum le duce la gură. S-a în-

trebat dacă acum putea pleca. S-a cutremurat, căci mirosul fetid și atmosfera mohorâtă se strângeau în jurul ei.

– Sunteți sigură că nu doriți că mergeți la un doctor?

– Foarte sigură, mulțumesc. Știu deja ce se petrece cu mine, draga mea.

Pe buze i-a apărut un surâs strâmb.

– Bine, atunci. Îmi pare rău, dar eu trebuie să mă întorc la slujbă. Trebuie să predau articolul pentru ziar.

– Ești ziaristă?

Accentul bătrânei, acum, că își regăsise vocea, era rafinat și categoric englezesc.

– Da. Lucrez la *Morning Mail*. Sunt abia la început deocamdată.

– Cum te cheamă, drăguțo?

– Joanna Haslam. Apoi, arătând spre cutii: Vă mutați?

– Presupun că s-ar putea spune și așa, da. A privit în depărtare, iar ochii albaștri îi erau sticloși. Nu voi mai fi aici multă vreme. Poate este corect să se termine așa...

– Ce vreți să spuneți? Vă rog, dacă nu vă simțiți bine, lăsați-mă să vă duc la spital.

– Nu, nu. Este prea târziu pentru asta. Pleacă acum, draga mea, du-te înapoi la viața ta. La revedere!

Bătrâna a închis ochii. Joanna a continuat să o privească, până când, după câteva secunde, a auzit un sforăit ușor care venea dinspre gura femeii.

Simțindu-se îngrozitor de vinovată, dar neputând să mai suporte atmosfera camerei, Joanna a ieșit încet și a alergat înapoi la taxi.

Serviciul memorial se terminase când a ajuns înapoi în Covent Garden. Limuzina familiei Harrison plecase și afară nu mai rămăseseră decât câțiva membri ai congregației. Simțindu-se deja de-a dreptul deplorabil, Joanna nu a reușit decât să ia câteva declarații de la ei înainte de a opri un alt taxi, trecând întreaga dimineață la capitolul nereușite.

„Dulcea rază a virtuții", poem de William

Dunbar (1460-1530)
Cartier în centrul Londrei

CAPITOLUL 2

Soneria suna. Din nou şi din nou, ca o lamă încinsă prin capul care îi zvâcnea de durere.

– Of, Doamne, a gemut Joanna, dându-şi seama că oricine era cel de la uşă era hotărât să nu priceapă aluzia şi să plece.

Matthew...?

Timp de o fracţiune de secundă, dispoziţia i s-a îmbunătăţit, apoi i-a pierit din nou tot cheful. Matthew probabil încă bea în cinstea libertăţii sale, undeva, într-un pat cu Samantha.

– Pleacă, a gemut ea, suflându-şi nasul pe vechiul tricou al lui Matthew.

Dintr-un motiv neînţeles, o făcea să se simtă mai bine.

Soneria s-a auzit din nou.

– La dracu', la dracu', la dracu'!

Joanna a cedat, s-a târât afară din pat şi a mers mai mult clătinându-se până la uşă, ca să deschidă.

– 'Neaţa, pisicuţă sexoasă. Simon avea tupeul să rânjească la ea. Arăţi înfiorător.

– Salut, a mormăit ea, ţinându-se de tocul uşii.

– Vino la mine.

O pereche de braţe care aduceau cu ele confortul familiarităţii i-au cuprins umerii. El însuşi înalt, Simon, la un metru nouăzeci, era unul dintre puţinii bărbaţi care ştiau că o pot face să se simtă mică şi fragilă.

– Am primit mesajele tale vocale când am ajuns acasă aseară. Îmi pare rău că nu eram acasă, să te consolez.

– Nu-i ni'ic, a zis ea smiorcăindu-se pe umărul lui.

– Hai să intrăm, până nu ne îngheaţă hainele, da?

Simon a închis uşa, ţinând-o încă strâns de umeri cu un braţ şi a condus-o în camera de zi.

– Iisuse, dar frig mai este aici.

– Scuze, am stat în pat toată după-amiaza. Am răcit tare.

– Nu mai spune, a tachinat-o el. Vino, hai să te aşezăm aici.

Simon a măturat cu mâna ziarele vechi, cărţile şi recipientele de supă instant închegată, răsturnându-le pe podea, iar Joanna s-a prăbuşit pe canapeaua incomodă, de un verde citron. O cumpărase numai pentru că lui Matthew îi plăcuse culoarea şi din prima clipă regretase banii daţi pe ea. De fiecare dată când venea, Matthew se aşeza în fotoliul vechi din piele al bunicii ei. „Nemernic nerecunoscător", şi-a zis ea în gând.

– Nu te simţi bine, aşa este, Jo?

– Nu. După ce că m-a părăsit Matthew, Alec m-a trimis la o slujbă comemorativă de dimineaţă, când trebuia să fie ziua mea liberă. Am ajuns în Marylebone Street cu o bătrânică ciudată care locuieşte într-o cameră plină de cufere pentru ceai.

– Vai de mine! Pe când eu eram în Whitehall şi cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat azi a fost că am primit o umplutură diferită de la doamna care vinde sendvişuri.

Joanna abia a reuşit să surâdă la eforturile lui de a o înveseli.

Simon s-a aşezat lângă ea şi i-a luat mâinile între ale lui.

– Serios vorbind, îmi pare foarte rău, Jo.

– Mersi.

– S-a terminat de tot cu Matthew sau crezi că este numai un mic hârtop pe drumul spre fericirea maritală?

– S-a terminat, Simon. A găsit pe altcineva.

– Vrei să îi trag o mamă de bătaie, ca să te simţi mai bine?

– Ca să fiu sinceră, da, dar în realitate, nu, a zis Joanna, ducând palmele la faţă şi trecându-le de câteva ori peste obraji. Cel mai rău este că în momente de genul acesta oamenii se aşteaptă de la tine să reacţionezi demn. Dacă

eşti întrebată cum îţi este, ar trebui să te porţi ca şi cum nimic nu ar fi în neregulă şi să zici „Mă simt foarte bine, mulţumesc. Nu a însemnat nimic pentru mine, iar plecarea lui este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Acum am atât de mult timp pentru mine şi pentru prietenii mei, ba chiar m-am înscris la un curs de confecţionat coşuri din răchită!" Dar totul este o *porcărie*! M-aş târî peste cărbuni încinşi dacă asta l-ar aduce pe Matthew înapoi, iar viaţa noastră ar reveni la normal. Îl... îl... iubesc. Am nevoie de el. Este al meu, îmi a-aparţine m-mie.

Simon a ţinut-o strâns în braţe cât timp a plâns cu suspine. I-a mângâiat părul cu blândeţe şi a ascultat-o cum îşi revarsă uluiala, durerea şi confuzia. Când a terminat de plâns, Simon i-a dat drumul din braţe şi s-a ridicat în picioare.

– Tu aprinde focul, eu pun de ceai.

Joanna a aprins în şemineu focul pe gaz şi l-a urmat pe Simon în bucătărioară. S-a prăbuşit pe un scaun la masa din material laminat pentru două persoane, aşezată în colţ, masa la care ea şi Matthew luaseră de atâtea ori în tihnă gustarea duminicală şi cina la lumina lumânării. În timp ce Simon se ocupa de ceai, Joanna a rămas cu privirea fixată asupra borcanelor frumos aliniate pe blatul din bucătărie.

– Întotdeauna am urât roşiile uscate la soare, a zis ea gânditoare. Matthew le adora.

– Uite. Simon a luat borcanul cu roşiile neplăcute la vedere şi l-a aruncat în coşul de gunoi. Un lucru bun tot a ieşit din povestea asta. Nu mai eşti nevoită să le mănânci.

– De fapt, dacă mă gândesc bine, au fost multe lucruri care îi plăceau lui Matthew şi eu doar mă prefăceam că îmi plac.

Joanna şi-a sprijinit bărbia în mâini.

– Ca de pildă?

– Ah, ciudatele filme de artă, străine, pe care mergeam să le vedem duminica la cinematograful Lumière, când eu aş fi preferat să stau acasă şi să mă uit la o telenovelă.

Muzica – altă chestie. Adică, îmi place şi mie muzica clasică în doze mici, dar nu mă lăsa niciodată să pun CD-urile mele cu ABBA sau Take That.

– Nu îmi place să recunosc, dar mă tem că sunt de partea lui Matthew în chestiunea aceasta, a chicotit Simon, turnând apă clocotită peste pliculeţele de ceai. Ştii, ca să fiu cinstit, întotdeauna mi s-a părut că Matthew aspîră să fie ceea ce *gândea* că trebuie să fie.

– Ai dreptate, a oftat Joanna. Nu eram destul de fascinantă pentru el. Dar aşa sunt eu: o fată plictisitoare din Yorkshire, din clasa de mijloc.

– Ascultă-mă ce îţi spun, tu eşti fascinantă. Şi nu eşti deloc plictisitoare. Onestă, poate; cu picioarele pe pământ, da. Dar sunt calităţi admirabile. Poftim, a zis, întinzându-i o cană de ceai. Hai să ne dezgheţăm lângă foc.

Joanna s-a aşezat pe podea, în faţa focului, între genunchii lui Simon şi şi-a băut ceaiul.

– Doamne, Simon, gândul de a trece din nou prin toată nebunia cu întâlnirile este de-a dreptul hidos, a zis ea. Am douăzeci şi şapte de ani, sunt prea bătrână să o iau de la început.

– Da, eşti bătrână, simt miros de moarte venind dinspre tine.

Joanna l-a lovit peste pulpa piciorului.

– Nu face glume! O să îmi ia o groază să mă reobişnuiesc să fiu singură.

– Problema noastră, a oamenilor, este că ne temem de schimbare şi o urâm, oricare ar fi ea. Sunt convins că de asta rămân împreună atâtea cupluri nefericite, când le-ar fi mult mai bine separaţi.

– Probabil ai dreptate. Uită-te la mine, am mâncat ani întregi roşii uscate la soare! Că tot vorbim despre cupluri, ai mai primit vreo veste de la Sarah?

– Mi-a trimis o carte poştală din Wellington săptămâna trecută. Se pare că ia cursuri de navigaţie acolo. A fost lung să stăm un an despărţiţi. Oricum, se întoarce din Noua Zeelandă în februarie, aşa că nu mai am de aşteptat decât câteva săptămâni.

– Ai fost extraordinar de bun să o aştepţi, i-a zâmbit Joanna.

– „Dacă iubeşti pe cineva, îi dai libertate." Nu aşa se zice? Părerea mea este că dacă mă mai vrea când se întoarce acasă, atunci vom şti amândoi că este ceea ce trebuie să fie.

– Nu pune pariu. Şi eu credeam că relaţia dintre mine şi Matthew este ceea ce trebuie să fie.

– Mulţumesc pentru vorbele de încurajare, a zis Simon, ridicând din sprâncene. Ei, haide, ai cariera ta, apartamentul tău şi mă ai pe mine. Eşti o supravieţuitoare, Jo. Vei ieşi la liman, aşteaptă şi o să vezi.

– Asta dacă mai am un loc de muncă. Articolul pe care l-am predat, despre slujba comemorativă în onoarea lui James Harrison, a fost o mizerie. Obsedată de povestea cu Matthew şi cu răceala asta îngrozitoare şi bătrânica aceea ciudată...

– Zici că locuia într-o cameră plină de cufere de ceai? Eşti sigură că nu delirai de febră?

– Mda. A zis ceva cum că nu va rămâne aici destul timp ca să despacheteze, a spus Joanna şi şi-a muşcat buza. Îhh, mirosea atât de puternic a pipi acolo... Aşa vom fi şi noi la bătrâneţe? Toată povestea asta m-a deprimat. Stăteam în camera aceea şi mă întrebam ce rost are să te chinui, dacă viaţa te aduce în starea asta la un moment dat?

– Probabil că este una dintre excentricii ăia care trăiesc într-o cocină şi au milioane îndesate în bancă. Sau în cuferele pentru serviciul de ceai. Ar fi trebuit să arunci o privire.

– S-a simţit bine până a dat cu ochii de un bătrân într-un scaun cu rotile, care s-a oprit lângă strana din dreptul nostru în timpul slujbei. Şi-a pierdut cumpătul când l-a văzut.

– Probabil fostul ei soţ. Poate că ale *lui* sunt milioanele îndesate în cuferele alea, a râs Simon. Oricum, scumpo, trebuie să o şterg. Am ceva de lucru până mâine.

Joanna l-a urmat la uşă şi el a strâns-o la piept într-o îmbrăţişare.

– Mulţumesc pentru tot, a zis ea şi l-a sărutat pe obraz.

– Oricând. Sunt mereu aici dacă ai nevoie de mine. Te sun de la muncă mâine. La revedere, Butch!

– Noapte bună, Sundance[3]!

Joanna a închis uşa în urma lui şi s-a întors în camera de zi, mai optimistă. Simon ştia mereu cum să o înveselească. Erau prieteni dintotdeauna. El locuise la o fermă învecinată din Yorkshire, împreună cu familia lui şi, chiar dacă era cu câţiva ani mai mare decât ea, traiul într-un mediu atât de izolat îi făcuse să îşi petreacă o mare parte a copilăriei împreună. Singură la părinţi şi băieţoasă din fire, Joanna fusese încântată de compania lui Sîmon. El o învăţase să se caţăre în copaci, să joace fotbal şi crichet. În timpul lungilor vacanţe de vară, mergeau cu poneii în ţinutul din jur, plin cu mlaştini de turbă şi se jucau multă vreme de-a cowboy-ii şi indienii. Erau singurele momente când se certau, căci Simon pretindea întotdeauna, în mod cât se poate de nedrept, ca el să trăiască şi ea să moară.

– Este jocul meu, jucăm după regulile mele, insista el făcând pe şeful, cu o pălărie mare care i se afunda pe cap.

Iar după ce alergau peste întinderea de ierburi aspre, o prindea inevitabil din urmă şi o dobora la pământ.

– Pac, pac, ai murit! striga el, îndreptând spre ea pistolul de jucărie, iar ea se clătina şi apoi cădea în iarbă, rostogolindu-se într-o agonie prefăcută, până ce, într-nn final, se dădea bătută şi murea.

Când Joanna avea treisprezece ani, Simon plecase la o şcoală cn internat şi se văzuseră mai rar. Vechea apropiere se păstra încă în timpul vacanţelor, dar amândoi îşi făcuseră, firește, alţi prieteni pe măsură ce crescnseră. Sărbătoriseră cn o sticlă de şampanie sus, pe dealuri, când Simon intrase la Trinity College, la Cambridge, în timp ce Joanna plecase la facultate doi ani mai târziu, ca să studieze limba engleză la Durham.

Apoi drumurile li se despărţiseră aproape complet; Simon o întâlnise pe Sarah la Cambridge, iar Joanna îl cunoscuse pe Matthew în ultimul an la Durham. Abia când se reîntâlniseră la Londra – coincidenţa făcea că locuiau la o depărtare de zece minute – legătura lor înflorise din nou.

Joanna ştia că Matthew nu îl plăcuse niciodată pe Simon. În afară de faptul că îl domina fizic prin înălţimea lui, lui Simon i se oferise o slujbă importantă în administraţie când plecase de la Cambridge. Modest, spunea întotdeauna că este un simplu conţopist la Whitehall[4], dar aşa era Simon. În scurtă vreme, îşi permisese să îşi cumpere o maşină mică şi un apartament drăguţ pe Highgate Hill[5]. Între timp, Matthew se ocupase cu mărunţişuri la o agenţie de publicitate, înainte de a i se oferi un post neimportant în urmă cu câţiva ani, care nu îi permitea decât o garsonieră igrasioasă în Stratford.

„Poate că Matthew spera ca poziţia superioară a Samanthei în cadrul agenţiei să îi ajute *şi lui* cariera", i-a trecut deodată prin minte Joannei...

A clătinat din cap. Refuza să se mai gândească la el în seara asta. Hotărâtă, a pus un CD cu Alanis Morissette şi a dat volumul tare. Să-i ia naiba pe vecini, şi-a zis ea intrând în baie ca să îşi pregătească o cadă cu apă fierbinte. Cântând melodia „You learn" cât o ţinea glasul răguşit, şi cum apa curgea, Joanna nu a auzit paşii de pe aleea scurtă ce mergea până la uşă şi nici nu a văzut chipul care s-a uitat înăuntru pe geamurile camerei de zi. A ieşit din baie când ecoul paşilor de pe alee se pierdea.

Simţindn-se mai curată şi mai calmă, Joanna şi-a făcut un sendviş cu brânză, a tras draperiile în camera de zi şi a rămas în faţa focului, încălzindu-şi picioarele. Deodată a simţit un firav pâlpâit de optimism faţă de viitor. Unele dintre lucrurile pe care i le spusese lui Simon mai devreme în bucătărie păruseră nimicuri, dar de fapt erau adevărate.

Privind în urmă, ea şi Matthew aveau foarte puţine în comun. Acum era liberă şi nu trebuia să mulţumească pe nimeni altcineva decât pe ea însăşi, iar de acum încolo nu îşi va mai pune sentimentele pe locul doi. Erau deciziile ei, era viaţa *ei*, şi să fie a naibii dacă îi va permite lui Matthew să îi distrugă viitorul.

Înainte ca starea de spirit bună să o părăsească şi depresia să se reinstaleze, Joanna a luat două pastile de paracetamol şi s-a băgat în pat.

Trimitere la filmul regizorului George Roy Hill (1969), după scenariul lui William Goldman, în care Robert Redford (Snndance Kid) şi Paul Newman (Butch Cassidy) sunt doi fugari care încearcă să scape după o serie de jafuri făcute în tren.
Palatul Whitehall este sediul guvernului britanic.
Una dintre cele mai scumpe suburbii londoneze

CAPITOLUL 3

– La revedere, dragul meu!

L-a strâns la piept, adulmecându-i mirosul familiar.

– Pa, mami!

S-a cuibărit în faldurile paltonului ei timp de câteva clipe, apoi s-a tras în spate şi a privit-o în faţă, căutând semnele unei emoţii nedorite.

Zoe Harrison şi-a dres glasul şi şi-a înghiţit lacrimile. Clipa aceasta nu era mai nşor de îndurat, indiferent de câte ori o trăia. Dar nu se făcea să plângă în faţa lui Jamie sau a prietenilor lui, aşa că a afişat un zâmbet curajos.

– Voi veni să te iau la prânz duminică, peste trei săptămâni. Poţi să îl iei şi pe Hugo dacă vrea să vină.

– Sigur.

Jamie rămăsese stingher în picioare lângă maşină, iar Zoe ştia că venise clipa să plece. Nu s-a putut abţine şi a întins o mână ca să îi alunge de pe faţă o şuviţă de păr blond. El şi-a dat ochii peste cap şi pentru o clipă a semănat cu băieţelul de care îşi amîntea ea, şi nu cu tânărul serios în care se transforma. Văzându-l în uniforma blenmarin de şcoală, cu cravata legată frumos, aşa cnm îl învăţase James, Zoe s-a simţit enorm de mândră de el.

– Bine, dragule, eu plec acum. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Sau chiar dacă nn vrei decât să stăm de vorbă.

– Aşa voi face, mami.

Zoe s-a urcat la volanul maşinii, a închis portiera şi a pornit motorul. A rulat geamul în jos.

– Te iubesc, scnmpul meu, Ai grijă de tine şi nu uita să porţi maionl şi *nu* sta încălţat cn

şosetele ude de rugby mai mult timp decât este necesar.

Chipul lui Jamie s-a înroşit.

– *Da*, mami. Pa!

– Pa!

Zoe a scos maşina de pe aleea de acces, privindu-l pe Jamie cum îi făcea semne vesele de la revedere în oglinda retrovizoare. A cotit şi fiul ei s-a pierdut din vedere. Trecând de porţi şi ajungând în şoseaua principală, Zoe şi-a şters lacrimile cu asprime şi a căutat o batistă în bnznnarul paltonului. Şi-a spus pentru a suta oară că în aceste ocazii suferea mai mult decât Jamie. Mai ales astăzi, când James nu mai era.

Urmând indicatoarele către antostrada care urma să o ducă înapoi spre Londra într-o oră, s-a întrebat încă o dată dacă nu cumva dădea dovadă de nechibzuinţă închizând un băiat de zece ani într-o şcoală cu internat – mai ales după ce suferise tragica pierdere a străbuniculni său în urmă cu numai câteva săptămâni. Dar lui Jamie îi plăcea şcoala, îi plăceau prietenii şi rutina – toate acele lucruri pe care ea nn i le putea oferi acasă. Şcoala părea să îi priască, creştea, devenea tot mai independent.

Chiar şi tatăl ei, Charles, remarcase lucrul acesta când îl lăsase la aeroportul Heathrow cu o seară în urmă. Moartea tatălui său lăsase urme vizibile asupră-i, iar ea remarcase că faţa lui frumoasă, bronzată, dădea în cele din urmă semne de îmbătrânire.

– Te-ai descurcat foarte bine, draga mea, ar trebui să fii mândră de tîne. Şi de fiul tău, îi spusese el la ureche când o îmbrăţişase la despărţire. Adu-l pe Jamie să stea cu mine la Los Angeles în timpul vacanţei. Nn petrecem destul timp împreună. Îmi este dor de tine.

– Şi mie îmi este dor de tine, tată, zisese Zoe, apoi rămăsese pe loc, oarecum surprinsă, privindu-l cum trece dincolo de poarta de securitate.

Rar se întâmpla ca tatăl ei să o laude pe ea. *Sau* pe fiul ei.

Şi-a amintit de momentul când descoperise că era însărcinată la optsprezece ani şi că aproape murise de consternare şi de îngrijorare. Abia ieşită dintr-o şcoală cu internat şi intrată la facultate, i se păruse ridicol până şi simplul gând de a avea un copil. Şi totuşi, dincolo de potopul de furie şi critici din partea tatălui şi a prietenilor ei, laolaltă cu presiunea care venea dintr-o sursă complet diferită, Zoe ştiuse, undeva în inima ei, că pruncul dinăuntrul ei trebuia să se nască. Jamie era fructul dragostei: un dar special, magic. O dragoste după care nici acum, la peste zece ani de atunci, nu îşi revenise complet.

Zoe s-a alăturat celorlalte maşini care se înlănţuiau spre Londra pe autostradă, în timp ce în urechi îi răsunau cuvintele pe care i le spusese tatăl ei în urmă cu toţi acei ani.

– Are de gând să se însoare cu tine bărbatul acesta care te-a lăsat gravidă? Eu îţi zic de acum, Zoe, eşti pe cont propriu. Este greşeala ta, tu să o îndrepţi.

„Nu că ar fi existat vreodată posibilitatea de a mă căsători cu el", şi-a zis ea mâhnită.

Numai James, dragul ei bunic, rămăsese calm; o prezenţă liniştită, care emana raţiune şi sprijin, pe când toţi cei din jurul eî păreau să ţipe cât îi ţinea gura.

Zoe fusese mereu fetiţa excepţională a lui James. Copil fiind, nu ştiuse că bătrânul bun, cu vocea groasă, expresivă, care nu voia să i se spună „bunicule", pentru că îl făcea să se simtă bătrân, era unul dintre cei mai apreciaţi actori clasici din ţară. Zoe crescuse într-o casă confortabilă din Blackheath cu mama şi fratele ei mai mare, Marcus. Părinţii ei divorţaseră înainte ca ea să împlinească trei ani, iar pe tatăl ei, Charles, care se mutase la Los Angeles, îl vedea rar. De aceea James era cel care devenise figura paternă în lumea ei. Casa lui de la ţară, cu multe ascunzişuri – Haycroft House din Dorset – cu livada şi dormitoarele intime, de la

mansardă, formase decorul celor mai plăcute amintiri din copilărie pe care le avea.

Aflat într-o semipensionare şi plecând în State numai ocazional, pentru vreo apariţie cameo într-un film sau altul, care îl ajuta „să pună pâine pe masă", după cum spunea el, bunicul îi fusese întotdeauna aproape. Mai ales după ce mama lui Zoe murise pe neaşteptate într-un accident rutier, la numai câţiva metri de casă. Zoe avea zece ani, iar fratele ei, Marcus, paisprezece. Tot ce îşi amintea de la înmormântare era că se agăţa de el şi îi vedea în minte chipul imobil, cu fălcile încleştate şi lacrimile mute care îi curgeau pe obraji în timp ce ascultau rugăciunile pe care le spunea vicarul. Slujba fusese tensionată şi mohorâtă. Fusese obligată să poarte o rochie neagră băţoasă, a cărei dantelă o zgâria pe ceafă.

Charles se întorsese de la Los Angeles şi încercase să aline suferinţa unui fiu şi a unei fiice pe care abia îi cunoştea, dar James fusese cel care îi şterse lacrimile şi o îmbrăţişase când plângea târziu în noapte. James încercase să îl mângâie şi pe Marcus, dar el se închisese în sine şi refuza să discute. Durerea pe care o simţise Marcus la pierderea mamei o ascunsese în adâncul sufletului său.

Tatăl ei o luase să locuiască cu el la Los Angeles, dar Marcus rămăsese la o şcoală cu internat din Anglia. I se părea că nu îşi pierduse numai mama, ci şi fratele... toată viaţa dintr-odată.

Ajunsă în căldura uscată şi înţepătoare din casa în stil hacienda pe care o deţinea tatăl ei în Bel Air, Zoe descoperise că avea o „mătuşă Debbie". Mătuşa Debbie locuia împreună cu tati, ba chiar dormea în acelaşi pat cu el. Mătuşa Debbie era foarte blondă, voluptuoasă şi deloc fericită să o primească în viaţa ei pe mica Zoe, în vârstă de zece ani.

Fusese înscrisă la şcoală în Beverly Hills şi urâse fiecare secundă petrecută acolo. Pe tatăl ei îl vedea rar, căci era ocupat să îşi creeze o nişă ca regizor de film. În schimb, îndurase noţiunea lui Debbie de creştere a copiilor: cine

luate în faţa televizorului şi desene animale de dimineaţa până seara. Îi era tare dor de schimbarea anotimpurîlor din Anglia şi ura căldura nemiloasă şi accentul puternic din Los Angeles. Îi scria bunicului ei scrisori lungi, implorându-l să vină şi să o ia, ca să poată trăi în draga ei Haycroft House împreună cu el, încercând să îl convingă că poate avea grijă singură de ea. Şi că nu îl va supăra cu nimic dacă o lăsa să se întoarcă acasă.

La şase luni după ce sosise la Los Angeles, pe aleea din faţa casei oprise un taxi. Din el coborâse James, purtând o pălărie Panama elegantă pe cap şi un zâmbet larg pe chip. Zoe îşi amintea şi acum sentimentul de fericire copleşitoare pe care îl avusese fugind în lungul aleii şi aruncându-se în braţele lui. Protectorul ei îi ascultase chemarea şi venise să o salveze. În vreme ce mătuşa Debbie se exilase bosumflată lângă piscînă, Zoe îşi turnase toate nemulţumirile în urechile bunicului. Drept urmare, el îl sunase pe fiul lui şi îi vorbise despre nefericirea lui Zoe. Charles – care filma în Mexic la momentul acela – fusese de acord ca James să o ia pe Zoe în Anglia.

În lungul zbor spre casă, stătuse fericită lângă James, cu mâna ei mică încleştată în mâna lui mare. Se sprijinise pe umărul lui tare, capabîl, ştiind că vrea să fie oriunde se afla şi el.

Prîmitoarea şcoală cu internat săptămânal din Dorset fusese o experienţă fericită. James era întotdeauna mulţumit să îi primească pe prietenii lui Zoe fie în casa din Londra, fie la Haycroft. Abia când văzuse mirarea din ochii holbaţi ai părinţilor veniţi să îşi ia copiii, când dădeau mâna cu marele Sir James Harrison, începuse să îşi dea seama ce om vestit era bunicul ei. Pe măsură ce creştea, James începuse să îi transmită dragostea sa pentru Shakespeare, Ibsen şi Wilde. Ei doi mergeau de multe ori să vadă o piesă la centrul Barbican, la Teatrul Naţional sau la Old Vic. Rămâneau peste noapte în somptuoasa casă a lui James din Londra, aflată pe Welbeck Street, apoi

petreceau dumînica în fața focului, recitind textul piesei.

Dinainte să împlinească șaptesprezece ani, Zoe știa că vrea să devină actriță. James ceruse broșuri de la toate școlile de teatru și le studiaseră pe toate, cântărind plusurile și minusurile, până ce deciseseră că Zoe trebuie să meargă la o universitate bună și să își ia mai întâi licența în limba engleză, iar după aceea să dea la teatru, când avea să împlinească douăzeci și unu de ani.

– Nu doar că vei studia textele clasice la universitate, ceea ce va da profunzime jocului tău, dar vei fi mai mare și mai bine pregătită să absorbi toate informațiile pe care le vei primi la școala de teatru când vei ajunge acolo. În plus, o diplomă universitară îți oferă siguranța unui plan de rezervă.

– Crezi că nu voi reuși ca actriță?

Zoe fusese îngrozită.

– Nu, draga mea, desigur că nu. Întâi de toate, ești nepoata mea, chicotise el. Dar ești atât de fermecătoare, încât dacă nu ai o nenorocită de diplomă, nu te va lua nimeni în serios.

Căzuseră de acord – dacă rezultatele la examenele finale erau pe măsura așteptărilor – să încerce să obțină un loc la Oxford, unde să studieze engleza.

Iar apoi se îndrăgostise. Chiar în timpul examenelor de final.

Patru luni mai târziu, era însărcinată și suferea. Viitorul ei atent trasat se ruinase.

Nesigură și îngrozită de reacția bunicului ei, Zoe îi destăinuise totul la cină, într-o seară. James pălise puțin, dar dăduse calm din cap și o întrebase ce vrea să facă. Zoe izbucnise în lacrimi. Situația era atât de înfricoșătoare, atât de complicată, încât nu îi putea dezvălui nici iubitului ei bunic tot adevărul.

În decursul acelei săptămâni îngrozitoare, când tatăl ei venise la Londra cu Debbie după el, țipând la Zoe, numind-o proastă și cerându-i să îi spună numele tatălui, James se aflase acolo, dându-i putere și curaj să ia decizia de a

păstra copilul. Şi nu o întrebase nici măcar o dată cine era tatăl. Nici nu pusese întrebări despre călătoria la Londra care o lăsase pe Zoe sleită şi albă ca o stafie când o luase din gara Salisbury şi îi căzuse hohotind în braţe.

Dacă nu ar fi fost iubirea, susţinerea şi completa lui încredere în capacitatea ei de a lua decizia corectă, Zoe ştia că nu ar fi reuşit să ajungă la liman.

La naşterea lui Jamie, Zoe văzuse ochii de un albastru pal ai lui James umplându-se de lacrimi în timp ce îşi privea strănepotul pentru prima dată. Travaliul începuse prematur şi atât de repede, încât nu mai fusese timp să facă drumul de o jumătate de oră de la Haycroft House până la cel mai apropiat spital. Aşa că Jamie se născuse în vechiul pat cu baldachin al străbunicului său, ajutat de moaşa din localitate. Zoe zăcuse acolo, gâfâind de epuizare şi de ferîcire, în timp ce fiul ei mic, care striga din toţi rărunchii, era ridicat de braţele lui James.

– Bun venit pe lume, micuţule! îi şoptise el, apoi îl sărutase blând pe frunte.

În clipa aceea hotărâse să îi dea copilului numele lui.

Dacă legătura se formase atunci sau în săptămânile care urmaseră, când bunicul şi nepoata se treziseră cu rândul ca să aibă grijă de copilul care plângea, chînuit de colici, Zoe nu ştia. James îi fusese şi tată, şi prieten fiului ei. Băiatul şi bătrânul petrecuseră multe ore împreună, James fiind galvanizat de energia jocului cu Jamie. Zoe ajungea acasă şi îi găsea în livadă, unde James îi arunca lui Jamie mingea, ca să tragă la poartă. Îl lua în plimbări prin natură, pe potecile şerpuitoare din regiunea Dorset, învăţându-l pe strănepotul său despre fiorile care creşteau în gardurile vii şi în splendida lor grădină de la ţară. Bujorii, levănţica şi salvia se îmbulzeau în răzoarele largi. Iar la mijlocul lui iulie, mirosul trandafirîlor preferaţi ai lui James intra ca o adiere pe geamul dormitorului ei.

Fusese o perioadă frumoasă, liniştită, Zoe fiind mulţumită să îşi petreacă timpul cu fiul şi bunicul ei. Tatăl ei se afla în culmea succesului, după ce câştigase un Oscar şi rareori primea veşti de la el. Încerca să nu se sinchisească, dar nu mai târziu de ieri, la aeroport, când o îmbrăţişase şi îi spusese că îi este dor de ea, avusese o strângere de inimă.

„*Şi el îmbătrâneşte...*", şi-a zis ea în timp ce pătrundea în sensul giratoriu de la capătul autostrăzii, pentru a se îndrepta spre centrul Londrei.

Când Jamie avea trei ani, James fusese cel care o convinsese să dea examen de admitere la şcoala de teatru.

– Dacă întri, ne putem muta cu toţii pe Welbeck Street, spusese el. Jamie ar trebui în scurtă vreme să înceapă să meargă la grădiniţă vreo două zile pe săptămână. Este bine pentru un copil să socializeze.

– Sunt sigură că nu intru, oricum, bombănise ea şi în cele din urmă îşi încercase norocul pentru un loc la RADA[6], aflată un scurt drum cu bicicleta de Welbeck Street.

Şi totuşi *intrase* şi, cu ajutorul unei tinere franţuzoaice care lucra ca au pair şi care îl lua pe Jamie de la grădiniţă la amiază şi pregătea masa de prânz pentru el şi James, Zoe şi-a încheiat studiile de trei ani.

Bunicul ei îl cooptase apoi pe agentul lui teatral, plus o serie de prieteni directori de distribuţie, să asiste la spectacolul ei de absolvire – „Draga mea, lumea este construită pe nepotism, indiferent dacă eşti actor sau măcelar!" Şi până la terminare, avea un agent şi primul rolişor într-o dramă TV. La momentul acela, Jamie era deja la şcoală, iar cariera ei de actriţă înflorise. Deşi, spre dezamăgirea ei, ecranul, şi nu scena – prima ei iubire – era cel care îi oferea de lucru.

– Draga mea fată, nu te mai plânge, o dojenise James când ajunsese acasă după o zi neproductivă petrecută la locaţia de filmare în centrul Londrei, căci turnase cu găleata şi nu reuşiseră să filmeze nici o singură dublă. Ai un

serviciu şi mai mult de atât nici nu îşi poate dori un tânăr actor. RSC[7]-ul va veni mai târziu, îţi promit.

Dacă Zoe observase înceata degradare a bunicului ei din ultimii trei ani, şi-a dat seama că a ales să o ignore. Abia când a început să icnească de durere a insistat să meargă la doctor.

Doctorul l-a diagnostîcat cu cancer la stomac în fază avansată; se întinsese la ficat şi la colon. Din cauza vârstei şi a fragilităţii, fusese scoasă din discuţie o cură dificilă de chimioterapie. Doctorul recomandase îngrijire paliativă, să îl lase să îşi petreacă timpul pe care îl mai avea într-o dispoziţie mentală pozitivă, fără tuburi şi perfuzii. Dacă era nevoie de echipament medical de genul acesta pentru a-i alina durerile când starea lui se va agrava, îi va fi adus acasă.

Alte lacrimi s-au adunat în ochii lui Zoe când s-a gândit că va intra în casa goală de pe Welbeck Street; o casă care în urmă cu numai două luni era plină de aroma plăcută a tutunului Old Holborn, pe care James îl fumase pe ascuns până în ziua când a murit. În ultimele câteva luni fusese foarte bolnav, ochii şi urechîle îl trădau, iar oasele lui bătrâne, de nouăzeci şi cinci de ani, cereau odihnă. Şi totuşi, carisma sa, umorul lui, *forţa lui vitală* umpleau încă întreaga casă.

Vara trecută, Zoe luase decizia sfâşietoare de a-l trimite pe Jamie la şcoală în alt oraş, pentru binele lui. Nu voia să fie nevoit să îl privească pe iubitul lui străbunic degradându-se în faţa ochilor lui. Din cauza legăturii lor strânse, Zoe ştiuse că trebuie să îl pregătească treptat, cât mai puţin dureros, pentru o viaţă fără „Marele James", cum îi spunea el. Jamie nu văzuse ridurile care se adânceau pe chipul Marelui James, nici tremuratul mâinilor când jucau o rundă de Snap şi nici cum adormea în fotoliu după masa de prânz şi nu se mai trezea până seara.

Aşa să Jamie plecase la şcoală în septembrie anul trecut şi din fericire se adaptase de

minune, în timp ce Zoe luase o pauză de la cariera ei în plină ascensiune și îl îngrijise pe bătrânul din ce în ce mai slăbit.

Într-o seară friguroasă de noiembrie, James o prinsese de mână pe Zoe, care îi lua ceașca de ceai goală.

– Unde este Jamie?

– Este la școală.

– Poate veni acasă la sfârșitul săptămânii? Trebuie să îl văd.

– James, nu știu dacă este o idee atât de bună.

– Este un flăcău deștept, mai deștept decât majoritatea celor de vârsta lui. Am știut de când s-a născut Jamie că nu sunt nemuritor. Era evident că nu voi trăi să îl văd trecut de copilărie. L-am pregătit pe Jamie pentru plecarea mea iminentă.

– Înțeleg.

Mâna care ținea ceașca de ceai tremurase la fel ca a bunicului ei.

– Îl chemi acasă? Ar trebui să îl văd. În curând.

– Bine.

Fără nici o tragere de inimă, îl luase pe Jamie de la școală în weekendul acela. Pe drumul spre casă, îi spusese cât de bolnav era Marele James. Jamie dăduse din cap, iar părul îi căzuse în ochi, ascunzându-i expresia de pe chip.

– Știu. Mi-a zis în vacanța de la jumătatea semestrului, de fapt; a zis că va trimite după mine când va veni... timpul.

Când Jamie dăduse fuga la etaj ca să îl vadă, Zoe rămăsese în bucătărie măsurând camera cu pasul, îngrijorată de reacția iubitului ei fiu când va vedea cât de bolnav era Marele James.

În seara aceea, în timp ce luau toți trei cina în camera lui James, Zoe văzuse că bătrânul se înviorase considerabil. Jamie își petrecuse mai tot weekendul ascuns în dormitorul lui James. Într-un final, când urcase ca să îi spună lui Jamie că era timpul să plece spre școală, pentru a ajunge înainte de a se da stingerea duminică seara, James își desfăcuse brațele larg pentru a-și îmbrățișa strănepotul.

– La revedere, amice! Ai grijă de tine. Şi de mama ta.

– Da. Te iubesc!

Jamie îl îmbrăţişase pe străbunicul lui strâns, cu tot abandonul unui copil.

Nu îşi spuseseră prea multe pe drumul înapoi spre şcoala din Berkshire unde învăţa Jamie, dar chiar când intrau în parcarea şcolii, Jamie vorbise într-un final.

– Ştii, nu îl voi mai vedea niciodată pe Marele James. Va muri în curând, aşa mi-a spus.

Zoe întorsese capul şi văzuse expresia serioasă de pe chipul fiului ei.

– Îmi pare foarte rău, dragul meu.

– Nu îţi face griji, mami. Înţeleg.

Şi, după o fluturare de mână, urcase scările şi dispăruse înăuntru.

După mai puţin de o săptămână, Sir James Harrison, cavaler al Ordinului Imperiului Britanic, era mort.

Zoe a oprit lângă trotuar pe Welbeck Street, a coborât din maşină şi a ridicat privirea spre etajele de sus ale casei a cărei întreţinere era de acum obligaţia ei. În ciuda faţadei victoriene mai recente, clădirea din cărămidă roşie era veche de peste două sute de ani, iar Zoe a văzut că ramele ferestrelor înalte aveau nevoie urgentă de reparaţii. Spre deosebire de vecinele sale, exteriorul său se curba uşor în afară, ca senzaţia plăcută a unei burţi pline şi de la parter se ridicau cinci etaje, până la podul ale cărui geamuri sclipeau spre ea ca nişte ochi vioi. Urcând treptele, a descuiat uşa grea de la intrare, apoi a închis-o în urma ei şi a ridicat scrisorile de pe preş. Respiraţia i se vedea în aerul rece al casei; a trecut-o un tremur, făcând-o să îşi dorească să se poată retrage în semiizolarea şi tihna casei Haycroft. Dar avea de lucru. Cu puţin timp înainte de a muri, James o încurajase insistent să accepte rolul principal într-o nouă adaptare a romanului *Tess D'Urberville*, regizată de Mike Winter, un tânăr britanic promiţător. Nu îi dăduse bunicului ei scenariul decât pentru a-i alunga

plictiseala – era unul dintre numeroasele scenarii pe care le primea în fiecare săptămână – şi nici nu se aşteptase să îl citească.

Dar de cum îl terminase, James o apucase de mână.

– Un rol ca Tess nu o să îţi aterizeze în poală în fiecare zi, iar acest scenariu este excepţional. Te implor să faci rolul, fată dragă. Te va face vedeta care meriţi să fii.

Nu fusese nevoie să rostească cuvintele „ultimă dorinţă". Le citise în ochii lui.

Fără să îşi scoată paltonul, a traversat holul şi a ridicat termostatul. Auzea zăngănitul boilerului vechi care revenea la viaţă şi s-a rugat să nu îngheţe vreo ţeavă din cauza temperaturilor tot mai mici de peste iarnă. Ajunsă în bucătărie, a văzut paharele de vin şi scrumierele murdare încă stivuite lângă chiuvetă, rămase după petrecerea de priveghi pe care fusese nevoită să o ţină după slujba memorială de ziua trecută. Îşi fixase pe chip o graţioasă expresie de gratitudine, în timp ce zeci de oameni veniseră să îşi exprime condoleanţele şi să o încânte cu poveşti despre bunicul ei.

Fără tragere de inimă, golise unele dintre scrumiere în coşul care dădea pe dinafară, ştiind că mai toţi banii de la *Tess* se vor duce pe renovarea casei – bucătăria singură avea nevoie disperată de îmbunătăţiri.

Luminiţa robotului telefonic clipea pe blatul din bucătărie. Zoe a apăsat pe butonul de pornire.

– *Zoe? Zoeeee...??! Bine, nu eşti acolo. Sună-mă acasă. Imediat. Vorbesc serios. Este urgent!*

Zoe a tresărit auzind vorbirea încâlcită a fratelui ei. Fusese îngrozită când văzuse cu ce era îmbrăcat Marcus când apăruse la biserică – nici măcar nu purta cravată – şi plecase cât putuse de repede de la priveghiul de după aceea, fără măcar să îşi ia la revedere. Ştia că Marcus era îmbufnat.

Imediat după moartea lui James, ea, Marcus şi tatăl ei participaseră la citirea testamentului.

Sir James Harrison decisese să-i lase aproape toţi banii şi Haycroft House lui Jamie, care urma să le primească la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani. Mai era şi o poliţă de asigurare pentru plata taxelor şcolare pentru Jamie şi pentru educaţia lui universitară. Casa din Welbeck Street îi fusese lăsată lui Zoe, ca şi suvenirele sale teatrale, care ocupau aproape tot spaţiul din podul casei Haycroft. Totuşi, nu îi lăsase bani lichizi; Zoe a înţeles că voise să fie înfometată şi să îşi continue cariera de actriţă. Mai era o mare sumă de bani lăsată în păstrare, pentru înfiinţarea „Bursei memoriale Sir James Harrison". Aceasta avea rolul de a achita taxele şcolare pentru doi tineri talentaţi care altfel nu ar fi putut să meargă la o şcoală teatrală reputată. Ceruse ca Zoe şi Charles să aranjeze detaliile.

James îi lăsase lui Marcus o sută de mii de lire; un „meschin gest simbolic", în viziunea lui Marcus. După citirea testamentului, Zoe simţea dezamăgirea care emana dinspre fratele ei ca pe un câmp electric.

A pus de ceai, cântărind dacă să îl sune pe Marcus, ştiind că dacă nu o făcea, o va suna pe la cine-ştie-ce oră imposibilă, beat şi neinteligibil. Oricât de înfiorător era egocentrismul lui, Zoe îşi iubea fratele, căci nu uitase copilăria pe care o petrecuseră împreună, cât de blând şi bine se purtase cu ea când era mai tânără. Indiferent de comportamentul lui recent, ştia că Marcus are un suflet bun, dar şi că predilecţia lui de a se îndrăgosti de femei care nu îl meritau şi nepriceperea în afaceri îl aduseseră ulterior la faliment şi într-o situaţie foarte proastă.

Când terminase universitatea, Marcus se dusese la Los Angeles să locuiască cu tatăl lor şi încercase să îşi facă un nume ca producător de filme. Zoe ştia din ceea ce îi spuseseră tatăl ei şi James că lucrurile nu mergeau aşa cum plănuise. În cei zece ani în care Marcus se aflase la Los Angeles, proiectele sale se prăbuşiseră unul după altul, decepţionându-i

pe el şi pe tatăl său, care îşi asumase rolul de binefăcător.

– Problema cu acest tânăr este că are intenţii bune, dar este un visător, comentase James atunci când Marcus se întorsese de la Los Angeles în Anglia în urmă cu trei ani, cu coada între picioare. Acest nou proiect al lui – James lovise cu palma în propunerea de film pe care i-o trimisese Marcus, în speranţa că o va sponsoriza – este plin de etos politic şi moral, dar unde este povestea?

În consecinţă, James refuzase să o susţină.

Chiar dacă fratele ei şi-o făcea cu propria mână, Zoe tot se simţea vinovată pentru faptul că ea şi fiul ei fuseseră privilegiaţi de James, atât în timpul vieţii lui, cât şi în testament.

Strângând în palme o cană de ceai, a intrat în camera de zi şi a privit în jur la mobilierul din mahon zgâriat, la canapeaua uzată şi la scaunele vechi, cu şezutul vizibil lăsat de vechi ce erau. Perdelele grele din damasc erau decolorate, cu mici despicături verticale care se iveau la suprafaţa materialului fragil, de parcă un cuţit invizibil trecuse prin el ca printr-o bucată de unt. Urcând scările spre dormitorul ei, s-a gândit să îndepărteze covoarele subţiate, pentru a vedea dacă măcar parchetul din lemn masiv de sub ele putea fi salvat...

S-a oprit pe palier, în faţa uşii de la camera lui James. Toate accesoriile macabre ale vieţii şi morţii fuseseră îndepărtate, iar acum camera părea un loc pustiu. A deschis uşa şi a intrat, imaginându-şi-l stând în pat, cu un zâmbet plăcut pe chip.

Au părăsit-o toate puterile şi s-a prelins pe podea, ghemuită lângă perete, în timp ce durerea şi tristeţea se scurgeau din ea în hohote cutremurătoare. Până acum nu îşi permisese să plângă astfel, ţinându-se tare pentru Jamie. Dar acum, găsindu-se pentru prima dată aici, singură, a plâns pentru ea şi pentru pierderea adevăratului său tată şi a celui mai bun prieten.

Ţârâitul soneriei a făcut-o să tresară. A rămas ţintuită locului, sperând că vizitatorul nepoftit

va pleca şi o va lăsa să îşi lingă rănile în pace.

Soneria s-a auzit din nou.

– Zoe! a strigat o voce cunoscută prin deschizătura cutiei poştale. Ştiu că eşti acasă, ai parcat în faţă. Lasă-mă să intru.

– Lua-te-ar dracu', Marcus! a blestemat ea pe şoptite, ştergându-şi furioasă ultimele lacrimi de pe faţă.

A coborât scările în fugă, a deschis uşa şi l-a văzut pe fratele ei sprijinit de porticul din piatră.

– Iisuse, surioară! a zis el când i-a văzut chipul. Arăţi la fel de dărâmată ca mine.

– Mulţam.

– Pot să intru?

– Dacă tot ai venit până aici, i-a trântit-o ea şi s-a dat înapoi, ca să îl lase să treacă.

Marcus s-a strecurat pe lângă Zoe şi s-a dus direct spre dulăpiorul de băuturi din camera de zi, unde a luat carafa ca să îşi toarne o porţie sănătoasă de whisky înainte ca ea să apuce măcar să închidă uşa.

– Voiam să te întreb cum rezişti, dar o văd pe faţa ta, a remarcat el, lăsându-se pe spate în fotoliul din piele, cu spătar evazat.

– Marcus, spune-mi ce vrei. Am atât de multe de făcut...

– Nu te preface că eşti la ananghie, când bătrânu' Jim ţi-a lăsat casa asta.

Marcus a cuprins cu braţele deschise întreaga încăpere şi whiskyul s-a învârtit în pahar, periculos de aproape de buză.

– James ţi-a lăsat o mulţime de bani, a zis Zoe printre dinţi. Ştiu că eşti supărat...

– Normal că sunt! Sunt atât de aproape – atât de aproape – să îl fac pe Ben MacIntyre să fie de acord să îmi regizeze noul proiect. Dar trebuie să se asigure că am capitalul necesar pentru a începe pre-producţia. Nu am nevoie decât de o sută de mii în contul firmei şi cred că va zice da.

– Ai răbdare. Când se termină atestarea, îi vei avea. Zoe s-a lăsat pe canapea, masându-şi tâmplele. Nu poţi obţine un împrumut?

– Știi cum arată raportul meu de solvabilitate. Și nici Marc One Films nu are cel mai bun parcurs financiar. Ben își va îndrepta atenția spre altceva dacă pierd prea mult timp. Serios, Zo, dacă i-ai întâlni pe tipii ăștia, ai vrea și tu să fii implicată în proiect – va fi cel mai important film al deceniului, dacă nu chiar al mileniului...

Zoe a oftat. Auzise destule despre noul proiect al lui Marcus în ultimele săptămâni.

– Și în curând trebuie să începem să depunem cereri pentru permise de filmare în Brazilia. Dacă tata mi-ar împrumuta banii până ce iese atestarea testamentului, dar a refuzat, a zis Marcus, aruncându-i o căutătură urâtă.

– Nu îl poți învinui pe tata că a zis nu; te-a ajutat de multe ori până acum.

– Dar de data asta este diferit, totul va fi altfel, Zoe, jur.

Zoe s-a oprit și l-a privit în ochi. În ultimele săptămâni își pierduse controlul, iar ea era din ce în ce mai îngrijorată de faptul că bea atât de mult.

– Nu am bani, Marcus, doar știi.

– Ei, haide, Zoe! Sigur poți obține o nouă ipotecă pe casa asta sau chiar un împrumut de la bancă pentru câteva săptămâni, până ce se face atestarea.

– Oprește-te! a zis ea și a lovit cu palma brațul canapelei. Este destul. Te auzi ce spui? Te miri că James nu ți-a lăsat ție casa, când știa că o vei vinde imediat? Și abia dacă l-ai vizitat când era bolnav. Eu am fost cea care l-a îngrijit, care l-a iubit...

Zoe s-a oprit, înghițind hohotul de plâns care amenința să îi scape.

– Nu, dar...

Marcus a avut bunul-simț să pară rușinat. Și-a lăsat ochii în jos și a luat o înghițitură din paharul cu whisky.

– Tu ai fost mereu preferata lui, nu? Eu abia dacă am primit o privire trecătoare.

– Marcus, ce se întâmplă cu tine? a zis ea încetișor. Țin la tine și vreau să te ajut, dar...

– Nu ai încredere în mine. La fel ca tata şi Sir Jim. Acesta este adevăratul motiv, nu-i aşa?

– Of, Marcus, nu este deloc surprinzător, după cum te-ai purtat în ultima vreme. Nu te-am mai văzut treaz de Dumnezeu-ştie-câtă vreme...

– Nu mă lua cu „Of, Marcus"! După moartea mamei, toată lumea se dădea de ceasul morţii cine să aibă grijă de preţioasa Zoe! Cui i-a păsat de mine, aud?

– Dacă ai de gând să dezgropi trecutul, atunci poţi să o faci singur. Eu sunt prea obosită pentru asta. S-a ridicat şi a făcut un gest spre uşă. Sună-mă când te-ai trezit, dar când eşti în starea asta refuz să vorbesc cu tine.

– Zoe...

– Vorbesc serios, Marcus, te iubesc, dar trebuie să te aduni.

Marcus s-a ridicat cu greutate, lăsându-şi paharul pe covor, şi a ieşit din cameră.

– Nu uita, mă duci la premieră la începutul săptămânii viitoare, i-a strigat ea în urmă.

Nu s-a auzit nici un răspuns, ci numai sunetul uşii de la intrare închizându-se.

Zoe s-a îndreptat spre bucătărie, ca să îşi facă o cană cu ceai liniştitor, de muşeţel, apoi a cercetat dulapurile goale. O pungă de chipsuri trebuia să îi ajungă pe post de cină. A căutat prin mormanul de scrisori nedeschise de lângă telefon invitaţia la premiera filmului pe care îl terminase chiar înainte ca James să cadă la pat. În timp ce verifica detaliile, ca să îi poată trimite un mesaj lui Marcus, să nu uite, privirea i s-a oprit deodată pe numele din fruntea listei.

– Ah, Dumnezeule! a bâiguit ea.

S-a prăbuşit pe un scaun, iar stomacul i s-a întors pe dos.

Academia regală de artă dramatică din Londra
Royal Shakespeare Company

CAPITOLUL 4

Marcus Harrison a traversat aleea rece şi umedă din spatele casei de pariuri deschisă non-stop de pe North End Road şi a descuiat uşa de la intrarea în blocul său. A recuperat un morman de scrisori din cutia sa din hol – fiecare, fără îndoială, ameninţând să îi extragă tot părul pubian fir cu fir cu penseta dacă nu plătea suma din factură fără întârziere – şi a urcat scările. S-a înfiorat scârbit simţind mirosul de canalizare, a descuiat uşa apartamentului său şi apoi a închis-o în spatele lui, sprijinindu-se cu spatele de ea.

Avea o mahmureală violentă, care nu cedase defel, deşi era deja ora şase în seara următoare. Dând drumul facturilor pe blatul din bucătărie pentru a prinde praf alături de celelalte, Marcus s-a îndreptat spre camera de zi şi spre sticla de whisky pe jumătate goală. După ce şi-a turnat o cantitate copioasă într-un pahar murdar, s-a aşezat, l-a dat pe gât şi i-a simţit căldura liniştitoare curgându-i prin trup. Şi s-a întrebat nefericit unde greşise.

Iată-l aici, fiul cel mare al unui tată bogat şi încununat de succes şi nepotul celui mai apreciat actor din ţară. Cu alte cuvinte, moştenitorul unui regat.

În afară de asta, era destul de arătos, avea etică, era o persoană bună – mă rog, cât de bun putea să fie cu nepotul lui ciudat şi tocilar – şi în genere era genul de persoană cu care succesul ar trebuie să meargă mână în mână. Şi totuşi, nu se întâmpla aşa. Şi nu se întâmplase niciodată.

Ce îi spusese tatăl lui după slujba memorială, când Marcus îl implorase să îi împrumute o sută de mii până la încheierea autentificării testamentului? Că era un „beţîv puturos", care

aştepta ca problemele să îi fie rezolvate de ceilalţi. Doamne, asta îl duruse, îl duruse al dracului de rău.

Orice credea tatăl lui despre el, Marcus ştia că făcuse tot ce îi stătea în puteri. Îi fusese atât de dor de mama lui după moartea ei, încât în următorii doi ani, resimţise pierderea ei ca pe o acută durere fizică. Nu fusese capabil să îşi exprime suferinţa – până şi cuvântul „mamă" îi aducea un nod în gât –, iar lumea dură a unui internat britanic pentru băieţi nu era locul unde să îţi permiţi să fii efeminat. Aşa că se închisese în sine şi muncise cu hărnicie – pentru *ea*. Dar observase cineva? Nu, erau prea ocupaţi să îşi facă griji pentru surioara lui. Iar când luase hotărârea să îşi încerce norocul ca producător începător la Los Angeles, alegând proiecte despre care ştia că i-ar fi plăcut mamei sale, pentru că „spuneau ceva despre lume", filmele lui eşuaseră în mod repetat.

La momentul acela, Charles, tatăl lui, fusese înţelegător.

– Du-te înapoi la Londra, Marcus. Scena din L.A. nu este bună pentru tine. Marea Britanie este mult mai receptivă faţă de genul de filme de artă cu buget mic pe care vrei să le faci.

Cinstit să fie, Charles îi dăduse o sumă cât se poate de bună pentru a închiria o casă la Londra şi să poată trăi confortabil. Marcus se mutase într-un apartament mare din Notting Hill şi înfiinţase Marc One Films.

Apoi... se îndrăgostise de Harriet, o blondă cu picioare lungi, care locuia în Sloane Square – întotdeauna avusese o predilecţie pentru blonde drăguţe – şi pe care o cunoscuse la una din vizionările post-producţie ale lui Zoe. O actriţă aspirantă la rândul ei, fusese încântată să îi fie numele asociat cu „Marcus Harrison – producător de filme şi nepot al lui Sir James Harrison", după cum scriseseră tabloidele sub fotografia lor în rubrica mondenă. Îşi cheltuise toţi banii de la tatăl lui întreţinând stilul de viaţă scump al lui Harriet, dar de cum înţelesese că este „un ratat care profită de pe urma numelui familiei sale", ea îl

părăsise pentru un prinț italîan. Marcus fusese nevoit să apeleze cu coada între picioare la tatăl lui, care îi acoperise datoriile mari pe care Harriet le lăsase în urma ei.

– Este ultima dată când îți salvez fundul, se răstise Charles la el în timpul conversației telefonice. Pune-ți viața în ordine, Marcus. Găsește un loc de muncă serios.

Apoi întâlnise un vechi coleg de școală, care îi povestise despre un proiect de film eco, pe care îl susțineau el și alți tipi din City[8]. Îi oferise lui Marcus șansa de a-l produce. Resimțind încă dureros evaluarea usturătoare a lui Harriet referitoare la el și la cariera lui, împrumutase o sumă considerabilă pentru a acoperi capitalul necesar. Apoi petrecuse șase luni filmând în Bolivia și se îndrăgostise de sentimentul de izolare și de grandoare al pădurii tropicale amazoniene și de fermitatea oamenilor care trăiau acolo de mii de ani.

Filmul fusese un eșec răsunător, iar Marcus pierduse toți banii pe care îi investise. Privind retrospectiv, trebuia să recunoască că scenariul nu fusese cine-știe-ce, că indiferent de valoarea morală a filmului în sine și de ceea ce „spunea", avea nevoie de o poveste grozavă – așa cum îi spusese o dată bunicul lui. De aceea, două luni mai târziu, când un tânăr scriitor brazilian îi trimisese un scenariu și plânsese cu lacrimi adevărate la final, înțelesese că acesta era filmul care urma să îi facă un nume.

Problema era că nici una dintre bănci nu se mai atingea de el acum, din cauza bilanțului său financiar îngrozitor, iar tatăl lui refuzase scurt să mai „arunce bani pe fereastră". Își pierduseră toți încrederea în el – chiar în momentul când începuse să înțeleagă de ce era nevoie pentru a face un film etic, dar frumos, despre care era convins că va umple cinematografele din întreaga lume, ba chiar că va câștiga premii. Publicul ar fi mișcat de povestea de dragoste și în același timp ar învăța ceva.

Nu mai știa ce să facă pentru a schimba atitudinea tuturor și nu îi era rușine să

recunoască cât de fericit fusese când bunicul lui dăduse în sfârşit ortul popii. Chiar dacă era limpede pentru oricine că dragostea lui Sir Jim se îndreptase spre Zoe, Marcus era, la urma urmei, unul din cei doi nepoţi.

Dar citirea testamentului nu decursese aşa cum se aşteptase. Şi, pentru prima dată în viaţă, Marcus simţise o amărăciune adevărată. Încrederea lui înnăscută şi optimismul lui se evaporaseră pe neaşteptate. Se simţea un ratat.

„Oare trec printr-o depresie?" se întreba el.

Telefonul a sunat, întrerupându-i gândurile. Marcus l-a ridicat fără chef când a văzut numele celui care îl suna.

– Bună, Zo. Uite, îmi pare foarte rău pentru seara trecută. Am depăşit măsura. Nu prea... nu am fost eu însumi în ultimul timp.

– Nu este nimic, a auzit-o oftând la capătul celălalt. Nici unul dintre noi nu s-a simţit bine. Ai primit mesajul pe care ţi l-am trimis acum câteva zile? Nu ai uitat că mă duci la premieră în seara asta?

– Ăăă... nu.

– Of, Marcus. Nu spune că nu poţi veni. Am mare nevoie de tine.

– Mă bucur că mai are cineva.

– Nu îţi mai plânge de milă, fă un duş şi ne întâlnim la American Bar de la Savoy într-o oră. Trataţia o plătesc eu.

– Ce generos din partea ta, a spus el sarcastic, apoi a adăugat: Scuze. Sunt puţin deprimat, asta-i tot.

– Bine. Ne vedem la şapte. Putem vorbi atunci. Să ştii că te-am ascultat cu atenţie în seara trecută.

– Mulţumesc, surioară. Ne vedem mai târziu, a mormăit Marcus.

În seara aceea, cu un al doilea whisky în faţă, Marcus aştepta la barul în stil Art Deco, slab luminat. Când a intrat Zoe, purtând o rochie de seară, neagră, fără bretele, cu cercei lungi, din diamante, toate capetele – bărbaţi şi femei – s-au întors să o admire.

– Vai, Zo. Arăţi sclipitoare în seara asta, i-a zis el, trecând fără să îşi dea seama cu mâna

peste pantalonii mototoliţi pe care îi scosese din mormanul de rufe murdare.

– Chiar aşa? a întrebat ea nesigură când l-a sărutat şi s-a aşezat. A dus o mână la păr. Ce crezi? Nu arată prea demodat, nu?

Marcus a privit cu un ochi critic la părul auriu şi lucîos al surorii sale, pe care îl prinsese la spate într-o coafură elegantă.

– Arăţi ca Grace Kelly, elegantă şi nobîlă. Bine? Pot să mă opresc acum?

– Da, a zis ea cu un zâmbet. Mulţumesc.

– Tu nu eşti de obicei paranoică în legătură cu felul cum arăţi. Ce te-a apucat?

– Nimic, nimic. Comandă-mi o cupă de şampanie, te rog.

Marcus a făcut aşa cum i s-a spus. Zoe a dus paharul la buze, l-a golit pe jumătate şi l-a lăsat înapoi pe masă.

– Doamne, aveam nevoie de asta.

– Parcă m-aş auzi pe mine, Zo, a zis el cu un rânjet.

– Să sperăm cel puţin că o jumătate de pahar de şampanie nu avea acelaşi efect asupra înfăţişării mele. Arăţi cumplit, Marcus.

– Ca să fiu cinstit, aşa mă simt. Te-ai mai gândit dacă îmi împrumuţi suta de mii?

– Până iese atestarea, pur şi simplu nu am atâţia bani lichizi.

– Nu crezi că ai putea împrumuta bani în contul a ceea ce urmează să primeşti? Te rog, Zo, a implorat-o el din nou. Dacă nu acţionez repede, proiectul o să îmi dispară de sub nas.

– Ştiu. Te cred. Serios.

– Mulţumesc. Adică sunt sigur că şi tu eşti un pic supărată pe bunicul, nu? Scuze, Zo, dar ce poate face un băiat de zece ani cu o sumă de bani de ordinul milioanelor de lire sterline? Îţi imaginezi cât va fi peste unsprezece ani, când Jamie va face douăzeci şi unu de ani?

– Înţeleg cât de supărat eşti în legătură cu testamentul, dar, serios, nu este corect să îl acuzi pe Jamie.

– Nu.

Marcus şi-a golit paharul şi a mai comandat unul.

– Cred că sunt la capătul puterilor. Totul se petrece pe dos. Anul acesta voi împlini treizeci şi patru de ani. Poate că asta este explicaţia – poate că, brusc, privesc în ochi vârsta mijlocie. Am renunţat chiar şi la sex.

– Iisuse, ce gând deprimant! a zis Zoe dându-şi ochii peste cap.

– Ştii, a zis Marcus, fluturând pachetul de Marlboro Light în direcţia ei, mă aştept exact la genul acesta de reacţie de la familia mea. Voi toţi mă trataţi de sus, de parcă aş fl un copil.

– Şi este vina noastră? Să fim serioşi, de-a lungul timpului ai intrat în multe belele.

– Da, dar acum, când am o cauză căreia îi sunt devotat, nimeni nu mă crede şi nimeni nu mă susţine.

Zoe a luat o gură de şampanie şi s-a uitat la ceas. Douăzeci şi cinci de minute până la începerea premierei – douăzeci şi cinci de minute până *îl* va vedea în carne şi oase... Inima a început să îi bată mai iute şi a simţit cum o ia o senzaţie de rău.

– Uite, Marcus, trebuie să mergem. Cere nota, te rog.

Marcus i-a făcut semn unui chelner, iar Zoe a luat o ţigară din pachetul lui.

– Nu credeam că fumezi.

– Nu fumez. Prea des. Ascultă.

Zoe a inhalat, i s-a făcut şi mai rău şi a stins ţigara în scrumieră.

– Am o idee cum să rezolvăm problema ta. Va trebui să vorbesc cu tata despre chestiunea aceasta.

– Atunci nu există nici o şansă. Tata este foc şi pară pe mine.

– Lasă-l în seama mea.

– Despre ce este vorba? Spune-mi acum, Zoe, te rog. Lasă-mă să dorm la noapte, a implorat-o Marcus.

– Nu, mai întâi trebuie să vorbesc cu el. Mersi, a zis ea chelnerului care i-a întins nota de plată şi a introdus cardul de credit în folderul din piele. Cum îţi este deocamdată? Ai nevoie de bani până una-alta?

– Cinstit să fiu, da, a recunoscut Marcus, neputând să o privească în ochi. Am ajuns la ultimii bani şi sunt pe cale să fiu dat afară din apartamentul meu mizerabil pentru că nu am plătit chiria luna trecută.

Zoe a băgat mâna în poşetă şi a scos un cec. I l-a întins lui Marcus.

– Uite. Împrumut, nu uita. I-am retras din fondul de economii şi vreau să mi-i înapoiezi când iese atestarea.

– Sigur. Mulţumesc, Zoe. Îţi sunt recunoscător.

A îndoit cecul şi l-a strecurat în buzunarul interior al sacoului.

– Nu îi cheltui pe băutură, Marcus, te rog. Bine, să mergem acum.

Au luat un taxi până în Leicester Square şi au înaintat încet prin traficul din Piccadilly Circus.

– Ce rol ai în film? a întrebat-o Marcus.

– Al doilea rol principal. Chiar şi ţie s-ar putea să îţi placă. Este un film bun – buget mic, dar un film semnificativ, a adăugat ea.

În zona din faţa cinematografului Odeon din Leicester Square fusese interzis accesul. Emoţionată, Zoe şi-a ascuns o şuviţă de păr după ureche.

– Bine. Să pornim.

A coborât, tremurând în burniţa rece, şi a trecut cu privirea peste mulţimea de privitori curioşi. Era o producţie lipsită de o vedetă hollywoodiană, sau efecte speciale, dar ştiau pe cine veniseră să vadă. Afişul imens de pe faţada clădirii era iluminat de o multitudine de reflectoare, profilul lui Zoe acoperit în parte de chipul actriţei principale – voluptuoasa Jane Donohue.

– Fir-aş al naibii, ar fi fost bine să mă arăt ceva mai interesat pe când filmai, a glumit Marcus, privind în sus la afiş şi la vedeta filmului.

– Poartă-te frumos când faci cunoştinţă cu ea, da?

Zoe l-a apucat de mână pe Marcus instinctiv când au păşit pe covorul roşu.

– Când *nu* mă port eu frumos cu femeile frumoase? a întrebat el.

– Ştii ce vreau să spun. Stai aproape în seara asta, promiţi? a zis ea, strângându-l de mână.

Marcus a ridicat din umeri.

– Dacă vrei.

– Vreau.

Bliţurile s-au declanşat când au intrat în foaierul care zumzăia de amestecul obişnuit al unei premiere la care participau vedete TV, comedianţi şi cei care sunt celebri numai pentru faptul că sunt celebri. Zoe a luat un pahar de vin de pe o tavă şi a privit în jur agitată. Era limpede că nu sosise încă.

Sam, regizorul, s-a repezit la ea şi a sărutat-o entuziasmat.

– Draga mea, îmi pare rău pentru Sir James. Aş fi venit la slujba comemorativă, dar am fost îngrozitor de prins cu toate astea.

– Nu îţi face griji, Sam. A fost într-o stare foarte proastă spre final.

– Durerea te prinde, Zoe, a zis Sam privind-o cu admiraţie. Arăţi uluitor în seara asta. Se vorbeşte mult despre film, iar premiera aceasta regală de caritate a fost o lovitură de geniu a celor de la relaţii publice. Vom fi în toate ziarele mâine, mai ales cu tine, în rochia aia, a zis sărutându-i mâna şi zâmbind. Petrecere frumoasă, draga mea! Ne vedem mai târziu.

Zoe a întors capul; Marcus – în ciuda rugăminţii ei – dispăruse.

– Fir-ar!

Simţea cum îi curge prin vene adrenalina, făcându-i capul să se învârtă. Şi a decis că avea tot dreptul să se comporte într-un mod laş şi imatur. Aşa că s-a ascuns în toaleta femeilor, încercând să îşi liniştească bătăile inimii. Când s-au stins luminile în cinematograf, s-a strecurat până la locul ei şi s-a aşezat lângă Marcus.

– Unde ai dispărut? i-a şuierat el.

– La toaletă. Am diaree.

– Fermecător, s-a strâmbat el, când a început să curgă genericul de început.

Zoe a privit filmul ca într-o transă. Gândul că el se afla acolo, în sală, poate la numai câțiva metri de ea, respirând același aer pentru prima dată după mai mult de zece ani, i-a provocat asemenea frisoane de emoție confuză și intensă, încât se îndoia că va reuși să reziste până la finalul filmului fără să leșine. După ce atâta vreme își spusese că era o formă de fixație adolescentină, acum trebuia să admită că sentimentele acelea acute și profunde nu o părăsiseră încă. Îl folosise pe Jamie pe post de scuză pentru lipsa unui bărbat în viața ei, nevrând să îi tulbure liniștea făcând paradă prin fața lui cu un șir de bărbați. Dar în seara aceasta Zoe știa că nu făcuse decât să se păcălească singură.

„Cum poți exorciza o stafie din trecut?" se întreba ea. „O întâlnești față în față și o privești țintă în ochi." Dacă era să se elibereze vreodată din strânsoarea lui invizibilă, trebuia să distrugă fantezia pe care și-o construise în minte de-a lungul anilor. Singura speranță de a se vindeca era să îl întâlnească față în față, să îi studieze semnele imperfecțiunii. În plus, exista posibilitatea cât se poate de reală ca el să fi uitat deja de ea. Totul se petrecuse cu multă vreme în urmă și întâlnise alți oameni, mai ales alte femei.

Luminile s-au aprins într-un ropot de aplauze. Zoe s-a prins de scaun cu mâinile, țintuindu-se locului, ca să nu o rupă la fugă. Marcus a sărutat-o pe obraz și a strâns-o de mână cu putere.

– Ai fost grozavă, surioară, fără exagerare. Vrei un rol într-un film nou? a adăugat el.

– Mersi.

Zoe a rămas pe loc paralizată, în timp ce oamenii din jur au început să se îndrepte spre ieșirea din sală, și simțea că toată fermitatea de mai devreme o părăsea.

– Mergem direct acasă? Nu îmi este bine cu stomacul, a zis ea când s-au ridicat și au urmat mulțimea de oameni spre ieșire.

– Nu simți nevoia de laude? Să te bucuri de succes? Am stat de vorbă cu Jane Donohue mai

devreme, cât te-am aşteptat să ieşi de la toaletă şi am stabilit să ne întâlnim la petrecerea de după film.

– Marcus, ai promis! Du-mă acasă acum, te rog. Nu mă simt deloc bine.

– Bine, a oftat el. Mă duc să o caut pe Jane şi să îi explic.

Zoe a rămas în mijlocul mulţimii, numărând secundele până la întoarcerea lui Marcus, când putea să plece. Apoi a simţit o bătaie pe umăr.

– Zoe?

S-a întors şi a simţit cum tot sângele i se adună în obraji. Era în faţa ei, un pic mai bătrân, cu câteva noi riduri sub ochii verzi şi calzi, cu linii de expresie întipărite în pielea din jurul gurii. Dar sub sacoul de seară, trupul îi era la fel de subţire ca în urmă cu un deceniu. L-a privit uimită, sorbind însetată cel mai mic detaliu.

– Ce mai faci?

Ea şi-a dres glasul.

– Bine, mulţumesc.

– Arăţi... nemaipomenit. Eşti chiar mai frumoasă decât erai înainte.

Vorbea în şoaptă, aplecându-se un pic spre urechea ei. Ea îi simţea parfumul, atât de cunoscut şi atât de înfricoşător de îmbătător.

– Şi mi-a plăcut filmul, apropo. Mi s-a părut că ai jucat excelent.

– Mulţumesc, a reuşit ea să spună.

– Domnule..., a zis un bărbat îmbrăcat într-un costum cenuşiu care a apărut lângă el şi a arătat spre ceasul de la mână.

– Vin în câteva minute.

Costumul cenuşiu s-a topit în mulţime.

– A trecut atât de mult timp, a zis el nostalgic.

– Da.

– Cum îţi este?

– Bine. Foarte bine.

– Am citit despre bunicul tău. Aproape că ţi-am scris, dar nu îţi cunoşteam... ăăă, situaţia.

A privit-o pieziş, iar ea a clătinat din cap.

– Nu am o relaţie, a zîs ea, iar apoi s-a detestat pentru că a recunoscut-o faţă de el.

– Uite, mă tem că trebuie să fug. Te-aş putea suna, poate?

– Eu...

Costumul cenuşiu se apropia din nou.

A întins o mână ca să îi atingă obrazul, dar s-a oprit înainte de a-i atinge pielea.

– Zoe... eu... Durerea i se citea în ochi. La revedere.

Cu o fluturare resemnată din mână, a dispărut.

Ea a rămas în mijlocul foaierului aglomerat, oarbă la tot în afară de îndepărtarea lui; o părăsea pentru chestiuni care aveau prioritate – aşa cum o făcuse întotdeauna şi cum o va face şi de-acum încolo. Dar inima ei trădătoare a jubilat.

Zoe s-a împleticit înapoi spre toaleta femeilor ca să îşi recapete cumpătul. Uitându-se la reflexia chipului ei în oglindă, a văzut că licărul din ochii ei care se stinsese atât de brusc în urmă cu peste zece ani se reaprinsese.

Marcus o aştepta nerăbdător afară, în foaier.

– Ptiu, chiar că *ai* o problemă. Rezişti până acasă?

Zoe a zâmbit şi şi-a trecut braţul pe sub al lui.

– Sigur că da.

Districtul financiar al Londrei

CAVALERUL ALB

Calul, cu mișcarea sa în L, este cea mai imprevizibilă piesă

CAPITOLUL 5

Joanna era din nou în întârziere. Cu ambele coate proiectate în afară, şi-a făcut drum printre mulţimea de trupuri din autobuz şi a făcut un salt pe trotuar pe Kensington High Street, chiar înainte ca uşile să se închidă. Trecând pe lângă oameni de afaceri identici, îmbrăcaţi în costume negre şi gri şi ducând serviete de firmă, a luat-o la fugă, simţind pe faţă pişcătura aerului rece al dimineţii. A aruncat o privire la ceas şi a grăbit pasul. Trecuse ceva vreme de când alergase ultima oară, alegând în schimb să şadă pe canapea şi să mănânce îngheţată, uitându-se la *EastEnders*. Acasă, în Yorkshire, obişnuia să alerge opt kilometri pe zi – şi încă la deal – şi, cu toate că încercase să îşi păstreze obiceiul când venise la Londra, nu era acelaşi lucru. Îi lipsea aerul pur al ţinutului pustiu, scăpărarea iepurilor de câmp şi a şoimilor călători. La Londra, cea mai interesantă formă de viaţă sălbatică erau porumbeii care mai aveau încă ambele picioare.

Joanna a ajuns gâfâind în faţa clădirii publicaţiei *Morning Mail*. A trecut printre cele două uşi de sticlă şi i-a fluturat scurt legitimaţia lui Barry, agentul de securitate, aşezat în spatele biroului.

– Hei, Jo! Iar eşti în întârziere?

S-a strâmbat la el şi a sărit într-un lift gol, sperând că nu transpira prea mult. În cele din urmă, la şase zece s-a prăbuşit în faţa biroului ei care deborda de hârtii şi a căutat tastatura printre ele. A privit în jur – nu părea să fi observat nimeni sosirea ei întârziată. Pornind calculatorul, a aruncat ziarele, revistele, numerele vechi, scrisorile nedeschise şi fotografiile în tăviţa pentru corespondenţă.

Spunându-şi că va sta până târziu într-o seară din această săptămână pentru a le pune în ordine, a scos un măr din geantă şi s-a apucat să deschidă scrisorile primite.

Dragă domnişoară Haslam,

– Greşit, a bombănit ea.

Am vrut să vă scriu ca să vă mulţumesc pentru frumosul articol pe care l-aţi scris despre fiul meu, care şi-a lipit avionul de jucărie Airfix de obraz. Mă întrebam dacă aş putea să vă cer o copie a fotografiei care însoţea articolul...

Joanna a pus scrisoarea în tava de corespondenţă, a luat o muşcătură din măr şi a deschis-o pe următoarea, o invitaţie la lansarea unui tip „revoluţionar" de tampon.

– Pas, a murmurat ea, aruncând-o şi pe aceea în tăviţa pentru corespondenţă.

Urma un plic mare, maro, încreţit, pe care destinaţia era notată cu un scris mărunt, atât de greu de descifrat, încât s-a mirat că ajunsese la ea. L-a rupt şi a scos la iveală conţinutul plicului. Înăuntru erau alte două plicuri, de care era prins un bileţel.

Dragă domnişoară Haslam,

Eu sunt bătrâna pe care ai ajutat-o să ajungă acasă de la biserică în urmă cu câteva zile. Aş vrea să vii de îndată la apartamentul meu, căci nu mai am mult timp de-acum. Am anexat totuşi două plicuri, în caz că nu ajungi la timp. Păstrează-le asupra ta tot timpul până ce ne vom revedea. Voi avea mai multe de spus când vei ajunge la mine.

Te avertizez, povestea aceasta este periculoasă, dar simt că eşti o tânără cu integritate şi povestea trebuie spusă. Dacă am murit deja, trebuie să vorbeşti cu Doamna Cavalerului Alb. Este tot ce îţi pot

dezvălui acum. Mă rog la Dumnezeu să ajungi la timp.

Te aștept aici.

Am încredere în tine, Joanna.

Semnătura de la final era indescifrabilă.

Joanna a recitit apoi scrisoarea, mestecând mărul gânditoare. Aruncând cotorul la coș, a deschis plicul maro mai mic și a scos o bucată de hârtie de culoare bej, din foiță de pergament, care trosnea de veche ce era când a despăturit-o. A cercetat cu atenție foaia. Era o scrisoare, scrisă cu cerneală, într-o caligrafie învechită, îngrijită. Nu avea dată și nici adresă la început.

Dragul meu Sam,

Stau aici, cu stiloul în mână, și mă întreb cum pot începe să îți explic ceea ce simt. În urmă cu câteva luni, nu te cunoșteam, nu știam cum mi se va schimba viața, cum se va transforma, de nu va mai putea fi recunoscută după întâlnirea cu tine. Deși accept faptul că nu avem nici un viitor – de fapt, nici măcar un trecut pe care să îl descopere vreun altul –, tânjesc după atingerea ta. Am nevoie de tine alături, să mă aperi, să mă iubești, în felul în care numai tu poți să o faci.

Trăiesc o minciună, iar minciuna aceasta va dăinui o eternitate.

Nu știu cât timp îți voi mai putea scrie în siguranță, dar îmi pun încrederea în mâinile credincioase care îți vor aduce cuvintele mele de dragoste.

Răspunde-mi în felul obișnuit.

Iubirea ta, adevărata ta iubire.

Scrisoarea era semnată cu o inițială. Putea fi un B sau un E, un R sau un F – Joanna nu putea spune cu siguranță. A răsuflat adânc, simțind intensitatea cuvintelor. Cui îi era destinată? De la cine era? Nu părea să existe nici un indiciu, în afară de faptul că era, în mod evident, o poveste de dragoste

clandestină. Joanna a deschis apoi celălalt plic și a scos din el un program teatral vechi.

Hackney Empire este mândru să prezinte
VÂRSTA DE AUR A MUSICALULUI

Data era 4 octombrie 1923. A deschis programul și și-a trecut privirea peste fiecare act, în căutare de nume cunoscute. Poate Sir James Harrison, pentru că o cunoscuse pe bătrână la slujba în memoria lui, sau poate bătrâna era una dintre tinerele actrițe. A studiat fotografiile alb-negru ale artiștilor, dar nu i-a atras privirea nici un nume și nici un chip.

A ridicat din nou scrisoarea de dragoste și a recitit-o. Nu putea bănui decât că se uita la o scrisoare scrisă de cineva care era la momentul acela destul de celebru ca povestea de iubire să provoace un scandal.

Așa cum presupusese bătrâna, îi stârnise apetitul jurnalistic. Joanna s-a ridicat de la birou și a fotocopiat ambele scrisori de câteva ori, apoi le-a ascuns, împreună cu originalele și programul teatral, în banalul plic maro, pe care l-a strecurat în rucsacul ei înainte de a se îndrepta spre lift.

– Jo! Aicî!

Alec a prins-o din urmă chiar înainte să evadeze, ieșind pe ușă. A ezitat, dar apoi a făcut câțiva pași înapoi, spre biroul lui.

– Încotro ai pornit-o? Am o treabă pentru tine, să pândești în fața casei Roșcatei și a amantului ei. Și să nu crezi că nu am remarcat cât de târziu ai ajuns.

– Îmi pare rău, Alec. Vreau să verific o poveste.

– Da? Ce?

– Este un pont, ar putea fi ceva tare.

A privit-o cu ochi care nu se limpeziseră după băuta din seara trecută.

– Ai stabilit deja contacte?

– Nu, nu încă, dar instinctul imi spune că trebuie să mă duc.

– Instinctul, zici? a zis el, bătându-se peste pântecul consistent. Aici sălășluiește. Într-o zi, dacă ai noroc, și al tău va fi la fel de mare ca al meu.

– Te rog, Alec. Doar am fost când m-ai rugat la slujba comemorativă, deși eram pe moarte.

– Bine, du-te atunci. Dar să te întorci până la ora două. O trimit pe Alice să o pândească pe Roșcată.

– Mulțumesc.

Afară, Joanna a oprit un taxi și l-a direcționat spre Marylebone High Street. Patruzeci de minute mai târziu, a sosit în fața ușii bătrânei. „Aș fi putut să ajung mai repede pe jos", și-a zis Joanna în timp ce plătea taximetristul, asigurându-se că primește un bon pentru a-și deconta cheltuielile, apoi a coborât și s-a apropiat de ușă, pentru a cerceta soneriile. Avea de ales între două, ambele fără nume. A apăsat pe soneria de mai jos și a așteptat un răspuns. Nu s-a auzit sunet de pași, așa că a mai încercat o dată.

Nimic.

Joanna a încercat soneria de deasupra. Din nou, apelul ei a rămas fără răspuns.

Încă o dată, pentru noroc...

În cele din urmă, ușa de la intrare s-a deschis câțiva centimetri.

– Cine este?

Nu era vocea bătrânei.

– Am venit să o vîzitez pe doamna în vârstă care locuiește în garsoniera de la parter.

– Mă tem că nu se mai află aici.

– Chiar așa? S-a mutat?

– S-ar putea spune și așa.

– Ah.

Joanna s-a lăsat moale pe tocul ușii.

– Știți unde a plecat? Am primît o scrisoare de la ea în dimineața aceasta, în care îmi spunea să vin să o văd.

Ușa s-a deschis ceva mai mult și prin deschizătură a privit o pereche de ochi de femeie.

– Cine sunteți?

Ochii căprui şi calzi au cercetat paltonul din lână bleumarin şi jeanşii Joannei.

– Sunt... strănepoata ei, a improvizat Joanna. Am fost plecată în Australia câteva luni.

Ochii şi-au schimbat imediat expresia şi au studiat-o pe Joanna cu ceea ce aducea a compătimire.

– Ei, în cazul acesta, ar trebui să intri.

Joanna a pătruns în coridorul întunecat, apoi, mergând pe urmele femeii, a trecut de prima uşă din dreapta holului de la întrare, într-un apartament asemănător construit cu cel al bătrânei. Doar că acesta semăna cu o casă în care locuiesc oameni.

– Intră.

Femeia i-a făcut semn să intre în camera de zi supraîncălzîtă şi aglomerată şi să se aşeze pe o canapea roz din fibre acrilice.

– Fă-te comodă.

– Mulţumesc.

Joanna a privit-o pe femeia care s-a aşezat pe fotoliul de lângâ focul pe gaze. A văzut câ gazda ei are vreo şaizeci de ani şi un chip plăcut, deschis.

– Mă numesc Joanna Haslam, apropo, a zis ea cu un zâmbet. Iar dumneavoastră sunteţi?

– Muriel, Murîel Bateman. S-a uitat insistent la Joanna. Nu semeni deloc cu mătuşa ta.

– Nu, vedeţi, asta pentru că... s-a măritat cu străunchiul meu, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ăăă, ştiţi unde... este mătuşica mea?

– Da, dragă, mă tem că ştiu. Muriel s-a întins înainte şi a mângâiat-o pe mână. Vezi, eu am găsit-o.

– Aţi *găsit-o*?

Muriel a încuviinţat din cap.

– A murit, Joanna. Îmi pare tare rău.

– Ah. Vai, nu! a făcut Joanna, nefiind nevoită să se prefacă uluită. Când?

– Miercurea trecută. Acum o săptămână.

– D-dar, am primit o scrîsoare de la ea în dimineaţa asta! Cum să fie moartă, dacă mi-a trimis scrisoarea? A căutat prin sac şi a studiat ştampila de pe scrisoarea bătrânei. Vedeţi, a

fost trimisă luni, săptămâna aceasta, la cinci zile după ce spuneți că a murit.

– Vai de mine, a roșit Muriel. Mă tem că este vina mea. Vezi tu, Rose mi-a dat scrisoarea să o pun la poștă marțea trecută, seara. Apoi, din cauza șocului pe care l-am avut când am găsit-o a doua zi și cu venirea poliției și tot restul, am uitat. Am dus-o la poștă abia acum câteva zile. Îmi pare tare rău, iubito. Pun de ceai, da? Ai suferit un șoc urât.

Muriel s-a întors cu o tavă pe care stătea un ceainic frumos îmbrăcat cu o acoperitoare portocalie, cești, lapte, zahăr și o farfurie cu biscuiți digestivi. A turnat băutura întunecată în două cești.

– Mulțumesc. Joanna a sorbit din ceai în timp ce Muriel se așeza înapoi pe fotoliul ei. Unde ați găsit-o? În pat?

– Nu. La baza scărilor dîn holul de la intrare. Ghemuită la pământ, ca o păpușică... s-a cutremurat Muriel. Nu o să uit niciodată teroarea din ochii sărmanei creaturi... Scuză-mă, draga mea. Toată povestea m-a ținut trează în ultimele câteva nopți.

– Sunt sigură. Sărmana mea mătușică. Credeți că a căzut pe scări?

– Poate, a zis Muriel ridicând din umeri.

– Spuneți-mi, dacă nu vă supărați, cum vi s-a părut în ultimele câteva sâptămâni? Cum eu am fost plecată, am cam pierdut legătura.

– Ei bine... Muriel a întins mâna după un biscuit și a luat o mușcătură din el. După cum sunt sigură că știi, mătușa ta nu locuiește aici decât de câteva săptămâni. Apartamentul de alături era gol de o grămadă de timp și deodată, la sfârșitul lui noiembrie, văd că sosește o bătrânică plăpândă. Iar apoi, câteva zile mai târziu, toate cuferele alea de ceai – și nu a apucat nici să le desfacă. Eu, una, cred că știa că i-a sunat ceasul cu multă vreme înainte de a muri... Îmi pare tare rău, dragă.

Joanna și-a mușcat buza, încercată de o durere sinceră pentru soarta bătrânei, și a așteptat ca Muriel să continue.

– Nu am deranjat-o câteva zile, m-am gândit să o las să se instaleze înainte de a mă prezenta. Dar ea părea că nu iese niciodată din casă, aşa că într-o zi am bătut la uşă. Înţelegi, eram îngrijorată, căci ea era atât de fragilă şi din apartamentul acela rece şi igrasios nu intra şi nu ieşea nimeni, dar nu mi-a răspuns. Cred că era mijlocul lui decembrie când am auzit un strigăt de pe coridor. Ca un mieunat, aşa s-a auzit, slab şi scurt. Am găsit-o pe podeaua coridorului, îmbrăcată şi gătită toată. Se împiedicase de pragul uşii ei şi nu se mai putea ridica. Firește, am ajutat-o, am adus-o aici, am aşezat-o pe fotoliu şi i-am făcut o ceaşcă de ceai tare, aşa cum ţi-am făcut şi ţie astăzi.

– Dacă aş fi ştiut cât de slăbită este, a zis Joanna, iar minciuna i-a zburat de pe buze lăsând-o stingherită. În scrisorile ei către mine, părea întotdeauna atât de vioaie.

– Dacă te consolează, toţi oamenii spun aşa după un eveniment de genul acesta, draga mea. Eu am avut o ditamai cearta cu Stanley al meu şi a doua zi a picat mort după un atac de cord. Oricum, am întrebat-o pe mătuşa ta de unde venise. A spus că fusese în străinătate timp de mulţi ani şi că se întorsese recent. Am întrebat-o dacă are rude, dar ea a clătinat din cap, spunând că majoritatea sunt încă în străinătate. Cu siguranţă s-a referit la tine, dragă. Apoi i-am spus că dacă are ceva cumpărături de făcut sau de luat medicamente, să apeleze la mine. Îmi amintesc că mi-a mulţumit foarte politicos pentru ofertă şi m-a întrebat dacă aş putea să îi iau câteva cutii de supă. Vezi tu, într-acolo se ducea când a căzut, a zis Muriel clătinând din cap. Am întrebat-o dacă vrea să sun doctorul ca să o consulte după căzătură, dar a refuzat. Când a venît timpul să o duc înapoi în apartamentul ei, sărmana femeie abia stătea în picioare. A trebuit să o ajut să meargă până acolo. Ei, şi când am văzut camera aceea mizeră în care locuia, cu toate cuferele de ceai şi mirosul acela urât, îţi spun, am fost şocată.

– Mătuşica a fost mereu o excentrică, a aruncat Joanna o scuză penibilă.

– Mda, bine, scuză-mă că îţi spun, dar mi-e că nici cu igiena nu prea era prietenă bătrânica. Desigur, i-am propus să sun la serviciile sociale, să vedem dacă pot trimite ei pe cineva, să îi aducă de mâncare şi poate o infirmieră din zonă care să o spele, dar s-a supărat atât de tare, că am crezut că dă ochii peste cap pe loc. Aşa că am lăsat-o baltă, dar am insistat să îmi dea o cheie de la uşa ei. I-am zis dacă o să cazi din nou şi uşa este încuiată şi nu pot să intru, ca să te ajut? Într-un final a fost de acord. I-am promis că tot ce voi face va fi să trec pe la ea din când în când şi să verific dacă totul este în ordine. Mi-a împuiat capul în legătură cu cheia, să o păstrez bine şi să nu spun nimănui că aveam o copie. Murie a oftat şi a clătinat din cap. Era o bătrână ciudată. Mai vrei ceai?

– Da, vă rog. Mătuşica a pus întotdeauna preţ pe independenţa ei.

Joanna a cedat şi a întins mâna după un biscuit digestiv.

– Da, şi uite unde a adus-o, a spus Muriel smiorcăindu-se când a umplut ceaşca Joannei. Ei, şi de atunci am trecut pe la ea o dată pe zi. De obicei o găseam în pat, sprijinită de perne, şi scria scrisori pe care apoi i le duceam la poştă, iar alteori dormea. Mi-am făcut obiceiul de a-i duce un ceai sau o supă şi o bucată de pâine prăjită. Nu stăteam mult, recunosc. Mirosul îmi făcea greaţă. Iar apoi a venit Crăciunul. M-am dus să o vizitez pe fiica mea în Southend, dar m-am întors în a doua zi de Crăciun. Pe masa din coridor se afla o felicitare. Am luat-o în casă ca să o deschid.

Joanna s-a aplecat în faţă.

– Era de la mătuşa?

– Da. O felicitare frumoasă de Crăciun, ştii, una dintre acelea scumpe pe care le cumperi separat, nu într-un pachet. Scrisese înăuntru cu cerneală, în stilul acela de modă veche al ei. „Muriel, îţi mulţumesc pentru prietenia ta. O voi preţui întotdeauna. Rose" Muriel şi-a şters o lacrimă din ochi. M-a făcut să plâng felicitarea, să ştii. Mătuşa ta trebuie că a fost o

doamnă – bine educată. Şi să o văd redusă în starea aceasta... Muriel a clătinat din cap. M-am dus şi am bătut la uşa ei, ca să îi mulţumesc pentru felicitare şi am convins-o să vină şi să se încălzească lângă foc, la o plăcintă cu carne.

– Mulţumesc. Aţi fost atât de bună cu ea.

– Măcar atât puteam face. Nu a fost mare lucru. Ba chiar am avut o discuţie plăcută. Am întrebat-o din nou despre familie, dacă avea copii. S-a albit deodată la faţă, apoi a clătinat din cap şi a schimbat subiectul. Nu am insistat. Mi-am dat seama că în câteva zile îi slăbiseră puterile şi mai mult. Nu mai rămăseseră din ea decât pielea şi oasele. Da' tusea aceea îngrozitoare se înrăutăţise. Apoi, imediat după Crăciun, soră-mea din Epping s-a îmbolnăvit şi m-a rugat să merg şi să stau cu ea o săptămână, să am grijă de ea. M-am dus, desigur, şi nu m-am întors decât cu câteva zile înainte să moară sărmana de ea.

– Şi v-a dat scrisoarea să o duceţi la poştă?

– Da. M-am dus să văd ce mai face în seara în care m-am întors acasă. Era într-o stare jalnică, tremura, era nevricoasă ca o pisică pe un acoperiş fierbinte. Iar ochii... aveau privirea asta... nu ştiu ce să zic. Muriel s-a cutremurat. Oricum, mi-a întins scrisoarea şi m-a implorat să o duc la poştă urgent. I-am spus că o voi face negreşit. Apoi m-a apucat de mână şi m-a strâns tare şi mi-a întins o cutioară. M-a rugat să o deschid şi înăuntrul ei era un medalion frumos, din aur. Nu este stilul meu, desigur, prea delicat pentru mine, dar se vedea că lucrătura era bună, iar aurul solid. Evident, am zis imediat că nu pot accepta un cadou atât de scump, dar ea a insistat să păstrez medalionul, s-a supărat foarte rău când am încercat să i-l înapoiez. M-a impresionat foarte tare. M-am întors la mine şi pe loc am decis să îi chem un doctor a doua zi, indiferent ce spunea ea. Dar a doua zi a fost prea târziu.

– Ah, Muriel, dacă aş fi ştiut...

– Nu te învinovăţi. En ar fi trebuit să pun scrisoarea la poştă imediat, aşa cum m-a rugat. Dar dacă te consolează, a murit înainte ca tu să

fi avut timp să vii. Am găsit-o a doua zi de dimineaţă la zece, întinsă la baza scărilor, aşa cum ţi-am spus. Vrei o gură de tărie? Mie, uneia, mi-ar face bine, îţi spun sincer.

– Nu, mulţumesc, dar nu te jena.

În timp ce Muriel s-a dus în bucătărie să îşi pună de băut, Joanna s-a gândit la ce aflase până în acel moment.

– Mă întreb ce făcea mătuşa la baza scărilor, a întrebat ea gânditoare când s-a întors Muriel. Dacă era atât de slăbită, sigur nu avea cum să le urce de una singură, nu?

– Asta i-am spus şi eu omului de la ambulanţă când a sosit, a spus Muriel. A dedus că şi-a rupt gâtul, iar vânătăile de pe cap şi braţe şi picioare i-au spus că a căzut tocmai de sus. Io i-am zis verde în faţă că Rose nu ar fi putut să urce scările de una singură. În plus – Muriel a ridicat din umeri – de ce ar fi făcut-o? Sus nu era nimic, a zîs ea, roşind uşor. Am urcat şi am aruncat o privire într-o zî, numa' din curiozitate.

Joanna s-a încruntat.

– Chiar că este foarte ciudat.

– Nu-i aşa? Sigur, a trebuit chemată poliţia şi au intrat cu toţii aici şi mi-au pus o mulţime de întrebări, cine este şi de câtă vreme locuieşte aici şi altele. Întreaga poveste m-a supărat foarte tare, să ştii. După ce au luat-o, mi-am făcut o valîză, am sunat-o pe fiică-mea şi m-am dus să stau la ea vreo câteva zile... Muriel a întins mâna după paharul cu băutură. Eu n-am făcut decât să o ajut.

– Desigur. Ştii cumva unde au dus-o?

– La morgă, presupun, ca să aştepte să îi ceară cineva trupul, sărăcuţa.

Cele două femei au rămas tăcute, privind flăcările. Joanna ar fi spus mai multe, dar vedea cât de afectată era Muriel. Într-un final, a zis:

– Cred că ar fi bine să văd apartamentul, ca să decid ce este de făcut cu lucrurile mătuşii.

– Au dispărut toate, a zis Muriel brusc.

– Ce? Unde?

– Io nu ştiu. Ţi-am zis că am stat la fii-mea câteva zile după aceea. Când m-am întors, am

intrat în apartamentul ei, mai mult ca să mă liniştesc decât pentru alt motiv, şi am văzut că apartamentul fusese golit. Nu a mai rămas nimic acolo, absolut nimic.

– Dar... cine ar fi putut să ia totul? Toate cuferele acelea!

– M-am gândit că poate familia a fost anunţată şi a venit să le ia pe toate. Ai rude care ar fi putut să vină?

– Păi... nu, nu am. Sunt toţi în străinătate, aşa cum a zis Rose. Nu sunt decât eu aici, în Anglia... Vocea Joannei s-a stins. De ce au dispărut toate?

– Habar n-am, a spus Muriel. Eu am şi acum cheia. Vrei să arunci o privire? Mirosul nu mai este atât de rău acum. Oricine a luat lucrurile a curăţat totul bine cu dezinfectant.

Joanna a urmat-o pe Muriel afară din apartamentul ei, pe coridor şi a aşteptat să descuie uşa de vizavi.

– Tare o să mă bucur când va veni alt chiriaş. O familie de tineri ar fi frumos, să aducă ceva aer proaspăt în locul acesta. Nu te superi dacă te las singură, nu? Locul ăsta îmi dă fiori.

– Sigur că nu. V-am deranjat oricum prea mult. Vă supăraţi dacă vă cer numărul de telefon, în caz că am nevoie de alte detalii?

– Ţi-l scriu pe ceva. Vino să îl iei când aduci cheia.

Joanna a intrat în apartamentul lui Rose, trăgând uşa în urma ei. A aprins lumina şi a rămas în micul hol de la intrare, privind în susul scărilor abrupte şi inegale, aflate în dreapta. Şi-a dat seama că femeii pe care o ajutase să iasă din biserică în urmă cu două săptămâni i-ar fi fost la fel de greu să urce scările acelea ca unui nou-născut. Joanna le-a urcat cu grijă şi fiecare treaptă scârţâia zgomotos. La capătul scărilor era un mic palier. În stânga şî în dreapta se aflau două camere pustii, care miroseau a umezeală. Le-a străbătut încet, fără să vadă altceva decât patru pereţi şi podeaua goală. Chiar şi geamurile fuseseră şterse recent, iar de sus Joanna a văzut o grădină năpădită de buruieni, în spatele

clădirii. A ieşit din cameră şi a rămas pe palier, cu degetele de la picioare pe marginea ultimei trepte. Până jos nu erau mai mult de cinci metri, dar de aici părea mult mai mult...

S-a întors la parter şi a intrat în camera de zi în care Rose îşi trăise ultimele zile de viaţă, printre cuferele ei de ceai. A adulmecat aerul. Se mai simţea un slab iz neplăcut în aer, dar nu mai mult de atât. Aşa cum spusese Muriel, camera fusese golită de tot. Joanna s-a lăsat în genunchi şi a mers de-a buşilea pe podea, căutând ceva ce ar fi putut să scape ochilor care fuseseră aici înaintea ei. Nimic.

A inspectat baia şi bucătăria, apoi s-a dus înapoi în holul de la baza scărilor, unde Muriel o găsise pe sărmana Rose.

„...Nu mai am mult acum... Te avertizez, povestea aceasta este periculoasă... dacă am murit deja..."

Un fior a coborât pe spatele Joannei când şi-a dat seama că erau toate şansele ca Rose să fi fost omorâtă.

Întrebarea era *de ce?*

*

Motorul maşinii parcate vizavi a pornit când Joanna a ieşit pe uşa clădirii. Traficul era intens pe toată Marylebone High Street. Bărbatul a privit-o cum a stat pe loc, nesigură timp de câteva secunde, apoi s-a întors la stânga şi s-a îndepărtat.

CAPITOLUL 6

Joanna a petrecut o după-amiază lungă în ploaia nemiloasă, ghemuită împreună cu alţi jurnalişti şi reporteri în faţa casei din Chelsea a „Roşcatei", după cum fusese poreclită de colegii de trudă ai Joannei.

Supermodelul cu părul de culoarea focului, despre care se credea că îşi făcuse un cuibuşor de dragoste împreună cu o altă femeie care lucra ca model, a ieşit într-un final în goană din casă. Bliţurile s-au declanşat în timp ce Roşcata îşi făcea loc prin mulţime şi alerga spre taxiul care o aştepta.

– Bine. Mă duc după ea, a zis Steve, fotograful Joannei. Te sun când aflu unde se dnce. Pun pariu că la aeroport, aşa că nu îţi face prea mari speranţe.

– În regulă.

I-a urmărit cu privirea pe ceilalţi fotografi care s-au nrcat pe motociclete, iar grupul de reporteri s-a dispersat în noaptea ploioasă. Oftând de frustrare, s-a îndreptat spre staţia de metrou din Sloane Sqnare. De-a lungul King's Road Street, magazinele erau pline de anunţuri despre reducerile de final de sezon – la fel de deprimante ca oboseala de dnpă sărbători care o cuprinsese pe ea. În metrou, a rămas cu ochii fixaţi pe panourile cu reclamele de deasupra ei.

Să stai la pândă în faţa casei celebrităţilor era o sarcină ingrată. La fel şi aşteptatul degeaba ore întregi, uneori zile, când ştiai că nu puteai scoate de la persoana respectivă decât cel mult „Nu am nici un comentariu". În plus, îi jignea simţnl elementar de decenţă umană. Dacă Roşcata voia să aibă o aventură nebună cu o oaie, pentru nnmele lui Dumnezen, nu era treaba ei şi a nimănui altcniva? Dar, aşa cum Alec nu contenea să îi amintească, la secţia de

ştiri a unui ziar naţional nu era loc pentru morală. Publicul avea un apetit insaţiabil pentru tot ce era lasciv şi sexy. Fotografia Roşcatei pe prima pagină a ziarului de a doua zi avea să vândă zece mii de copii în plus.

În dreptul parcnlui Finsbury, Joanna a ieşit din metrou şi s-a îndreptat spre scările rulante. Ajunsă în capăt, şi-a verificat telefonul mobil. Avea un scurt mesaj vocal de la Steve.

– *Am avut dreptate. Peste o oră se urcă într-un avion spre State. Noapte bună!*

Joanna a băgat la loc mobilul şi s-a îndreptat spre coada formată în staţia de autobuz.

Fiind prea ocupată la serviciu de la discuţia cu Muriel ca să cugete bine la ceea ce descoperise, Joanna voia să afle părerea lni Simon. Notase tot ce îşi amintea în agenda ei pe drumul înapoi şi spera să nu fi uitat nimic.

În cele din urmă, autobuzul a ajuns lângă blocul lui Simon. Joanna a coborât, apoi a mers grăbită de-a lungul străzii, atât de pierdută în gândnri, încât nu l-a observat pe bărbatul care s-a topit în umbră, în spatele ei.

Apartamentul lui Simon era la ultimul etaj al unui vile mari, transformate în bloc, pe creasta dealulni Highgate, cn o privelişte minunată spre zonele verzi şi acoperişurile din nordul Londrei. O cumpărase în nrmă cn doi ani, spnnând că ceea ce îi lipsea ca spaţiu pe dinăuntru compensa din belşug prin senzaţia de deschidere pe care ţi-o dădea când priveai în afară. Trainl la Londra era nn sacrificin pentru amândoi. În inimă păstran încă viaţa din Yorkshire, tânjind după pacea, liniştea şi pnstietatea ţinnturilor unde crescuseră, motiv pentru care ajnnseseră să locniască la depărtare de numai zece minute cu autobuzul de o zonă împădurită a Londrei. Joanna îl invidia pentrn privelişteа de aici, dar era mulţumită cu micul ei apartament cochet, aflat la baza dealului în cartierul mai ieftin, Crouch End. Adevărat, ferestrele dnble şi o baie decentă erau un lux cu care proprietarul ei arţăgos nu se deranjase, dar vecinii erau

binevoitori şi liniştiţi, ceea ce cântărea mult în Londra.

Joanna a apăsat butonul interfonului şi uşa s-a deschis. A urcat cu greu cele şaptezeci şi şase de trepte şi a ajuns gâfâind la micul palier care dădea spre apartamentnl lni. Uşa era deschisă, mirosuri de mâncare delicioasă adiau dinăuntru, pe aripile muzicii lui Fats Weller, care se auzea dinspre CD-player.

– Bună.

– Jo, intră, a strigat Simon dinspre mica bucătărie aflată în colţul spaţiului deschis care alcătuia apartamentul.

Joanna a trântit o sticlă de vin pe barul folosit pentru a lua micul dejun, care separa bucătăria de camera de zi. Simon, cu faţa trandafirie de la aburul care se ridica dinspre cratiţa în care amesteca, a pus jos lingura de lemn şi a venit să îi dea o îmbrăţişare.

– Cum ne simţim?

– Ăăă... bine. Bine.

A prins-o de umeri şi a privit-o în ochi.

– Încă mai suferi după idiotul ăla?

– Un pic, da. Dar sunt mult mai bine decât eram. *Serios.*

– Foarte bine. Ai primit vreo veste de la el?

– Nici un cuvânt. I-am pus toate lucrurile în patru saci de gunoi şi i-am lăsat în holul de la intrare. Dacă nu vine după ei în următoarea lună, vor ajunge la tomberon. Am adus vin.

– Bine gândit, în ambele chestiuni, a încuviinţat din cap Simon, întinzându-se spre un dulap de deasupra lui pentru a scoate două pahare şi întinzându-i un tirbuşon.

Ea a deschis sticlele şi a turnat câte o porţie zdravănă în ambele pahare.

– Noroc! a toastat Joanna şi a luat o înghiţitură. Tu cum stai?

– Bine. Stai jos, să servesc snpa.

S-a aşezat la masă lângă fereastră şi a privit afară, la conturul spectaculos al clădirilor ce formau aşa-nnmitul City of London, la sud de ei, cu acoperişurile lor lnminate în roşu licărind în depărtare.

– Ce n-aş da să văd din nou stelele, fără această poluare luminoasă, zise Simon punând o farfurie cu supă în faţa ei.

– Ştiu. Am de gând să mă duc acasă, în Yorkshire, de Paşte. Ţi-ar plăcea să vii cu mine?

– Poate. Să văd cum stau la muncă.

– Doamne, ce bun este, a zis Joanna în timp ce înghiţea supa groasă, din fasole neagră. Cred că ar trebui să uiţi de administraţia civilă şi să îţi deschizi un restaurant.

– În nici un caz. Gătitnl este plăcerea mea, hobbyul meu şi sănătatea mea mentală după o lungă zi la casa de nebuni. Apropo, cum este la tine la serviciu?

– Bine.

– Aşadar, nu ai mai dat peste nici un scandal în ultima vreme? Nu ai descoperit că vreo divă şi-a schimbat parfumnl?

– Nu. Joanna a ridicat din umeri cu bonomie. Ştia că Simon are o antipatie pătimaşă faţă de tabloide. Dar ar fi o chestiune pe care aş vrea să o discut cu tine.

– Chiar aşa?

S-a îndreptat spre bucătărie, a lăsat bolurile de supă în chiuvetă şi a scos un cotlet de miel superb, cu legume coapte, care se odihnea în cuptor.

– Da. Un mic mister de care am reuşit să mă lovesc. Ar putea fi ceva sau ar putea să nu fie nimic.

L-a privit cnm a umplnt donă farfurii, apoi le-a transportat până la masă, însoţite de un vas de lut plin cu *jus* aromatic.

– *Voilà, mudemoiselle,* a zis Simon, aşezându-se în faţa ei.

Joanna şi-a acoperit din belşug mielul cu *jus*-ul gros, apoi a dus la gură o bucată.

– Vai! Este delicios.

– Mulţam. Aşadar, care este povestea?

– Hai să ne bucurăm de mâncare mai întâi, da? Este atât de ciudată şi de complicată, încât am nevoie de întreaga concentrare numai ca să îmi dau seama de unde să încep.

– Sună fascinant, a zis Simon, ridicând dintr-o sprânceană.

După cină, Joanna a spălat vasele, în timp ce Simon a făcut cafea. Apoi s-a aşezat într-un fotoliu, cu picioarele îndoite sub ea.

– În regnlă. Dă-i drnmul. Sunt numai urechi, a zis Simon, întinzându-i cana şi aşezându-se şi el.

– Îţi aminteşti de ziua în care ai venit pe la mine, când eram atât de nefericită pentru că mă părăsise Matthew? Ţi-am spus atunci că fusesem la slujba memorială în cinstea lui Sir James Harrison şi am stat lângă o doamnă în vârstă, care aproape că şi-a dat duhul lângă mine şi a trebuit să o ajut să ajungă acasă?

– Da. Cea care locuia într-o cameră plină cu cufere de ceai.

– Exact. Ei bine, în dimineaţa aceasta, la muncă, am primit un plic de la ea şi...

Joanna a trecut în revistă evenimentele din ziua aceea, străduindu-se să respecte cronologia şi să explice totul cu cât mai multă atenţie. Simon a ascultat-o atent, sorbind din când în când din cafea.

– Oricum te-ai uita la povestea asta, moartea ei indică un singur lucrn, a încheiat ea.

– Şi anume?

– O crimă.

– Este o presupunere foarte dramatică, Jo.

– Eu nu cred că este. Am stat în capul scărilor de unde a căzut. Rose nu avea cum să le urce de una singnră. Şi de ce ar fi făcut-o? Etajul de sus era complet pnstiu.

– În asemenea situaţii, trebuie să apelezi la gândirea laterală. De exemplu, te-ai gândit că bătrânica asta ducea o viaţă atât de mizeră, încât nu a mai suportat-o? Explicaţia logică trebuie să fie că s-a târât cumva până la etaj şi a comis un snicid, nu crezi?

– Dar cum explici scrisoarea pe care mi-a trimis-o? Şi programul teatral?

– Le-ai adus cn tine?

– Da.

Joanna a scotocit prin rucsac şi a scos plicul. L-a deschis şi i-a întins scrisoarea de la Rose.

Simon a cercetat-o iute cu privirea.

– Și cealaltă?

– Aici, a zis Joanna trecându-i scrisoarea de dragoste. Fii atent. Hârtia este fragilă.

– Sigur.

Simon a scos-o cu atenție din plicul ei și a citit-o și pe aceasta.

– Măi, să fie! a murmurat el. Fascinant. Absolut fascinant. A apropiat scrisoarea de ochi și a studiat-o. Ai observat astea?

– Ce?

Simon i-a înapoiat serisoarea și i-a arătat ce văzuse.

– Uite, în jurul marginii sunt niște perforații minuscule.

Joanna s-a uitat și a văzut că avea dreptate.

– Ce ciudat! Arată ca niște înțepături de ac.

– Da. Dă-mi programul, Jo.

Ea a făcut-o, iar el l-a studiat o vreme, apoi l-a lăsat pe măsuța de cafea.

– Ei, Sherlock, ce deduci de aici? a întrebat ea.

Simon s-a frecat la nas, așa cum făcea întotdeauna când se gândea.

– Există șansa ca bătrâna să fi fost sărită de pe fix. Scrisoarea ar putea să îi fi fost scrisă de un admirator, ceva complet lipsit de importanță. Să fi prezentat importanță numai pentru ea, desigur. Poate iubitul ei era artist de estradă sau ceva asemănător.

– Dar de ce mi le-a trimis mie? l-a privit Joanna circumspectă. De ce să spună că este „periculos"? Scrisoarea lui Rose este destul de inteligent compusă pentru cineva care se presupune că și-a pierdut mințile.

– Nu fac decât să îți sugerez și alte explicații.

– Și dacă nu există alte explicații plauzibile?

Simon s-a aplecat în față și i-a zâmbit strengărește.

– Atunci, dragul meu Watson, se pare că avem de-a face cu un mister.

– Sunt convinsă că Rose nu era nebună, Simon. Și că era înfricoșată de cineva sau ceva. Dar încotro aș putea să merg de aici? a oftat

Joanna. Mă gândeam că poate ar trebui să îi arăt totul lui Alec, să văd ce erede el.

– Nu, a zis Simon cu fermitate. Nu ai destule încă. Cred că primul lucru pe care il ai de făcut este să stabileşti *identitatea* lui Rose.

– Şi cum Dumnezeului fac asta?

– Ai putea începe cu un drum până la comisariatul de zonă şi să le torni aceeaşi poveste pe care i-ai turnat-o lui Muriel, că eşti strănepoata abia sosită din ţara urşilor koala. Probabil te vor îndrepta spre morgă, asta dacă nu a fost deja înmormântată de familie.

– I-a spus lui Muriel că rudele sale se află toate în afara ţării.

– Cineva trebuie să fi luat cuferele alea de ceai. Se prea poate ca poliţia să îi fi găsit familia, i-a atras atenţia Simon.

– Chiar dacă au făcut-o, mi se pare ciudat că au fost curăţate atât de bine camerele acelea în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. În plus, nu mă pot duce la poliţie în căutarea unei mătuşi al cărei nume de familie nu il cunosc.

– Sigur că poţi. Poţi spune că a pierdut legătura cu familia cu mulţi ani în urmă, că se poate să se fi recăsătorit de atunci şi nu mai ştii ce nnme de familie poartă acnm.

– Asta-i o idee bună. Bine, voi face asta de îndată ce voi putea.

– Ai vrea un coniac?

Joanna s-a uitat la ceas.

– Nu. Ar trebui să o pornesc spre casă.

– Vrei să te duc eu maşina în vale?

– Nu-i nevoie, mulţumesc. Nu plonă şi plimbarea mă va ajuta să dau jos cina asta enormă.

A pns scrisoarea şi programul înapoi în plicurile lor şi le-a îndesat în rucsac. Apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

– Un alt triumf culinar, Simon. Şi mulţumesc pentru sfaturi.

– Oricând. Dar ai grijă ce faci, Jo. Nu poţi să ştii peste ce ai dat din greşeală.

– Mă îndoiesc eu că lăzile acelea conţin prototipul unei bombe nucleare care va porni cel de-al treilea război mondial, dar voi avea

grijă, a zis ea râzând şi sărutându-l pe Simon pe obraz. Noapte bună!

Douăzeci de minute mai târziu, simţindu-se mai bine după plimbarea în pas alert până la Crouch End, Joanna a băgat cheia în broasca uşii de la intrare. Închizând uşa, a pipăit peretele căutând întrerupătorul şi l-a apăsat. A intrat în camera de zi şi i s-a tăiat respiraţia de groază.

Camera fusese devastată – alt cuvânt nu exista. Biblioteca ei care se ridica din podea până la tavan fusese aplecată în faţă şi sute de cărţi erau împrăştiate pe podea. Canapeaua verde citron fusese tăiată cu un cuţit, iar materialul care acoperea atât rama, cât şi pernele, sfâşiat cu violenţă în bucăţi. Ghivecele cu plante erau răsturnate, pământul revărsat pe podea, iar colecţia ei de farfurii vechi Wedgwood sfărâmată în şemineu.

Înăbuşindu-şi un hohot de plâns, Joanna a dat fuga în dormitor, unde a găsit o scenă asemănătoare. Salteaua fusese spintecată şi aruncată într-o parte, divanul de sub ea tăiat şi distrus, hainele aruncate din dulapuri şi sertare. În baie, pastilele şi poţiunile şi fardnrile ei fuseseră deschise toate şi aruncate în cadă, unde formau o harababură colorată, coagulată, de care ar fi fost mândru orice artist modern. Podeaua bucătăriei era o mare de lapte, suc de portocale şi veselă spartă.

Joanna a dat fuga înapoi în camera de zi, iar de undeva, dinăuntrul ei, izvoran hohote de plâns imense, gutnrale. A întins mâna după telefon şi a descoperit că firul fusese smuls din perete. Tremurând violent, a căutat printre obiectele distruse pentru a descoperi nnde îşi lăsase rucsacul şi l-a găsit în hol, lângă uşă. A căutat înăuntru, a scos telefonul mobil şi, cu degete care îi tremurau atât de tare, încât a format numărul greşit de trei ori, a dat într-un final de Simon.

Zece minute mai târziu a găsit-o stând în hol, tremurând şi plângând cn hohote necontrolabile.

– Jo, îmi pare foarte rău.

A tras-o spre el, dar era prea isterică să poată fi alinată.

– Du-te înăuntru! i-a strigat ea. Să vezi ce mi-au făcut nenorociții! Au distrus totul, *totul*! Nu mi-a rămas nimic, nimic!

Simon a păşit în camera de zi şi a cuprins cu o privire distrugerile, înainte de a trece mai departe, în dormitor, baie şi bucătărie.

– Iisuse, a murmurat el în barbă, păşind peste resturi ca să se întoarcă în hol, la Joanna. Ai sunat la poliție, aşa cum ţi-am spus?

Joanna a dat din cap în semn că da şi s-a prăbuşit peste mormanul de haine ale lui Matthew care se revărsaseră dintr-unul din sacii de gunoi crestaţi, aflaţi într-un colţ al holului.

– Ai remarcat dacă au furat ceva? Televizorul, de pildă? a întrebat el cu blândeţe.

– Nu, nu am remarcat.

– Mă duc eu să verific.

Simon s-a întors după câteva minute.

– Au luat televizorul, aparatul video, calculatorul şi imprimanta... tot ce puteau lua.

Joanna a clătinat din cap de disperare chiar în clipa în care au văzut luminile albastre ale unei maşini de poliție scăpărând dincolo de geamul uşii de la intrare în imobil.

Simon a trecut pe lângă ea pentru a deschide uşa şi a ieşit să îl întâmpine pe poliţistul care înainta pe poteca de afară.

– Bună ziua, domnule ofiţer. Mă numesc Simon Warburton.

A băgat mâna în bnzunar şi a scos un act de identitate.

– Ah, este vorba despre genul acela de operaţiuni, nu-i aşa, domnule? a întrebat ofiţerul.

– Nu, sunt prieten cu victima, iar ea nu este... la curent cu poziţia mea, a şoptit el.

– În regulă, domnule. Pricep ce vreţi să spuneţi.

– Voiam să schimbăm o vorbă înainte de a intra. A fost un atac frenetic şi violent. Doamna nu era acasă la acel moment, slavă Domnului, dar v-aş sugera să luaţi povestea în

serios şi să faceţi tot ce puteţi ca să găsiţi vinovatul sau vinovaţii.

– Desigur, domnule. Arătaţi-mi drumul.

O oră mai târziu, după ce Joanna se mai calmase datorită coniacului adus de Simon din apartamentul său şi a dat o declaraţie pe cât de clară o putea produce creierul ei năucit, Simon i-a sugerat să îşi petreacă restul nopţii la el.

– Cel mai bine este să laşi curăţenia pe mâine-dimineaţă, zic eu, scumpo, a zis ofiţerul de poliţie.

– Are dreptate, Jo. Haide, să te duc de aici.

Simon şi-a pus un braţ în jurul umerilor ei şi a condus-o dincolo de uşă, pe aleea din faţa casei şi către maşina lui. Joanna s-a prăbuşit pe locul din faţă. Urcându-se pe locul şoferului, Simon a pornit motorul. Când a plecat de lângă trotuar, în lumina farurilor a văzut numărul de înregistrare al unei maşini parcate pe cealaltă parte a străzii. „Ce ciudat!" s-a gândit el, în timp ce vira la stânga, aruncând o privire în interiorul vehiculului. Probabil era o simplă coincidenţă, şi-a zis, conducând în susul dealului, spre apartamentul lui.

Dar avea să verifice totuşi a doua zi.

CAPITOLUL 7

Telefonul a sunat chiar în clipa în care Zoe termina de spălat podeaua.

– Fir-ar!

A traversat în fugă bucătăria şi picioarele i-au lăsat urme pe gresia udă şi a ajuns la telefon chiar înainte să se cupleze mesageria vocală.

– Sunt aici, a zis ea cu suflarea tăiată, plină de speranţă.

– Eu sunt.

– Ah, bună, Marcus.

– Nu te entuziasma prea tare, sunt doar eu.

– Scuze.

– Oricum, nu te-am sunat decât ca să răspund apelului tău, a subliniat el.

– Da. Vrei să vii pe aici diseară, la un pahar?

– Sigur. Ai vorbit cu tata?

– Da.

– Şi?

– Îţi zic mai târziu, a zis ea cu gândul aiurea.

– Bine. Ne vedem pe la şapte.

Zoe a trântit receptorul şi a scos un ţipăt de frustrare. Timpul trecea. Săptămâna următoare pleca în Norfolk, pentru a începe să filmeze *Tess*. El nu avea decât numărul fix din Welbeck Street – nici unul dintre ei nu avea telefon mobil în urmă cu toţi acei ani –, iar dacă răspundea bunicul ei, îi zicea că se numeşte „Sid"; nu îşi mai amintea motivul, dar îi făcuse să râdă pe înfundate pe amândoi.

Faptul că nu urma să se afle în Londra, ca să poată răspunde, laolaltă cu faptul că va fi într-un sătuc din Norfolk, unde el ar fi remarcat cu uşurinţă, însemna că nu putea veni să o viziteze. lar apoi momeutul va trece. Zoe nu credea că putea să suporte una ca asta.

– Te rog, *te rog*, sună, a implorat ea telefonul.

A privit la reflexia ei în colțul unei oglinzi și a oftat. Arăta palidă și obosită. Făcuse ceea ce făcea mereu în momente de tensiune și criză: curățase, și frecase, și lustruise, și spălase cu râvnă, încercând să se epuizeze, ca să nu se gândească obsesiv la situația de față.

Și... începuse să înțeleagă că nu era deloc obișnuită să fie singură, ceea ce nu o ajuta defel. Până acum două luni, îl avusese întotdeauna pe James cu care să vorbească. Doamne, ce dor îi era de el. Și de Jamie. Era mulțumită că făcuse ceea ce îi ceruse James și acceptase rolul lui Tess, mai ales pentru că telefonul pe care îl aștepta cu atâta ardoare părea tot mai puțin probabil, cu fiecare zi ce trecea.

Marcus a sunat la sonerie la șapte și un sfert în seara aceea și Zoe l-a întâmpinat la ușă.

– B'nă, Zo.

l-a aruncat o privire.

– Ai băut?

– Numai vreo două pahare, pe cuvânt.

– Mai degrabă vreo două sticle, după cum arăți.

Zoe l-a condus pe Marcus în camera de zi.

– Cafea, ca să te trezești?

– Whisky, dacă ai.

– Bine.

Prea obosită ca să se mai certe cu el, Zoe s-a dus la dulapul cu băuturi, o hidoșenie veche din lemn de uuc, cu picioare cabriol, grele, de care se împiedica tot timpul – și care probabil valora o avere. Să nu uite să cheme un evaluator și să actualizeze inventarul casei în vederea asigurării, acum, că James nu mai era. Poate reușea să vândă unele dintre piesele mai bune pentru a plăti renovarea casei. Găsind whiskyul, a umplut un pahar pe sfert și i l-a întins fratelui ei.

– Ei, hai, surioară. Ești cam zgârcită.

– Atunci, servește-te singur, a zis Zoe, dându-i sticla de whisky și turnându-și un gin tonic pentru ea. Mă duc după gheață. Tu vrei?

– Nu, mulțumesc.

Și-a umplut paharul și a așteptat să se întoarcă Zoe.

– Te instalezi comod, așa-i? a zis el arătând spre cele câteva piese de artă de pe perete.

– Am mutat aici câteva tablouri din dormitorul meu, ca să mai înveselesc camera.

– Trebuie să fie plăcut să ai o asemenea moștenire, a bombănit el.

– Nu o lua de la capăt! Marcus, îmi pare rău că trebuie să îți reamintesc, dar tata ți-a dat destui bani ca să îți închiriezi un apartament frumos în Notting Hill, acum câțiva ani. Pe lângă finanțarea multiplelor tale proiecte cinematografice.

– Corect, a căzut el de acord. Așadar, spune-mi ce ai discutat cu el.

– Ei bine – Zoe s-a ghemuit pe canapea –, deși ai fost cu desăvârșire ingrat în legătură cu chestiunea testamentului, pot să îți înțeleg sentimentele.

– Câtă putere de pătrundere, surioară dragă.

– Nu mă trata de sus, Marcus. Nu vreau decât să ajut.

– Aș fi zis că tu mă tratezi pe mine de sus, scumpa mea.

– Hristoase! Ești imposibil! Taci cinci minute, până îți explic cum te-aș putea ajuta.

– Bine, bine. Zi-mi, atunci.

– Ca să fim corecți, cred că înțelegerea a fost întotdeauna ca tu să fii susținut financiar de tata, în timp ce de mine și de Jamie a avut grijă James. Și pentru că îl cresc singură pe Jamie, cred că James a vrut să se asigure că orice s-ar întâmpla, noi doi am fi la adăpost.

– Poate, a spus Marcus printre dinți.

– Așa că – Zoe a luat o înghițitură din paharul cu gin –, dat fiind că banii sunt păstrați într-un cont fiduciar pentru Jamie, nu există decât o singură parte a testamentului pe unde pot scoate niște bițari pentru tine în mod legal și cinstit.

– Iar aceasta este?

Zoe a oftat.

– Nu cred că o să îți placă, dar variantă mai bună nu am.

– Ei, haide, spune.

– Îţi aminteşti la deschiderea testamentului, partea de la final, despre fondul memorial?

– Vag – deşi la momentul acela eram pe cale să explodez.

– Ei bine, în esenţă este o sumă păstrată pentru a plăti taxele şcolare anuale la Facultatea de Teatru pentru un actor şi o actriţă talentaţi.

– Ah. Vrei să spui că aş putea folosi suma asta ca să mă duc înapoi la facultate, aşa-i? a glumit Marcus.

Zoe nu l-a băgat în seamă.

– Ceea ce propunem eu şi tata este să îţi încredinţăm ţie fondul şi să îţi plătim un salariu bun ca să îl organizezi şi administrezi.

Marcus a rămas cu ochii holbaţi la ea.

– Despre asta era vorba?

– Da. Of, Marcus! a clătinat Zoe din cap, cu frustrare. Ştiam eu că aşa vei reacţiona! Îţi oferim o slujbă ce nu îţi va ocupa decât cel mult vreo două luni pe an, dar îţi va aduce un venit regulat în timp ce încerci să demarezi filmul. Da, va trebui să te ocupi de promovarea iniţială şi să stârneşti interesul mass-mediei, ca să încurajezi depunerea de dosare. Apoi va urma o săptămână de audiţii în faţa unei comisii alese de tine – eu aş fi fericită să particip – şi ceva muncă administrativă, dar serios, sunt bani câştigaţi uşor. Ai putea să o faci cu mâinile legate la spate.

Marcus nu a spus nimic, aşa că Zoe a decis să îşi joace atuul.

– În plus, îi va face pe toţi cei care s-au îndoit de tine din lumea filmului să te remarce, îţi va îmbunătăţi reputaţia şi va ajuta viitorul teatrului britanic. Nu există nici un motiv pentru care nu ai putea folosi atenţia din partea mass-mediei pentru a face cunoscute numele tău şi al companiei tale de producţie.

Marcus a ridicat capul şi a privit-o.

– Cât?

– Eu şi tata ne-am gândit la treizeci de mii pe an. Ştiu că nu este suma de care ai nevoie, a adăugat ea în grabă, dar nu este rău pentru

câteva luni de muncă. Și poți primi salariul pe primul an de la început, dacă vrei. Zoe a arătat spre un dosar de pe masă. Toate detaliile despre cont și suma pe care o avem de investit sunt explicate acolo. Ia-l acasă și citește-l. Nu trebuie să decizi acum.

El s-a aplecat înainte și a pipăit dosarul.

– Un gest foarte mărinimos din partea ta, Zoe. Tare îți mulțumesc pentru generozitate.

– Nu ai pentru ce, a zis Zoe, neștiind dacă Marcus era recunoscător sau sarcastic. Am încercat doar să găsesc ceva pentru tine. Știu că nu este suta de mii pe care o doreai, dar știi și că suma aceea va veni în cele din urmă.

Marcus s-a ridicat și o furie subită i se scurgea prin toți porii în timp ce se uita dușmănos la chipul neted și satisfăcut al surorii sale.

– Spune-mi, Zoe, de unde ai atâta tupeu?

– Ce?

– Stai acolo și te uiți la mine cu dispreț: sărmanul păcătos, care a pierdut calea dreaptă, dar poate fi salvat cu un pic de timp și de răbdare. Și totuși, și *totuși* – Marcus a ridicat mâinile în aer în semn de neîncredere – *tu* ești cea care a făcut-o de oaie, *tu* ai rămas însărcinată la optsprezece ani! Așa că, dacă nu cumva vorbim aici despre imaculata concepție, aș zice că tu știi ceva mai multe despre păcat decât mine.

Chipul lui Zoe s-a golit de culoare. S-a ridicat, tremurând de furie.

– Cum îndrăznești să ne insulți pe mine și pe Jamie în felul ăsta! Știu că ești supărat și disperat și sunt aproape sigură că ești în depresie, dar am încercat să fac tot ce pot ca să te ajut. Știi ceva? Până aici! M-am săturat de văicăreala ta patetică. *Cară-te!*

– Nu îți face griji, plec, a zis Marcus, îndreptându-se spre ușă. Și n-ai decât să îți bagi nenorocitul ăla de fond memorial acolo unde nu ajunge nici soarele!

Zoe a auzit ușa trântindu-se în urma lui și a izbucnit în lacrimi. Plângea atât de tare, încât

cu greu a auzit telefonul sunând. Mesageria vocală a preluat apelul.

– Ăăă, bună, Zoe. Eu sunt. Eu...

Mai că a făcut un salt peste canapea şi s-a repezit în bucătărie ca să ridice receptorul.

– Sunt aici, Art.

Numele i-a scăpat de pe buze înainte să se poată opri.

– Ce mai faci?

Zoe s-a uitat la chipul pătat de lacrimi, reflectat în geamurile dulapurilor din bucătărie şi a zis:

– Sunt bine, foarte bine.

– Mă bucur. Ăăă, mă întrebam, ar fi nepoliticos din partea mea să mă invit acasă la tine, la un pahar? Ştii cum stau treburile cu mine şi aş vrea foarte mult să te văd, Zoe, foarte mult.

– Desigur. Când ai vrea să vii?

– Vineri seară, poate?

– Perfect.

– Pe la opt?

– Pentru mine este bine.

– Bine, atunci. Abia aştept. Noapte bună, Zoe! Somn uşor!

– Noapte bună!

A lăsat receptorul jos, neştiind dacă să plângă mai departe sau să chiuie de bucurie.

A ales ultima variantă. Dansând în stil irlandez în jurul bucătăriei, şi-a făcut planul în minte să petreacă ziua următoare făcându-se frumoasă. Salonul de coafură şi magazinele cu haine erau pe listă, în mod categoric.

Gândul la cât de nemernic era fratele ei nu se mai afla pe listă.

CAPITOLUL 8

Marcus năvălise afară din casa lui Zoe din Welbeck Street şi ajunsese într-un club de noapte sordid, de pe Oxford Street, unde întâlnise o fată care – era convins la momentul acela – era copia fidelă a Claudiei Schiffer. Când se trezise în dimineaţa următoare şi aruncase o privire la chipul de lângă el, îşi dăduse seama că nu fusese în toate minţile. Machiajul puternic i se scursese pe faţă, iar rădăcinile negre ale părului decolorat se vedeau pronunţate pe perna albă pe care dormea. Gângăvise despre cum îşi va lua zi liberă de la muncă, ca să o petreacă împreună.

El se dusese la baie şi vomitase imediat. Făcuse un duş, încercând să îşi descâlcească pânza de păianjen care i se pusese peste minte şi a gemut când şi-a amintit ce îi spusese surorii sale seara trecută. Era un porc infam, mârşav, de primă clasă.

Insistând ca femeia din patul lui să nu chiulească de la serviciu, a grăbit-o să plece şi a băut o cantitate mare de cafea neagră care i-a provocat arsuri în stomacul ce obiecta nemulţumit. Apoi s-a hotărât să facă o plimbare prin Holland Park.

Era o zi rece, îngheţată, iar meteorologii preziceau zăpadă. Marcus a traversat la pas iute potecile străjuite de gard viu, pe lângă iazurile cu ape întunecoase şi nemişcate în razele reci ale soarelui. Şi-a strâns jacheta mai bine pe trup, aruncând priviri duşmănoase oricui îl privea în ochi. Nici măcar o veveriţă n-a îndrăznit să se apropie de el.

A lăsat nodul din gât să se transforme în lacrimi. Nu îi mai plăcea de el. Zoe nu încercase decât să îl ajute, iar el se purtase cu ea îngrozitor. Din nou, vorbise băutura, nu el.

Și poate că ea avea dreptate – poate că *era* deprimat.

Gândind retrospectiv, ce era atât de oribil la oferta pe care i-o făcuse Zoe? Așa cum spunea și ea, erau bani câștigați ușor. Habar nu avea câți bani erau în fondul memorial, dar ar fi pus pariu că era substanțial. S-a văzut în rolul de binefăcător generos, nu numai față de studenți, ci poate și pentru teatre aflate pe butuci și tineri regizori. Ar deveni cunoscut în industria aceasta ca un om cu sensibilitate, pătrundere și bani de cheltuit. Iar mama sa ar fi fost cu siguranță de acord cu proiectul acesta.

Fără îndoială, i-ar fi prins bine un venit regulat. Poate îi permitea să învețe să își gestioneze mai bine finanțele, să trăiască în limita unui buget, iar mai târziu să își folosească moștenirea de o sută de mii de lire pentru a pune pe roate compania cinematografică.

Tot ce avea de făcut era să cadă în genunchi în fața lui Zoe, ca să îi ceară iertare. Și nu ar exagera cu nimic.

După ce a lăsat-o pe sora lui să se calmeze câteva zile, Marcus a decis să sosească neanunțat la casa de pe Welbeck Street, vineri seara. Cu un buchet de trandafiri în mână – ultimele rămase la magazinul din colț –, a sunat la sonerie.

Zoe a răspuns aproape imediat. I-a căzut fața când l-a văzut.

– Ce faci aici?

A rămas cu privirea țintă pe chipul subtil machiat al surorii sale, părul blond proaspăt spălat, care strălucea ca un halou. Purta o rochie din catifea de un albastru regal care se potrivea cu ochii ei și lăsa să se vadă cam mult din picior.

– La naiba, Zoe, aștepți pe cineva?

– Da... nu... Adică, trebuie să plec în zece minute.

– Bine, nu durează mult, îți promit. Pot să intru?

Părea agitată.

– Îmi pare rău, dar nu este un moment bun.

– Înțeleg. O să îți spun de ce am venit de aici. Am fost un porc față de tine acum câteva seri și îmi pare foarte, foarte rău. Nu vreau să mă scuz, dar eram beat. În ultimele câteva zile m-am gândit serios. Și mi-am dat seama că mi-am revărsat furia și sentimentele de frustrare asupra ta. Îți promit că nu o voi mai face. Am de gând să mă adun – să nu mai beau. Trebuie, nu-i așa?

– Da, trebuie, a replicat Zoe, cu mintea în altă parte.

– Mi-am înțeles greșelile și mi-ar plăcea să mă ocup de fondul memorial dacă mai vrei să mi-l încredințezi. Este o ocazie mare, iar acum, că m-am calmat, înțeleg cât de generoși sunteți tu și tata să mă lăsați pe mine să mă ocup de el. Uite, a zis el, îndesându-i florile în mâini. Astea sunt pentru tine.

– Mersi.

Marcus a văzut cum se uita în josul și în susul străzii.

– Deci, mă ierți?

– Da, sigur că da.

Marcus era descumpănit. Plănuise o serie de *mea culpa* în timp ce Zoe l-ar fi făcut să plătească scump, pe bună dreptate.

– Mulțumesc, Zoe. Jur că nu te voi dezamăgi.

– Bine, a zis ea, aruncând o privire furișă la ceasul de la mână. Uite, putem vorbi altă dată?

– Numai dacă mă crezi că vreau să mă schimb. Să vin săptămâna viitoare ca să stăm de vorbă?

– Da.

– Bine. Ai cumva la îndemână dosarul acela? M-am gândit să îl iau acasă și să îl studiez în weekend, să mă gândesc la un plan.

– Bine.

Zoe s-a repezit înăuntru, a scos dosarul din biroul lui James și a alergat înapoi la intrare.

– Uite.

– Mersi, Zoe, Nu o să uit. Te sun mâine, ca să stabilim o zi.

– Bine. Noapte bună!

Ușa i-a fost închisă în grabă în nas. Marcus a fluierat ușurat, uimit de cât de simplu fusese. A

luat-o pe drum fluierând uşurel, în timp ce primii fulgi de zăpadă începeau să se aştearnă peste străzile Londrei.

– Bună seara, Warburton. Ia loc, te rog.

Lawrence Jenkins, şeful lui Simon, i-a arătat un scaun în faţa biroului său. Era subţire şi spilcuit, îmbrăcat într-un costum imaculat de pe Saville Row[2] şi purta un papion cu imprimeuri paisley, colorat diferit în fiecare zi a săptămânii. Astăzi avea unul de un roşu aprins. Avea un aer firesc de autoritate, ceea ce arăta că era în serviciu de multă vreme şi nu era o persoană cu care să vrei să te pui. În faţă avea obişnuita sa cafea neagră, din care ieşeau alene aburi.

– Se pare că ne-ai putea ajuta într-o mică problemă care s-a ivit.

– Voi face tot ce îmi stă în putinţă, domnule, ca de obicei, a răspuns Simon.

– Bravo. Aud că iubita ta a avut ceva bătăi de cap cu apartamentul ei, acum câteva seri? Se pare că a fost jefuită.

– Nu este iubita mea, domnule, dar este într-adevăr, foarte apropiată.

– Ah. Aşadar, nu sunteţi...

– Nu.

– Bine. Asta face situaţia un pic mai uşoară.

Simon s-a încruntat.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Problema este că bânuim că prietena ta a primit nişte informaţii – cum să spun? – foarte delicate, care, dacă ar cădea în mâinile cui-nu-trebuie, ne-ar putea provoca neplăceri. Ochii ca de vultur ai lui Jenkins il cântăreau pe Simon. Ai vreo idee despre ce ar putea fi vorba?

– Eu... nu, domnule. Nu am nici o idee. Puteţi să mă lămuriţi?

– Suntem destul de siguri că prietena ta a primit o scrisoare care i-a fost trimisă de o persoană care ne interesează pe noi. Departamentul nostru a fost instruit să recupereze scrisoarea cât mai repede cu putinţă.

– Înţeleg.

– Foarte probabil, nici nu îi înţelege importanţa.

– Şi care ar fi aceasta? Dacă mi se permite să întreb.

– Mă tem că este ceva strict secret, Warburton. Însă dacă, într-adevăr, o are, trebuie să o returneze imediat.

– Cui, domnule?

– Nouă, Warburton.

– Vreţi să o întreb dacă este în posesia ei?

– Aş încerca o tactică mai puţin ostentativă. Locuieşte cu tine deocamdată, nu-i aşa?

– Da, a zis Simon, privindu-l cu surprindere.

– I-am verificat apartamentul acum câteva zile, dar scrisoarea nu se afla acolo.

– Mai degrabă l-aţi făcut praf, a comentat el nervos.

– Mă tem că a fost nevoie. Desigur, voi avea grijă să fie generoasă compania de asigurări. Dar cum scrisoarea nu era acolo, aş zice că dacă o are, se prea poate să se afle la ea, probabil în apartamentul tău. Decât să o supun la mai multe neplăceri, m-am gândit să te las pe tine să o recuperezi. Ce noroc, să îi fii... prieten. Presupun că are încredere în tine?

– Da. Pe asta se bazează mai toate prieteniile, domnule.

Simon nu şi-a putut opri remarca sarcastică ce i-a scăpat de pe buze.

– Atunci, deocamdată te las pe tine să rezolvi situaţia. Din păcate, dacă nu o faci tu, va trebui să o facă alţii. Avertizeaz-o să rennnţe, Warburton, pentru totdeauna şi definitiv. Ar fi în interesul ei să înceteze orice investigaţii. Bine, asta-i tot.

– Vă mulţumesc, domnule.

Simon a părăsit biroul, furios şi confuz, pentru că era pus într-o poziţie imposibilă. A traversat labirintul de coridoare către secţiunea sa şi s-a aşezat pe scaun.

– Ai fost la Jenkins?

Ian, unul din colegii săi, a venit şi s-a cocoţat pe un colţ al biroului.

– Cum ţi-ai dat seama?

– După privirea sticloasă din ochii tăi şi falca ceva cam lăsată, a rânjit Ian. Cred că ai nevoie de un gin tare, să te ajute să îţi revii. Băieţii au pus de o paranghelie la Lord George.

– Mă întrebam eu de ce este pustin pe aici.

– Este vineri seara.

Ian şi-a pus paltonul peste umeri.

– Poate vin mai târziu. Am nişte detalii de pns la punct.

– Bine. Noapte bună!

– Noapte bună!

Ian a plecat, iar Simon a oftat, frecându-şi obrajii cu palmele. Adevărat, conversaţia nu îl luase prin surprindere. Era deja conştient de faptul că era ceva ciudat în legătură cu spargerea din apartamentul Joannei. Ieri, la ora prânzului, se dusese la garaj, îi zâmbise dulce recepţionerei şi îi spusese numărul de înregistrare al maşinii pe care o remarcase în faţa blocului Joannei în noaptea dinainte.

– Mi-e teamă că am buşit-o. Numai un pic, dar va avea nevoie de câteva reparaţii minore, deşi nu este urgent.

– Bine.

Recepţionera se uitase la numărul de înregistrare de pe calculatorul ei.

– Iat-o. Un Rover gri, da?

– Da.

– În regulă, vă aduc un formular. Completaţi-l şi mi-l aduceţi înapoi, apoi îl vom procesa.

– Aşa voi face. Mulţumesc mult.

Numai coincidenţa făcnse să recunoască numărul de înregistrare ca unul care aparţinea unei maşini din flota lor. Maşina lui de serviciu avea numărul N041 JMR. Numărul pe care îl văzuse miercuri noapte era N042 JMR. Probabil garajul cumpărase mai multe maşini în acelaşi timp, iar plăcuţele de înmatriculare erau în ordine numerică.

Simon s-a uitat la ecranul calculatorului său cu o privire goală şi a decis să plece acasă. Punându-şi paltonul, a făcut un semn de rămas-bun celor rămaşi în birou şi care nu plecaseră la barul Lord George, apoi a lnat

liftul până jos şi ieşit din Thames House[10] printr-o uşă laterală. Hotărând să facă o plimbare în josul râului înainte de a se îndrepta spre casă, a ridicat ochii spre austera clădire cenuşie, la ferestrele căreia se vedea lumină, căci agenţii îşi încheiau munca de birou pe ziua în curs. Cu multă vreme în urmă pierdnse orice sentiment de vinovăţie faţă de familie şi prieteni, pe care îi minţea în legătură cu munca sa. Numai Joanna se interesa de serviciul lui, aşa că avea grijă să inventeze poveşti cât se poate de plicticoase despre munca pe care o făcea la Whitehall, ca să o descnrajeze să îi mai pună întrebări.

Având în vedere ce îi spusese Jenkins, nu îi va mai fi atât de uşor să o pnnă pe piste greşite. Dacă de cazul acesta se ocupa departamentul său, ştia că lucrul care îi căzuse în poală Joannei era unul semnificativ.

Şi mai ştia că se afla în pericol câtă vreme avea scrisoarea aceea.

În timp ce amesteca în sosul bolognese pe plita lui Simon, Joanna privea zăpada care cădea ca fulgi albi de la fereastra cu vedere panoramică din apartamentul lui. Îşi amintea cum, pe vremea când era un copil, fermierilor le era groază de zăpadă, ştiind că aducea nopţi lungi şi grele în care trebuiau să adune turma de oi, să le ducă la adăpostul hambarului, iar apoi, după câteva zile, trista însărcinare de a le scoate din nămeţi pe cele pe care le pierduseră. Pentru Joanna, zăpada însemna distracţie şi zile libere de la şcoală, până ce drumeagurile înguste din jurul fermei erau curăţate şi redeveneau practicabile. În seara asta, şi-ar fi dorit să se cuibărească din nou în dormitorul ei intim din pod, la adăpost, netulbnrată de presiunile vieţii de adult.

Când se trezise în dimineaţa de după spargerea din apartament, Simon insistase să îl sune pe Alec la ziar înainte de a pleca la muncă. Îi explicase tot ce se întâmplase, în timp ce Joanna stătea înfofolită în plapumă pe canapea, aşteptându-se ca Alec să insiste să

apară la muncă la ora obişnuită. Dar, nu, Simon pusese receptorul jos, spunând că Alec se arătase foarte înţelegător. Ba chiar sugerase ca Joanna să îşi ia cele trei zile libere care i se datorau dinainte de Crăciun, ca să îşi revină din şoc. Se ocupase şi de aspectele practice, ca asigurarea şi masiva operaţiune de curăţenie, pentru a face apartamentnl locnibil din nou. Uşurată, Joanna petrecuse restnl zilei recuperându-se în pat.

În dimineaţa aceasta, Simon se aşezase pe canapeaua ei şi trăsese plapuma de pe ea.

– Eşti sigură că nu vrei să te duci acasă, să petreci câteva zile cu mama şi tatăl tău? intrebase el.

Ea gemuse şi se întorsese pe partea cealaltă.

– Nu, mă simt bine aici. Îmi pare rău că nu sunt în apele mele.

– Ai tot dreptul să îţi plângi de milă, Jo, eu nu vreau decât să te ajut. Ţi-ar face bine să pleci o vreme.

– Nu, dacă nu mă duc la apartament astăzi, mă va bântui, zisese ea, oftând. Este ca atunci când cazi de pe cal. Trebuie să te urci imediat la loc, altfel nu o vei mai face niciodată.

Într-un final, când reuşise să coboare dealul după plecarea lui Simon la muncă, constatase că apartamentul nu arată deloc mai bine la lumîna dimineţii. Poliţia îi dăduse undă verde, iar ea trimisese mai departe raportul întocmit de ei către compania de asigurare. Apoi se oţelise pentru sarcina care o aştepta, începând în bucătărie, unde se apucase să cureţe mizeria împuţită care acoperea podeaua. Până la ora prânzului, bucătăria arăta din nou normal – în afară de vase. Baia lucea de curăţenie, iar în camera de zi îngrămădise cu grijă tot ce fusese spart pe canapeaua ciopârţită, în aşteptarea evaluatorului. Spre mirarea ei, inginerul de la compania de telefonie sosise fără să îl fi contactat şi refăcuse firele rupte cu brutalitate din perete.

Prea obosită şi nefericită ca să mai arunce o privire asupra dormitorului, Joanna îşi pusese câteva lucruri într-o geantă de voiaj. Simon

spusese că poate sta cu el cât timp dorea. Şi deocamdată stătea la el. Aplecându-se ca să îşi bage lenjeria intimă la loc într-un sertar, Joanna văzuse ceva sclipind pe podea, pe jumătate ascuns de o pereche de jeanşi smulşi din şifonier. Îl ridicase şi văzuse că era un stilou subţire, aurit. Pe el erau gravate iniţialele I.C.S.

– Un hoţ cu clasă, murmurase ea.

Regretând că îl atînsese şi probabil distrusese amprentele, il învelise în hârtie igienică şi îl pnsese cu grijă în rucsac, ca să îl poată înmâna poliţiei.

Auzind cheia în uşă, a turnat vin într-un pahar.

– Bună!

Simon a intrat şi Joanna a rămas fermecată văzându-l ce chipeş arăta în costnmul lui gri imaculat, cu cămaşă şi cravată.

– Bună! Un pahar de vin?

– Mulţam, a zis el când ea i l-a întins. Ei, drăcia dracului, eşti sigură că te simţi bine? Găteşti? a râs el.

– Numai spaghete bolognese, din păcate. Nu am de gând să concurez cu tine.

– Cum te simţi? a întrebat el, scoţându-şi paltonul.

– Bine. M-am dus la apartament astăzi...

– Ah, Joanna, doar nu te-ai dus singură!

– Ştiu, dar trebuia să pun lucrurile în ordine pentru cererea de asigurare. lar acum mă simt mult mai bine că am făcut-o. Mai toată mizeria era de suprafaţă. În plus – Joanna a zâmbit şi a lins lingura din lemn –, cel puţin după tot necazul acesta îmi pot cumpăra o canapea nouă şi confortabilă.

– Bravo, aşa te vreau. Mă duc să fac un duş.

– Bine.

După douăzeci de minute, s-au aşezat să mănânce spaghete bolognese, acoperite cu cantităţi generoase de parmezan.

– Nu este rău, pentru un amator, a glumit el.

– Hai, mersi. Vai, dar ninge, nu glumă, a zis ea, aruncând o privire pe geam. Nu am văzut niciodată Londra acoperită de zăpadă.

– Nu înseamnă decât că autobuzele, metroul și trenurile se vor bloca, a oftat Simon. Slavă Domnului că mâine este sâmbătă.

– Da.

– Jo, unde este scrisoarea lui Rose?

– În rucsacul meu. De ce?

– Poți să mi-o arăți?

– Ți-a venit o idee, nu-i așa?

– Nu, dar am un prieten care lucrează în Departamentul de Criminalistică de la Scotland Yard. Ar putea să o analizeze și să ne ofere informații despre tipul de hârtie, cerneală și anul aproximativ când a fost scrisă.

– Serios? a făcut Joanna, surprinsă. Ce prieten impresionant!

– Îl știu de la Cambridge, de fapt.

– Ah, înțeleg, a spus Joanna, turnându-și vin în pahar și oftând. Nu știu, Simon. Rose mi-a spus clar să țin scrisoarea la mine tot timpul, să nu scap din ochi nici pe ea, nici programul.

– Ce spui, că nu ai încredere în mine?

– Sigur că nu. În mine se dă o luptă, asta-i tot. Adică, ar fi grozav să aflăm câteva informații despre ea, dar dacă va cădea în mâinile cui nu trebuie?

– Ale mele, adică?

Simon s-a bosumflat exagerat.

– Nu te prosti. Uite, Simon, femeia a fost ucisă, sunt sigură de asta.

– Nu ai nici o dovadă. O bătrână nebună a căzut pe scări, iar tu ai început să vezi spioni peste tot.

– Ba deloc! Ai fost de acord cu mine că lucrurile sunt suspecte. Ce s-a schimbat?

– Nimic... nimic. Bine, ce ar fi să o lăsăm așa? Tu îmi dai scrisoarea, iar eu i-o duc prietenului meu. Dacă găsește ceva, vedem ce avem de făcut. Dacă nu, renunți și uiți toată povestea.

Joanna a luat o înghițitură din pahar, cântărind situația.

– Chestia este că nu cred că o *pot* uita. Vreau să spun că a avut încredere în mine. Ar fi o trădare.

– Nu ai întâlnit-o niciodată pe bătrână înainte de ziua aceea la biserică. Habar nu ai cine este, de unde este sau în ce a fost amestecată.

– Te gândeşti că ar putea fi un mare baron al drogurilor din Europa? a râs Joanna pe înfundate. Poate *asta* se găsea în toate cuferele alea.

– E posibil, a zâmbit Simon. Deci, ne-am înţeles? Eu duc scrisoarea la serviciu luni dimineaţă şi i-o dau amicului meu. Sunt plecat la un seminar plicticos ca naiba de luni după-amiază încolo, dar săptămâna viitoare, când mă întorc, iau scrisoarea şi vom vedea ce are de zis.

– Bine, a zis ea fără nici o tragere de inimă. Acest „amic" al tău *este* un om de încredere, nu-i aşa?

– Desigur! O să îi torn o poveste despre o prietenă de-ale mele care vrea să îşi descopere rădăcinile şi întocmeşte un arbore genealogic. Vrei să te duci şi să mi-o aduci, ca să nu uităm până luni?

– Bine, a zis Joanna şi s-a ridicat. Avem îngheţată la desert. Poţi să o serveşti tu?

*

Cei doi au petrecut mai toată sâmbăta făcând curat în restul apartamentului Joannei. Părinţii ei îi trimiseseră un cec ca să îşi poată cumpăra un calculator nou şi un pat, în timp ce aştepta să vină banii de la asigurare. Grija lor a emoţionat-o.

Cum Simon urma să fie plecat săptămâna următoare la un seminar de hârţogăraie, cum glumea el, căzuseră de acord ca ea să rămână în apartamentul lui din Highgate.

– Cel puţin până vei avea un pat nou în care să dormi, adăugase el.

Duminică seară, s-a încuiat în dormitorul lui, spunându-i Joannei că avea de citit nişte documente înainte de seminar. A format un număr şi la celălalt capăt s-a răspuns la al doilea apel.

– O am, domnule.

– Bine.

– Mă voi afla la Brize Norton mâine la ora opt. Poate să o ia cineva de la mine acolo?

– Desigur.

– Ne vedem la locul obişnuit. Noapte bună, domnule!

– Da. O sarcină dusă la capăt cu bine, Warburton. Nu voi uita.

„*Şi nici Joanna*", şi-a zis Simon oftând. Va trebui să inventeze o scuză, cum că scrisoarea era atât de fragilă, încât se dezintegrase în timpul procesului de analiză chimică. Se simţea îngrozitor pentru că îi trăda încrederea.

Joanna era pe canapea şi urmărea *Antiques Roadshow* la televizor când Simon a ieşit din dormitor.

– Gata. Am pus punct. Să îţi dau un număr de telefon, numai pentru urgenţe, în caz că ai necazuri cât sunt plecat. Am impresia că îţi tot atragi necazuri în ultima vreme, a zis el, întinzându-i o carte de vizită.

– Ian Simpson, a citit ea.

– Un coleg de la muncă, bun băiat. Ţi-am dat numărul lui de la muncă şi telefonul mobil, în caz că ai nevoie de ajutor.

– Mersi. Poţi să o laşi lângă telefon, ca să nu o rătăcesc?

Simon a pus-o lângă telefon, apoi s-a aşezat pe canapea, lângă ea. Joanna s-a întins spre el şi l-a îmbrăţişat.

– Îţi mulţumesc, Simon, pentru tot.

– Nu spune mulţumesc. Tu eşti cel mai bun prieten al meu. Îţi sunt alături întotdeauna.

Şi-a frecat nasul de al lui, bucurându-se de apropierea dintre ei, apoi, deodată, a simţit o tulburare ascuţită şi neaşteptată înăuntrul fiinţei sale. Buzele i s-au îndreptat spre buzele lui, a închis ochii şi s-au sărutat uşor, apoi mai tare, deschizând gura. Simon a fost cel care i-a pus capăt. S-a tras de lângă ea şi a sărit de pe canapea.

– Iisuse, Jo! Ce facem! Eu... Sarah...!

Joanna a lăsat capul în jos.

– Iartă-mă. Îmi pare rău. Nu este vina ta, este a mea.

– Nu. Și eu sunt la fel de vinovat, a zis el, începând să măsoare camera cu pasul. Suntem prieteni! Genul ăsta de lucruri nu ar trebui să se întâmple, *niciodată*.

– Nu, ai dreptate. Nu se va mai întâmpla niciodată, îți promit.

– Bine... Adică, nu că nu mi-a plăcut – a roșit el –, dar nu mi-ar plăcea să văd prietenia noastră distrusă de o aventură de scurtă durată.

– Nici mie.

– Bine, atunci. Mă... mă duc să îmi pregătesc bagajele.

Joanna a dat din cap, iar el a ieșit din cameră. Ea a rămas în fața televizorului, privind printre lacrimi la ecranul încețoșat. Probabil se întâmplase pentru că nu își revenise din șoc, era vulnerabilă și îi era dor de Matthew. Îl știa pe Simon din copilărie și, cu toate că vedea cât de atrăgător este, gândul de a merge mai departe nu îi trecuse niciodată prin minte în mod serios.

În clipa aceea și-a promis că nici nu îi va mai trece vreodată.

Stradă din cartierul Mayfair, în centrul Londrei, cunoscută pentru croitoriile de lux pentru bărbați

Clădire de birouri din Londra, pe malul nordic al Tamisei, sediu al Serviciului intern de securitate al Regatului Unit (celebrul MI5)

CAPITOLUL 9

Sâmbătă dimineaţă, Zoe zăcea în pat, visând cu ochii deschişi. A aruncat o privire la ceas şi a văzut că era zece şi jumătate. Era fără precedent să se afle în pat mai târziu de opt şi jumătate – de obicei îi ceda titlul de leneş lui Jamie, care de multe ori avea nevoie de o macara ca să se ridice din pat în vacanţe –, dar astăzi era diferit.

Şi-a dat seama că intra într-o nouă fază a vieţii sale. Până acum, fusese mai întâi copil, cu restricţiile fireşti asupra libertăţii sale. Apoi devenise mamă, o stare care necesita un altruism total. Iar în ultima vreme fusese îngrijitoare, ajutându-l şi alinându-i suferinţa lui James în ultimele sale săptămâni de viaţă. Dar în dimineaţa aceasta, şi-a dat ea seama, în afară de rolul de mamă, care nu se încheie niciodată, era mai liberă decât fusese în toţi cei douăzeci şi nouă de ani de viaţă. Liberă să trăiască aşa cum voia, să ia decizii şi să suporte consecinţele propriilor decizii...

Cu toate că Art plecase înainte de unsprezece în seara dinainte, iar buzele nu li se întâlniseră decât într-un sărut cast de noapte bună, se trezise învăluită în iubire, în felul acela liniştit şi mulţumit pe care îl asociai cu o noapte de amor satisfăcător. Abia se atinseseră, dar chiar şi trecerea sacoului lui peste coapsa ei îi înfiorase tot corpul de dorinţă.

Când sosise, se aşezaseră în camera de zi şi vorbiseră – la început timizi şi nesiguri, dar în scurtă vreme s-au relaxat, cuprinşi de aerul de intimitate al unor oameni care se ştiau odată foarte bine. Întotdeauna se simţise aşa alături de Art, încă de la început. În vreme ce alţii îl tratau cu o nesiguranţă plină de respect, Zoe îi văzuse vulnerabilitatea, umanitatea.

Își amintea cum se cunoscuseră, la un club plin de fum de țigară din Kensington, Marcus insistând să îi sărbătorească cei optsprezece ani cu prima ei băutură legală. Marcus îi promisese bunicului că va avea grijă de Zoe, că va avea grijă să ajungă acasă teafără, dar promisiunea nu ținuse decât până când îi cumpărase un gin tonic și îi îndesase niște bani în palmă: „Pentru taxi. Să nu faci nimic din ce nu aș face eu!" Apoi se topise în mulțimea de oameni, făcându-i semn cu ochiul și rânjind spre ea.

Neștiind ce să facă, se așezase pe un scaun de la bar și privise în jur la îngrămădeala de pe ringul de dans, la oamenii care râdeau tare și își lipeau trupurile bete unii de alții. James avusese întotdeauna grijă să o protejeze în copilărie, și de aceea, spre deosebire de cele mai multe dintre prietenele ei de la școala cu internat, ea nu cunoscuse nopți sălbatice și nu luase droguri prin toalete slab luminate. Strângând în mână bancnota umedă de douăzeci de lire pe care i-o dăduse Marcus și simțindu-se atât de nelalocul ei, încât hotărâse să plece acasă, tocmai se ridicase de pe scaun când fusese oprită de o voce.

– Ah, pleci? Voiam să te întreb dacă vrei ceva de băut.

Se întorsese și privise într-o pereche de ochi de un verde întunecat, încadrați de un breton drept, blond, care părea incompatibil cu părul la modă, mai lung, al celorlalți tineri din club. I se părea că îl cunoaște, dar nu știa de unde să îl ia.

– Nu, mulțumesc, spusese ea. Nu prea beau.

– Nici eu, zâmbise el, ușurat. Am fost părăsit de... hm, prietenii mei. Ei au vrut să venim aici, nu eu. Numele meu este Art, apropo.

– Zoe, spusese ea și întinsese mâna stângace.

El o luase între palmele sale și i-o strânsese scurt, trimițându-i un frison de căldură prin tot corpul.

Privind înapoi acum, Zoe se întreba dacă ar fi fugit mâncând pământul atunci dacă l-ar fi recunoscut. L-ar fi refuzat când o invitase la dans din nou și din nou – senzația trupului lui

lipit de al ei provocându-i tot felul de trăiri stranii și minunate...? Apoi, în cele din urmă, la ora când clubul se închidea, i-ar fi permis să o sărute, ar fi făcut schimb de numere de telefon și ar fi stabilit să se întâlnească în seara următoare?

„Nu", și-a zis Zoe hotărâtă. Ar fi luat aceeași decizie.

Aseară, se feriseră amândoi să aducă vorba despre trecut. În schimb, vorbiseră despre nimic și despre tot, pur și simplu, savurând compania celuilalt.

Apoi Art se uitase la ceas cu o privire plină de regret.

– Trebuie să plec, Zoe. Trebuie să particip la o recepție în Northumberland mâine. Elicopterul pleacă la șase și jumătate. Spuneai că filmezi în Norfolk în următoarele câteva săptămâni?

– Da.

– Pot să ajung ușor la tine pentru câteva seri. De fapt, ce ar fi să ne vedem în weekendul următor? Știi unde vei sta? Pot trimite o mașină să te ia vineri seară și să te aducă.

Zoe se apropiase de birou și căutase informațiile despre micul hotel unde avea să stea în timpul următoarelor șase săptămâni. Le scrisese pe o bucată de hârtie și i-o întinsese.

– Perfect, spusese el cu un zâmbet. Îți dau numărul meu de telefon. Scosese o carte de vizită din buzunarul de la piept. Uite. Te rog să mă suni.

– La revedere, Art. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Zoe se simțise stângace, neștiind cum să încheie seara.

– Și mie.

Iar apoi el se aplecase spre ea, pentru un sărut scurt.

– Ne vedem săptămâna viitoare. Vom avea mai mult timp atunci. Noapte bună, Zoe!

Într-un final, Zoe s-a dat jos din pat, a făcut un duș și s-a îmbrăcat. A plecat la cumpărături și s-a întors uitând să cumpere jumătate din lucrurile pe care ieșise să le ia. Ca prin vis, a

pus la pick-up un disc vechi de zece ani, pe care nu îl mai ascultase de atunci. A închis ochii când melodia „The Power of Love" a lui Jennifer Rush a umplut camera, iar cuvintele îi erau la fel de cunoscute acum ca în urmă cu un deceniu.

Duminică după-amiază a făcut o lungă plimbare prin Hyde Park, s-a desfătat cu imaginea copacilor acoperiți cu zăpadă și a mers peste iarba albă pentru a evita numeroasele poteci acoperite de gheață înșelătoare. Întorcându-se acasă, l-a sunat pe Jamie la școală. Vocea lui era plină de voioșie, căci obținuse un loc în echipa principală de rugby pentru cei sub zece ani. I-a dat numărul de la hotelul unde va sta în Norfolk pentru a-l da secretariatului în caz de urgență și au discutat unde le-ar plăcea lui și prietenului său Hugo să ia prânzul peste două săptămâni, când urma să îl viziteze.

În seara aceea și-a făcut bagajele cu mult mai multă grijă decât ar fi făcut-o de obicei pentru o filmare în locație, gândindu-se de ce ar putea nevoie în weekendul următor.

– Lenjerie bună, a chicotit ea, punând în bagaje setul La Perla pe care i-l dăruise el de Crăciun și care nu văzuse încă lumina zilei.

În pat în seara aceea, a îndrăznit să se gândească la consecințele a ceea ce era pe punctul să reînceapă. Și la adevărul de neevitat că, la fel ca înainte, nu exista speranța unui viitor împreună.

„Dar", și-a zis Zoe somnoroasă în timp ce se întorcea pe o parte, „*îl iubesc*".

Iar dragostea învinge orice piedică, nu-i așa?

*

Luni dimineață, Joanna i-a spus la revedere lui Simon, ușurată să îl vadă plecat. După momentul sărutului, dispăruseră tachinările lor ușoare, iar în aer persista o tensiune grea. Poate că o săptămână petrecută departe unul de altul îi va ajuta, iar ea se ruga ca la întoarcere să își revină cu ușurință la prietenia lor veche și comodă.

Joanna a refuzat să se mai gândească la ce simțea față de sărutul de cu seară. Fuseseră câteva săptămâni foarte grele și se simțea vulnerabilă și extenuată. În plus, avea alte chestiuni de rezolvat. Și i se oferise ocazia perfectă: avea două zile libere.

De îndată ce a plecat Simon, Joanna și-a luat rucsacul și a scos copia scrisorii, programul și biletul de la Rose. În timp ce le căuta, degetele i-au atins un metal rece și a scos din rucsac și stiloul aurit. Cu tot ce se întâmplase, uitase de el.

L-a răsucit în mână, studiindu-l. I.C.S. Inițialele îi aminteau de ceva vag, dar nu își dădea seama de ce cu exactitate. A stat cu picioarele încrucișate pe canapea, studiind scrisorile și programul. Dacă Simon avea impresia că îi putea curma interesul față de toată această poveste, se înșela. Pe deasupra, păruse agitat și iritat vineri seara, el care de obicei nu era deloc așa. De ce era decis să o facă să renunțe?

A cercetat scrisoarea încă o dată. Cine era acest „Sam" și „Cavalerul Alb"? Și cine mama naibii fusese Rose, în definitiv?

Și-a făcut o cafea și a cugetat la informațiile pe care le avea la dispoziție. Oare exista cineva care să știe numele de familie al lui Rose? Muriel? Poate văzuse scrisori adresate lui Rose. Cu siguranță Rose trebuise să semneze un contract de închiriere când se mutase în apartamentul din Marylebone. Joanna și-a scos carnetul de însemnări și a căutat prin el numărul de telefon al lui Muriel. Dacă putea obține numele de familie al lui Rose, drumul până la secția de poliție devenea mult mai ușor.

A ridicat receptorul și a format numărul.

Din păcate, Muriel nu putea să o ajute în privința numelui lui Rose. A spus că nu o văzuse niciodată pe Rose primind vreo scrisoare, nici măcar una care să conțină facturi. Electricitatea funcționa cu un contor cu monede, iar Rose nu avusese telefon. Apoi a întrebat de adresele de pe scrisorile pe care Rose i le dăduse să le pună la poștă.

– Vreo două dintre ele erau par avion. Adresa era în Franța, cred, a zis Muriel.

„Măcar partea asta se potrivește", și-a zis Joanna, amintindu-și instrucțiunîle de pe sticluța de medicamente.

Muriel i-a dat în schimb numărul de telefon al proprietarului. Joanna a sunat la numărul primit și a lăsat un mesaj pe robotul telefonic al lui George Cyrapopolis. Dar asta însemna că deocamdată era nevoită să joace la cacealma în secția de poliție. Și-a luat rucsacul și a ieșit din apartament.

Joanna a împins ușîle batante care duceau în recepția secției de poliție din Marylebone. Zona de așteptare era pustie și putea a cafea stătută, iar luminile fluorescente evidențiau vopseaua cojită și linoleumul zgâriat de pe podea. La birou nu se afla nimeni, așa că a apăsat pe clopoțel.

– Da, domnișoară? a zis un sergent de vârstă medie, venind dinspre încăperea aflată în spatele biroului recepției.

– Bună ziua, speram să găsesc pe cineva aici care să mă poată ajuta să descopăr ce s-a întâmplat cu străbătușa mea.

– Bine. A dispărut?

– Ăăă, nu chiar, nu. A murit, de fapt.

– Înțeleg.

– A fost găsită moartă în urmă cu vreo două săptămâni în apartamentul ei dîn Marylebone. Căzuse pe scări. Vecina a sunat la poliție și...

– Și credeți că apelul a fost preluat de unul din ofițerii noștri?

– Da. Eu m-am întors recent din Australia. Am adresa ei de la tatăl meu și m-am gândit să îi fac o vizită. Dar când am ajnns, era prea târziu, a zis Joanna, prefăcându-se că îi tremură vocea. Dacă m-aș fi dus mai devreme, poate că...

– Știu, domnișoară. Se întâmplă des, a încuviințat sergentul din cap. Presupun că ați vrea să știți unde fost dusă și alte lucruri de genul acesta?

– Da. Numai că este o problemă. Habar nu am care este numele ei de familie. Este posibil

să se fi recăsătorit.

– Să încercăm să o găsim după numele pe care i-l ştiaţi. Cum o chema înainte?

– Taylor, a zis Joanna, inventând numele pe loc.

– Şi data la care a fost găsită?

– 10 ianuarie.

– Iar adresa unde a fost găsită?

– Marylebone High Street, numărul 19.

– Bine, a tastat sergentul la calculatorul de pe birou. Taylor, Taylor... A studiat ecranul, apoi a clătinat din cap. Nu, nu apare nimic. Nici o persoană cu numele acesta nu pare să fi murit în ziua aceea, cel puţin nu una de care s-a ocupat secţia noastră.

– Puteţi încerca Rose?

– Sigur... Avem o Rachel şi o Ruth, dar nu o Rose.

– Doamnele acestea au murit în aceeaşi zi?

– Da. Şi pe listă mai sunt patru persoane decedate în zona noastră. Este un moment al anului foarte greu pentru bătrâni. Crăciunul abia a trecut, vremea este atât de rece... Oricum, verific şi adresa. Dacă am fost chemaţi la un incident în ziua respectivă, trebuie să figureze în listă.

Joanna a aşteptat răbdătoare în timp ce sergentul studia ecranul.

– Mmmm, a făcut el, scărpinându-şi bărbia. Nici aici nu apare nimic. Sunteţi sigură că data este cea corectă?

– Foarte sigură.

Sergentul a clătinat din cap.

– S-ar putea să fi preluat apelul o altă secţie de poliţie. Aţi putea încerca la Paddington Green sau mai bine la morga publică. Chiar dacă nu ne-am ocupat noi de caz, corpul mătuşii dumitale a fost dus acolo cu siguranţă. Vă notez aici adresa şi le puteţi face o vizită.

– Vă mulţumesc pentru ajutor.

– Cu plăcere. Sper să o găsiţi. Bogată, nu? a rânjit el.

– Nu am nici cea mai vagă idee, a răspuns ea scurt. La revedere!

Joanna a trecut de uşile batante, a făcut semn unui taxi şi i-a dat şoferului adresa morgii.

Morga publică Westminster era o clădire modestă din cărămidă, aflată lângă judecătoria de instrucţie, pe o stradă liniştită, cu copaci pe o parte şi pe cealaltă. Joanna a intrat, neştiind la ce să se aştepte, şi s-a cutremurat amintindu-şi de descrîerea pe care o făcea acestui loc Alec, „fabrica regională de carne".

– Vă pot ajuta cu ceva? i-a zâmbit voioasă o tânără aşezată în spatele biroului de la intrare.

„Ce slujbă deprimantă!" şi-a zis Joanna în timp ce îşi expunea din nou povestea.

– De asta domnul sergent s-a gândit că probabil strămătuşa mea a fost adusă aici.

– Este posibil. Lăsaţi-mă să arunc o privire.

Tânăra i-a cerut aceleaşi informaţii ca şi sergentul de poliţie. A căutat numele, data şi adresa.

– Nu, mi-e teamă că nu am nici o Rose în ziua aceea.

– Poate folosea un alt nume? a zis Joanna, începând să rămână fără alternative.

– Am căutat adresa pe care mi-aţi dat-o şi nici aşa nu apare nimic. Poate a fost adusă aici a doua zi, deşi mă cam îndoiesc.

– Puteţi verifica, totuşi?

Femeia a făcut-o.

– Nu, tot nimic.

Joanna a oftat.

– Atunci, dacă nu a venit aici, unde a ajuns corpul?

Femeia a ridicat din umeri.

– Aţi putea încerca câteva dintre casele mortuare din zonă. Dacă avea rude de care nu ştiţi şi au luat-o ei. Dar de obicei dacă există un cadavru nerevendicat, ajunge aici.

– Am înţeles. Mulţumesc mult.

– Cu plăcere. Sper să vă găsiţi mătuşa.

– Mersi.

Joanna a luat autobuzul înapoi spre Crouch End şi s-a întors în apartamentul ei ca să îşi ridice scrisorile. Îi tremurau degetele când a băgat cheia în broască, iar când a închis uşa în spatele ei s-a gândit ce trist era că ceea ce

fusese refugiul ei o făcea acum să se simtă în nesiguranţă.

Plecând în grabă şi urcând dealul spre apartamentul lui Simon, Joanna se întreba dacă nu cumva cel mai simplu ar fi să se mute în altă parte. Acum, mai ales după ce Matthew o părăsise, se îndoia că se va mai simţi bine acolo.

Când a ajuns, a văzut că avea un mesaj pe robotul telefonic din partea lui George Cyrapopolis, proprietarul clădirii în care locuise Rose. Joanna a ridicat telefonul şi a format numărul lui.

– Alo? a zis ea, după care a auzit zgomot unor oale dărâmate în fundal. Alo, domnule Cyrapopolis? Aici Joanna Haslam. Sunt strănepoata chiriaşei dumneavoastră care a murit.

– Ah, da, 'nă ziua. George Cyrapopolis avea o voce profundă, bubuitoare, cu un accent grecesc. Ţe doriţi să aflaţi?

– Mă întrebam dacă Rose a semnat un contract de închiriere cu dumneavoastră când s-a mutat în apartament.

– Eu... A urmat o pauză. Nu este de la Fisc, nu-i asa?

– Nu sunt, pe cuvânt, domnule Cyrapopolis.

– Hmm. Atunţi vino aiţi, la restaurantul meu, să te văd. Si putem vorbi aiţi, bine?

– Bine, care este adresa?

– Eu în cartierul Wood Green, pe High Road, la numărul patruzeţi si sapte. Restaurantul Afrodita, visavi de ţentrul comerţial.

– Bine.

– Vii la ţinţi, înainte să deschidem, bine?

– Da. Ne vedem atunci. Vă mulţumesc, domnule Cyrapopolis.

Joanna a lăsat telefonul jos. Şi-a făcut o cafea şi un sendviş cu unt de arahide şi a petrecut următoarea oră sunând la toate casele funerare din partea de centru şi de nord a Londrei. Nu aveau în înregistrări nici o Rose, nici în ziua aceea, nici în următoarele două zile.

– Atunci unde Dumnezeului au dus-o? s-a întrebat ea, înainte de a suna din nou la Muriel.

– Bună, Muriel. Sunt Joanna. Îmi cer iertare că te deranjez din nou.

– Nu-i nimic, scumpo. Ai avut noroc în căutarea mătușii?

– Nu, nu am găsit nimic. Voiam să te mai întreb o dată cine a luat-o pe Rose din casă mai precis.

– Ți-am spus, a venit o ambulanță. Ziceau că o duc la cea mai apropiată morgă.

– Ei bine, nu au dus-o. Am încercat acolo și la secția de poliție și la toate casele funerare din zonă.

– Hopa! S-a pierdut cadavrul, hm?

– Așa se pare, da. Și nu te-au întrebat dacă știi pe cineva din familie?

– Nu. Dar le-am eu spus că bătrânica menționase că familia locuiește în străinătate.

– Mmm.

– Dar ia stai puțin, a ciripit Muriel deodată. Ai încercat la Oficiul de Stare Civilă din zonă? Eu a trebuit să fac un drum până acolo când a murit Stanley al meu. Cineva trebuie să fi declarat moartea lui Rose.

– Bună idee, Muriel! O să încerc. Mulțumesc!

– Oricând, scumpo.

Joanna a închis, apoi a căutat adresa Oficiului de Stare Civilă, și-a luat paltonul și a ieșit.

Două ore mai târziu, a ieșit din vechea primărie din Marylebone de-a dreptul năucă. S-a așezat pe trepte, cu spatele sprijinit de una dintre coloanele cele mari.

La Oficiul de Stare Civilă încercase toate permutațiile posibile pe care i le permiteau informațiile de care dispunea. Erau trei femei pe nume Rose a căror moarte fusese înregistrată în cele două săptămâni de după 10 ianuarie, dar nici una la adresa corectă, iar vârstele nu se potriveau nicidecum. Un copil nou-născut, de numai patru zile – citind despre moartea copilului, Joanna a simțit că i se pune un nod în gât –, o femeie de douăzeci

de ani şi una de patruzeci şi nouă, nici una neputând fi acea Rose pe care o căuta Joanna.

Femeia care o ajutase îi spusese că de obicei este un termen de cinci zile lucrătoare în care trebuie declarată moartea, cu condiţia ca medicul legist să nu reţină cadavrul. Dar cum nu exista o înregistrare a cadavrului lui Rose nici la morgă, varianta aceasta părea puţin probabilă.

Joanna a clătinat din cap tulburată, în timp ce se îndrepta spre staţia de metrou. Parcă Rose nici nu ar fi existat, dar trupul ei *trebuia* să se afle undeva. Oare exista o posibilitate pe care nu o exploraseră încă?

Ieşind de la metrou, Joanna a înaintat pe Wood Green High Street – un talmeş-balmeş de case de pariuri, restaurante şi magazine cu reduceri – în căutarea restaurantului Afrodita. Se întunecase deja, iar Joanna şi-a strâns mai bine paltonul în jurul corpului, ca să se apere de frigul muşcător. A zărit firma din neon a restaurantului şi a împins uşa de la intrare.

– Alo? a spus ea tare, văzând că interiorul mic şi puternic colorat era pustiu.

– 'nă ziua.

Un grec de vârstă mijlocie, cu început de chelie, a apărut de după perdeaua din mărgele agăţată deasupra uşii care separa încăperea din spatele restaurantului.

– Domnul Cyrapopolis?

– Da.

– Sunt Joanna Haslam, strănepoata lui Rose.

– Bine. Stăm zos? a zis el, trăgând două scaune din lemn de lângă masă.

– Mulţumesc, a zis Joanna şi s-a aşezat. Îmi pare rău că vă deranjez, dar aşa cum v-am explicat la telefon, încerc să o găsesc pe strămătuşa mea.

– Ţe faţe? Pierdut cadavrul, ei?

George nu îşi putea stăpâni un rânjet.

– Este o situaţie complicată. Tot ce voiam să vă întreb este dacă strămătuşa mea a semnat un contract de închiriere cu dumneavoastră. Vedeţi, încerc să descopăr care era numele ei

după căsătorie. Şi m-am gândit că s-ar putea să fie înscris în contract.

– Nu. Nu a existat un contract, a zis George, clătinând din cap.

– De ce? Dacă nu vă deranjează că întreb? Aş fi zis că este în interesul proprietarului să semneze un contract.

– Sigur, de obiţei fac contract.

George a scos un pachet de ţigări din buzunarul de la piept al cămăşii. I-a oferit una Joannei, care a refuzat, apoi a aprins-o.

– Atunci de ce nu şi cu strămătuşa mea?

Omul a ridicat din umeri şi s-a lăsat pe spate în scaun.

– Dau anunţ în ziarul *Standard* ca de obiţei. Primul apel este de la bătrână care vrea să vadă apartament. Mă întâlnesc cu ea în seara aţeea. Îmi dă o mie şi jumătate de lire bani peşin. A tras un fum lung din ţigară. Chiria pe trei luni de la început. Ştiu că este chiriaş sigur. Adică, n-o să se apuţe de dat petreţeri desfrânate sau de vandalizat apartament, eh?

Joanna a scos un mic oftat de dezamăgire.

– Deci, nu îi ştiţi numele de familie?

– Nu. Zis că nu nevoie chitanţă.

– Şi nici unde locuia înainte?

– Aha! a făcut George, bătându-se peste nas în timp ce se gândea. Ba poate că da. Am fost în clădire la câteva zile după ţe s-a mutat. Văd că vine o furgonetă. Doamna – Rose, ziţi? – zişe oamenilor să pună cutiile din lemn în apartament. Stau la usă si îi azut si văd timbre străin pe ele. Franţuzesti, cred.

– Da.

Cel puţin lucrul acesta, împreună cu sticluţa de medicamente şi scrisorile trimise par avion confirmă de unde venea Rose.

– Vă amintiţi exact când s-a mutat Rose în apartament?

George s-a scărpinat în cap.

– Cred că în noiembrie.

– Domnule Cyrapopolis, vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

– Cu plăcere, domnişoară. Vrei sa iei un *gyros*? Din miel foarte bun, suculent, i-a

propus el, într-un nor de fum de țigară, bătând-o pe mână cu mâna lui pătată de nicotină.

– Nu, mulțumesc, a zis ea, s-a ridicat și s-a îndreptat spre ușă. Ah, un ultim lucru. Dumneavoastră ați scos lucrurile lui Rose din apartament? Ca să îl pregătiți pentru noii chiriași?

– Nu – pe chipul lui George se citea o uimire sinceră – m-am dus acolo câteva zile mai târziu ca să văd ţe se întâmplă si puf! Totul dispărut. M-am gândit că familia luat lucruri si făcut curat, dar nu este adevărat, este?

– Nu. Oricum, vă mulțumesc pentru timpul acordat.

– Cu plăţere.

– Ați găsit alți chiriași?

A încuviințat din cap cu sfială.

– A sunat ţineva. Nu avea rost să ţin gol, corect?

– Nu, sigur că nu. Vă mulțumesc încă o dată.

Joanna a schițat un zâmbet și a părăsit restaurantul.

CAPITOLUL 10

Joanna s-a întors la muncă miercuri dimineaţă, descurajată. În ultimele două zile nu ajunsese nicăieri, nu adunase alte informaţii despre Rose decât cele pe care le deţinea deja, în afară de faptul că aproape sigur venise din Franţa. „Nu este nici pe departe destul ca să merg la Alec şi să îi spun că am descoperit un scandal major", şi-a zis ea. Ba chiar dăduse o fugă până la biblioteca Highgate, unde, din fericire, biografiile lui James Harrison se aflau expuse pe rafturile din faţă. Răsfoise primele patru volume groase despre viaţa lui Sir James şi nici aici nu găsise nimic care să îl lege de bătrânica aceasta.

– Bună dimineaţa, Jo, a bătut-o Alec părinteşte pe umăr când a trecut pe lângă biroul lui. Cum te simţi?

– Mai bine, mulţumesc.

– Ai făcut curat? Prietenul tău care m-a sunat zicea că apartamentul arată ca un accident în trafic.

– Mda. Au făcut o treabă excelentă. Nu mai am aproape nimic.

– Cel puţin nu erai acolo când s-a petrecut totul sau nu ai dat peste ei.

– Da, a zis ea zâmbindu-i. Îţi mulţumesc că m-ai înţeles.

– N-ai pen' ce. Ştiu cât de înfricoşător poate fi.

„La naiba", şi-a zis Joanna. „Până la urmă, este şi el om."

– Ce ai pentru mine azi?

– Ei, m-am gândit să te iau încet. Poţi să te ocupi fie de „rottweilerul meu este dulce ca o pisicuţă" – deşi câinele a muşcat o bucată din piciorul unui pensionar în parc ieri – sau poţi să iei un prânz agreabil cu Marcus Harrison.

Are de gând să înființeze un fond memorial în amintirea bunicului său, bătrânul Sir James.

– Îl iau pe Marcus, a zis Joanna.

– M-am gândit eu că așa vei face.

A notat detaliile și i-a întins hârtia cu un zâmbet șiret.

– Ce este? a întrebat Joanna, simțind că i se înroșesc obrajii.

– Să zicem că din ce am auzit, sunt mai multe șanse ca Marcus Harrison să te mestece întreagă decât rottweilerul. Ai grijă de tine!

I-a făcut un semn din mână în timp ce se îndepărta grăbit.

Joanna s-a dus la biroul ei și a format numărul lui Marcus Harrison, pentru a aranja unde să se întâlnească, mulțumită de fericita coincidență. Dat fiind că totul începuse la slujba memorială a lui James Harrison, poate va afla dacă venerabilul său bunic cunoscuse o bătrână pe nume Rose.

Surprinsă de vocea joasă și prietenoasă de la telefon, a fost de acord să se întâlnească cu el la prânz într-un restaurant din Notting Hill. Lăsându-se pe spate în scaun, și-a zis că aceasta ar putea fi una dintre cele mai plăcute însărcinări pe care le primise de când ajunsese la redacția de știri și regreta că nu se îmbrăcase cu ceva mai elegant decât o pereche de jeanși și un pulover.

Marcus a comandat o sticlă bună de vin de la maître d'. Zoe spusese deja că poate trece toate cheltuielile asociate fondului memorial pe factura trustului și îi eliberase lichidități în valoare de 500 de lire sterline. A sorbit din vinul rece de Burgundia, simțindu-se binedispus. Lucrurile păreau că se îmbunătățesc.

De fiecare dată când o sunase pe Zoe în Norfolk să îi vorbească despre planurile sale în legătură cu fondul, fusese toată numai dulceață și vorbe bune și nu făcuse nici o aluzie la comportamentul lui groaznic din săptămâna dinainte. Ceva se petrecea în viața ei, își dădea seama. Orice ar fi fost lucrul care dăduse

strălucire ochilor ei, Marcus se bucura. Îi făcuse viaţa mult mai uşoară.

Şi-a aprins o ţigară şi a privit spre uşă, aşteptând sosirea Joannei Haslam, jurnalista.

La unu şi trei minute, în restaurant a intrat o tânără. Purta o pereche de jeanşi negri şi un pulover alb care i se mula peste sâni. Era înaltă şi avea o înfăţişare naturală – o piele curată, aproape lipsită de machiaj –, foarte diferită de tipul de femeie de care se simţea atras de obicei. Părul gros şi lucios îi cădea greu în jurul feţei, iar vârfurile buclate îi ajungeau dincolo de umeri. L-a urmat pe maître d' până la masa lui Marcus, care s-a ridicat să o salute.

– Joanna Haslam?

– Da.

Femeia a zâmbit, iar el a fost fascinat de ochii ei căprui, expresivi şi de gropiţele din obraji.

– Eu sunt Marcus Harrison. Îţi mulţumesc că ai venit.

– Cu plăcere.

Joanna s-a aşezat în faţa lui.

Pentru o clipă a rămas fără replică – Joanna Haslam era de o frumuseţe uluitoare.

– Un pahar de vin de Burgundia?

– Mulţumesc.

– În cinstea ta! a zis el ridicând paharul.

– Mulţumesc. În cinstea fondului memorial! a replicat ea.

– Desigur, a râs el nervos. Acum, înainte de a trece la afaceri, ce ar fi să comandăm? Să scăpăm de o grijă şi apoi putem vorbi în linişte.

– Categoric.

Din spatele protecţiei pe care i-o oferea meniul, Joanna l-a studiat pe Marcus. Imaginea pe care i-o păstrase în minte nu era corectă. De fapt, mai degrabă îi diminuase farmecul. Astăzi, în locul costumului şifonat pe care îl purta la slujba memorială, Marcus era îmbrăcat într-un sacou din lână albastru-regal şi o helancă pe gât.

– Eu vreau supă şi miel. Dar tu? a întrebat el.

– La fel.

– Să înţeleg că nu comanzi câteva frunze frumos aranjate pe o farfurie şi intitulate

pretenţios salată de cicoare? Credeam că voi, fetele, nu mai mâncaţi altceva zilele astea.

– Nu îmi face plăcere să îţi dau vestea asta, dar noi, „fetele", nu suntem toate la fel. Eu am crescut în Yorkshire. Sunt genul de fată care preferă o bucată de carne şi două legume pe farfurie.

– Chiar aşa? a zis el, ridicând o sprânceană înspre ea pe deasupra paharului de vin, plăcut surprins de accentul de Yorkshire din vocea ei blândă, melodioasă.

– Adică – a roşit ea, dându-şi seama ce spusese –, îmi place mâncarea adevărată.

– Îmi place asta la o femeie.

Joanna a simţit un frison în stomac când şi-a dat seama că flirtează cu ea. Încercând să se concentreze la sarcina pe care o avea de îndeplinit, a băgat mâna în rucsac şi a scos reportofonul, agenda şi stiloul.

– Te deranjează dacă înregistrez discuţia?

– Deloc.

– Bine. Îl închidem când vom mânca, altfel nu se aude decât zăngănitul tacâmurilor.

Joanna a pus reportofonul lângă Marcus şi l-a pornit.

– Prin urmare, înfiinţezi un fond memorial în amintirea bunicului tău, Sir James Harrison?

– Da, a zis el, aplecându-se înainte şi privind-o cu intensitate. Ştii, Joanna, ai cei mai frumoşi şi mai neobişnuiţi ochi.

– Mulţumesc. Deci, spune-mi despre fondul memorial.

– Scuză-mă, dar frumuseţea ta mă distrage.

– Să îmi pun şervet peste faţă pe durata interviului?

În ciuda faptului că era măgulită de complimentele lui, Joanna simţea că o încearcă frustrarea.

– În regulă, voi încerca să mă abţin, dar ţine şervetul la îndemână, da? a zâmbit el larg, luând o înghiţitură de vin. De unde să încep? Ei bine, bunicul, dragul Sir Jim, sau „Siam", cum era cunoscut de prietenii săi din lumea teatrului, a lăsat o grămadă de bani într-un cont fiduciar pentru a înfiinţa două burse de

studiu pentru actriţe şi actori talentaţi, dar fără mijloace materiale suficiente. Ştii cât de puţine şi de rare sunt granturile guvernamentale zilele astea. Chiar şi cei care primesc o bursă trebuie să muncească atât timp cât sunt la facultate pentru a-şi achita cheltuielile de trai.

Joanna încerca să se concentreze, dar îşi simţea tot corpul reacţionând instinctiv la prezenţa lui. Era un bărbat incredibil de atrăgător. I-a mulţumit lui Dumnezeu că înregistra interviul şi va putea să îl asculte mai târziu – nu auzise mai nimic din ce spusese. Şi-a dres glasul.

– Aşadar, urmează să acceptaţi dosare de candidatură din partea oricărui tânăr actor sau actriţă care a fost admis la Facultatea de Teatru?

– Exact.

– Dar veţi fi inundaţi de cereri.

– Aşa sper şi eu. Vom organiza audiţii în mai, şi cu cât avem mai mulţi candidaţi, cu atât mai bine.

– Înţeleg.

Supa de mazăre cu pancetta a sosit, iar Joanna a închis reportofonul.

– Deci, Joanna Haslam, spune-mi câte ceva despre tine.

– Dar eu sunt cea care ia interviul!

– Sunt convins că eşti mult mai interesantă decât mine, a încurajat-o el.

– Mă îndoiesc. Sunt o fată simplă din Yorkshire. Visul meu dintotdeauna a fost să ajung un jurnalist respectat.

– Atunci ce faci la *Morning Mail*? Din ce aud, ziarele cu format mare ar fi mai degrabă stilul tău.

– Deocamdată îmi câştig galoanele şi învăţ tot ce pot. Într-o zi, mi-ar plăcea să mă mut la un ziar de prestigiu, a spus Joanna, sorbind din pahar. Nu am nevoie decât de o poveste senzaţională, ca să fiu remarcată.

– O, Doamne, a oftat Marcus în glumă. Nu cred că fondul meu memorial te va ajuta în sensul acesta.

– Nu, dar spre deosebire de alte dăţi, voi ajuta la promovarea unei idei bune, iar asta va conta pentru cineva.

– Un ziarist cu principii morale, a clipit Marcus. Ce neobişnuit!

– Ce pot să spun, am aşteptat la uşa celebrităţilor şi i-am hărţuit împreună cu toţi ceilalţi, dar nu îmi place direcţia în care merge jurnalismul britanic astăzi. Este inoportun, cinic şi de multe ori distructiv. Aş aplauda aprobarea noilor legi pentru protecţia vieţii private, dar sigur nu vor fi adoptate. Prea mulţi editori sunt în cârdăşie cu cei care conduc ţara. Cum să spere publicul că va primi vreodată informaţii neutre şi că va putea să îşi formeze propria opinie când totul în media are o anumită înclinaţie politică sau financiară?

– Nimeni nu poate spune că eşti doar un chip frumos, domnişoară Haslam.

– Scuze, mă dau jos de pe cal acum, a zis ea zâmbind. De fapt, în majoritatea timpului, îmi iubesc meseria.

Marcus a ridicat paharul.

– Ei bine, beau în cinstea noului val de jurnalişti tineri, morali.

În timp ce erau îndepărtate farfuriile pentru supă şi sosea mielul, Joanna a simţit că apetitul ei de obicei sănătos o părăsise. A ciugulit din mâncare, în vreme ce Marcus şi-a curăţat farfuria.

– Te superi dacă continuăm? a întrebat Joanna, după ce chelnerul a luat farfuriile de pe masă.

– Deloc.

– Aşa. Joanna a apăsat încă o dată butonul de înregistrare. În acest testament, Sir James te-a însărcinat în mod direct să te ocupi de fondul memorial?

– A lăsat în grija familiei – tatălui meu, surorii mele şi mie – să ne ocupăm de banii aceştia. Ca unic nepot al lui Sir James, sunt onorat că mi s-a încredinţat această sarcină.

– Şi, desigur, sora ta Zoe este foarte ocupată cu cariera ei în prezent. Citeam zilele trecute că

joacă rolul lui Tess într-o nouă ecranizare. Tu și sora ta sunteți apropiați?

– Da. Copilăria noastră a fost – cum să spun asta? – variată, așa că ne-am obișnuit să căutăm apărare și ajutor unul în celălalt.

– Și ai fost cu siguranță apropiat de Sir James?

– Ah, da – Marcus a dat din cap, cu o privire inocentă pe chip –, foarte.

– Crezi să te-a ajutat sau te-a împiedicat faptul că faci parte dintr-o familie atât de ilustră? Adică, ai simțit presiunea succesului?

Marcus a făcut o pauză.

– Oficial sau neoficial?

– Neoficial, dacă preferi.

După ce băuse două pahare cu vin, hotărârea Joannei de a menține interviul la un nivel profesional se cam fărâmițase. A pus pauză reportofonului.

– A fost o mare povară, ca să fiu cinstit. Știu că alții se uită la mine și își zic „Ce noroc pe el!" Dar în realitate este dificil să ai rude celebre. În momentul acesta mi se pare imposibil să depășesc ce a realizat tatăl meu, ca să nu mai vorbim despre bunicul!

Joanna a remarcat că Marcus părea deodată vulnerabil, nesigur.

– Îmi imaginez, a zis ea moale.

– Chiar așa? a privit-o el în ochi. Ai fi prima persoană.

– Sunt sigură că nu este adevărat, Marcus.

– Ba chiar este. Adică, pe hârtie, sunt o partidă bună, nu-i așa? Familie celebră, bine conectat, femeile presupun că sunt bogat... Este cât se poate de posibil ca nici o femeie să nu mă fi plăcut pentru mine însumi, a adăugat el. Nu am avut cea mai înfloritoare carieră, să știi.

– Cu ce fel de lucruri te-ai ocupat în trecut?

– Ei bine, producția de filme a fost întotdeauna aspectul pe care l-am preferat în această industrie – mașinațiile din spatele scenei, potrivirea laolaltă a tuturor părților componente, asta îmi place cel mai mult. În plus, este o muncă de care nu s-a atins până acum nimeni din familie, o nișă pe care o pot

revendica... nu că ar fi avut succes vreunul din filmele mele.

Marcus era surprins că îi spunea Joaunei toate acestea, dar felul ei cald de a fi încuraja confesiunile.

– Se poate să fi văzut pe vreunul din ele? a întrebat ea, intrigată.

– Hmm, a făcut el, înroşindu-se uşor. Îţi aminteşti de *No Way Out*? Nu cred, a intrat direct pe casete video, nu a apărut în cinematografe.

– Îmi pare rău, nu am auzit de el. Despre ce este vorba?

– Am mers în Bolivia, în pădurea amazoniană, pentru a-l filma – cea mai înfricoşătoare şi mai uîmitoare perioadă a vieţii mele, ca să fiu drept. S-a înviorat în timp ce vorbea, gesticulând pe măsură ce se adâncea în subiect. Este un loc spectaculos şi neîmblânzit. Filmul era despre doi tipi din Statele Unite, non-indigeni, care se pierd în adâncimile pădurii în timp ce caută un presupus filon de aur. Natura îi înghite treptat în timp ce caută o scăpare şi în cele din urmă mor amândoi. Acum, că mă gândesc, pare destul de deprimant, dar avea un mesaj moral destul de puternic despre lăcomia occidentală.

– Am înţeles. Şi acum lucrezi la ceva nou?

– Da, compania mea de producţie, Marc One Films, tocmai începe să strângă fonduri pentru un scenariu nou, fantastic. A zâmbit, iar Joanna a simţit entuziasmul care emana dinspre el. Este o poveste incredibilă. În timp ce călătoream în Amazon, am avut norocul să întâlnesc câţiva yanomami – sunt un trib incredibil, care nu a avut nici un fel de contact cu guvernul brazilian până în anii patruzeci. Îţi imaginezi cum este să fii rupt de civilizaţia modernă şi prin ce şoc treci când afli că lumea este mult mai mare decât credeai?

– O fi mai greu decât să te muţi la Londra, venind din Yorkshire? a zis Joanna.

A simţit o satisfacţie naivă că a râs la gluma ei firavă şi s-a dojenit singură că este atât de dornică să o placă.

– Ceva mai greu, da, a continuat el. Erau un popor pașnic – cultura lor era democrația supremă: nu aveau nici măcar șefi de trib, luau toate deciziile prin consens și toată lumea putea să își exprime punctul de vedere. Acțiunea se concentrează pe momentul când guvernul brazilian – fără nici un avertisment – a trecut cu buldozerele peste satul lor pentru a construi o șosea importantă.

– Îngrozitor! Chiar au făcut asta?

– Da! a zis Marcus, ridicând brațele în aer. Este dezgustător. Filmul arată și felul în care o mare parte a populației a fost ștearsă în ultimele câteva decenii de pe fața pământului de boli, cât și consecințele despăduririi, a acțiunilor criminale înfăptuite de căutătorii de aur... Are și o frumoasă poveste de dragoste, cu un sfârșit tragic, dar mișcător, și... Vocea i s-a pierdut și a privit-o cu sfială. Îmi pare rău, știu că mă ambalez repede. Zoe se plictisește când îi vorbesc despre film.

– Ba deloc. Joanna fusese atât de captivată de povestea lui, că aproape uitase de ce se afla acolo. Mi se pare un proiect promițător și demn de atenție. Îți urez din tot sufletul succes. Acum, ar fi cazul să obțin câteva date despre fondul memorial, altfel editorul meu îmi va pune capul pe butuc. Poți să îmi spui până la ce dată trebuie trimise candidaturile, adresa la care trebuie să fie trimise și altele asemenea?

Marcus a vorbit timp de zece minute, spunându-i Joannei tot ce avea nevoie să audă. Ar fi preferat să îi ia interviu în legătură cu noul lui proiect, căci materialul despre fondul memorial părea răsuflat prin comparație.

– Bine. Mulțumesc, Marcus, este grozav, a zis ea, adunându-și notițele. Minunat. Ah, un ultim lucru: vom avea uevoie de o fotografie cu tine și cu Zoe.

– Zoe se află în Norfolk, filmează. Va sta acolo o grămadă de timp. Știu că nu sunt la fel de celebru ca sora mea, a zis Marcus cu o sclipire în ochi, dar va trebui să te mulțumești cu mine.

– Este în regulă, a replicat ea. Dacă o vor pe Zoe, pot să folosească o fotografie din dosarul ei de presă.

S-a întins ca să oprească reportofonul, dar Marcus a oprit-o puuându-i o mână în jurul antebraţului. Un fulger electric i-a traversat pielea la atingerea lui. Marcus şi-a lipit buzele de micuţul microfon şi a şoptit ceva.

A ridicat apoi capul şi i-a zâmbit.

– Acum poţi să îl opreşti. Un coniac, poate?

Joanna a aruncat o privire la ceas şi a scuturat din cap.

– Mi-ar plăcea, dar mă tem că trebuie să mă întorc la birou.

– Bine.

Marcus părea dezumflat când a cerut nota.

– Biroul foto va lua legătura cu tine în legătură cu fotografiile şi eu îţi mulţumesc pentru prânz.

S-a ridicat şi a întins mâna, aşteptându-se să i-o strângă. În schimb, el a ridicat-o încet la buze şi a depus un sărut pe încheieturile degetelor.

– La revedere, domnişoară Haslam. Mi-a făcut plăcere.

– La revedere.

A părăsit restaurantul nesigură pe propriile picioare şi s-a întors la birou tulburată de vin şi dorinţă.

S-a aşezat la birou, a derulat caseta un pic şi apoi a apăsat pe butouul „redare".

Joanna Haslam. Eşti o frumuseţe. Vreau să te scot la cină. Te rog, sună-mă la 0171 932 4841, ca să aranjăm acest lucru de urgenţă.

A chicotit. Alice, reportera de la biroul de alături, i-a aruncat o privire.

– Ce?

– Nimic.

– Ai fost la masă cu „Harrison Interactivul", nu-i aşa?

– Da. Şi ce-i cu asta?

Joanna şi-a dat seama că roşise.

– Nu te lăsa ademenită, Jo. Am avut o prietenă care a ieşit cu el o vreme. Este un mojic fără urmă de fibră morală.

– Dar este...

– Frumos, carismatic... da, mie-mi spui? a zis Alice, luând o mușcătură din sendvișul ei. Prietena mea a pierdut un an încercând să treacă peste relația cu el.

– Nu am nici cea mai mică intenție să mă încurc cu Marcus. Probabil nu il voi mai vedea niciodată.

– A, da? Atunci nu te-a invitat la cină? Și nici nu ți-a lăsat numărul lui de telefon?

În ciuda ei înseși, roșeala Joannei se adâncea.

– Sigur că da! a rânjit Alice. Ai grijă, Jo. Ai suferit deja o decepție de curând.

– Mulțumesc că îmi reamintești. Scuză-mă, trebuie să scriu articolul.

Iritată atât de felul superior în care îi vorbea Alice, cât și de evaluarea cel mai probabil corectă a lui Marcus – în ciuda filonului său etic –, și-a pus căștile, le-a conectat la reportofon și a început să transcrie interviul.

Cinci miuute mai târziu, culoarea i se scursese de pe chip Joannei. A rămas cu ochii lipiți de ecran, apăsând cu degetele pe butonul reportofonului și întorcându-se în mod repetat la aceleași cuvinte spuse de Marcus.

Fusese atât de ocupată să se extazieze în fața lui Marcus, că ratase clipa când o spusese. Siam... Aparent, aceasta era porecla lui Sir James Harrison. Joanna și-a scos căștile și a căutat fotocopia deja mototolită a scrisorii de dragoste în rucsac. A studiat numele de pe scrisoare. Oare putea fi...?

Avea nevoie de o lupă. S-a ridicat de pe scaun și a plecat prin birou, în căutarea unei lupe. Șterpelind în cele din urmă una de pe biroul lui Archie, reporterul sportiv, Joanna s-a întors la locul ei și s-a uitat cu atenție prin sticlă la primul rând al scrisorii.

Dragul meu Sam...

A cercetat spațiul dintre colțul din dreapta sus al literei S și cel din stânga literei A. *Da!* Joanna a studiat din nou punctul care se vedea, conștientă că putea fi o mică pată de cerneală sau o urmă de la fotocopiator. Nu. A luat un stilou și a copiat, cât putea de exact, curgerea

grafiei cuvântului. Și atunci s-a lămurit: exista o inutilă linie în sus după „S" mare și înainte de litera „a". Punând un punct deasupra liniei, cuvântul s-a schimbat deodată: *Siam*.

Joanna a înghițit în sec, iar pe șira spinării i-a urcat o furnicătură de entuziasm. Acum știa cui îi fusese adresată scrisoarea.

CAPITOLUL 11

Joanna luase decizia să bată fierul cât e cald şi să folosească înţelegerea de care dădea dovadă Alec şi buna lui dispoziţie în avantajul ei. În după-amiaza aceea, s-a apropiat de biroul lui Alec, pe care se afla un morman format din câte un exemplar din toate cotidienele rivale, cât şi trei scrumiere – nu doar una, care dădeau pe dinafară cocoţate în vârful uuei grămezi de materiale în lucru. Avea mânecile cămăşii rulate în sus, din colţul gurii îi atârna eteruul Rothmans, iar pe frunte i se aduna sudoarea, în timp ce înjura ecranul computerului din faţa lui.

– Alec.

S-a aplecat peste birou şi a arborat un zâmbet de învingător.

– Nu acum, scumpo. Am depăşit termenul limită, iar Sebastian nu a sunat de la New York cu raportul despre Roşcată. Nu mai pot ţine multă vreme prima pagină. Ed face pe el deja.

– Ah. Cât mai ai până termini? Am ceva despre care aş vrea să discut cu tine.

– La miezul nopţii este bine? a zis el, nedezlipindu-şi ochii de la ecran.

– Înţeleg.

Alec a ridicat privirile.

– Este important? Adică ceva de genul unui pericol mondial şi vom vinde o sută de mii de copii în plus?

– Ar putea fi un scandal sexual ţinut sub preş până acum, da.

Ştia că acestea erau cuvintele magice.

Expresia de pe chipul lui Alec s-a schimbat.

– Bine. Dacă este vorba despre sex, ai un minut. La ora şase, la cârciumă.

– Mersi.

Joanna s-a întors la biroul ei şi a petrecut următoarele ore ocupându-se de corespondenţa din tăviţa pentru scrisorile primite. La şase fără cinci s-a îndreptat spre localul de la colţ, preferat de jurnalişti pentru apropierea de birou. Alt merit nici că avea. S-a aşezat pe un scaun de la bar şi a comandat un gin tonic, atentă să nu se sprijine de tejgheaua lipicioasă.

Alec a intrat la şapte şi un sfert, îmbrăcat încă în cămaşă, în ciuda frigului amarnic.

– Hei, Phil. Ca de obicei, i-a strigat el barmanului. Bine, Jo, te ascult.

Aşa că Joanna a luat-o de la început, de la ziua înmormântării. Alec şi-a golit dintr-o înghiţitură paharul de whisky scoţian Famous Grouse şi a ascultat cu atenţie până ce a terminat.

– Ca să fiu sinceră, voiam să renunţ la toată povestea. Nu făceam nici un progres şi apoi, deodată, astăzi, din pură coincidenţă, am aflat cui îi era adresată scrisoarea.

Alec a comandat un alt whisky. Ochii lui roşii, obosiţi, o cântăreau.

– Ar mai putea fi ceva. Ce mă interesează pe mine este că, în mod evident, cineva şi-a dat osteneala ca bătrânica ta să dispară, împreună cu cuferele ei pentru ceai. Asta pentru mine este o muşamalizare clară. Cadavrele nu se fac nevăzute singure, a zis el, aprinzându-şi o altă ţigară. Joanna, din curiozitate, aveai scrisoarea la tine în seara când ţi-a fost răscolit apartamentul?

– Da. Era în rucsac.

– Şi nu ţi-a trecut prin minte că s-ar putea să nu fie o spargere întâmplătoare? Din ce mi-a spus amicul tău, mi se pare că au fost multe distrugeri inutile. Ţi-au tăiat canapeaua şi patul, aşa-i?

– Da, dar...

– Poate căutau un lucru pe care credeau că îl ai ascuns pe undeva?

– Chiar şi cei de la poliţie păreau uimiţi de distrugerile din apartament, a murmurat Joanna îngândurată, apoi a ridicat ochii spre

Alec, dându-şi seama de legătura dintre fapte. Ah, Doamne, s-ar putea să ai dreptate.

– Iisuse Hristoase, Jo, mai ai mult până să devii un cinic suspicios, ca mine. Cu alte cuvinte, un ogar de presă. A rânjit, arătându-şi dinţii pătaţi de nicotină şi a bătut-o pe mână. O să înveţi. Unde este scrisoarea acum?

– Simon a dus-o la serviciu, pentru nişte analize de laborator.

– Cine este Simon? Este poliţist?

– Nu, lucrează în administraţia civilă.

– La dracu', Jo! Maturizează-te! a zis Alec, trântind paharul pe masă. Pun pariu pe ce vrei că nu vei mai vedea niciodată scrisoarea aceea.

– Greşeşti, Alec, l-a străfulgerat Joanna cu privirile. Am încredere completă în Simon. Este cel mai bun şi mai vechi prieten pe care îl am. Nu vrea decât să mă ajute şi ştiu sigur că nu m-ar păcăli niciodată.

Alec a clătinat din cap condescendent.

– Ce îţi spun eu mereu? Să nu ai încredere în nimeni. Mai ales în domeniul acesta. Bine, a zis el trecându-şi o mână peste ochi şi oftând, aşadar scrisoarea de dragoste a dispărut, dar zici că ai făcut o copie?

– Da. Şi am mai făcut una pentru tine, a zis Joanna şi i-a întins-o.

– Mersi. Alec a despăturit-o. Ia să aruncăm o privire.

A citit-o rapid, apoi a studiat numele de la început.

– Sigur ar putea fi Siam. Mda. Iniţiala de la final este ilizibilă. Dar nu mi se pare a fi un R.

– Poate că Rose şi-a schimbat numele, sau poate că scrisoarea nu este de la ea. Cu siguranţă are o legătură cu lumea teatrului, dar nici Rose şi nici Sir James nu apar pe programul acela.

Alec şi-a verificat ceasul şi a mai comandat un whisky.

– Încă cinci minute, apoi trebuie să o şterg. Uite, Jo, sincer vorbind, nu ştiu dacă ai dat de ceva sau nu. Când am fost în situaţii de genul acesta, ştii bine că mi-am urmat instinctul. Ţie ce îţi spune instinctul?

– Că este o poveste importantă.

– Și cum intenționezi să mergi mai departe?

– Trebuie să vorbesc cu cineva din familia Harrison, să aflu tot ce pot despre viața lui Sir James. Poate că nu este vorba decât de o simplă aventură pe care a avut-o cu Rose. Dar de ce mi-ar trimite *mie* scrisoarea aceea? Nu știu, a oftat Joanna. Dar dacă mi-a fost răscolit apartamentul, încredințați fiind că se află în posesia mea scrisoarea, atunci cu siguranță este o poveste importantă pentru cineva.

– Da. Uite, nu te pot lăsa să investighezi povestea asta în timpul orelor de serviciu...

– Aș putea lucra la un profil al unei dinastii teatrale britanice, l-a întrerupt ea. Începând cu Sir James, Charles, fiul lui, apoi Zoe și Marcus. Aș avea scuza perfectă ca să pot obține cât mai multe informații de la ei.

– Cam flravă povestea pentru o redacție de știri, Jo.

– Nu ar fi deloc firavă, dacă aș descoperi un scandal de mari proporții. Câteva zile, *te rog*, Alec, a implorat ea. Voi face alte investigații de care ai nevoie în timpul meu liber, jur.

– Bine, atunci, a capitulat Alec. Cu o condiție.

– Care?

– Vreau să fiu ținut la curent cu fiecare pas. Nu pentru că îmi place să îmi bag nasul meu cel mare și roșu unde nu îmi fierbe oala, ci pentru protecția ta. Tu, a zis el privind-o serios, ești tânără și lipsită de experiență. Nu vreau să te amesteci în ceva din care să nu mai poți ieși. Fără acte de eroism, bine?

– Promit. Mulțumesc, Alec. Gata, am plecat. Ne vedem mâine.

Sub impulsul momentului, Joanna l-a sărutat pe obraz și a ieșit.

Alec a privit-o pe Joanna plecând. În nouă cazuri din zece, când un tânăr reporter venea la el cu un pont „grozav", îi făcea vânt în câteva secunde, trimițându-l la plimbare cu coada între picioare. Dar de data aceasta, faimosului său instinct i se aprinseseră toate beculețele.

Fata găsise ceva. Dumnezeu ştie ce, dar era ceva ascuns în povestea asta.

Chiar şi Marcus fusese surprins cât de repede îl sunase Joanna după prânzul luat împreună. Susţinea că editorul ei dorea un articol despre întreaga familie Harrison care să însoţească ştirea despre fondul memorial, dar el spera că farmecul lui o convinsese să îl sune. Desigur, se conformase propunerii ei de a veni la apartamentul lui în seara următoare. În onoarea acestei vizite, petrecuse toată ziua curăţând urmele existenţei sale dezorganizate, de burlac. Aruncase tot ce ieşea de sub patul lui direct într-un sac de gunoi, ba schimbase chiar şi aşternuturile. Apoi scosese cele mai groase cărţi de sub un scaun fără picior şi le înşirase la vedere pe măsuţa de cafea. De multă vreme prezenţa iminentă a unui femei nu mai stârnise în el altceva decât dorinţă pură. Joanna fusese unul dintre puţinii oameni care îl ascultaseră cu adevărat când vorbise despre proiectul său de film, iar acum era hotărât să o convingă că avea mai multe de oferit decât cele ce se spuneau despre el de obicei.

Soneria a sunat la şapte şi jumătate. A deschis uşa şi a văzut că Joanna nu făcuse nici un efort să se îmbrace elegant, ci era încă în hainele ei de lucru, jeanşi şi pulover. A simţit o înţepătură de dezamăgire.

A sărutat-o pe ambii obraji, zăbovind în mod voit.

– Joanna. Mă bucur să te revăd. Intră.

Ea l-a urmat pe Marcus pe coridorul îngust, spre o cameră de zi mică şi mobilată rudimentar. Se aşteptase la ceva mult mai luxos.

– Vin?

– Ăăă, aş prefera o cafea, dacă nu te deranjează, a răspuns Joanna.

Se simţea istovită. Stătuse trează mai toată noaptea trecută, făcând notiţe din biografiile lor şi întocmind o listă de întrebări despre Sir James.

– Imi strici cheful, a zâmbit Marcus. Oricum, eu tot o să beau ceva.

– Bine, atunci. Numai un păhărel.

Marcus s-a întors în camera de zi cu un whisky pentru el şi un pahar plin cu vin pentru ea şi s-a aşezat foarte aproape de ea pe canapea. Când a întors capul, el i-a ascuns o şuviţă de păr după ureche.

– A fost o zi lungă, aşa-i, Jo?

Joanna îi simţea căldura coapsei lipită de a ei şi s-a îndepărtat un pic. Trebuia să se concentreze.

– Da, a fost.

– Atunci, relaxează-te. Îţi este foame? Am nişte paste pe care le-aş putea găti pentru noi.

– Nu, te rog nu te deranja.

Şi-a pregătit reportofonul şi l-a aşezat pe măsuţa de cafea din faţa lor.

– Nu este nici un deranj, serios.

– Putem să începem şi vedem apoi cum merge?

– Desigur, oricum vrei tu.

A remarcat izul de mosc al loţiunii sale după ras, felul simpatic cum i se ondula părul pe guler... „Nu, nu, nu, Joanna!"

– Aşa, după cum ţi-am spus la telefon, am de gând să scriu o retrospectivă amplă despre Sir James şi familia voastră, pentru a sprijini lansarea fondului memorial.

– Uau! Îţi sunt recunoscător, Jo, serios. Cu cât mai multă publicitate, cu atât mai bine.

– Sigur, dar voi avea nevoie de ajutorul tău. Vreau să descopăr cum era bunicul tău cu adevărat, de unde a pornit şi cum l-a afectat şi l-a schimbat faima pe care şi-a câştigat-o.

– La naiba, Jo, cu siguranţă poţi citi una dintre biografiile sale, nu-i aşa?

– Ah, le-am luat deja de la bibliotecă. Recunosc că până acum nu am făcut decât să le răsfoiesc, dar, sinceră să fiu, oricine poate face asta, a zis ea privindu-l serioasă. Eu vreau să îl văd prin ochii familiei, să aflu micile detalii. De pildă, „Siam", numele de alint pe care zici că îl foloseau prietenii lui de scenă. De unde venea?

Marcus a ridicat din umeri.

– Habar nu am.

– Nu avea nici o legătură cu Asia de Sud-Est, nu?

– Nu, nu cred. Marcus a golit paharul şi şi-a mai pus unul. Haide, Jo. Abia dacă te-ai atins de pahar, a zis el, punându-i o mână pe coapsă. Eşti foarte tensionată.

– Da, sunt, un pic.

Joanna i-a îndepărtat repede mâna, apoi a ridicat paharul cu vin ca să ia o înghiţitură mică.

– Au fost câteva săptămâni cu tot felul de ciudăţenii.

– Mie îmi spui.

Mâna s-a îndreptat din nou spre coapsa ei. A înlăturat-o din nou şi s-a întors spre el, cu sprâncenele ridicate.

– Nu. Trebuie să închei articolul acesta până la mijlocul săptămânii viitoare, iar tu nu mă ajuţi, Marcus. Este şi în interesul tău, ştii.

– Da, a lăsat Marcus capul în jos, ca un elev dăscălit. Îmi pare rău, dar nu mă pot opri să te consider atrăgătoare, Jo.

– Uite, ajută-mă, nu îţi cer decât o jumătate de oră, bine?

– Mă concentrez, îţi promit.

– Bine. Ce ştii despre Sir James? Ai putea începe chiar din copilărie?

– Vezi tu...

Marcus nu se interesase niciodată prea mult de viaţa bunicului său, dar şi-a frământat creierii, căutând să îşi amintească ceva.

– Cu Zoe trebuie să vorbeşti de fapt. Ea l-a cunoscut mult mai bine decât mine, pentru că a locuit cu el.

– Ar fi minunat să vorbesc cu ea, dar ar fi interesant să am mai multe perspective asupra aceluiaşi om. L-ai auzit vreodată pe bunicul tău vorbind despre o femeie pe nume Rose?

Marcus a clătinat din cap.

– Nu. De ce?

– A, numele ei a apărut într-una din biografiile pe care le-am citit, asta-i tot, a răspuns ea nonşalantă.

– Sunt sigur că James a avut multe iubite la vremea lui.

– Ai cunoscut-o pe bunica ta? Numele ei era Grace, nu-i aşa?

– Nu am întâlnit-o niciodată. A murit înainte de naşterea mea şi a lui Zoe. Tata avea numai câţiva ani, dacă îmi amintesc bine.

– Au fost fericiţi?

– Foarte, aşa umblă vorba.

– Se întâmplă cumva ca bunicul tău să fi adunat o colecţie de suvenire? Ştii tu, programe vechi, tăieturi din ziare, genul acesta de lucruri?

– Cum să nu! a jubilat Marcus. În casa lui din Dorset este un pod întreg. I-au fost lăsate toate lui Zoe.

Joanna a ciulit urechile.

– Serios? Uau, ce mi-ar plăcea să le văd.

– Da. Zo tot spune de ceva vreme că se va duce acolo la sfârşit de săptămână să le sorteze. Majoritatea nu sunt decât prostii, dar printre ele s-ar putea găsi câteva programe teatrale şi fotografii care sunt valoroase acum. Sir James a păstrat totul, avea boala asta. Brusc, lui Marcus i-a venit o idee. Ce ar fi să o sun pe Zoe şi să îţi aranjez o vizită în Dorset în weekendul care urmează? Aşa am putea arunca o privire la tot ce se află în pod. Sunt sigur că ar fi recunoscătoare dacă i-am da o mână de ajutor la trierea lucrurilor.

– Hmm... bine.

Joanna înţelegea prea bine de ce era Marcus atât de încântat de idee, iar ea nu putea decât să spere că uşile dormitoarelor aveau încuietori solide. Dar şansa de a pune mâna pe cutiile pline cu trecutul lui Sir James era prea tentantă, aşa că trebuia să rişte.

– Am putea merge cu maşina sâmbătă dimineaţă şi să petrecem noaptea acolo, a zis Marcus, privind-o ca un băieţel nerăbdător. Ne va lua vreo două zile.

– Bine, dacă eşti sigur, a zis Joanna cu un glas şovăitor. O vei întreba pe Zoe?

– Sigur că da. Are nevoie de bani pentru a renova casa pe care i-a lăsat-o Sir Jim. Poate că

vânzarea lucrurilor din pod ar putea-o ajuta să adune o parte din suma necesară, a improvizat Marcus, știind că Zoe nu ar vinde niciodată ceva din ceea ce aparținuse neprețuitului ei bunic pentru a face un profit.

– Grozav. Îți sunt recunoscătoare.

Joanna și-a pus reportofonul în rucsac și s-a ridicat.

– Doar nu pleci deja? Nu vrei să mănânci?

– Este foarte drăguț din partea ta să îmi oferi ceva de mâncare, a zis ea îndreptându-se spre ușă, dar dacă nu dorm în seara asta, mâine nu voi fi în stare de nimic.

– Bine, a oftat Marcus. Respinge-mă pe mine și spaghetele mele. Nu îmi pasă.

Joanna i-a întins o carte de vizită.

– Acesta este numărul meu de la muncă. Mă suni mâine să îmi spui ce a zis Zoe? a zis ea și l-a sărutat pe obraz. Mulțumesc, Marcus. Pentru tot. La revedere!

Marcus a privit-o cum iese din apartament. Joanna avea ceva care îi făcea inima să bată mai tare. Și *nu era* numai dorință fizică. Îi plăceau lipsa ei de șiretenie, deschiderea și onestitatea, trăsături foarte agreabile după șirul lung de actrițe frumoase, dar egoiste, de care era atras de obicei.

Ducându-se în bucătărie să își pregătească o porție de paste, Marcus și-a umplut paharul, l-a dus la buze, apoi a rămas nemișcat. Și cu un efort, a aruncat lichidul în chiuvetă.

– Destul, a zis el.

Voia să fie un bărbat mai bun, pentru Joanna.

În timp ce mergea prin noaptea înghețată spre stația de metrou Holland Park, Joanna a recunoscut în cele din urmă față de ea însăși că, indiferent cât de justificată era reputația lui, se simțea foarte atrasă de Marcus. Complimentele lui îi măgulieră vanitatea rănită, iar dorința pe care nu și-o ascundea o făcea să se simtă din nou atrăgătoare. Trecuseră câțiva ani de când nici nu se mai uitase la alt bărbat, iar sentimentele pe care le

stârnea în ea Marcus o tulburau, dar o şi neliniştea. Era hotărâtă să nu devină o nouă crestătură pe răbojul lui. O aventură scurtă putea fi satisfăcătoare din punct de vedere fizic, dar nu putea umple golul lăsat în urmă de Matthew.

Cu toate acestea, a trecut-o fierbinţeala când a urcat în metrou şi s-a gândit la weekendul următor: va fi cu Marcus şi, în acelaşi timp, poate, Doamne ajută!, va descoperi şi alte indicii ale acestui mister. Iar faptul că Alec – cinicul – credea că este ceva de capul acestei poveşti îi dădea încrederea să ia totul în serios.

Trecând de turniceţii de la staţia de metrou Archway, şi-a tras fularul mai sus, ca să se apere de curentul care se năpustea prin staţie, dinspre ieşire. Ieşind în întunericul din Highgate Hill, aproape părăsit la ora aceasta din noapte, cizmele ei răsunau sec pe trotuarul îngheţat şi abia aştepta să se ghemuiască în patul ei improvizat din apartamentul lui Simon.

Poate de vină era aerul rece care îi cobora încet pe gât, dar a încetinit paşii când a simţit că o urmăreşte cineva. Întorcându-se uşor, a încercat să vadă dacă pe drum se vedea umbra unei persoane sau numai ramurile unui copac, care se legănau în vânt. În cele din urmă, s-a oprit şi a ascultat.

În depărtare, a auzit hohote de râs care se înălţau în aerul nopţii dinspre cârciumă, vuietul constant al maşinilor şi autobuzelor care ridicau frunzele şi gunoaiele în vârtejuri. Hotărându-se, s-a repezit pe partea cealaltă a străzii şi a intrat într-un magazin de la colţ, de unde şi-a cumpărat un pachet de gumă de mestecat. Stând în prag, a străfulgerat cu privirea în stânga şi în dreapta, dar singura siluetă pe care a văzut-o era un bărbat îmbrăcat în palton, care aştepta în staţia de autobuz de peste drum, fumând nonşalant.

Mergând mai departe cu pas măsurat, a privit în urmă, spre staţia de autobuz. Omul dispăruse, deşi nu venise nici un autobuz. Inima îi bubuia în piept şi, fără să se gândească

prea mult, a făcut semn unui taxi negru care trecea pe lângă ea şi s-a strecurat înăuntru, abia reuşind să rostească adresa lui Simon. Şoferul părea enervat, căci destinaţia era la o distanţă de numai trei minute.

Ajunsă în faţa blocului, a urcat scările cât de repede a putut. Regretând că Simon nu era acasă, a încuiat bine uşa şi a fixat spătarul unui scaun sub clanţă. Apoi a apucat bâta de crichet de pe dulapul din hol şi a aşezat-o pe canapea.

Mult mai târziu, a căzut într-un somn tulbure, fără să dea drumul din mână bâtei.

CAPITOLUL 12

Zoe își petrecuse cea mai mare parte a primei săptămâni în Norfolk stând mai mult degeaba și având prea mult timp de gândire. Multe dintre filmările din afara locației fuseseră scurtate de prezența unei pături groase de zăpadă. Deși frumoasă și pitorească, făcea continuitatea filmului imposibilă. În schimb își petreceau timpul cum puteau în vechea căsuță de țară închiriată pentru perioada filmărilor. William Fielding, actorul care îl juca pe tatăl personajului lui Zoe, John Durbeyfield, era în prezent la Birmingham, unde juca într-un spectacol de pantomimă, și urma să li se alăture abia săptămâna următoare. Îi trecuse prin cap să se întoarcă la Londra, dar cum Art aranjase să fie luată de aici în weekend, i se părea că ar fi fost o călătorie inutilă.

Vineri dimineață, Zoe s-a trezit brusc, scăldată în sudoare, simțind că o roade o frică cumplită. Duși erau ochelarii roz, sentimentul de mirare că soarta, după tot acest timp, îi adusese din nou împreună. Nu îi venea să creadă că se lăsase atrasă de posibilitatea unei noi legături cu el.

– O, Doamne, a murmurat ea, cuprinsă de panică. Ce mă fac cu Jamie?

Zoe s-a ridicat împleticindu-se din pat, și-a tras pe ea jeanșii și cizmele și a ieșit la o plimbare prin satul acoperit de omăt. Atât de adâncită în gânduri era, încât nici nu a remarcat frumusețea acestuia. Era foarte bine că își declara în sfârșit independența, că se elibera de robia care o înlănțuise până atunci, dar *trebuia* să fie realistă. Ceea ce era pe cale să facă putea să-i afecteze toată viața lui Jamie. Cum putea să păstreze secretul de ochii lui

Art? Cu siguranţă, odată ce aveau să îşi vorbească, să se cunoască mai bine, şi-ar fi dat seama – dacă nu o făcuse deja. Iar asta unde avea să îi ducă pe toţi trei?

– La naiba! La naiba!

Nemulţumită, Zoe a lovit cu putere într-o porţiune de zloată îngheţată. Trăise cu acest secret atât de mult timp, dar pentru alţii ar fi fost un şoc imens...

Dacă ea şi Art începeau o nouă relaţie, iar adevărul despre Jamie s-ar afla, putea să îl supună pe copilul ei cel precoce la demenţa care se va dezlănţui în jurul lui?

„Nu."

„Niciodată."

„La ce naiba mă gândeam?"

În după-amiaza aceea, Zoe şi-a pus bagajele în maşină şi a plecat la Londra. Când a ajuns acasă, şi-a închis telefonul mobil şi a lăsat robotul telefonic să îi preia toate apelurile, binevenite sau nu. Apoi a băut o sticlă de vin întreagă, ceea ce nu îi stătea în fire, şi a adormit pe canapea în faţa unui film care nu putea concura cu drama din propria ei viaţă.

Marcus închiriase un Volkswagen Golf cu cardul său de credit îndelung suferind pentru drumul spre Dover. Acum, înaintând cu Joanna alături pe autostrada M3, a hotărât că merita extrasul de cont usturător pe care urma să îl primească peste o lună. Fata mirosea divin, şi-a zis el, a mere proaspăt culese. Nu putea decât să spere că va găsi cheia de la Haycroft House în acelaşi loc unde îşi amintea că era păstrată. Încercase să dea de Zoe de câteva ori cu o zi în urmă, pentru a cere voie să stea în casă, lăsându-i mesaje şi pe mobil, şi pe robotul telefonic, dar ea nu il sunase înapoi. În cele din urmă, hotărâse că nu se putea spune că nu încercase şi plecase, după cum plănuiseră.

Joanna stătea lângă el tăcută. Fusese surprinsă de-a dreptul când Marcus o sunase ziua trecută, cu vestea că totul era stabilit pentru sfârşitul de săptămână. Era convinsă că

Zoe va refuza fără drept de apel să lase o reporteră să intre în viața privată a bunicului ei. Admirând profilul perfect al lui Marcus, se întreba dacă Sir James fusese la fel de frumos în tinerețe.

Într-un final, au părăsit autostrada și Joanna a privit pe geam spre câmpurile întinse care urcau și coborau în zare. Peisajele nu erau la fel de dramatice ca turbăriile din Yorkshire, dar îi plăcea să nu se mai simtă captivă între clădiri înalte. Plantele și animalele erau îngropate adânc în habitatele lor hibernale, adăpostite de straturile de zăpadă care reflectau lumina soarelui ce cobora dintr-un cer spectaculos, lipsit de nori.

Marcus a condus pe o serie de drumuri de țară înguste, cu garduri vii înalte, acoperite de cușme de zăpadă. Într-un final, a intrat cu mașina pe o alee străjuită de o poartă, iar casa le-a apărut în fața ochilor. Era o casă mare și veche, cu acoperiș tradițional, două etaje, construită din cărămidă de un cenușiu palid. Pe acoperiș creștea mușchi – un verde energic printre peticele de zăpadă albă –, iar turțurii picurau gingaș sub streșini, în jurul ferestrelor mici, cu cercevele din plumb, care sclipeau în lumina soarelui.

– Aceasta este, a zis el. Haycroft House.

– Este frumoasă, a rostit ea cu răsuflarea tăiată.

– Da. Sir Jim i-a lăsat-o prin testament fiului lui Zoe, Jamie. Norocosul, a adăugat el cam ursuz, i s-a părut Joannei. Stai aici până iau cheia.

A sărit din mașină și s-a îndreptat spre butoiul cu apă care stătea în spatele casei. Căutând sub partea stângă a butoiului, degetele lui Marcus au trebuit să spargă gheața groasă înainte de a simți cheia mare, de modă veche, care le permitea să intre pe ușa din față.

– Slavă Domnului, a murmurat el, suflând în degetele amorțite și întorcându-se în partea din față a casei.

Joanna coborâse deja din mașină și se uita prin ferestrele cu montanți.

– Am găsit-o.

A zâmbit băgând cheia în broasca ușii din lemn solid, din stejar, și a întors-o.

Au pătruns într-un hol întunecat, cu grinzi de lemn, care mirosea a fum de lemne. Marcus a apăsat întrerupătorul și Joanna s-a speriat de un cap fioros de urs care o privea de pe perete.

– Scuze, ar fi trebuit să te avertizez în legătură cu Mr. West, a zis Marcus și a întins o mână ca să mângâie blana încâlcită a ursului.

– Mr. West? a repetat ea, tremurând – în casă părea să fie mai frig decât afară.

– Da, Zoe i-a dat numele unuia dintre profesorii ei înspăimântători de la școală. Nu îți face griji, nu a fost împușcat în zonă, a tachinat-o el. Haide, înghețăm de frig aici. Să aprindem focul în camera de zi. Știi că temperatura corpurilor lipite unul de altul ne-ar putea ajuta să evităm hipotermia, nu? a glumit el.

Ignorându-i intenționat comentariul, Joanna l-a urmat pe Marcus în camera de zi primitoare, plină de sofale vechi, pe care se îngrămădeau perne. Pe un perete se înșiruiau rafturi pline de cărți legate în piele și fotografii de familie. În timp ce Marcus căuta ceva cu care să aprindă focul, Joanna a studiat fotografiile de aproape. A recunoscut-o pe Zoe Harrison în copilărie, zâmbind radioasă în brațele lui Sir James Harrison. Erau numeroase fotografii cu ea la vârste diferite, în uniforma de școală bleumarin, sau așezată cu spatele unui castan imens, apoi altele cu ea și fiul ei, Jamie, râzând cu gura până la urechi. Joanna a căutat o fotografie din copilărie a lui Marcus, dar nu a găsit nici una. Înainte de a se întoarce pentru a întreba, l-a auzit strigând triumfător.

– Să fie căldură! a decretat el, aruncând în grătarul șemineului brichetele care au luat foc, trimițând umbre dansatoare pe pereții cu aspect de tencuială nefinisată. A adăugat niște iască, apoi a pus câțiva bușteni deasupra. Gata, în scurtă vreme va fi cald. Acum să ne ocupăm de centrala termică.

Joanna l-a urmat pe Marcus într-o bucătărie cu grinzi grele, cu podele acoperite cu dale cenușii și o sobă veche. Marcus a deschis una din ușile sale grele din fier și a îndesat înăuntru niște ziare, apoi a aruncat și niște cărbuni din găleată și le-a dat foc.

– Poate că nu pare impresionant și te asigur că nici nu este, a rânjit el. Ah, ce n-aș da pentru încălzire centrală pe gaze. Tata l-a bătut la cap ani întregi pe Sir Jim ca să instaleze un sistem adecvat, dar el a refuzat. Cred că îi cam plăcea să îi înghețe fundul. Voi înfrunta din nou gerul, ca să aduc proviziile dîn mașină.

Joanna s-a plimbat prin bucătărie, încântată de șarmul său rustic. Un uscător vechi era suspendat deasupra plitei, iar din tavan atârna un raft cu ierburi, plin încă de frunze uscate de dafin, rozmarin și levănțică. Masa din stejar nefinisat fusese în mod evident folosită multă vreme, iar în dulapurile asortate, fără uși, se îngrămădeau cutii, borcane din sticlă și vase din porțelan.

Marcus a sosit cu o cutie din carton plină de mâncare. Joanna a remarcat două sticle de șampanie, mâncăruri fine, ca somon afumat, pe care îl ura, și caviar, pe care îl ura și mai mult, și s-a întrebat dacă în weekendul acesta vor muri de foame sau de frig. Judecând după cantitatea de alcool adusă de Marcus, măcar va muri beată. Joanna l-a ajutat să despacheteze, apoi s-a retras către căldura relativă a plitei.

– Ești îngrozitor de tăcută, a remarcat el, în timp ce punea mâncărurile reci în frigider. Pot face ceva? Știu că trebuie să fie un pic ciudat să stai cu un bărbat pe care abia îl cunoști...

– Nu este nici o problemă, Marcus, numai că am avut multe pe cap în ultimul timp. La muncă, a clarificat ea. Îți mulțumesc că ți-ai sacrificat sfârșitul de săptămână ca să mă ajuți cu cercetarea mea.

– Oricât mi-aș dori să crezi asta, gestul nu este complet altruist, a zis el. Speram să avem parte de ceva distracție în weekendul acesta.

Ea a ridicat o sprânceană în direcția lui.

– Nu te mai gândi la prostii, Jo, a zis el, cu o expresie de uluială mimată pe chip. Mă refeream la conversaţii sclipitoare, poate chiar un drum până la cârciuma din sat. Şi acum, ce-ar fi să mergem în pod şi să scoatem câteva dintre cutii? Cel mai bun lucru este să le coborâm aici şi să ne uităm prin ele în faţa focului.

Joanna l-a urmat în sus pe scara din lemn scârţâitoare, ce urca spre palierul înconjurat cu balustradă. Marcus a luat o tijă de fier sprijinită de perete şi a agăţat-o de un mâner de deasupra sa. Când a tras de tijă în jos, a apărut din tavan o scară metalică prăfuită. A urcat şi a tras de un şnur care a inundat podul de deasupra lor cu lumină.

I-a întins mâna.

– Vrei să vii şi să vezi la ce ne-am înhămat?

Ea l-a apucat de mână şi a urcat treptele în urma lui. Când a păşit pe podeaua din lemn a podului, i s-a tăiat răsuflarea. Întregul spaţiu, care probabil se întindea dintr-un capăt în celălalt al casei, era plin de cufere şi cutii din carton.

– Ţi-am spus că avea boala să adune lucruri, a zis Marcus. Aici sunt destule pentru un muzeu întreg.

– Ai idee dacă sunt aranjate în ordine cronologică?

– Nu, dar presupun că lucrurile cele mai apropiate de noi, cele mai accesibile, sunt şi cele mai recente.

– Vezi tu, ar trebui să o iau de la început, să merg cât se poate de mult în urmă.

– Prea bine, milady, a zis Marcus, prefăcându-se că îşi scoate pălăria. Dă o raită, apoi arată-mi lăzile pe care vrei să le cobor primele.

Joanna şi-a croit drum prîntre cutii, alegând să înceapă din colţul cel mai îndepărtat de scară. După douăzeci de minute, alesese trei cutii cu tăieturi din ziare a căror culoare gălbejită sugera vechimea, cât şi o valiză uzată.

Înapoi la parter, s-a aşezat pe piatra căminului, încercând să profite de căldura sa.

– N-nu mai pot de frig.

A râs tremurând necontrolat.

– Să dăm o fugă până la han? Aș face moarte de om pentru o halbă de bere cu spumă. Ne-am putea încălzi cu un bol de supă.

– Nu, mulțumesc, a zis ea îndreptându-se spre valiza cea veche. Vreau să mă apuc de treabă.

– Bine. Dacă nu te superi, înainte să îmi cadă degetele de frig, eu dau o fugă până la crâșmă. Sigur nu vrei să vii?

– Marcus, nici nu ne-am apucat încă! Eu stau aici, a zis ea, fermă.

– Bine. Ai grijă să nu furi nimic, că altfel va trebui să te percheziționez mai târziu, a zis el ieșind din camera de zi.

Când a ieșit pe poartă, a remarcat o mașină cenușie parcată pe o fâșie de iarbă, la câțiva metri de casă. A aruncat o privire înăuntru și a văzut doi oameni îmbrăcați în geci matlasate, care se uitau ostentativ peste o hartă a regiunii. Marcus s-a întrebat dacă nu cumva ar fi bine să sune la poliție. Poate că cei doi cercetau casa în vederea unei spargeri.

În ciuda flăcărilor vioaie din cămin, Joanna încă simțea că este înghețată până în măduva oaselor. Nu putea risca să stea prea aproape, din pricina hârtiilor fragile pe care le mânuia. Până acum nu descoperise nici un amănunt pe care să nu îl fi spicuit din cele patru biografii.

A aruncat o privire peste notițele făcute în timp ce le citise. Născut în 1900, Sir James începuse să își croiască un nume ca actor la sfârșitul anilor douăzeci, jucând într-o serie de piese de Noël Coward în teatrele din West End. În ۱۹۲۹ se căsătorise cu soția sa, Grace, și rămăsese văduv în ۱۹۳۷, când ea murise de pneumonie în străinătate. Potrivit articolelor din ziare și interviurilor cu prieteni din diferitele biografii, James nu își revenise niciodată complet din șocul pierderii lui Grace. Fusese dragostea vieții lui și nu se recăsătorise.

Joanna a mai remarcat că nu se găsea nici o fotografie de când era copil sau foarte tânăr.

Biograful atribuise acest fapt unui incendiu în casa părinţilor lui James – aflată, după câte se părea, pe undeva, prin apropiere – care distrusese tot ce aveau. Prima fotografie pe care o deţineau îi înfăţişa pe James şi tânăra lui soţie Grace, în ziua nunţii, în 1929. Din câte îşi putea da seama din fotografia alb-negru a nuntaşilor, Grace fusese o femeie minionă şi soţul ei o domina de la înălţimea sa, iar Joanna vedea cât de strâns se ţinea de braţul lui.

După moartea ei, Charles, fiul lor de cinci ani, rămăsese numai cu James. Un biograf remarcase că fusese dat în grija unei dădace, apoi trimis la o şcoală cu internat la vârsta de şapte ani. Se pare că tatăl şi fiul nu fuseseră niciodată apropiaţi, lucru pe care mai târziu James îl pusese pe seama asemănării cu soţia sa. „Mă durea când îl vedeam", recunoscuse el. „Îl ţineam la depărtare. Ştiu că am fost un tată absent, iar lucrul acesta mi-a provocat multă suferinţă în anii de mai târziu."

În anii treizeci, James făcuse o serie de filme de succes pentru J. Arthur Rank în Anglia, iar de atunci intrase de-a binelea în atenţia publicului. Avusese o scurtă aventură cu Hollywoodul, apoi, când războiul înghiţise Europa, James plecase în străinătate, ca membru ENSA, departamentul de divertisment al forţelor armate britanice, vizitând soldaţii şi ajutând la îmbunătăţirea moralului.

Odată ce războiul se terminase, Sir James lucrase la Old Vic, unde jucase câteva dintre marile roluri clasice. Interpretarea rolului Hamlet, urmată, după doi ani, de cea a regelui Henric al V-lea, îl propulsase în elita marilor actori. Atunci cumpărase casa din Dorset, preferând să petreacă timp în singurătate acolo decât să se amestece printre vedetele scenei teatrale londoneze.

În 1900, James se mutase la Hollywood permanent. Petrecuse cincisprezece ani făcând filme, unele bune, iar altele – potrivit unui critic – „îngrozitor de proaste". Apoi se întorsese pe scena britanică în 1970, iar în

1976 jucase rolul regelui Lear la Royal Shakespeare Company – cântecul său de lebădă, după cum declarase presei. După aceea, se devotase familiei, şi mai ales nepoatei sale Zoe, care de curând îşi pierduse mama. Poate că, sugerase un biograf, era încercarea sa de ispăşi pentru faptul că îşi neglijase fiul.

Joanna a oftat. Pe podea şi în poala ei erau împrăştiate ziare învechite, fotografii, scrisori, dar nici una nu îi aducea informaţii care să o ajute să facă lumină. Deşi avea confirmarea faptului că „Siam" era porecla lui Sir James, căci o văzuse folosită în mod regulat în toată corespondenţa pe care o ţinuse. După ce citise la început fiecare cuvânt din scrisorile pe care le găsise, despre oameni cu porecle ca Bunty şi Boo, se plictisise de descrierile rolurilor pe care le juca, bârfele din teatru şi vreme. Nu conţineau nimic incriminatoriu.

A aruncat o privire la ceas. Era deja trei fără zece şi nu ajunsese decât la jumătatea valizei.

– Ce caut cu adevărat? a rostit în aerul plin de praf.

Blestemând lipsa timpului, a continuat să caute până ce a ajuns la fundul valizei şi era pe punctul de a băga toate hârtiile la loc când a zărit o fotografie care ieşea dintr-un program vechi. A scos-o şi a văzut chipurile cunoscute ale lui Noël Coward şi Gertrude Lawrence – faimoasa actriţă – şi, stând lângă ei, un alt bărbat pe care îl recunoştea.

A căutat prin teanc, încercând să dea de fotografia cu James Harrison din ziua nunţii şi a aşezat-o lângă cea pe care tocmai o găsise. Cu părul lui negru şi celebra mustaţa, James Harrison era uşor de recunoscut stând lângă soţia sa. Dar cu siguranţă bărbatul acesta care stătea lângă Noël Coward, în ciuda părului blond şi a obrazului proaspăt bărbierit, era tot James Harrison! Joanna le-a comparat nasul, gura, zâmbetul şi – da! – ochii erau cei care îl dădeau de gol. Era convinsă că era tot el.

Poate că James îşi vopsise părul şi îşi răsese mustaţa pentru un rol într-o piesă de Coward? şi-a zis ea.

A pus repede fotografia deoparte când a auzit cheia în broască.

– Bună.

Marcus a intrat în cameră, s-a aplecat şi i-a masat umerii.

– Ai găsit ceva interesant pentru articol?

– Da, multe. Este de-a dreptul fascinant.

– Foarte bine. Ai vrea nişte tartine cu somon afumat? Cred că eşti moartă de foame, iar mie berea îmi face poftă de mâncare, a zis el îndreptându-se spre uşă.

– Eu nu vreau somon afumat, i-a strigat ea. Numai câteva felii din pâinea aceea minunată pe care ai cumpărat-o şi un ceai fierbinte.

– Am şi caviar. Vrei?

– Nu! Dar îţi mulţumesc.

Joanna s-a întors la teancurile de fotografii şi documente şi, zece minute mai târziu, Marcus a pus pe măsuţa de cafea o tavă pe care se afia o farfurie plină cu felii de pâine generos unse cu unt şi un ceainic aburind. I-a zâmbit dulce.

– Pot să te ajut?

– Nu prea. Adică, mulţumesc, dar ştiu ce caut.

– Bine. Marcus a căscat şi s-a întins pe canapea. Trezeşte-mă când ai terminat, bine?

Înviorată de ceai, Joanna a continuat să caute până ce întunericul lungise de mult umbrele în camera cufundată în tăcere. Şi-a întins picioarele amorţite şi a gemut.

– Ah, Doamne, am nevoie de o baie fierbinte, a murmurat ea, începând să tremure când a văzut că focul se stinsese.

Marcus a ridicat capul de pe canapea şi s-a întins fără vlagă.

– Da, este posibil ca soba să fi produs apă călduţă măcar pentru o jumătate de cadă. Hai să îţi arăt baia şi unde vei dormi în seara asta.

La etaj, Marcus a condus-o în dormitorul mare, dar destul de sărăcăcios care urma să fie al ei în seara aceea. Un pat mare, cu structură metalică, acoperit cu o cuvertură veche, matlasată, stătea în mijlocul camerei cu tavan jos, iar un covor oriental acoperea podeaua din lemn, plină de găuri de dimensiunea unui

şoricel. Marcus i-a aşezat geanta de voiaj pe scaunul şubred de lângă uşă şi apoi a tras-o după el, de-a lungul coridorului, spre o altă cameră. Aici se afla un impresionant pat din mahon, cu coloane.

– Camera lui James, unde voi dormi eu. Este un pat foarte mare..., i-a şoptit în ureche, trăgând-o spre el.

– Marcus! Opreşte-te, a spus ea cu fermitate, alunecându-i din strânsoare.

El i-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă şi a oftat.

– Jo, habar nu ai cât de mult te doresc.

– Nici nu mă cunoşti bine. În plus, nu mă interesează o aventură de o noapte.

– Cine a zis că aşa va fi? Iisuse, Jo, chiar crezi că asta vreau?

– Nu ştiu ce vrei, dar ştiu bine ce *nu vreau* eu.

– Bine, a oftat Marcus, mă predau. Poate ai observat că răbdarea uu a fost niciodată una dintre calităţile mele. Promit să nu te mai ating.

– Bine. Acum aş vrea să fac o baie, dacă eşti bun să îmi arăţi unde este baia.

Zece minute mai târziu, Joanna era întinsă în cada cu picioare în formă de gheare, simţindu-se ca o fecioară din era victoriană în noaptea nunţii. A gemut, gândindu-se la autocontrolul de care fusese nevoită să dea dovadă pentru a se smulge din braţele lui. De ce era atât de demodată?

În afară de faptul că nu fusese niciodată atrasă de ideea de a se culca cu cine se nimerea, Joanna ştia că îi era teamă. Dacă îi oferea lni Marcus ceea ce îşi doreau amândoi, nu se va plictisi de ea, aşa cum se plictisise de toate celelalte femei? Iar apoi se va simţi ca o proastă de care el se folosise.

„Nu are rost să despic firul în patru", şi-a zis ea ieşind din cadă. Tremurând până ce a ajuns în dormitor, şi-a aruncat pe ea cel mai gros pulover şi perechea de jeanşi.

– Joanna!

– Da? a strigat ea.

– Torn şampania! Vino jos.

– Acum vin.

A coborât şi l-a găsit pe sofaua din piele, în faţa focului reînsufleţit.

– Poftim, a zis el şi i-a întins uu pahar când s-a aşezat lângă el. Uite, Jo, aş vrea să îţi cer scuze că m-am comportat ca un crai. Dacă nu mă vrei aşa cum te vreau eu, este în regulă. Sunt sigur că sunt destul de matur ca să mă bucur de prietenia ta, dacă numai asta îmi poţi oferi. Ce vreau să spun este că vei fi în siguranţă în seara asta. Promit să nu mă furişez în dormitorul tău şi să mă arunc asupra ta. Şi acum sper să te poţi relaxa şi să petrecem o seară plăcută. Am rezervat o masă la hauul din sat. Au un meniu simplu, tipic englezesc, şi nu chestiile astea sofisticate şi pretenţioase care înţeleg că nu te încântă. Oricum, noroc!

A ridicat paharul şi i-a zâmbit.

– Noroc!

I-a zâmbit şi ea, uşurată, dar şi dezamăgită de scuzele lui înflăcărate şi de cât de uşor acceptase să fie simpli prieteni.

O jumătate de oră mai târziu, au mers cu maşina pe drumul plin de hârtoape, pe străduţe cufundate în beznă, până la cârciumă. Vechiul han era o clădire cu tavan scund şi o atmosferă primitoare, un interior din lemn închis la culoare şi un foc imens. O pisică moţăia pe tejgheaua barului când Marcus a comandat două pahare de gin tonic şi a schimbat câteva vorbe cu barmanul, înainte să se aşeze la masă.

– Apropo, trataţia o plătesc eu, a zis Joanna în timp ce studiau meniurile, ca să îţi mulţumesc pentru că ai aranjat totul pentru mine.

– Plăcerea este a mea. Şi, pentru că plăteşti tu, voi comanda friptură.

– Şi eu la fel.

Tânăra chelneriţă a venit să le ia comanda, iar Joanna a ales o sticlă de vin roşu dîn lista de vinuri neaşteptat de lungă.

– Povesteşte-mi despre copilăria ta idilică în Yorkshire, a îndemnat-o Marcus.

Joanna i-a povestit, iar el a ascultat-o cu invidie vorbind despre mesele de Crăciun luate în familie, plimbările călare în turbărie, comunitatea strânsă care punea umărul să îi ajute pe vecini să depășească iernile lungi și grele.

– Ferma este în familia mea de câteva generații, a zis ea. Bunicul meu a murit în urmă cu aproximativ douăzeci de ani, iar Dora, bunica mea, i-a cedat-o tatălui meu. Dar tot venea să ne ajute în perioada când fătau oile, până anul trecut, când a fost învinsă de artrită.

– Ce se va întâmpla când tatăl tău se va retrage din activitate?

– Ah, știe că pe mine nu mă interesează să mă ocup de fermă, așa că va păstra casa și va închiria pământul fermierilor vecini. Nu va vinde niciodată. El tot speră că mă voi răzgândi, iar asta mă face să mă simt un pic vinovată, dar nu este de mine. Poate într-o zi voi avea un fiu căruia să îi placă oile, dar... Dinastiile trebuie să se sfârșească la un moment dat, a ridicat ea din umeri.

– Da, știu, eu sunt la rând în dinastia Harrison, dar până acum am făcut o treabă de tot rahatul, a zis Marcus.

– Apropo de asta – Joanna a tăiat o bucată din friptură –, toate programele pe care le-am găsit le-am pus deoparte. Nu ar trebui lăsate în pod, să putrezească. Sunt sigură că Muzeul Teatrului din Loudra, de pildă, ar fi interesat de ele. Sau presupun că ați putea organiza o licitație, poate să adunați bani pentru fondul memorial?

– Bună idee! Dar nu știu dacă Zoe va fi de acord. Aceste cntii i-au fost lăsate ei prin testameut, în definitiv. Dar nu strică să îi propun.

– Scuză-mă că snnt atât de directă, dar felul în care o descrii mă face să cred că sora ta este o tipă dură, a comentat Joauna.

– Zoe? Nu, a clătinat Marcus din cap. Îmi pare rău dacă ți-am lăsat impresia asta, dar știi cum sunt frații.

– Nu știu. Sunt singură la părinți. Când eram mică, voiam să am un frate sau o soră de care să fiu apropiată.

– Nu este întotdeauna așa, a zis Marcus posac. Adică, o iubesc pe Zoe, dar nu am avut parte de o copilărie ideală... Presupun că după cât ai citit despre familie, știi deja că mama a murit când eram mici, nu?

– Da, a zis ea încet, văzându-i expresia. Îmi pare rău, cred că a fost groaznic pentru tine.

– Da. Și-a dres glasul. Dar, știi, a trebuit să fac față situației. Amândoi am fost nevoiți să ne maturizăm foarte repede. Mai ales Zoe, și mai ales după ce Jamie a apărut când ea era încă foarte tânără...

– Știi cine este tatăl?

– Nu. Și chiar dacă aș ști, nu aș spune, a zis el pe un ton tăios.

– Sigur că nu. Și te asigur că nu te întrebam cu pălăria de jurnalist pe cap.

– Sigur că uu. Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit. Oricum, eu te plac indiferent ce pălărie porți. În orice caz, Zoe este o persoană minunată, îi apără cu ferocitate pe cei pe care îi iubește și este foarte nesigură, în spatele acelei fațade senine.

– Nu așa suntem toți? a rostit Joanna pe nerăsuflate.

– Ba da. Așadar, ce îmi poți spune despre viața ta amoroasă, domnișoară Haslam? Detectez o profundă lipsă de încredere în bărbați, care stă la pândă în psihicul dumitale.

– Am avut o lungă relație cu cineva, care s-a terminat chiar după Crăciun. Am crezut că va dura toată viața, dar nu a fost așa. Joanna a luat o gură de vin. Îmi revin încet-încet, dar lucrurile de genul acesta durează.

– Cu riscul de a fi luat la rost, trebuie să spun că indiferent cine este tipul acesta, este un mare idiot.

– Mersi. Iar singurul lucru bun care a ieșit de aici este că mi-am dat seama că nu sunt dispusă să mă schimb ca să fac altnia pe plac, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Înțeleg, a zis el. Ai dreptate să gândești așa – tu ești minunată așa cum ești. Când i-au ieșit cuvintele din gură, Marcus a simțit o oarecare strângere de inimă. Iar acum mi-ar plăcea un desert dintr-alea enorme, cu multă frișcă, sos de ciocolată și vișine glasate pe care nu le vezi niciodată pe mesele restaurantelor așa-zis rafinate din Londra. Tu nu?

După cafea, Joanna a plătit nota și s-au întors la Haycroft House. Marcus a insistat ca Joanna să ia loc în fața focului, în timp ce el s-a dus la bucătărie. S-a întors după câteva minute, strângând sub fiecare braț câte o ploscă flocoasă, cu apă fierbinte.

– Poftim. Dacă nu îți pot ține eu de cald, va trebui să te mulțumești în schimb cu asta.

– Mulțumesc, Marcus. Mă duc direct în cameră, dacă nu te superi. Nu știu de ce, dar sunt epuizată. Noapte bună!

S-a apropiat de el și l-a sărutat pe obraz. El i-a întors sărutul, depunându-i-l pe buze, ușor.

– Noapte bună, Joanna! a murmurat el.

A privit-o cum a ieșit din cameră, apoi s-a așezat pe canapea și a rămas cu ochii ațintiți în focul din șemineu. Era o șansă mică, a recunoscut el, să se îndrăgostească de ea.

Joanna a închis ușa în urma ei. A înghițit în sec, încercând să își liniștească bătăile inimii. Doamne, îl voia chiar acum...

„Nu, aceasta este o însărcinare de serviciu", și-a zis ea.

Era periculos să se implice emoțional. În afară de faptul că putea să îi frângă inima, o relație cu el îi putea întuneca judecata, putea complica treburile.

Joanna și-a scos blugii și a urcat în patul cel mare. A băgat plosca plină cu apă fierbinte sub pulover, a închis ochii și a încercat să adoarmă.

CAPITOLUL 13

Sâmbătă seară, Zoe era sus, în dormitorul ei şi sorta hainele spălate, când a auzit soneria. A decis să o ignore. Nu se simţea în stare să dea ochii cu nimeni. Mişcând într-o parte perdeaua subţire care o ferea de strada aglomerată, a privit în jos.

– O, Doamne, a şoptit când a văzut silueta care aştepta în pragul casei.

A dat drumul repede perdelei, dar nu înainte ca el să privească în sus şi să o vadă.

Soneria a sunat din nou.

Zoe s-a uitat la pantalonii de trening şi la bluza învechită cu care era îmbrăcată. Părul îi era prins neglijent în vârful capului şi nu purta nici urmă de machiaj.

– Pleacă, a şoptit ea, te rog, pleacă.

La al treilea ţârâit, Zoe s-a rezemat de perete, simţind cum i se spulberă hotărârea, apoi a coborât şi a deschis uşa.

– Bună, Art.

– Pot să intru?

– Sigur.

El a făcut un pas înăuntru şi a închis uşa în urma lui. Chiar şi îmbrăcat ca un om obişnuit, în jeanşi şi un pulover, era o privelişte izbitoare. Zoe nu a putut să îl privească în ochi.

– Ce s-a întâmplat ieri? a întrebat el. De ce ai plecat din Norfolk fără să îmi spui? Şoferul meu te-a aşteptat mai bine de două ore.

– Art, îmi pare rău, eu... În cele din urmă, a privit în ochii lui verzi, calzi. Am fugit. Eram atât de... înspăimântată.

– Vai, draga mea.

A prins-o în braţe şi a strâns-o cu putere.

– Nu, *te rog*, este greşit, *greşim*...

A încercat să se tragă înapoi, dar el a ţinut-o cu fermitate.

– Aproape am înnebunit văzând că nu pot să dau de tine, când mi-am dat seama că ai fugit din nou. Zoe, Zoe a mea – i-a mângâiat părul blond, îndepărtându-i-l de pe față – nu am încetat niciodată să mă gândesc la tine, să te doresc, să mă întreb de ce...

– Art...

– Zoe, Jamie este al meu, nu-i așa? Nu-i așa? Oricât ai încerca să negi, am știut dintotdeauna că este fiul meu.

– Nu... nu!

– Nu a contat că mi-ai turnat o poveste ridicolă despre un alt bărbat. Nu te-am crezut atunci și nici acum nu te cred. După tot ce am trăit împreună, chiar dacă eram atât de tineri, știam că nu îmi puteai face așa ceva. Știam că mă iubeai prea mult ca să mă trădezi în felul acesta.

– *Stop! Stop! Stop!*

Plângea acum, încercând încă să îi scape din brațe, dar el o ținea strâns.

– Trebuie să știu, Zoe. Jamie este al meu? Este?!

– *Da! Jamie este al tău!* a strigat ea. Sleită de puteri, s-a lăsat moale în brațele lui. Este copilul tău.

– Doamne...

Au rămas in hol, susținându-se cu disperare reciprocă. Apoi el a sărutat-o, mai întâi pe frunte, apoi de obraji, pe nas și în cele din urmă pe buze.

– Știi cât de mult am visat la clipa aceasta, cât am dorit-o, cât m-am rugat pentru ea...?

Îi mângâia urechile, gâtul, apoi, cu o mișcare domoală, a tras-o la podea.

După aceea, în timp ce zăceau în hol, întinși printre hainele aruncate, Art a fost primul care a vorbit.

– Zoe, iartă-mă. Eu... Mâinile îi rătăceau peste pielea moale de pe spatele ei, neputând să se înfrâneze, ca pentru a-și confirma prezența ei fizică lângă el. Te iubesc. Întotdeauna te-am iubit și întotdeauna te voi iubi. Ascultă, mă așteaptă mașina afară, dar, te rog, dă-mi voie să te mai văd. Înțeleg în ce situație imposibilă te

afli, ne aflăm amândoi, dar... *te rog*, a implorat-o el din nou.

Ea i-a întins chiloții și șosetele, delectându-se în tăcere cu senzația de intimitate pe care o avea privindu-l cum face gesturile acestea prozaice.

După ce s-a îmbrăcat, s-a ridicat și a tras-o și pe ea în sus.

– Există o cale, draga mea. Deocamdată va trebui să ne vedem în secret. Știu că nu este așa cum ar trebui să fie, dar cu siguranță ne-o datorăm nouă înșine să încercăm o vreme?

– Nu știu, a zis ea, lipindu-se de pieptul lui și oftând. Este vorba de Jamie... Îmi este foarte teamă pentru el... Nu vreau să se schimbe nimic în viața lui. Nu vreau să sufere în nici un fel.

– Nu va suferi, îți promit. Jamie este secretul nostru prețios. Și sunt atât de fericit că mi-ai spus, Zoe, a zis el cu un glas murmurat. Te iubesc.

I-a aruncat un ultim zâmbet, apoi s-a îndreptat spre ușă. Trimițându-i un sărut, a deschis ușa și a dispărut.

Zoe a mers cu pași șovăielnici spre camera de zi și s-a prăbușit pe canapea. A rămas cu privirea în gol, retrăind fiecare secundă a ultimelor patruzeci și cinci de minute. Apoi demonii au început să amenințe să îi invadeze liniștea sufletească, șoptindu-i îndoieli și avertismente despre ramificațiile încălcării acelei promisiuni pe care jurase să o respecte tot restul vieții.

„Nu... Nu în seara aceasta."

Refuza să permită trecutului *sau* prezentului să o tortureze. Voia să păstreze acest moment și să se înfășoare în plăcerea și liniștea pe care i le oferea, să rămână așa cât mai mult timp.

Joanna s-a trezit la opt duminică dimineața, neobișnuită în zilele acestea cu liniștea de la țară – fără să audă strigăte sau alarmele mașinilor dinspre stradă –, ci numai tăcerea. Și-a permis să se întindă cu o plăcere delicioasă în patul cel vechi și confortabil, apoi

a coborât din pat, s-a îmbrăcat şi a coborât scările tremurând. Şi-a pus paltonul, care atârna peste balustrada scării la parter şi s-a apropiat de foc, ca să scormonească tăciunii aprinşi, adăugând brichete, iască şi buturugi, pentru a încerca să alunge frigul groaznic.

Era atât de puţin timp, şi-a zis ea, uitându-se ţintă la cutii, iar în pod mai era un întreg munte de documente. În ritmul acesta, va avea nevoie de câteva săptămâni ca să le ia la mână sistematic şi cu atenţie. Deschizând a doua cutie, s-a apucat de lucru.

La ora unsprezece, Marcus a apărut în sfârşit, cu obrazul încreţit de somn şi o pilotă peste umeri. Dar cumva reuşea să fie atrăgător.

– 'Neaţa.

– ,Neaţa, i-a zâmbit Joanna.

– Te-ai trezit de mult?

– De la opt.

– La naiba, de la miezul nopţii. Văd că nu ai terminat, a zis el, arătând spre cutia pe jumătate goală de lângă ea.

– Mda. Am găsit câteva cupoane nefolosite din 1943. A fluturat bucăţile de hârtie înspre el. Oare le mai primeşte Harvey Nicks?

Marcus a râs pe înfundate.

– Nu, dar trebuie să valoreze ceva biştari. Cred că eu şi Zoe va trebui să verificăm cu grijă toate cutiile astea în curând. Ceai? Cafea?

– Mi-ar plăcea o cafea.

– Bine.

Marcus a plecat târşâindu-şi picioarele în direcţia bucătăriei. Joanna, simţind nevoie de o pauză, l-a urmat şi a luat loc la masa cea veche din stejar.

– Cred că bnnicnl tău a început să adnne tot felul de chestii abia la mijlocul anilor treizeci, ceea ce este o mare pacoste, pentru că toate biografiile sunt foarte vagi în legătură cu copilăria şi tinereţea sa. Ştii ceva despre perioada aceea?

– Nu prea.

Marcus a ridicat capacul care acoperea plita şi a pus ceainicul la fiert. S-a aşezat în faţa ei şi şi-a aprins o ţigară.

– Din câte știu eu, s-a născut undeva prin apropiere, iar la șaisprezece ani a fugit la Londra pentru a urca pe scenă. Cel puțin așa se spune.

– Mă mir că nu s-a recăsătorit după moartea lui Grace. Nouăzeci și cinci de ani este o perioadă lungă pentru o singură căsătorie care a durat numai opt ani.

– Ah, da, asta face dragostea adevărată.

Au rămas într-o tăcere contemplativă timp de câteva minute, până când ceainicul a început să fluiere pe foc, iar Marcus s-a ridicat, l-a luat de pe plită și a turnat apa fierbinte într-o cană.

– Poftim.

I-a pus cana aburindă cu cafea în față, iar ea a strâns-o la piept.

– Mă gândesc la sărmanul tău tată, și-a pierdut mama atât de tânăr.

– Mda. Eu, cel puțin, am avut-o pe mama lângă mine până am împlinit paisprezece ani. Femeile din familia noastră par predispuse la accidente, pe când bărbații trăiesc bine până la vârste înaintate.

– Nu îi spune lui Zoe, zis ea, luând o înghițitură de cafea.

– Și nici viitoarei mele soții, a adăugat Marcus. Oricum, ai de gând să îți faci timp pentru o friptură tradițională de duminică sau trebuie să mă duc singur?

– Marcus, abia te-ai trezit! Cum poți să te gândești la friptură și la bere?

– De fapt, mă gândeam la tine, că trebuie să îți fie tare foame.

– Serios? a ridicat ea o sprânceană. Cât de grijnliu ești! Bine, am destul material pentru un articol măcar pe jumătate decent. Mă întrebam însă dacă mi-ai permite să iau o fotografie pe care am găsit-o, ca să o folosesc în articol? Este cu Sir James, Noël Coward și Gertrude Lawrence – redă foarte bine atmosfera epocii. M-am gândit că o fotografie de pe vremea când era actor tânăr ar ilustra bine ideea că fondul memorial este pentru

tinerii actori de astăzi. O trimit înapoi de îndată ce termin cu ea, desigur.

– Nu văd de ce nu. Dar va trebui să obțin aprobarea lui Zoe înainte să dai articolul la tipărit, a răspuns Marcus.

– Mulțumesc. Și acum mă ajuți să mai cobor o cutie? a zis Joanna, ridicându-se.

La ora unu, Marcus a tras-o pe Joanna de lângă cutii și a băgat-o în mașină, ignorându-i protestele.

– Câte cuvinte o să aibă articolul? a întrebat-o el. Ai destul material pentru un întreg cărțoi! Hai să ne bucurăm de ce a mai rămas din acest weekend.

Joanna s-a lăsat pe spate pe bancheta mașinii și a privit pe geam, savurând priveliștile albe sclipitoare. Au trecut prin orășelul Blandford Forum, cu străzile sale străjuite de case în stil georgian, iar Marcus i-a arătat încântat de sine toate cârciumile din care fusese dat afară pe vremea când era adolescent. A oprit în fața unei mici cârciumi din cărămidă roșie, cu o ușă verde, primitoare.

– În locul acesta se găsește cea mai bună friptură tradițională din toată zona – și cele mai mari budinci de Yorkshire pe care le-ai văzut vreodată.

– Nu glumi cu o asemenea promisiune în fața unei fete din Yorkshire, a chicotit ea. Sper să vorbești serios.

După un prânz formidabil, terminat cu crocantele și în același timp cleioasele budinci de Yorkshire pe care le promisese Marcus, servite cu sos berechet, Joanna și-a tras însoțitorul în picioare.

– Gata! Mergem la o plimbare, ca să dăm jos prânzul acesta, a zis ea. Ai vreo sugestie?

– Da, te duc pe dealul Hambledon. Urcați, domniță, a spus Marcus, deschizându-i portiera din dreptul locului pasagerului.

Au coborât din mașină după câțiva kilometri, iar Joanna a privit în sus, la coasta molcomă a unui deal înalt. Era deja ora trei după-amiaza, iar soarele începea să apună, trimițând raze aurii care zburdau peste panta

acoperită cu zăpadă. Îi amintea atât de mult de casa părinților ei din mijlocul turbăriilor din Yorkshire, încât a simțit că i s-a pus un nod în gât.

– Iubesc locul acesta, a zis Marcus, îndoindu-și brațul pe sub brațul ei. Veneam aici deseori când stăteam la bunicul în vacanțe – stăteam în vârful dealului, ca să mă gândesc și să scap de toate.

Au urcat braț la braț, iar Joanna a savurat senzația de pace și liniște care se așternuse peste gândurile ei aici, unde se afla împreună cu Marcus, atât de departe de Londra. S-au oprit ca să se așeze pe o buturugă la jumătatea drumului și să admire peisajul.

– La ce te gândeai când veneai aici? l-a întrebat ea.

– A, știi tu... probleme de-ale băieților, a răspuns el echivoc.

– Nu știu. Spune-mi, l-a îndemnat ea.

– Mă gândeam la ce voi face când voi crește, a zis el, privind în depărtare. La mama... ea iubea natura și voia să o protejeze. Era ceea ce s-ar numi „un luptător ecologic", mergea la marșuri organizate de Greenpeace și făcea lobby în parlament. Întotdeauna am dorit să fac ceva de care ea să fie mândră, înțelegi? A întors capul și a privit-o, iar ea s-a simțit captivată de privirea lui. Ceva important, ceva ce contează, dar... S-a oprit și a lovit cu piciorul în zăpadă. Dar de atunci totul a mers rău și cred că acum ar fi dezamăgită.

– Eu nu cred că ar fi, a spus Joanna într-un final.

Marcus s-a întors spre ea cu un zâmbet trist pe chip.

– Nu crezi?

Ea a clătinat din cap.

– Nu. Mamele își iubesc întotdeauna copiii, indiferent ce se întâmplă. Iar lucrul cel mai important este că ai încercat. Iar noul tău proiect de film pare să merite tot efortul.

– Merită, *dacă* reușesc să adun fondurile necesare. Ca să fiu cinstit, Jo, nu mă pricep deloc la bani. În ultima vreme mi-am dat

seama că mă las condus de inimă, că mă arunc cu capul înainte pentru că mă entuziasmează o idee şi nu văd rîscurile. Aşa mi se întâmplă şi în relaţii... totul sau nimic, ăsta sunt eu, a mărturisit el. La fel cum era şi mama.

– Nu este rău să fii pasionat, Marcus.

– Ba este, dacă foloseşti banii altora ca să îţi subvenţionezi pasiunile... În ultimul timp m-am gândit că dacă reuşesc să demarez acest nou proiect, aş vrea să lucrez în umbra lui Ben MacIntyre, regizorul, ca asistent al lui. Poate că în viitor ar trebui să mă concentrez pe „viziune", şi nu pe partea financiară.

– Poate că ar trebui, a fost de acord Joanna.

– Mi-au îngheţat ţurloaiele, ce-ar fi să ne întoarcem acasă?

– Sudişti slabi de înger, a zis ea cu un accent de Yorkshire. Nu rezistă la frig!

Au revenit în căldura relativă din Haycroft House, iar în timp ce Marcus câra cutiile grele în pod, Joanna a făcut curat în bucătărie.

– Gata?

Marcus stătea în picioare în hol când Joanna a coborât de la etaj, după ce îşi luase geanta de voiaj.

– Da. Mulţumesc pentru acest weekend, Marcus. Mi-a plăcut foarte mult. Nici nu vreau să mă întorc la Londra.

Marcus a pus cheia în ascunzătoarea sa, apoi a sărit la volan lângă ea şi a pornit motorul. Când a scos maşina de pe alee, a zărit maşina gri pe care o văzuse şi în ziua dinainte, iar Joanna i-a surprins privirea.

– Cine este? Vreun vecin curios? a zis ea.

– Probabil nişte pasionaţi de păsări, gata să le îngheţe fundul numai ca să vadă un măcăleandru, a răspuns el. Erau aici şi ieri. Ori asta, ori au de gând să şterpelească toate obiectele de valoare din casă.

Joanna a încremenit.

– Nu crezi că ar trebui să anunţi poliţia?

– Jo, glumeam! a zis el, în timp ce treceau pe lângă maşina parcată.

Răspunsul lui nepăsător nu a avut darul de a o linişti pe Joanna. Pacea pe care o simţise mai

devreme se evaporase, iar tot restul drumului spre Londra a stat cu un ochi în oglinda retrovizoare, încordându-se la fiecare maşină gri pe care o vedeau.

Ajunşi pe dealul Highgate, Marcus a parcat Golful în faţa clădirii lui Simon.

– Mulţumesc, Marcus. Nici nu îţi pot spune cât de recunoscătoare îţi sunt.

– Ai grijă să ne procuri cel puţin două pagini pentru articolul despre fondul memorial în ziarul acela al tău. Ascultă, Jo, a zis el aplecându-se peste schimbătorul de viteze şi prinzând-o de mână înainte de a putea scăpa. Te pot revedea? Poate luăm cina împreună joi seară?

– Da, a zis ea fără ezitare. S-a aplecat spre el şi l-a sărutat uşor pe buze. Ne vedem joi. La revedere, Marcus.

– La revedere, Jo, a răspuns el întristat.

Ea a coborât din maşină şi şi-a luat geanta de voiaj din portbagajul maşinii.

– O să îmi fie dor de tine, a şoptit el când ea i-a făcut un semn cu mâna, apropiindu-se de intrarea în clădire.

În timp ce urca scara cea lungă, Joanna şi-a zis că Marcus Harrison era peste aşteptările sale. Dar în clipa când a învârtit cheia în broască, căldurii pe care o simţea în vintre i-a luat locul teama rece că era din nou urmărită. De către cine? Şi ce ar putea dori de la ea?

Şi-a dat jos paltonul, recunoscătoare pentru marele avantaj al vieţii moderne pe care îl constituia încălzirea centralizată sincronizată, apoi a pus fotografia de care făcuse rost la Haycroft House pe măsuţa de cafea. S-a dus la bucătărie, ca să pună ceainicul şi să îşi facă un sendviş, apoi s-a aşezat la masă. A adunat mormanul de informaţii biografice, apoi a scos din rucsac programul muzicalului şi fotocopia scrisorii de dragoste pe care i-o dăduse Rose şi le-a pus pe toate în faţa ei. A recitit biletul lui Rose şi scrisoarea de dragoste, apoi a frunzărit vechiul program de la Hackney Empire, studiind fotografiile membrilor distribuţiei.

Inima a început să îi bată cu putere când a recunoscut în fine un chip.

Dl. Michael O'Connell! Impersonator Extraordinaire! se spunea în program, sub fotografie.

Joanna a pus fotografia adusă din Dorset lângă ea şi a comparat chipul lui James Harrison şi al lui

Michael O'Connell. Chiar dacă imaginea din programul teatral era veche şi granulată, nu încăpea îndoială. Cu părul lui blond-închis şi lipsit de mustaţă, tânărul actor care îşi spunea Michael O'Connell era copia fidelă a lui James Harrison. Dacă nu erau gemeni, nu puteau fi decât unul şi acelaşi om.

Dar de ce? De ce şi-ar schimba Michael O'Connell numele? Da, era foarte posibil să fi decis să îşi ia un nume de scenă care i se părea mai potrivit, dar cu siguranţă ar fi făcut-o de la începutul carierei, şi nu după câţiva ani? La momentul când s-a căsătorit cu Grace, în 1929, se pare că îşi vopsise părul negru şi îşi lăsase mustaţă. Şi nici una dintre biografiile sale nu menţiona schimbarea numelui. Detaliile din tinereţea sa se refereau toate la familia „Harrison".

Joanna a clătinat din cap. Faptul că cei doi semănau atât de bine putea fi o simplă coincidenţă. Şi totuşi, ar explica în cele din urmă ce semnificaţie avea programul şi motivul pentru care i-l trimisese Rose.

Oare Sir James Harrison fusese odată altcineva? Cineva cu un trecut pe care voia să îl uite lumea?

PAT

Un impas în care nu mai este posibilă nici o mișcare

CAPITOLUL 14

Alec nu se afla la biroul lui când a ajuns în birou, în dimineața următoare. Când a sosit, o oră mai târziu, s-a repezit la el fără întârziere.

– Alec, am găsit ceva despre...

Alec a ridicat o mână, oprind-o.

– Mă tem că înțelegerea noastră a picat. Ai fost mutată la secția Casa și grădina.

Joanna a rămas cu ochii ațintiți asupra lui.

– Ce?

Alec a ridicat din umeri.

– Nu are nimic de-a face cu mine. Scopul primului tău an aici este să lucrezi în fiecare departament al ziarului. Timpul petrecut la știri s-a încheiat. Nu îmi mai aparții. Îmi pare rău, Jo, dar asta este.

– Dar... nu sunt la știri decât de câteva săptămâni. Pe lângă asta, nu pot renunța la povestea asta. Eu... Joanna era atât de uluită, încât nici nu mai pricepea ce i se spunea. Casa și grădina?! Iisuse! De ce, Alec?

– Uite, nu mă întreba pe mine. Eu sunt un simplu angajat aici. Du-te și vorbește cu Ed dacă vrei. El a venit cu ideea mutării.

Joanna a aruncat o privire în lungul coridorului, spre covorul jerpelit din fața biroului cu pereți din sticlă, uzat de pașii ziariștilor neliniștiți, în așteptarea unei săpuneli din partea șefului. A înghițit în gol, nevrând să plângă în fața lui Alec și nici a celorlalți colegi de birou.

– A zis de ce?

– Nu.

Alec s-a așezat în spatele computerului său.

– Nu îi place munca mea? Poate îi displac eu? Mirosul meu?! Toată lumea știe că subsuorile unui ziarist miros a rahat de câine. Mă îngroapă de vie!

– Jo, calmează-te. Probabil nu este decât pentru câteva săptămâni. Dacă te face să te simți mai bine, am vorbit în apărarea ta, dar mă tem că a fost în zadar.

Joanna l-a privit pe Alec tastând ceva pe ecran. S-a aplecat spre el.

– Nu crezi că...

El a ridicat ochii spre ea.

– Nu. Nu cred. Scrie prostia aia de articol despre fondul memorial și apoi eliberează biroul. Mărețul Mike face schimb cu tine.

– Mărețul Mike? La știri?!

Mike O'Driscoll era ținta multor glume din birou. Avea fizicul unui gnom subnutrit și suferea de sinceritate excesivă. Alec nu a făcut decât să mai ridice o dată din umeri. Joanna s-a întors la biroul ei cu pași apăsați și s-a așezat pe scaun.

– Probleme? a întrebat Alice.

– S-ar putea spune și așa. Trebuie să fac schimb de locuri cu Mărețul Mike de la Casa și grădina.

– La dracu', da' ce ai făcut, ai vândut un pont gras celor de la *Express*?

– Nu am făcut absolut nimic, a gemut Joanna, încrucișându-și brațele și lăsându-și capul peste ele. Nu îmi vine să cred.

– Crezi că tu ai probleme – dar eu îl voi avea vecin de birou pe Mărețul Mike de acum, a zis Alice. Ei, lasă, că nu îți mai degeră fundul în pragul casei cine-știe-cărei vedete, nu ai de scris decât articolașe despre psihologia canină și despre momentul din an când se udă begoniile. Nu m-ar deranja un răgaz dintr-ăsta.

– Nici pe mine, dar când voi avea șaizeci și cinci de ani și o carieră de jurnalist în spate. Iisuse!

Joanna a început să lovească cu furie în taste, prea supărată ca să se poată concentra. Zece minute mai târziu, a simțit o bătaie pe umăr și un imens buchet de trandafiri i-a fost îndesat în brațe de către Alec.

– Florile astea ar trebui să te înveselească.

– Alec, nu știam că îți pasă, a glumit ea stridentă, în timp ce el se întorcea la birou.

– Măi să fie! a zis Alice, privind-o cu invidie. De la cine sunt?

– Un simpatizant, probabil, a bombănit Joanna rupând micul plic alb lipit de învelitoarea din celofan şi deschizându-l.

Aceste flori sunt în loc de bună dimineaţa.
Te sun mai târziu.
Al tău pe vecie, M x

În ciuda proastei dispoziţii, Joanna nu s-a putut abţine şi a zâmbit la vederea biletului de la Marcus.

– Haide, spune tot. Cine este? a studiat-o Alice cu atenţie. Nu cumva... El este?

Joanna a roşit.

– Ba chiar aşa este, la naiba! Nu cumva ai...?

– Nu! Acum mai taci din gură!

Joanna a terminat articolul lipsit de orice inspiraţie despre Marcus şi fondul memorial, simţindu-se vinovată că nu putea să dea ce are mai bun, în ciuda florilor şi a bunătăţii pe care i-o arătase. Apoi a eliberat biroul şi şi-a mutat lucrurile în capătul opus al încăperii.

Măreţul Mike mai avea puţin şi ţopăia de bucurie, ceea ce făcea situaţia şi mai greu de suportat. S-a dovedit că nu îl bucura faptul că urma să fie mutat la ştiri, ci perspectiva de a sta lângă Alice, pentru care nutrea o pasiune de câteva luni.

Cel puţin va suferi şi ea, şi-a zis Joanna răutăcioasă, când s-a aşezat pe scaunul recent eliberat de Măreţul Mike şi a văzut fotografiile cu căţei simpatici prinse în piuneze pe panoul din plută.

În seara aceea, gândul de a se duce acasă, într-un apartament gol, era prea greu de suportat şi de aceea s-a dus cu Alice la bar, dornică să îşi înece supărarea în câteva pahare cu gin tonic.

După patruzeci şi cinci de minute, l-a văzut intrând pe Alec. A părăsit-o pe Alice şi s-a dus ţintă la el. S-a cocoţat pe un scaun de la bar lângă el în clipa în care îşi comanda whiskyul.

– Nu începe, Jo. A fost o zi îngrozitoare.

– Alec, răspunde-mi la o întrebare: sunt un reporter bun?

– Deveneai tot mai bună, da.

– Bine, a dat din cap Joanna, încercând să își adune gândurile și străduindu-se să rostească cuvintele clar. Cât timp stă de obicei un angajat nou în secția ta înainte de a fi mutat?

– Jo..., a gemut el.

– *Te rog*, Alec! Trebuie să știu.

– Bine, minimum trei luni, asta dacă nu vreau eu să scap de el mai repede.

– Iar eu nu sunt aici decât de șapte săptămâni. Am ținut socoteala. Tu ai zis că deveneam tot mai bună, așa că nu ai vrut să scapi de mine, așa-i?

– Nu.

Alec a dat pe gât paharul de whisky.

– Așadar, deduc de aici că subita mea retrogradare nu a avut nimic de-a face cu munca mea, ci cu o poveste peste care am dat din întâmplare. Da?

El a oftat și într-un final a încuviințat din cap.

– Da. Ai grijă, Haslam, dacă zici vreodată cuiva că eu ți-am dat informația asta, nu la Case și grădini vei ajunge, ci la coada de la oficiul de șomaj. Înțelegi?

– Jur că nu voi spune nimănui.

Joanna i-a făcut semn barmanului spre paharele goale, al ei și al lui Alec.

– Dacă aș fi în locul tău, aș lăsa capul in jos, nu mi-aș băga nasul nicăieri și poate va fi uitată toată povestea asta, a spus Alec.

Joanna i-a întins whiskyul lui Alec – ar fi făcut orice ca să îl mai rețină câteva minute.

– Ideea este că am descoperit mai multe în weekendul acesta. Nu secrete de stat, dar este interesant.

– Uite, Jo, eu sunt în jocul acesta de mult timp – a coborât tonul vocii – și după felul cum acționează cei de sus, ceea ce ai descoperit tu s-ar putea foarte bine să fie un „secret de stat". Nu l-am văzut pe Ed atât de nervos de la apariția casetelor lui Gilbey cu Lady Di. Îți spun, Jo, las-o baltă.

Ea a sorbit din paharul cu gin tonic, studiindu-l pe Alec – părul unsuros, care se ridica în smocuri pentru că îşi trecea tot timpul degetele prin el, burta care se curba peste cureaua uzată, din piele, şi o pereche de ochi umeziţi de whisky.

– Spune-mi un lucru, a zis ea atât de încet, încât Alec a trebuit să se aplece ca să o audă. Dacă ai fi în locul meu, abia la începutul carierei, şi ai da peste un subiect care este clar atât de fierbinte, încât până şi editorul unuia dintre cele mai bine vândute cotidiene din ţară a fost avertizat să facă un pas înapoi, tu ai „lăsa-o baltă"?

El s-a gândit vreme de un minut, apoi a ridicat capul şi i-a zâmbit.

– Sigur că nu.

– Aşa mă gândeam şi eu. L-a bătut pe mână şi a sărit de pe scaunul de la bar. Mersi, Alec.

– Să nu spui că nu te-am avertizat, la naiba! Şi să nu ai încredere în nimeni! a strigat el în urma Joannei, care traversa barul ca să îşi ia paltonul.

A văzut că un fotograf intrase în vorbă cu Alice.

– Pleci? a întrebat Alice.

– Da. Trebuie să îmi fac temele, să aflu care este cel mai bun mod de a împiedica melcii să dea iama în panseluţe.

– Nu contează, îl ai pe Marcus Harrison care să te consoleze.

– Mda, a zis Joanna, prea obosită să se mai opună. Pa, Alice!

A oprit un taxi care să o ducă acasă la Simon, regretând că băuse atâtea pahare de gin tonic. La sosire, şi-a făcut o cană mare de cafea tare, apoi a verificat robotul telefonului.

Bună, Jo, sunt Simon. Nu răspundeai la telefonul mobil. Ar trebui să mă întorc până diseară la zece, aşa că nu încuia uşa pe dinăuntru. Sper că totul este bine. Pa.

Bună, Simon. Sunt Ian. Credeam că ai ajuns acasă deja şi la mobil nu te prind, dar

ai putea să mă suni când ajungi acasă? A apărut ceva. Bine, pa.

Joanna a notat mesajul pe agenda de lângă telefon, apoi a văzut cartea de vizită pe care i-o lăsase Simon, cu numărul de telefon al prietenului său.

IAN C. SIMPSON

Căutând prin rucsac, a scos stiloul pe care îl găsise după ce îi fusese spart apartamentul şi a cercetat iniţialele gravate pe lateralã.

I.C.S.

– La dracu'! a zis cu voce tare în încăperea goală.

„Să nu ai încredere în nimeni..."

Cuvintele lui Alec i-au revenit în minte. Oare ginul şi ziua groaznică pe care o avusese o făcuseră paranoică? În definitiv, trebuia să existe o mulţime de oameni ale căror iniţiale erau I.C.S. Pe de altă parte, câţi hoţi purtau asupra lor un stilou aurit, cu iniţialele lor, atunci când spărgeau case?

Şi mai era şi scrisoarea de dragoste...

Nici nu îi trecuse vreodată prin gând că oferta de ajutor a lui Simon ar putea să nu fie complet sinceră. Insistase atât de mult să o ia, acum că se gândea mai bine. Şi cu ce *se ocupa* el mai exact ca „funcţionar în administraţia civilă"? Era un bărbat care absolvise Cambridge cu diplomă de merit, cu o minte care era puţin probabil să fie utilizată la procesarea amenzilor de parcare. Pe lângă asta, mai avea şi „amici" perfect plasaţi, la laboratorul medico-legal.

– Fir-ar al dracu'!

Joanna a auzit paşi pe scară. A îndesat cartea de vizită şi stiloul în rucsac şi a sărit pe canapea.

– Bună, ce faci?

Simon a intrat, a lăsat jos geanta de voiaj, apoi s-a apropiat de ea şi a sărutat-o pe creştetul capului.

– Bine, da, bine, a mimat Joanna un căscat şi şi-a dezdoit picioarele de sub ea. Cred că am

aţipit aici. Am băut câteva pahare la bar după muncă.

– Atât de bună a fost ziua?

– Da. Atât de bună. Cum a fost călătoria?

– Multe prezentări plictisitoare la care am fost obligat să particip. Simon a intrat în bucătărie şi a pus ceainicul pe foc. Vrei o ceaşcă?

– De ce nu? Ah, apropo, a adăugat Joanna nonşalantă, aveai un mesaj pe robot de la cineva pe nume Ian, când am ajuns acasă. Vrea să il suni.

– Sigur.

Simon a făcut două ceşti de ceai şi apoi s-a aşezat lângă ea.

– Deci, ce ai mai făcut?

– Apartamentul meu aproape a revenit la normal, am completat toate formularele de la firma de asigurări şi totul este în stadiul de procesare. Mâine îmi vine patul cel nou, iar tipul cu calculatorul vine tot mâine să îl instaleze. Aşa că scapi de mine acum, că te-ai întors acasă.

– Nu-i nici o grabă. Stai cât vrei.

– Ştiu, dar cred că aş vrea să mă duc acasă la mine.

– Desigur. Simon a luat o gură de ceai. Aşadar, ai mai aflat ceva despre bătrânele simpatice şi corespondenţa lor?

– Nu. Ţi-am spus că nu voi mai cerceta subiectul decât dacă prietenul tău de la medicină legală descoperă ceva. A descoperit ceva? a întrebat ea, aruncându-i o privire.

– Mă tem că nu. Am trecut pe la birou în drum spre casă şi am găsit un bilet de la prietenul meu pe birou. Se pare că hârtia era prea fragilă ca să poată fi analizată corespunzător.

– Ei, asta e, a zis ea pe un ton cât a putut de nepăsător. Ai scrisoarea? Aş vrea să o păstrez, totuşi.

– Mă tem că nu. S-a dezintegrat în timpul procesului chimic. Amicul meu a spus că, după părerea lui, avea peste şaptezeci de ani. Îmi pare rău, Jo.

– Nu contează. Probabil că oricum nu avea nici o importanță. Îți mulțumesc că ai încercat, Simon.

Joanna era mândră de autocontrolul ei, când tot ce voia era să îl bată – să îl arunce la pământ și să îl trosnească până îi stingea lumina pentru trădarea lui.

– Nu ai pentru ce.

Simon o privea fix, evident surprins de expresia liniștită de pe chipul ei.

– Oricum, acum se pare că am probleme mai presante de rezolvat decât să alerg după potcoave de cai morți. Iubitul meu editor a decis – pentru motive numai de el știute – să mă transfere de la departamentul de știri la Casa și grădina. Așa că trebuie să mă asigur că șederea mea acolo este cât mai scurtă.

– Îmi pare rău să o aud. Ți-a oferit un motiv?

– Da' de unde! Oricum, cel puțin nu mai trebuie să mai pândesc în ușa nimănui, ci numai să mă plimb pe la Expoziția de fiori din Chelsea într-o rochie vaporoasă și o pereche de mănuși albe, a zis ea, ridicând din umeri tristă.

– Pari să fi primit vestea foarte bine. Aș fi zis că o să fumegi.

– Ce rost are? Și, după cum ți-am zis deja, în seara asta am băut câteva pahare de gin, ca să îmi treacă durerea. Ar fi trebuit să mă auzi cum făceam la bar, mai devreme. În sfârșit, dacă nu te superi, eu am de gând să fac un duș și apoi mă duc la culcare. Șocul m-a epuizat.

– Sărmana de tine! Nu îți face griji, într-o bună zi tu vei fi în locul lui Ed și te vei putea răzbuna, a liniștit-o Simon.

– Poate. Joanna s-a ridicat, ca să se îndrepte spre baie. Ne vedem mâine.

– Da, noapte bună, Jo.

Simon a sărutat-o pe obraz, apoi, când a auzit că a dat drumul dușului, a intrat în dormitorul lui și a închis ușa. A scos telefonul mobil și a format un număr.

– Simon la telefon, Ian. Credeam că ți-am spus să nu îmi lași mesaje pe numărul de acasă – Haslam stă la mine.

– Scuze, am uitat. Cum merge antrenamentul?
– Greu, dar o să merite. Ce s-a întâmplat?
– Sună-l pe Jenkins acasă. Îţi spune el.
– Bine. Ne vedem mâine.
– Noapte bună!
Simon a format numărul din memorie.
– Domnule, aici Warburton.
– Mulţumesc că m-ai sunat. I-ai spus că scrisoarea s-a dezintegrat, aşa cum am stabilit?
– Da.
– A primit bine vestea?
– Surprinzător de bine.
– Bine. Mâine-dimineaţă te prezinţi direct la mine la ora nouă. Am o misiune specială pentru tine.
– Am înţeles, domnule. Noapte bună!
Simon a închis telefonul şi s-a aşezat pe pat, odihnindu-şi muşchii obosiţi. Petrecuse o săptămână grea la baza agenţiei din ţinutul Highlands din Scoţia, făcând antrenamente antitero. În plus, în seara aceasta simţea că este forţat să traverseze ape murdare, că viaţa lui personală şi cea profesională intrau în coliziune. Iar el era disperat să le ţină departe una de alta, cu orice preţ.
În dimineaţa următoare, la opt fără un sfert, Sîmon a trecut în vârful picioarelor prin camera de zi cufundată în întuneric, îndreptându-se către duş, dar şî-a dat seama că Joanna plecase deja. A ridicat biletul pe care îl lăsase sprijinit pe masa din bucătărie.

Am plecat acasă, să îmi iau haine curate pentru muncă. Mulţumesc că m-ai găzduit. Ne vedem în curând. x

Nu era nimic ciudat în legătură cu biletul, dar cunoscând-o atât de bine, a avut senzaţia deslușită că se petrece ceva. În seara trecută, primise vestea dispariţiei scrisorii mult prea liniştită.
Simon era gata să îşi pună chezăşie viaţa că Joanna urmărea în continuare indiciile lăsate de bătrână.

CAPITOLUL 15

Cum filmările continuau în Norfolk, Zoe s-a cufundat cu totul în personajul lui Tess, femeia care devenise o proscrisă în satul ei după ce făcuse un copil din flori. Zoe nu se putea împiedica să nn observe paralele între existenţele lor. Nu spera decât să nn aibă şi ea acelaşi sfârşit tragic.

– Dacă o ţii tot aşa, Zoe, te îndrepţi spre un BAFTA, a zis Mike, regizorul, conducând-o la hotel după o probă de turnare. Străluceşti în faţa camerei. Du-te la culcare devreme în seara asta, draga mea. Avem o zi lungă mâine.

– Desigur. Mulţumesc, Mike. Noapte bună!

Şi-au luat cheile de la recepţie, iar Zoe a urcat scara abrnptă, ale cărei trepte scârţâiau sub paşii ei. Telefonul mobil i-a snnat din geantă în timp ce descuia uşa camerei. Căutând printre bomboane mentolate, rujuri şi alte mărunţişuri, a reuşit să îl găsească şi a închis uşa în spatele ei înainte de a răspunde.

– Eu sunt.

– Bună, „tu". Ce mai faci? a şoptit ea cu un zâmbet secret.

– Ocupat până peste cap, ca de obicei. Şi îmi este dor de tine.

Zoe s-a lăsat pe pat, lipind telefonul mai bine de ureche în timp ce-i absorbea glasul.

– Şi mie îmi este dor de tine.

– Poţi ajunge la Sandringham în weekendul acesta?

– Cred că da. Mike spune că vrea să filmeze câteva scene pe ceaţă, dis-de-dimineaţă, dar după prânz voi fi liberă. Numai că probabil voi adormi înainte de şapte. Voi fi în picioare de la ora patru.

– Câtă vreme dormi in braţele mele, nu îmi pasă. A urmat o pauză. Apoi: Doamne, Zoe,

nici nu ştii cât de mult mi-aş dori să fiu altcineva.

– Eu nu. Mă bucur că eşti tu, l-a alinat ea. Câteva zile şi vom fi împreună. Eşti sigur că nu este nici un pericol?

– Categoric. Cei care trebuie să ştie înţeleg cât de delicată este situaţia. Şi nu uita, sunt oameni obligaţi de profesia lor să fie discreţi. Nu îţi face griji, draga mea, te rog.

– Nu pentru mine, Art, ci pentru Jamie îmi fac griji.

– Desigur, dar ai încredere în mine, da? Şoferul meu te va aştepta în faţa hotelului începând cu ora unu, vineri. Am York Cottage[11] numai pentru mine tot weekendul, am zis familiei că vreau un pic de intimitate. Ei mă înţeleg. Nu ne vor deranja.

– Bine.

– Număr orele până atunci, draga mea. Noapte bună!

– Noapte bună!

Zoe a închis telefonul şi s-a întins pe pat, uitându-se la tavanul crăpat al camerei sale de hotel, cu un zâmbet pe bnze. Un weekend întreg alături de Art era mai mult decât orice trăise înainte.

Şi nici măcar de dragul lui Jamie nu putea refuza.

După o baie fierbinte, Zoe a coborât la cină. Mai toţi membrii echipei de filmare şi actorii din distribuţie se duseseră în oraşul învecinat, Holt, pentru a încerca un restaurant indian despre care se spunea că este excelent şi de aceea mica sufragerie, cu mesele şi scannele sale din lemn, în stil rustic, era din fericire pustie. S-a aşezat în colţ, lângă foc şi i-a comandat tinerei chelneriţe un fel de mâncare din zonă, cu carne de porc, căci îşi dăduse seama că era lihnită.

Când a sosit mâncarea, William Fielding, bătrânul actor care juca rolul tatălui ei, a apărut la intrarea în restaurant, clătinându-se un pic.

– Bună, drăguţă. Singură?

A zâmbit, iar ochii lui blânzi s-au încreţit la colţuri.

– Da. Apoi, oarecum fără tragere de inimă, Zoe a spus: Ce-ar fi să iei masa cu mine?

– Mi-ar plăcea foarte mult, a zis William, s-a apropiat de ea târşâindn-şi picioarele, a tras un scaun şi s-a aşezat. Artrita asta nenorocită îmi roade oasele. Iar frigul de aici nu ajută deloc. S-a apropiat atât de mult, încât Zoe i-a simţit respiraţia care mirosea a alcool. Dar ar trebui să fiu fericit că lucrez, şi mai ales că interpretez un bărbat cu mulţi ani mai tânăr decât mine. Simt că ţi-aş putea fi bunic, nu tată, drăguţo.

– Prostii. Vârsta se simte în interior, iar dumneata ai urcat scările azi, la filmare, de parcă erai nn pui abia ieşit din găoace, l-a consolat Zoe.

– Da, numai că aproape mi-am dat sufletul, a râs el pe înfundate. Dar nu îl pot lăsa pe distinsul nostru regizor să creadă că nu mai sunt în stare de nimic.

Chelneriţa se învărtea pe lângă masă cu un meniu.

– Îţi mulţumesc, drăguţo.

William şi-a pus ochelarii şi l-a cercetat atent.

– la să vedem, ce avem aici? Vreau o supă, friptura zilei şi un whisky dublu cu gheaţă, ca să alunece mâncarea mai bine.

– Da, domnule.

– Aş lua un pahar de vin roşu de Bordeaux, dar băntnra pe care o servesc aici are gust de oţet, a remarcat William scoţându-şi ochelarii. Mâncarea este însă bună. Mâncarea este întotdeauna unul dintre beneficii la filmări, nn crezi?

– Categoric. M-am îngrăşat aproape două kilograme de la începutul filmului, a recunoscut Zoe.

– Mi se pare că ar cam trebui să te mai îngraşi puţin, dacă nu te superi pe mine. Presupun că încă nu ţi-ai revenit după moartea dragnlui nostru Sir James.

– Ca să fiu sinceră, nu cred că îmi voi reveni niciodată. Mi-a fost ca un tată, mai mult decât

tatăl meu adevărat. In fiecare zi îmi este dor de el şi durerea nu pare să scadă, a mărturisit Zoe.

– Va scădea, drăguţo. Eu pot să îţi spun asta, pentru că sunt bătrân şi ştiu. Ah, mulţumesc, a zis William primind paharul de whisky de la chelneriţă şi luând o înghiţitnră zdravănă. Mi-am pierdut soţia acum zece ani, învinsă de cancer. Nu credeam că voi putea trăi fără ea. Dar sunt tot aici, supravieţuiesc. Îmi este dor de ea, dar cel puţin am acceptat că s-a dus. Însă am o bătrâneţe singuratică. Nu ştiu ce m-aş face dacă nu aş avea munca.

– Mi se pare că mulţi actori trăiesc până la o vârstă înaintată. M-am întrebat întotdeauna dacă motivul este faptul că nu ies din activitate cu totul, ci continuă să joace până ce...

– Până ce cad morţi. Chiar aşa, a zis el şi a făcut semn să i se mai aducă unul. Bunicul tău a trăit până la nonăzeci şi cinci de ani, nu-i aşa? A dus-o bine, dacă pot spune aşa. Asta îmi dă speranţă că poate mai am vreo treisprezece ani de trăit.

– Chiar aveţi optzeci şi doi de ani? a zis ea, sincer surprinsă.

– Pentru tine, draga mea, da, îi împlinesc anul acesta. Pentrn restnl celor din branşă, mă învârt pe la şaizeci şi şapte, a zis William, dncând un deget la buze. Întotdeauna mi-am amintit ce vârstă am numai pentru că ştiu că Sir James era cu exact treisprezece ani mai mare decât mine. Aveam aceeaşi dată de naştere. O dată am sărbătorit împrennă, cu mulţi, mulţi ani în nrmă. Aha! Vine snpa şi miroase delicios. Scuză-mă cât timp dau atac la bol.

– Nici o problemă.

Zoe l-a urmărit pe William care sorbea supa neglijent, ţinând bolul cu o mână nesigură.

– L-aţi cunoscut bine pe bunicul meu? a întrebat ea, după ce William a împins bolul într-o parte şi a mai cerut un whisky.

– Da, cu mulţi, mulţi ani în urmă, înainte de a deveni – cât se poate de literal – James Harrison.

– Cnm adică „cât se poate de literal"?

– După cum sunt sigur că ştii, „James Harrison" era numele lui de scenă. Când l-am cunoscut, era un irlandez în adevăratul sens al cuvântului – îl chema Michael O'Connell când l-am întâlnit prima oară.

Zoe l-a privit nluită.

– Sunteţi sigur că este vorba despre acelaşi actor? Ştiu că îi plăcea Irlanda, spunea că este un loc frumos, mai ales către sfârşitul vieţii, dar habar nu aveam că era irlandez. Şi nici biografiile sale nu menţionează acest lucru. Credeam că s-a născnt în Dorset, iar în vocea lui nu am recunoscut nici urmă de accent irlandez.

– Aha! Vezi, asta-i. Asta demonstrează cât de talentat era ca actor. Avea o iscusinţă remarcabilă pentru imitaţie – putea reproduce orice accent şi orice voce. De fapt, aşa şi-a început cariera – ca imitator în musicaluri. Sunt surprins că nu ştiai, fiind atât de apropiată de el, dar, fără îndoială, ai sânge irlandez în vene.

– Dumnezeule! Spune-mi, te rog, unde l-ai cunoscut pe bunicul meu?

– La Hackney Empire. Aveam numai nouă ani la momentul acela. Michael avea douăzeci şi doi de ani şi aceea era prima lui slujbă ca actor profesionist.

– Aveai nouă ani? s-a minunat Zoe.

– Da, păcatele mele. M-am născut pe scenă, a zis William cu un zâmbet. Mămica mea era şi ea actriţă de varieteu şi se pare că îl rătăcise pe tata. Aşa că mă lua la teatrn cu ea când lucra, dormeam într-un sertar din cabina ei. Când am crescut, făceam tot felnl de treburi pentru artişti – le aduceam mâncare, duceam mesaje, căram diverse obiecte pentru câţiva bănuţi. Aşa l-am întâlnit pe Michael, doar că, la fel ca toţi ceilalţi, îi spuneam „Siam". Primul lui rol a fost spiritul din lampă, în spectacolul de pantomimă de la Empire. Se răsese pe cap şi îşi înnegrise pielea şi semăna foarte bine cn regele Siamului, pe care îl văzusem în nişte fotografii, cu pantaloni strâmţi şi turban. Porecla a prins, după cum sunt sigur că ştii.

– Da.

Zoe a dat din cap, uitând de cină în timp ce îl asculta.

– Desigur, dorea cu disperare să ajungă într-un teatru adevărat, dar toţi trebuie să începem de undeva. Chiar şi pe atunci avea carismă. Toate dansatoarele tinere stăteau la coadă ca să iasă cu el în oraş. Cred că explicaţia era şarmul lui irlandez, chiar dacă pe atunci vorbea deja ca un englez din lumea bună. Vezi tu, pe atunci aşa era la modă, deşi ne distra încă cu baladele lui irlandeze, a râs William satisfăcut.

Zoe l-a privit atentă pe William, care a mai golit un pahar. Băuse trei whîskyuri duble de când se aşezase la masă. Şi rememora momente petrecute în urmă cu şaptezeci de ani. Era posibil să îl confunde pe James cu altcineva. A ciugulit din mâncarea care se răcea în faţa ei când a sosit friptura lui de vită.

– Vrei să spuî că avea succes la femeî?

– Să ştii că avea. Şi le părăsea mereu într-un mod atât de fermecător, încât ajungeau să îl iubească oricum. Apoî, într-o zi, la mijlocul sezonului, a dispărut pe neaşteptate. După două-trei zile, pentru că nu îşi făcuse apariţia la spectacol, am fost trimis să văd dacă este bolnav sau poate doar băuse prea mult. Toate lucrurile lui erau acolo, dar, drăguţa mea, bunicul tău era de negăsit.

– Chiar aşa? S-a mai întors?

– Da, dar abia după şase luni. Am trecut de multe ori pe la apartamentul unde stătea cu chirie, ca să văd dacă s-a întors. Întotdeauna era generos, îmi dădea dulciuri şi câţiva bănuţi dacă îi făceam mici servicii. Apoi, într-o zi, a răspuns la bătaia mea la uşă. A deschis uşa, proaspăt tuns şi îmbrăcat într-un costum scump. Îmi amintesc că mi-a spus că era un costum făcut pe Saville Row. Arăta ca un gentleman adevărat. Mereu a fost arătos, dă-l naibii! a chicotit William.

– Uau! Ce poveste! Habar nu aveam. Mie nu mi-a spns nimic. L-aţi întrebat unde dispăruse?

– Cum să nu. Eram fascinat. Bunîcul tău mi-a spus că se ocupase de o activitate teatrală

bănoasă şî mai mult nu a vrut să zîcă. Mi-a spus că avea să se întoarcă la Empire, ca să îşi reia rolul, că totul era aranjat. Iar când s-a întors, direcţiunea nici nu a clipit. Parcă nici nu fusese plecat.

– Aţi mai spus vreodată cuiva povestea asta? a întrebat ea.

– Categoric nu, drăguţa mea. M-a avertizat să nu spun nimic. Michael era prietenul meu. A avut încredere în mine când eram de-o şchioapă şi eu am avut încredere în el. Oricum, nu am ajuns încă la partea cea mai interesantă. Ochii umezi ai luî William luceau de bucuria de a-şi putea întreţine publicul captiv. Comandăm o cafea şi mergem să ne aşezăm pe locurile confortabile de lângă bar? Mi-a amorţit dosul pe scaunele astea tarî.

Au găsit o banchetă confortabilă într-un colţ al barului. William a lăsat să îi scape un oftat de mulţumire şi şi-a aprins o ţîgară fără filtru.

– Oricum, a continuat el, într-o zi, la câteva săptămâni de la întoarcerea sa, m-a chemat în cabină. Mi-a întins doi şilingi şi o scrisoare şi m-a rugat să îi fac un serviciu. M-a trimis să stau în faţă la Swan şi Edgar – magazinul de lângă Piccadilly Circus, îl ştii? Şi mi-a spns să aştept acolo până când va veni o tânără doamnă îmbrăcată în roz şi mă va întreba dacă ştiu cât este ceasul.

– Şi ai făcut-o?

– Desigur! În zilele acelea, pentru doi şilingi, m-aş fi dus până pe lună!

– Iar femeia a venit?

– Ah, da. Îmbrăcată în haine frumoase, cu vorbire elegantă. Mi-am dat seama imediat că era o lady. Adică o adevărată *lady*.

– S-a întâmplat numai o dată?

– Nu. În decurs de câteva luni, am întâlnit-o de zece, poate de cincisprezece ori. Îi dădeam un plic.

– Ea îţi dădea ceva?

– Pachete pătrăţoase, învelite în hârtie maro.

– Chiar aşa? Ce crezi că era înăuntru?

– Nu ştiu. Nu că nu aş fi încercat să ghicesc.

William a scuturat țigara în scrumieră și i-a aruncat un zâmbet, iar ochii i s-au afundat și mai tare în fața puhavă.

Zoe și-a mușcat buza.

– Crezi că era implicat în ceva ilegal?

– S-ar fi putut, dar Michael nu mi s-a părut niciodată genul de om care s-ar amesteca în activități ilegale. Era un om atât de blând.

– Atunci despre ce crezi că era vorba?

– Presupun că... ei bine, mereu am crezut că a fost vreo poveste de iubire secretă.

– Între cine? Michael și femeia cu care vă întâlneați?

– Poate. Dar cred că femeia era un emisar, la fel ca mine.

– Nu ai verificat ce era în pachete?

– Nu, deși aș fi putut să o fac. Am fost întotdeauna un tip loial, iar bunicul tău a fost atât de generos cu mine, că nu îi puteam înșela încrederea.

Zoe a sorbit din cafea, obosită, dar fascinată, indiferent dacă povestea era adevăr, ficțiune sau un pic din fiecare, umflată de trecerea timpului.

– Iar apoi, următorul lucru care se întâmplă este că Michael mă cheamă în apartamentul lui într-o zi și îmi spune că trebuie să plece din nou. Îmi dă destui bani cât să mănânc bine timp de un an și insinuează că ar trebui să uit ce s-a întâmplat în ultimele câteva luni, pentru binele meu. Dacă mă întreabă cineva, mai ales cineva într-o calitate oficială, trebuia să spun că nu îl cunosc. Sau că îl cunosc numai în treacăt. William și-a stins țigara în scrumieră. Iar apoi, *bon voyage, Michel O'Connell.* Draga mea, a dispărut literalmente de pe fața pământului.

– Nu știți unde a plecat?

– Nu. Șocul cel mare a venit când l-am văzut data următoare, după mai bine de optsprezece luni, când fotografia lui mă privea țintă dintr-un teatru de pe Shaftesbury Avenue, sub numele „James Harrison". Își vopsise părnl negru, își lăsase mustață, dar aș fi recunoscut ochii aceia albaștri oriunde.

Zoe l-a privit uimită.

– Adică a dispărut *din nou*, apoi a reapărut cu părul negru, mustață și alt nume? William, trebuie să spun că mi se pare greu de crezut.

– Mda, a zis el răgâind puternic. Jur că este adevărat, drăguțo. Desigur, văzându-i fotografia în fața teatrului și știind că este el, chiar și sub un nume de împrumut, m-am dus la intrarea actorilor și am întrebat de el. Când m-a văzut, m-a băgat repede în cabina lui și a închis ușa. Mi-a spus că ar fi mult mai bine pentru mine dacă m-aș ține departe de el, că acum era un alt om și că era periculos pentru mine să îl cunosc dinainte. Așa că – a ridicat William din umeri – am făcut cum mi-a spus.

– L-ai mai văzut vreodată?

– Numai din public, drăguțo. I-am scris de câteva ori, dar nu mi-a răspuns niciodată. Însă îmi trimitea în fiecare an de ziua mea un plic cu un teanc de bancnote. Fără nici un bilet, dar știam că vine din partea lui. Asta-i tot. Strania poveste a bunicului tău în primii săi ani, niciodată până acum rostită de aceste buze. Acum, că nu mai este printre noi, cred că nu mai contează, iar tu poți investiga mai departe, dacă vrei. William s-a scărpinat după ureche. Încerc să îmi amintesc numele tinerei femei cu care m-am întâlnit de atâtea ori în fața cârciumii Swan și Edgar. Mi-a spus o dată. Daisy...? Nu. Violet... Sunt sigur că era nume de floare...

– Lily? Rose? a sugerat Zoe.

Peste chip i-a trecut un zâmbet.

– Fir-aș să fiu, ai dreptate! Rose o chema!

– Și chiar nu știi cine era?

– Nu îi pot trăda toate secretele, să știi, a zis William, atingându-și nasul. Aveam o idee, dar poate este mai bine să rămână îngropată, alături de el.

– Va trebui să urc în podul casei lui din Dorset, unde își ținea toate suvenirele și să caut printre ele. Să văd dacă găsesc ceva ce se leagă de ce mi-ai povestit.

– Mă îndoiesc că vei găsi, drăguțo. Dacă a ținut povestea ascunsă atât amar de vreme, mă

gândesc că nu vom afla niciodată. Dar este o istorisire interesantă de spus comesenilor la cină, i-a zâmbit el.

– Da. Zoe şi-a înăbuşit un căscat şi s-a uitat la ceas. William, cred că trebuie să mă duc la culcare. Mâine mă trezesc devreme. Îţi mulţumesc din suflet că mi-ai povestit. Te anunţ dacă găsesc ceva.

– Aşa să faci, Zoe. William a privit-o ridicându-se. A prins-o de mână şi a strâns-o. Semeni tare bine cu el când era tânăr, drăguţo. Te-am urmărit în după-amiaza asta şi ai acelaşi talent. O să fii celebră într-o zi şi o să îl faci mândru pe bunicul tău.

Ochii lui Zoe s-au umplut de lacrimi.

– Îţi mulţumesc, William, a murmurat ea şi a ieşit din bar.

York Cottage este o casă impunătoare situată pe domeniul regal Sandringham, în comitatul Norfolk, Anglia. Numele provine de la regele George al V-lea, care, pe când era duce de York, a primit casa de la tatăl său drept cadou de nuntă.

CAPITOLUL 16

Joanna petrecuse trei zile nefericite la Case şi grădini şi două nopţi lipsite de confort într-un pat improvizat din pături şi perne pe podeaua dormitorului ei, pentru că livrarea noului pat nu se materializase încă. În seara aceasta se întâlnea cu Marcus la cină, iar gândul de a dormi într-un pat moale şi comod i se părea destul de tentant ca să accepte să rămână la el peste noapte. A îmbrăcat singura şi mult purtata ei rochie neagră scurtă, a asortat-o cu un cardigan strâmt şi pantofi eleganţi. Apoi şi-a dat cu rimel pe gene, un pic de fond de ten şi ruj. Apoi, cu părul încă umed după duş, a pornit spre staţia de autobuz.

În timp ce înainta, a încercat să meargă cât mai natural, rezistând tentaţiei de a tot privi în urmă. Ţinea în pumn legătura de chei, cu marginile zimţate ieşindu-i printre degete, în caz că era atacată.

Pe când autobuzul traversa Shaftesbury Avenue în direcţia cartierului Soho, Joanna s-a gândit la seara care urma. Se ura pentru că o entuziasma atât gândul de a-l reîntâlni pe Marcus. Petrecuse ultimele câteva zile cântărind dacă să îi mărturisească lui Marcus ce descoperise despre bunicul lui. Fusese nevoită să ia decizia dificilă de a nu se încrede în Simon şi făcuse tot posibilul să îl distribuie în „tabăra duşmană" – chiar dacă nu ştia cine era acest „duşman". Dată fiind retrogradarea ei, trebuia să îl scoată din ecuaţie şi pe Alec. Când autobuzul a oprit în staţie lângă Lexington Street, Ioanna a coborât, gândindu-se că i-ar fi de folos un aliat. Marcus o aştepta la Andrew Edmunds – un restaurant rustic, dar fermecător, luminat de lumânări.

– Ce faci?

A sărutat-o afectuos pe buze.

– Bine, sunt bine, a zis ea şi s-a lăsat pe un scaun din faţa lui.

– Arăţi fabulos, Jo. Îmi place rochia asta. Ochii lui Marcus au cântărit-o de sus în jos. Un pahar de şampanie?

– Haide, toarnă, dacă insişti. Vreo ocazie specială?

– Desigur. Luăm cina împreună. Este o ocazie destul de specială pentru mine. Ai avut o săptămână bună?

– Deloc, dimpotrivă. În afară de faptul că am fost retrogradată la muncă, nici nu mi-a sosit patul cel nou.

– Biata de tine! Nu ziceai că stai la un prieten până la sosirea patului?

– Stăteam, dar situaţia s-a... aglomerat. Simon s-a întors acasă şi apartamentul este prea mic pentru amândoi.

– A încercat să se dea la tine, nu-i aşa?

– Doamne, nu! Joanna şi-a reprimat o frântură de vinovăţie. Este cel mai vechi prieten al meu. Ne ştim de ani întregi. Oricum – a inspirat adânc –, este o poveste lungă, pe undeva legată de famîlia ta, de fapt. Îţi zic totul la masă.

Odată ce au comandat mâncarea şi vinul, Marcus şi-a aţintit ochii curioşi asupra ei, peste masă.

– Haide.

– Ce?

– Spune-mi despre ce este vorba.

Joanna s-a uitat la el şi brusc nu s-a mai simţit la fel de sigură.

– Nu ştiu dacă ar trebui.

– Atât de importantă este chestiunea?

– Asta-i şi chestia, nu ştiu. Ar putea fi ceva sau nimic.

S-a întins peste masă şi i-a luat mâna.

– Joanna, jur că nu voi spune nimânui. Am impresia că ai nevoie să povesteşti cuiva.

– Ai dreptate. Chiar simt nevoia. Dar te avertizez, este o poveste bizară şi complicată. Bine, a zis ea, sorbind din vinul roşu foarte bun, ca să capete încredere. Totul a început

când am ajuns la slujba comemorativă în onoarea bunicului tău...

A durat cât timp au mâncat aperitivul, felul principal şi aproape tot desertul până ce Joanna l-a pus la curent cu „Afacerea Bătrânica", după cum numise ea întreaga situaţie. A decis să nu îi spună despre bărbaţii anonimi care erau pe urmele ei, prea speriată să transpună în vorbe realitatea a ceea ce credea că se petrece.

Când a ajuns la finalul poveştii, el şi-a aprins o ţigară şi a suflat lent fumul, privind-o nemişcat.

– Aşadar, tot articolul acesta despre mine şi fondul memorial nu a fost decât un paravan, ca să poţi procura informaţii despre bunicul meu şi trecutul lui ruşinos?

– La început, da, a recunoscut Joanna. Îmi pare rău, Marcus. Dar, fără îndoială, articolul urmează să apară în ziar.

– Recunosc că mă simt un pic folosit, Jo. Spune-mi sincer, iei masa cu mine în seara asta ca să vezi ce mai poţi scoate de la mine sau chiar voiai să mă vezi?

– Voiam să te văd, jur.

– Chiar aşa?

– Chiar aşa.

– Prin urmare, dincolo de cealaltă chestie, mă placi? a sondat el terenul.

– Da, Marcus, sigur că te plac.

– Bine. Expresia de pe chip i se înseninase, lăsând să se vadă ceva ce Joanna credea a fi o senzaţie de uşurare. Să reluăm faptele: o bătrânică stranie la înmormântarea lui Sir Jim, scrisoarea, programul, apartamentul spart, dai scrisoarea unui aşa-zis prieten ca să o trimită la analizat, care apoi îţi spune că s-a dezintegrat în timpul analizei...

– Şi ştii ce? l-a întrerupt Joanna. Nu cred că s-a întâmplat aşa. Adică, gândeşte-te la scrisori vechi de sute de ani care sunt încă intacte, deşi au fost supuse analizei chimice pentru le determina vârsta. A clătinat din cap, a frustrare. Întrebarea este de ce m-a minţit Simon. El este prietenul meu cel mai bun.

– Îmi pare rău, Jo, dar cred că ai dreptate să ai suspiciuni în legătură cu el. Aşadar, a continuat Marcus, după aceea îi spui totul şefului tău, care îţi zice să urmăreşti pista, dar face o întoarcere de o sută optzeci de grade câteva zile mai târziu şi te mută la un departament al ziarului cu totul inutil, unde nu poţi face valuri. Marcus şi-a frecat bărbia. Este limpede că ai dat de o urmă. Întrebarea este ce faci de aici încolo.

Joanna a scotocit prin rucsac, în căutarea plicului.

– Aceasta este fotografia pe care am împrumutat-o din casa din Dorset pentru a însoţi articolul. Iar acesta este programul teatral pe care mi l-a dat bătrânica. Le-am pus una lângă alta. Vezi? El este, nu-i aşa?

Marcus a cercetat atent ambele fotografii.

– Cu siguranţă seamănă cu el, da. Dacă este să ştie cineva mai multe despre povestea asta, trebuie să fie sora mea Zoe. Numai că ea filmează în Norfolk în prezent.

– Mi-ar plăcea să vorbesc cu Zoe, deşi trebuie să fiu foarte precaută de acum încolo, să pară că am renunţat să mai cercetez povestea asta. Poţi aranja o întâlnire?

– Poate, dar o să te coste.

– Ce?

A zâmbit larg.

– Un coniac acasă la mine.

Joanna stătea aşezată în camera de zi a lui Marcus, privind flăcările care jucau în focul pe gaz. Se simţea calmă, un pic ameţită şi uşurată de a fi împărtăşit cuiva secretul.

– Poftim, a zis Marcus întinzându-i un pahar cu coniac şi aşezându-se lângă ea. Aşadar, domnişoară Haslam, încotro o luăm?

– Ei bine, tu încerci să îmi aranjezi o întâlnire cu Zoe şi...

El i-a dus un deget la buze.

– Nu la asta mă refeream. Vorbeam despre noi. Şi-a trecut degetul peste obrazul ei, prinzând o buclă de păr. Eu nu vreau doar să joc rolul lui Watson pe lângă Sherlock Holmes.

I-a luat paharul din mână înainte ca ea să fi apucat să ia măcar o înghiţitură, apoi s-a lăsat spre ea.

– Lasă-mă să te sărut, Joanna. Poţi să îmi spui să mă opresc oricând şi îţi promit că aşa voi face.

Şi-a simţit stomacul strângându-se în aşteptarea sărutului când Marcus şi-a lipit buzele de ale ei. A închis ochii când sărutul lui blând a devenit mai pasional, iar limba lui o căuta tandru pe a ei. Braţele lui i-au înconjurat umerii, iar ea s-a relaxat în îmbrăţişarea lui şi toată judecata, binele şi răul au pierit într-o ceaţă a dorinţei. Apoi el s-a tras deodată înapoi.

– Ce? a murmurat ea.

– Voiam să mă asigur că nu vrei să mă opresc.

– Nu, nu vreau.

– Slavă Domnului pentru asta, a şoptit el şi a tras-o din nou spre el. Ah, Joanna, Doamne, eşti superbă...

O oră mai târziu, Joanna îi privea chipul mulţumit alături de al ei, cu o expresie plină de uimire. I-a zâmbit şi ea, satisfăcută.

– Joanna, cred că te iubesc... Braţele lui s-au încolăcit în jurul umerilor ei, iar ea s-a îmbătat de mirosul părului său proaspăt spălat şi de izul slab de mosc al loţiunii după ras, pe care i-l simţea pe gât. Te simţi bine? a şoptit el.

– Da.

S-a răsucit îndepărtându-se de ea şi s-a sprijinit într-un cot.

– Am vorbit serios, să ştii. Cred că mă îndrăgostesc de tine.

– Pun pariu că asta le spui tuturor fetelor, a replicat Joanna.

– Înainte, poate, dar niciodată după. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a întins după pantalonii lui, ca să caute ţigările în buzunar.

– Vrei una?

– Bine.

Marcus a aprins două ţigări şi s-au aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate, fumând.

– A fost foarte plăcută, a zis Joanna, zâmbindu-i.

– Partida de amor?

– Nu, ţigara.

Joanna a stins-o pe a ei în scrumieră.

– Ce romantică eşti! Vino aici. Marcus s-a întins spre ea din nou şi a sărutat-o. Ştii, de când am luat prânzul acela împreună, mă gândesc mereu la tine. Am putea transforma situaţia într-una permanentă?

– Îmi dai o întâlnire în oraş? l-a tachinat ea.

– Aşa s-ar zice, deşi după ultima oră, sunt fericit să rămânem în casă cât de mult se poate.

– Of, Marcus, nu ştiu, a oftat Joanna. Ţi-am mai spus că am avut o relaţie pe termen lung cu un sfârşit urât. Încă mă simt vulnerabilă. În plus, reputaţia ta te precedă, iar...

– Ce vrei să spui?

– Încetează. Toţi cei pe care îi ştiu din Londra mi-au spus ce crai ai fost.

– Bine, bine, recunosc că am ieşit cu câteva femei, dar jur că nu am simţit niciodată ceea ce simt pentru tine, a zis Marcus, mângâindu-i părul. Îţi promit că nu voi face niciodată ceva să te rănesc. Te rog, dă-mi o şansă, Jo. Putem merge cât de încet vrei tu.

– Marcus, ceea ce s-a întâmplat nu a fost deloc încet.

– De ce glumeşti de fiecare dată când încerc să îţi vorbesc serios?

– Pentru că – Joanna s-a frecat la ochi, obosită de acum – îmi este frică.

– Tot ce vreau este să fac parte din viaţa ta. Dă-mi o şansă şi jur că nu te voi dezamăgi.

– Bine, o să mă gândesc, a zis Joanna cu un căscat. Sunt epuizată.

– Poţi sta aici în seara asta, dacă tot nu ai un pat al tău la care să te întorci, i-a zâmbit el.

– Am dormit foarte bine pe podea în ultimele zile.

– Joanna, nu intra în defensivă. Glumeam. Nimic nu mi-ar face o bucurie mai mare decât să mă trezesc lângă tine mâine-dimineaţă.

– Chiar aşa?

– Da, chiar aşa.

– Bine. Mulţumesc.

S-a ridicat şi i-a întins o mână, ajutând-o să se ridice. A condus-o afară din camera de zi, spre dormitor, apoi a tras cuvertura de pe pat.

– Aah, un pat. Raiul.

Joanna s-a urcat în pat şi s-a ghemuit mulţumită când Marcus s-a strecurat lângă ea şi a stins lumina.

– Jo?

– Da?

– Chiar trebuie să adormim imediat?

În dimineaţa următoare, Joanna a fost trezită de atingerile lui Marcus. Pe jumătate adormită, a deschis ochii în timp ce Marcus o mângâia tandru, apoi au făcut din nou dragoste.

– Dumnezeule! Uite cât e ceasul. Este nouă şi douăzeci. Voi întârzia îngrozitor de mult!

Joanna a sărit din pat şi a dat fuga în camera de zi, ca să îşi caute hainele. Marcus a venit după ea.

– Nu pleca. Jo. Stai aici, cu mine. Am putea petrece ziua în pat.

– Aş vrea eu. Şi aşa mai am puţin şi îmi pierd slujba, a zis ea, ţopăind prin cameră şi încercând să îşi tragă ciorapii.

– Întoarce-te diseară, da?

– Nu, au promis că îmi livrează patul cel nou şi trebuie să mă duc direct acasă, ca să mă întâlnesc cu ei la cinci şi jumătate, a zis Joanna trăgându-şi rochia peste cap.

– Aş putea veni să te ajut să instalezi patul, a zis el trăgând nădejde.

– Uite cum facem, te sun de la muncă.

Joanna şi-a pus jacheta şi şi-a luat rucsacul. Apoi l-a sărutat.

– Îmi mulţumesc pentru aseară.

– Şi pentru azi-dimineaţă, i-a amintit el, deschizându-i uşa.

– Da. Apropo, o suni pe Zoe ca să fixezi întâlnirea?

El a sărutat-o pe nas.

– Las' pe mine, doamnă.

Marcus a urmărit-o îndepărtându-se, apoi şi-a întins muşchii delicios de încordaţi după

seara trecută. Târându-se înapoi în pat, a adormit în câteva minute.

Telefonul l-a trezit la ora unu. A alergat spre el, sperând că este Joanna.

– Marcus Harrison? a întrebat o voce de bărbat.

– Da?

– Nu știu dacă îți amintești de mine, dar eram mai mare cu cinci ani decât tine la colegiul Wellington. Mă numesc Ian, Ian Simpson.

– Mda... cred că îmi amintesc – ai fost șef de promoție, nu-i așa? Ce mai faci?

– Bine, foarte bine. Ascultă, ai vrea să ne întâlnim la un pahar? Să mai vorbim despre trecut, știi tu.

– Hmm... Când te gândeai să ne întâlnim?

– Chiar în seara asta. Ce ar fi să ne vedem la clubul St. James?

– Mă tem că nu pot. Am ceva planificat deja.

Marcus se întreba de ce ar fi Ian Simpson atât de grăbit să se întâlnească cu el din senin. Nu își amintea să fi purtat nici o singură conversație cu el – la școală, Marcus se ferise mereu de el și de bine-cunoscutele lui tendințe sadice față de băieții mai mici.

– Ai putea anula, cumva? Trebuie să vorbim despre ceva ce te-ar putea interesa financiar.

– Serios? Bine, atunci, cred că aș putea ajunge pe la șapte.

– Perfect, câtă vreme nu te supără că va trebui să plec devreme. Abia aștept.

– Da, salut.

Marcus a lăsat receptorul jos și a ridicat din umeri, nedumerit. Mai târziu, chiar înainte de a pleca din casă, a format numărul Joannei.

– Bună, scumpo, a ajuns patul?

– Da, slavă Domnului! Vecina de sus i-a prins chiar în clipa când voiau să plece. Și *le-am zis* celor de la compania de livrări să sune la vecina de la etaj dacă nu sunt acasă. În fine, bine că l-am primit.

– Vrei să te ajut să testezi patul mai târziu? Sunt super calificat, te asigur, a zis el, rânjind superior.

– Sunt convinsă că eşti, a spus Joanna tărăgănat, sarcastică. Ce ar fi să o luăm încet şi să ne uităm la un film, în schimb? Am instalat şi noul televizor, a adăugat ea. Ai putea aduce *No Way Out*.

– Serios, Jo? Nu ţi-am spus cât de deprimant este? Ar trebui să ştiu, că doar el l-am produs, a zis el.

– Serios, a zis ea, zâmbind în sinea ei de jena lui. Vreau să văd ce ai creat. Cumpăr eu floricele. S-a făcut?

– S-a făcut, dar am voie să spun „Ţi-am zis eu" când o să constaţi că nu îţi place.

– Vom vedea. La revedere, Marcus!

– Pa, draga mea!

Când a intrat în barul de la clubul St. James, Marcus l-a recunoscut pe Ian Simpson pe loc, deşi faţa lui rotundă şi bărbia ascuţită începeau deja să se lase. „Băutor", şi-a zis Marcus în timp ce Ian se apropia de el, iar construcţia lui voinică i-a amintit că Ian fusese căpitanul echipei principale de rugby. Îi condusese la victorie, fără să ia prizonieri.

– Marcus, mă bucur să te văd, amice, a zis Ian, scuturându-i mâna cu bruscheţe. Stai jos. Ceva de băut?

– O bere ar fi grozav, mulţumesc.

Marcus a scrutat whiskyul din faţa lui Ian, dar şi-a amintit de promisiunea pe care şi-o făcuse şi a rezistat tentaţiei.

– Super.

Ian a făcut semn unui chelner şi a comandat o bere şi un alt whisky. S-a aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi şi mâinile împreunate.

– Şi ce ai mai făcut?

– Ăă, de la terminarea şcolii? Bine. A trecut ceva vreme, nu? Am absolvit acum şaptesprezece ani.

– Şi în ce domeniu lucrezi acum? a zis Ian, neluându-i în seamă remarca.

– Am propria mea companie de producţie cinematografică.

– Ce viaţă! Eu sunt un amărât de funcţionar public, care câştigă destul cât să pună pâinea pe masă. Dar presupun că atunci când ai o familie ca a ta, lucrurile progresează de la sine.

– Oarecum, deşi s-ar putea spune că familia a fost mai degrabă un impediment.

– Serios? Mă surprinde ce spui.

– Da, surprinde pe toată lumea, a zis Marcus morocănos. În momentul acesta încerc să constitui un fond în memoria bunicului meu, James Harrison.

– Serios? a zis Ian din nou. Măi să fie, ce coincidenţă, chiar despre asta voiam să vorbim. Mulţumesc, a zis el când chelnerul le-a pus băuturile pe masă.

Marcus I-a privit suspicios, întrebându-se dacă va veni vreodată vremea când cineva va fi interesat să se întâlnească cu el de dragul lui însuşi, şi nu de dragul familiei sale.

– Noroc!

– Da, noroc!

Marcus a luat o gură zdravănă din bere, privindu-l pe Ian care îşi golea primul pahar şi îl ridica la buze pe al doilea.

– Spune, despre ce este vorba?

– Este un mare secret şi trebuie să înţelegi că avem încredere în tine încredinţându-ţi-l. Vezi tu, situaţia este următoarea: se pare că bunicul tău a fost mare crai şi a avut o aventură cu o anumită doamnă care era foarte cunoscută. Femeia i-a scris nişte scrisori foarte focoase. Bunicul tău i le-a returnat pe toate cu ani în urmă, în afară de una. Am crezut că a înapoiat-o – mereu a promis că la moarte o va lăsa prin testament pe ultima şi cea mai compromiţătoare dintre ele familiei acestei doamne. Ian a ridicat paharul şi a luat o înghiţitură. Dar se pare că scrisoarea era alta.

„Scrisoarea pe care a primit-o Joanna de la bătrânica aceea", a dedus Marcus.

– Nu aş putea spune că îmi amintesc să fi existat ceva de felul acesta în testament, a murmurat Marcus, candid.

– Nu. Ulterior, familia... interesată ne-a contactat pentru a vedea dacă putem recupera

această ultimă scrisoare. Ar fi foarte jenant dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie.

– Înţeleg. Are rost să întreb despre care familie este vorba?

– Nu, dar îţi pot spune că sunt destul de bogaţi ca să ofere o recompensă substanţială oricui o găseşte. Adică foarte substanţială.

Marcus şi-a aprins o ţigară şi l-a scrutat pe Ian cu privirea.

– Şi cât de departe aţi ajuns cu investigaţia?

– Nu destul de departe. Am auzit că eşti prieten cu o tânără ziaristă.

– Joanna Haslam?

– Da. Ai idee cât ştie?

– Nu prea. Nu am discutat chestiunea, dar ştiu că i s-a trimis o scrisoare, probabil cea care a ajuns în mâinile voastre.

– Aşa. Uite, Marcus, să vorbim pe şleau, nu crezi că este posibil ca domnişoara Haslam să încurajeze prietenia dintre voi pentru că are impresia că îi vei furniza alte informaţii?

Marcus a oftat.

– Cred că este posibil, mai ales după cele auzite de la tine.

– Dacă eşti înştiinţat dinainte, te poţi apăra, aşa se zice. Şi, evident, această conversaţie rămâne între noi. Guvernul britanic se bazează pe tine.

Marcus se săturase de atitudinea de tip capă şi spadă a lui Ian.

– Ascultă, lasă vrăjeala, Ian, şi spune-mi clar ce vrei.

– Ai acces la casele bunicului tău, atât cea din Londra, cât şi cea din Dorset. Poate că ceea ce ne trebuie să află într-una din ele.

„Poate că asta căuta Joanna", şi-a zis Marcus tresărind.

– Ar putea fi, aşa este. Cu siguranţă podul din Haycroft House este plin până la refuz de cutii cu suvenire de-ale bunicului.

– Atunci, poate ar fi o idee bună să mai faci un drum până acolo şi să te mai uiţi o dată prin cutii?

– la stai, de unde ştii că m-am uitat deja? a întrebat Marcus insistent. Ne-ai spionat pe

mine şi pe Joanna?!

– Marcus, amice, guvernul britanic încearcă să rezolve problema cât se poate de repede şi de discret. Pentru toţi cei implicaţi.

– Iisuse! Pe Marcus nu îl liniştea tonul lui Ian. De la scrisoarea aceasta va porni al treilea război mondial, sau ce?

– Nici pe departe. Un zâmbet a înmuiat trăsăturile lui Ian. O simplă... indiscreţie din partea unei anumite tinere de la vremea aceea, pe care familia ar prefera să o treacă sub tăcere. Ar putea exista şi alte locuri despre care nu ştim, prieteni de încredere de-ai bunicului tău cărora să li se fi dat scrisoarea în păstrare. Situaţia este atât de delicată, că nu trebuie să scăpăm nici un amănunt din vedere. Ce ţi-am spus în seara asta este numai pentru urechile tale. Aşa că orice discuţii cu Joanna pe subiectul acesta vor atrage anularea înţelegerii şi vă va pune pe amândoi într-o... poziţie vulnerabilă. Te-am ales pentru ştim că eşti o persoană discretă, care are acces justificat la locuri şi oameni la care noi nu putem ajunge fără a trezi suspiciuni. Şi, aşa cum am subliniat deja, vei fi recompensat pentru eforturile tale.

– Chiar dacă nu o găsesc?

Ian a băgat mâna în buzunar şi a scos un plic. L-a pus pe masă.

– Iată un mic aconto pentru a-ţi acoperi cheltuielile. Ce ar fi să o ducî pe Joanna într-un weekend departe de Londra, o plimbi şi scoţi la restaurant şi încerci să afli cât de departe au ajuns cercetările ei? Cu răbdarea treci şi marea, cum se spune.

– Da, pricep ce vrei, Ian, a murmurat Marcus, dorindu-şi să îi poată trage un pumn lui Ian în mutra lui superioară şi să îi spargă nasul.

– Bine. Iar dacă descoperi biletul de aur, suma din plicul acela o să ţi se pară mărunţiş. Iar acum mă tem că trebuie să plec. Ai acolo şi cartea mea de vizită. Sună-mă la orice oră din zi sau din noapte, dacă ai veşti. S-a ridicat şi a întins mâna. Ah, apropo, nu vreau să par melodramatic, dar miza este uriaşă. Orice

scurgere pe canale nepotrivite te-ar face să te trezeşti în şanţ. Noapte bună!

Marcus l-a privit pe Ian cum pleacă. S-a ridicat apoi brusc, cutremurat de ultima ripostă a lui Ian. A cedat şi şi-a comandat un whisky, foarte neliniştit, dar după ce a luat o gură din băutură, s-a calmat amintindu-şi că la şcoală Ian folosea tactici de intimidare cu băieţii mai mici, pentru a le înrobi voinţa. Cu toate acestea, profesorii îl vedeau mereu ca pe un tip fermecător şi grijuliu. Era evident că Ian nu se schimbase, dar Marcus era acum adult în toată firea şi ştia să nu îi ia ameninţările în serios.

Îl mâncau degetele să afle ce sumă era în plic. Ce ar fi dacă *ar găsi* scrisoarea şi apoi ar pune-o în mâinile potrivite? După câte lăsase să se înţeleagă Ian, ar putea stabili singur preţul. Poate aşa ar avea destui bani ca să îşi transforme filmul în realitate şi în felul acesta să facă ceva meritoriu...

Apoi s-a întrebat dacă, în ciuda avertismentului lui Ian despre „scurgeri pe canale nepotrivite", nu ar trebui să îi mărturisească totul Joannei în legătură cu discuţia pe care o purtase în ultima jumătate de oră. Aşa ar putea lucra împreună – fără secrete, de la bun început. Dar dacă afla Ian? Nu voia să o pună în pericol pe Joanna... Poate că va amâna până una-alta, să vadă încotro merg lucrurile şi va lua o decizie mai târziu.

„Ce nu ştie nu o poate răni", a hotărât el, golindu-şi paharul. Ian plătise deja consumaţia, aşa că a ridicat plicul şi a coborât la toaleta bărbaţilor. S-a încuiat într-o cabină şi a numărat teancul gros de banchete din plic, simţind cum îi creşte pulsul. Cinci mii de lire în bancnote de douăzeci şi cincizeci.

Desigur, pasul următor era să se vadă cu Zoe şi să afle ce ştia ea despre această scrisoare – nu numai pentru a-i face pe plac Joannei, ci şi pentru a-şi transpune în realitate proiectul de film...

După o jumătate de oră, sosit cu taxiul în fața apartamentului Joannei, simțea cum plicul plin de bani îl ardea vinovat în buzunarul bainei. S-a scuturat de senzația aceasta și s-a lăsat condus într-o camera de zi primitoare, unde fusese deja aprins un foc, iar pe măsuța de cafea trona un bol cu floricele.

– Ți-am simțit lipsa astăzi, a zis Marcus, apoi s-a aplecat spre ea și a sărutat-o pasional.

– Dar m-ai văzut azi-dimineață, a zis Joanna, dezlipindu-și buzele de ale lui cu părere de rău.

– Parcă a fost în urmă cu câteva veacuri, a șoptit el, aplecându-se ca să îi mai dea un sărut, dar ea l-a evitat.

– Marcus, filmul!

A scos vechea casetă VHS pe care o dibuise într-un sertar din apartamentul lui.

– Vreau să îți mai spun o dată, nu este un film care să încurajeze o atmosferă romantică.

Joanna a băgat-o în aparat, apoi a dat drumul televizorului și s-au așezat pe noua canapea împreună, Joanna cuibărindu-și capul în îndoitura umărului lui.

Marcus nu a văzut nimic din prima jumătate de oră a filmului, atât de captivat era de chipul Joannei, de atenția ei concentrată exclusiv asupra creației lui. A simțit cum i se formează un ghem de spaimă în stomac. Dacă i se părea o tâmpenie? Dacă i se părea că *el* este un tâmpit? Dacă...?

În cele din urmă, când pe ecran a început să ruleze genericul de final, Joanna a întors capul spre el, iar ochii îi sclipeau.

– Marcus, a fost uimitor, a murmurat ea.

– Ți s-a... cum ți s-a părut? a întrebat el.

– Mi s-a părut genial, a zis ea. Este unul din filmele acelea care îți rămân în suflet, știi? Filmarea este splendidă și creează un ambient minunat, chiar te duce în pădurea tropicală...

Înainte să mai apuce să zică altceva, Marcus a sărutat-o. Gura ei avea un gust dulce-sărat de floricele când i-a răspuns la sărut. Genericul a continuat să ruleze pe ecran, dar ei doi nu i-au dat nici o atenție.

CAPITOLUL 17

Vineri după-amiază, Zoe s-a întors la hotel de la filmare și a dat fuga în cameră să își ia geanta de voiaj. Simțind cum îi bubuie inima în piept, a lăsat cheile la recepție.

– Șoferul vă așteaptă înăuntrul barului, domnișoară Harrison.

– Mulțumesc.

Zoe a pătruns în barul plin de localnici. Înainte ca ochii ei să aibă timp să examineze încăperea, a apărut un bărbat lângă ea.

– Domnișoară Harrison?

– Da?

A trebuit să își lase capul pe spate pentru a se putea uita la el. Era înalt, bine făcut, cu părul nisipiu și ochi foarte albaștri. Părea nelalocul lui, îmbrăcat în costumul lui cenușiu imaculat, cu cămașă și cravată.

– Bună ziua.

– Pot să vă iau geanta? a zis el, iar un zâmbet cald i-a încrețit chipul.

– Mulțumesc.

Zoe l-a urmat afară, în parcare, unde aștepta un Jaguar negru, cu geamuri fumurii. I-a deschis una din portierele din spate.

– Poftim, urcați.

Zoe a urcat.

I-a pus geanta în portbagaj, apoi s-a urcat la volan.

– Ai așteptat mult timp? a întrebat ea.

– Nu, doar vreo douăzeci de minute.

A pornit motorul și a ieșit din parcare cu spatele.

Zoe s-a lăsat pe spate pe bancheta îmbrăcată în piele cafenie, în timp ce Jaguarul rula pe drumurile de țară torcând ca un pisoi.

– Cât facem până acolo?

– Vreo jumătate de oră, domnişoară Harrison, a replicat şoferul.

Deodată, Zoe s-a simţit stânjenită, ruşinată faţă de acest om plăcut şi politicos. Cu siguranţă ştia că o ducea la o întâlnire amoroasă cu şeful lui. Nu şi-a putut reprima gândul că aceasta nu era prima oară când făcea acest serviciu pentru Art.

– Lucrezi de multă vreme pentru... ăăă, prinţul Arthur? a întrebat ea, rupând tăcerea.

– Nu, este o slujbă uouă. Va trebui să mă evaluaţi cu puncte de la unu la zece.

Zoe i-a surprins zâmbetul în oglinda retrovizoare.

– Vai, nu aş putea... adică este prima dată şi pentru mine... ăăă... vreau să spun că nu am mai fost uiciodată la Sandringham.

– Atunci suntem amândoi începători în enclava regală.

– Da.

– Nici măcar nu sunt sigur că ar trebui să vorbesc cu dumneavoastră. Cred că mă pot considera norocos că nu mi-au tăiat limba şi boa... Da, înţelegeţi ce vreau să zic.

Zoe a chicotit, iar ceafa lui s-a făcut trandafirie.

– Nu spun nimic, dacă uu spui nici tu, a adăugat ea, simţindu-se mult mai liniştită.

În scurtă vreme, şoferul a scos un telefon mobil şi a format un număr.

– Sosesc la York Cottage în cinci minute cu coletul pentru Alteţa Sa.

A semnalizat la stânga şi a trecut prin porţile grele, din fier forjat. Zoe a privit înapoi şi a văzut că s-au închis în linişte in urma maşinii.

– Aproape am ajuns, a zis el, înaintând pe drumul larg şi neted.

În lumina după-amiezii, fâşii de ceaţă acopereau parcul care se deschidea în faţa lor, împiedicându-i să vadă departe. Maşina a cotit la dreapta şi a coborât pe o alee îngustă, străjuită de tufişuri pe ambele părţi, apoi s-a oprit.

– Am ajuns, domnişoară Harrison.

Șoferul a coborât din mașină și i-a deschis portiera.

Zoe abia a avut timp să admire eleganta clădire victoriană adăpostită printre copacii înalți, înainte ca Art să iasă pe ușa principală.

– Zoe! Ce minunat să te revăd!

A sărutat-o pe ambii obraji cu căldură, dar oarecum formal.

– Să duc bagajul domnișoarei Harrison înăuntru? a întrebat șoferul.

– Nu, îl duc eu, mulțumesc, a zis Art.

Șoferul l-a urmărit din ochi pe prinț, care a pus uu braț protector peste umerii lui Zoe Harrison și a condus-o înainte. Se așteptase la o vedetă arogantă, vanitoasă, cu iluzii de grandoare. În schimb, întâlnise o tânără foarte frumoasă, dulce și emoționată. S-a întors către mașină, a urcat și a format un număr.

– Colet livrat la York Cottage.

– Bine. Insistă să i se asigure intimitate, vrea să fie liberă zona. Ne ocupăm de aici. Raportezi mâine, la douăsprezece. Noapte bună, Warburton!

– Noapte bună, domnule!

*

După patruzeci și opt de ore binecuvântate, se aflau la intrarea holului de la York Cottage, iar Zoe era gata să plece spre Londra.

– Zoe, a fost minunat, a zis Art, sărutând-o tandru pe buze. A trecut prea repede. Când te întorci în Norfolk?

– Marți. Până atunci voi fi la Londra.

– Te sun, dar aș putea să trec și te văd înainte de ziua de marți. Mă întorc și eu în oraș mai târziu.

– Bine. Îți mulțumesc pentru un weekend foarte plăcut.

S-au apropiat de Jaguar împreună. Șoferul îi băgase deja geanta de voiaj înăuntru și i-a deschis portiera.

– Ai grijă!

Art i-a făcut semn cu mâna, iar șoferul a pornit motorul. Zoe l-a privit cum dispare

printre copaci, în vreme ce maşina trecea de porţile moşiei.

– Vă duc pe Welbeck Street. Corect, domnişoară Harrison?

– Da, mulţumesc.

Zoe se uita pe geam fără să vadă nimic. Ultimele patruzeci şi opt de ore o lăsaseră secătuită emoţional şi fizic. Intensitatea prezenţei lui Art pentru atât de mult timp o epuizase. A închis ochii şi a încercat să aţipească. Slavă Domnului că avea câteva zile să se refacă, *să gândească*. Art îi vorbise despre urzeli şi planuri pe care le făcuse, care să le permită să petreacă mai mult timp împreună, singuri. Voia să vorbească familiei sale despre dragostea lor şi apoi, poate, întregii ţări...

Zoe a oftat din rărunchi. Frumoase gânduri, dar cum putea exista un viitor pentru ei? Consecinţa întregii atenţii căreia Jamie ar fi nevoit să îi facă faţă ar fi catastrofică.

„Ce am stârnit?"

– Vă este prea cald, domnişoară Harrison? Să îmi spuneţi şi dau mai încet căldura.

– Nu, îmi este foarte bine, mulţumesc, a răspuns ea. Ai avut un weekend plăcut?

– Da, a fost destul de plăcut, vă mulţumesc. Dumneavoastră?

– Plăcut, da, a încuviinţat ea din cap în întunericul maşinii.

Şoferul a rămas tăcut tot restul călătoriei. I-a fost recunoscătoare pentru că simţise că nu avea chef de vorbe.

Au ajuns pe Welbeck Street la puţină vreme după ora trei. Şoferul i-a dus geanta la uşă, iar ea a descuiat.

– Mulţumesc. Cum te cheamă, apropo?

– Mă numesc Simon. Simon Warburton.

– Noapte bună, atunci, Simon, şi îţi mulţumesc.

– Noapte bună, domnişoară Harrison!

Simon s-a întors la maşină şi a văzut cum Zoe a închis uşa în spatele ei. A transmis prin radio că fusese dusă acasă cu bine şi s-a întors spre garaj, ca să predea Jaguarul şi să îşi ia propria maşină.

A spune că o minţise pe Zoe când îl întrebase dacă petrecuse un weekend plăcut era un eufemism. Când se întorsese din Norfolk în apartamentul lui vineri după-amiază, remarcase imediat scrisoarea din Noua Zeelandă. Citind-o, Simon şi-a dat seama că în adâncul sufletului nu se aşteptase ca Sarah să se mai întoarcă vreodată la el. Dar realitatea care l-a lovit când a citit că nu mai venea înapoi nu a fost mai puţin devastatoare. Întâlnise pe altcineva, explica ea. Îl iubea pe bărbatul acesta – şi iubea Noua Zeelandă – se logodise cu el şi rămânea acolo. Îi părea rău, desigur, se simţea vinovată... platitudinile obişnuite care păreau false inimii devastate a lui Simon.

Simon plânsese de puţiue ori in viaţă. Seara de vineri fusese una dintre ele. După ce o aşteptase atâta vreme, rezistând cu vigoare altor oferte, gustul amar pe care îl simţea la gândul că amânase să îi spună până în ajunul întoarcerii ei, îl măcina.

Singura persoană care ar fi vrut să îl consoleze – cea mai veche prietenă a lui – era plecată sau îi ignora apelurile. Şi, ca să pună capac la tot, fusese nevoit să îşi petreacă duminica făcând pe şoferul pentru o vedetă de cinema îndrăgostită, care se înapoia la Londra.

Ce dracului făcea ca un amărât de şofer, după toţi aceşti ani de antrenamente speciale? Când îl informaseră, săptămâna trecută, la Thames House, despre această „misiune specială", i se spusese că trebuia să „dea o mână de ajutor", pentru că Departamentul pentru Protecţia Familiei Regale ducea lipsă de personal, dar explicaţia nu ţinuse. Dacă ar fi avut grijă de unul dintre membrii familiei, ar fi fost diferit, dar să îl recruteze numai pentru a face pe şoferul amantei prinţului care era al treilea în linia de succesiune la tron părea ridicol. Iar protocolul de adresare faţă de membrii familiei regale părea nesfârşit, ca şi cum nu erau oameni, ca toţi ceilalţi, ci o specie complet diferită.

Simon a predat Jaguarul, simțind că singura bucurie din ultimele trei zile fusese să îl conducă, și s-a urcat în mașina lui. Spera că acum fusese „eliberat" din misiunea lui specială și se putea întoarce la slujba lui adevărată.

A condus spre nordul Londrei, dorindu-și cu însuflețire să nu ajungă acasă într-un apartament gol. Dintr-un impuls de moment, a făcut dreapta la intersecție și a trecut prin fața clădirii Joannei. Văzând lumina aprinsă, a parcat în față, a coborât și a sunat la ușă.

A văzut-o pe Joanua cum se uită pe fereastră și apoi deschide ușa.

– Bună, a zis ea.

Simțea că nu se bucură să îl vadă.

– Am venit la un moment uepotrivit?

– Un pic, da. Scriu un articol pentru mâine.

A rămas în cadrul ușii, în mod evident nedorind să îl invite înăuntru.

– Bine. Eram doar în trecere.

– Pari obosit, a zis Joanna, șovăind între a-l întreba de ce arată atât de nefericit și nevrând să il lase să intre.

– Sunt. Am avut un weekend plin.

– Și eu la fel. Totul este în regulă?

El a încuviințat din cap, fără să o privească în ochi.

– Da, totul este în regulă. Sună-mă și vino la cină într-o zi. Avem de recuperat.

– Da. Joanna l-a privit, știind că s-a întâmplat ceva grav și simțindu-se îngrozitor de vinovată pentru refuzul de a-l invita înăuntru. Așa voi face.

– La revedere, atunci.

Simon și-a îndesat mâinile în buzunare și a traversat aleea în sens invers.

Zoe se relaxa în cada plină cu apă fierbinte când a auzit soneria.

– La naiba!

A rămas nemișcată, sperând că vizitatorul ei va pleca. Nu putea fi Art; el era pe drum dinspre Sandringham, iar cu Jamie vorbise mai devreme, îl sunase la școală.

Soneria s-a auzit din nou. Cedând, a apucat un prosop şi a coborât scările, lăsând picături de apă în urma ei.

– Cine este? a întrebat ea prin uşă.

– Fratele tău cel drag, scumpo.

– Intră! Îmi iau halatul şi cobor imediat.

A deschis, apoi a zburat în sus pe scări şi după cinci minute s-a întors în camera de zi.

– Arăţi bine, Marcus. În plus, nu ţi-ai pus nimic de băut, deşi eşti aici de cinci minute.

– Dragostea unei femei bune, asta este.

– Înţeleg, cine este?

– Îţi spun imediat. Cum merg filmările? a întrebat el.

– Bine. Îmi place.

– Eşti de-a dreptul strălucitoare, Zoe.

– Chiar aşa?

– Dragostea unui bărbat bun, poate? a încercat Marcus.

– Ha! Doar mă ştii, m-am măritat cu arta mea şi cu copilul meu, i-a zâmbit Zoe inocent. Spune-mi, cine este această femeie care te-a pus pe cărarea cumpătării?

– Nu aş merge până într-acolo, dar da, cred că ar putea fi „aleasa". Ai vrea să faci cunoştinţă cu ea la cină mâine-seară, la bistroul de lângă casa mea? Eu plătesc. Aşa poţi să o vezi şi tu. Întotdeauna am avut încredere în părerea ta.

– Ai avut? i-a aruncat ea o privire încruntată. Nu prea cred, dar da, sigur că vreau să o cunosc.

Ţârâitul unui telefon mobil s-a auzit de undeva din cameră. Zoe s-a ridicat şi a început să îşi caute geanta. A găsit-o lângă uşă şi a scos din ea telefonul.

– Alo?

Marcus a văzut cum un zâmbet îi îndulceşte tot chipul.

– Da, aşa este, mulţumesc. Şi tu? Şi eu. Fratele meu este la mine, vorbim mai târziu? Bine, pa.

– Cine era? a întrebat Marcus, ridicând dintr-o sprânceană. Moş Crăciun?

– Un prieten.

– Mda, sigur. I-a studiat chipul, în timp ce încerca să își ascundă expresia visătoare pe care o avusese la telefon. Haide, Zoe, ai cunoscut pe cineva, așa este?

– Nu... da... ah, Doamne! Într-un fel.

– Cine este? Îl cunosc? Vrei să îl aduci la cina de mâine-seară?

– Aș vrea eu, a murmurat ea. Este un pic cam complicat.

– Este însurat, ei?

– Da, s-ar putea spune și așa. Uite, Marcus, nu pot spune mai multe. Ne vedem mâine-seară, pe la opt, dacă îți convine ora.

– Sigur. Marcus s-a ridicat. Numele ei este Joanna, a zis el în drum spre ușă. Să fii drăguță cu ea, da?

– Sigur că da, a zis ea dându-i un sărut. Noapte bună!

Marcus s-a întors acasă in seara aceea, după ce s-a oprit să cumpere niște produse de curățenie, hotărât fiind să se năpustească asupra ultimelor urme de mizerie din apartamentul lui de burlac și să îl pregătească pentru următoarea vizită a Joannei. Urcând scările fluierând, s-a oprit surprins când și-a dat seama că ușa lui era deschisă. Înainte să aibă timp că îl confrunte pe hoțul de ocazie, un bărbat îmbrăcat în salopetă de constructor a scos capul pe ușă.

– Sunteți chiriașul?

– Da. Cine dracului ești? Și cine ți-a permis să intri?

– Proprietarul – suntem amici. Am venit să verific pata de apă de pe perete.

– Care pată?

Nelămurit, Marcus a trecut pe lângă constructor și a intrat în apartament.

– Aci, dom'le, i-a indicat muncitorul o porțiune de perete deasupra arhitravei, acoperită cu tencuială proaspătă. Vecinii au raportat-o pe partea lor. Mă tem că-i în peretele din apartamentul dumneavoastră.

– Este duminică seară! Iar proprietarul nu mi-a spus că veniți.

– Scuze. Poate a uitat. Da', acu' s-a rezolvat totu'.

– Hmm, bine. Mersi, a zis el, privindu-l pe muncitorul care își strângea uneltele într-o cutie.

– Eu plec acu'.

– Bine. Mulțumesc.

– Noapte bună, dom'le!

Marcus l-a privit uimit pe omul care a trecut pe lângă el și a ieșit din apartament.

CAPITOLUL 18

Luni seară, îmbrăcată în bluza ei preferată, verde-închis, peste jeanşi, după ce tăiase în grabă câteva aţe care atârnau înainte de a ieşi din apartament, Joanna stătea neliniştită pe scaun, alături de Marcus, în bistroul slab luminat. Şi se simţea tot mai îngrijorată în legătură cu întâlnîrea cu Zoe Harrison.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jo, nu îţi face griji! Numai să nu o întrebi cine este tatăl lui Jamie. Este paranoică atunci când vine vorba despre asta şi când va auzi că eşti ziaristă, oricum nu se va simţi în largul ei.

Marcus a comandat o sticlă de vin şi şi-a aprins o ţigară.

– S-ar putea linişti când îi voi spune că nu mă interesează decât ce fel de begonii plantează în grădină, a replicat Joanna posacă. Serios, nu ştiu cât mai pot suporta situaţia de la muncă.

Marcus a îmbrăţişat-o pe după umeri.

– Te vei întoarce în linia întâi mai devreme decât îţi dai seama, mai ales dacă vei descoperi marele secret al lui Sir Jim.

– Mă îndoiesc. Oricum, editorul meu nu este dispus să îl publice.

– Ah, dar se găseşte mereu un ziar de scandal care să fie dispus, draga mea, a zis el sărutând-o. Uite-o pe Zoe.

Joanna a recunoscut-o pe femeia care se apropia de ei şi s-a simţit uşurată văzând că şi ea se îmbrăcase neprotocolar, cu o pereche de blugi şi un pulover din caşmir care se potrivea cu ochii ei. Părul blond îi era înfăşurat într-un conci şi nu purta nici o urmă de machiaj – era departe de vedeta strălucitoare pe care se aştepta să o vadă Joanna.

– Joanna, eu sunt Zoe Harrison, a zis ea zâmbind când Joanna s-a ridicat de la masă. Mă bucur să te cunosc.

Cele două femei au dat mâna. Joanna, întotdeauna conştientă de înălţimea ei neobişnuită, şi-a dat seama că o domina pe micuţa Zoe.

– Roşu sau alb, Zoe? a întrebat Marcus când chelnerul a desfăcut vinul.

– Orice beţi voi, a răspuns Zoe aşezându-se în faţa lor. Aşadar, unde l-ai cunoscut pe fratele meu?

– Păi... eu...

– Joanna lucrează la *Morning Mail*. Ea mi-a luat interviul despre fondul memorial. Apropo, când apare articolul, draga mea?

– Ah, curând, săptămâna viitoare, cred.

Joanna urmărea cu atenţie chipul lui Zoe. Un pâlpâit de nelinişte i-a traversat trăsăturile.

Marcus le-a întins câte un pahar de vin alb.

– Noroc! Beau în onoarea faptului că le am numai pentru mine pe cele mai frumoase femei din Londra.

– Ce linguşitor eşti, frate dragă! Zoe a ridicat o sprânceană înspre Joanna, apoi a luat o înghiţitură din vin. Despre ce scrii, Joanna?

– Sunt la secţia Casa şi grădina în prezent.

A remarcat uşurarea lui Zoe la auzul răspunsului ei.

– Dar nu pentru mult timp, a întrerupt-o Marcus. Sper că fata acesta va avea destul de mult succes ca să imi asigure o bătrâneţe confortabilă.

– N-are de ales, a spus Zoe cu un glas tărăgănat. Că doar tu nu ai de gând să candidezi la postul de guvernator al Băncii Angliei, aşa-i, Marcus?

– Nu o asculta pe sora mea, i-a zis el Joannei, aruncând o privire alertată spre Zoe. Ne petrecem mai tot timpul împungându-ne.

– Aşa e, a zis Zoe. Dar este mai bine să îl vezi pe Marcus aşa cum este cu adevărat, Joanna. Nu vrem şocuri sau surprize neplăcute mai târziu, nu?

– Nu, surioară dragă, nu vrem. Şi acum ce ar fi să taci şi să alegem ceva de mâncare?

Joanna a văzut că Zoe i-a aruncat un zâmbet satisfăcut peste masă şi şi-a dat seama că îi plăcea să îl tachineze pe fratele ei. I-a zâmbit şi ea.

După ce chelnerul le-a luat comanda, Marcus s-a scuzat şi a dat o fugă până la magazinul de alături, ca să cumpere un pachet de ţigări.

– Am auzit că filmezi *Tess*, în Norfolk? a zis Joanna.

– Da.

– Îţi place?

– Foarte mult. Este un rol minunat. Chipul lui Zoe se luminase. Sper să mă ridic la înălţimea lui.

– Eu sunt convinsă că o vei face. Este minunat să văd o actriţă britanică jucând acest rol, a zis Joanna. Întotdeauna mi-au plăcut cărţile lui Hardy, mai ales *Departe de lumea dezlănţuită*. Am studiat-o la şcoală şi ne puneau să vedem filmul de fiecare dată când ploua prea tare şi nu puteam face orele de sport. Nu se spune că orice bărbat este fie un Gabriel Oak, fie un căpitan Trey? Îmi doream cu disperare să fiu Julie Christie şi să îl sărut pe Terence Stamp îmbrăcat în uniformă de soldat!

– Şi eu la fel! a chicotit Zoe. Un bărbat în uniformă are un farmec aparte, nu crezi?

– Poate că de vină sunt nasturii aceia lucioşi.

– Pe mine perciunii m-au cucerit, a zis Zoe rânjind. Doamne, mă gândesc la unii dintre bărbaţii pe care îi plăceam şi mă cutremur. Simon Le Bon este altul la care visam noaptea.

– Măcar el arăta bine. Nu, al meu era mult mai puţin arătos.

– Cine? a întrebat Zoe. Nu te opri.

– Boy George, de la Culture Club. Joanna a roşit şi şi-a lăsat privirile în jos. Dar este...

– Ştiu!

Când Marcus s-a întors cu ţigările, cele două femei chicoteau de mama focului.

– Sora mea îţi povesteşte vreo istorie jenantă de când eram mic?

– De ce presupun bărbaţii că vorbim mereu despre ei? a replicat Zoe.

– Pentru că au un simţ nemăsurat al propriei importanţe.

– Nu-i aşa?

Ambele femei şi-au dat ochii peste cap şi au râs.

– Puteţi să vă abţineţi amândouă cât mâncăm aperitivele? a zis Marcus îmbufnat, când chelnerul s-a întors la masa lor.

După două sticle de vin, Marcus se simţea exclus. Deşi îi făcea plăcere să le vadă pe Zoe şi pe Joanna înţelegându-se atât de bine, se simţea ca un intrus la petrecerea fetelor, în timp ce ele îşi împărtăşeau poveşti din trecutul lor de adolescente, care lui însă nu i se păreau deloc amuzante. În plus, discuţia nu se îndrepta spre lucrurile pe care dorea să le afle. Zoe povestea cu mare elan un renghi pe care îl jucase la internat unui profesor detestat, ceva cu un prezervativ umplut cu apă.

– Mulţumesc, Marcus, a zis Joanna când el i-a mai turnat vin în pahar.

– Cu plăcere, madam. Scopul meu este să fiu de folos, a mormăit el.

– Marcus, nu mai fi posac! Zoe s-a lovit cu un deget peste nas şi s-a aplecat peste masă, în direcţia Joannei. Un sfat de la cineva care îl cunoaşte: dacă buzele îi sunt ţuguiate şi începe să încrucişeze puţin ochii, înseamnă că este într-o pasă proastă.

Joanna i-a făcut cu ochiul.

– Am recepţionat mesajul şi l-am înţeles.

– Aşadar, frate drag, cum merge cu fondul memorial? l-a întrebat Zoe.

– Să ştii că muncesc din greu. În momentul acesta aranjez ceremonia de lansare în foaierul Teatrului Naţional, care va fi peste vreo două săptămâni şi reunesc o comisie pentru audiţii. M-am gândit să fie alcătuită din directorul unei şcoli de teatru, un regizor, un actor cunoscut şi o actriţă. Mă gândeam că poate ai vrea să fii tu acea actriţă, Zo, având în vedere că este vorba de fondul lui Sir Jim.

– Sigur, mi-ar face plăcere. O mulţime de bărbaţi superbi, de optsprezece ani, cu care va trebui să iau masa, ca să mă asigur că sunt potriviţi...

– Pot să mă întâlnesc eu cu cei pe care nu îi vrei?

– Joanna! a exclamat Marcus.

– Un fel de Miss World, în variantă masculină, a adăugat Zoe.

– Ar trebui să se prezinte la probe în costum de baie, a hohotit Joanna.

– Recitând un monolog dîn *Henric al V-lea*...

Marcus a clătînat din cap, disperat de râsetele isterice ale celor două femei.

– Îmi pare rău, Marcus, a zis Zoe ştergându-şi lacrimile cu şervetul. Serios vorbind, aş fi onorată să fac parte din comisie. Ah, că tot veni vorba despre actori, am avut o discuţie fascinantă cu William Fielding, care joacă rolul tatălui meu în *Tess*. Se pare că îl cunoştea pe James pe vremuri.

– Serios? a răspuns Marcus aparent indiferent, dar ciulind urechile.

– Da, a zis Zoe luând o înghiţitură mare de vin. Mi-a turnat o poveste incredibilă despre faptul că James nu s-ar fi numit „James" pe vremea când l-a cunoscut. Se pare că ar fi fost irlandez din Cork şi se numea Michael... O'Connell cred că era numele de familie. Juca într-un spectacol de varietăţi la Hackney Empire şi deodată a dispărut cu totul. A, William mi-a zis ceva şi despre nişte scrisori, un fel de afacere amoroasă pe care o avea cu o femeie.

Joanna o asculta uluită. Iată confirmarea teoriei sale că cei doi bărbaţi erau una şi aceeaşi persoană. Simţea că o trec fiori pe şira spinării.

– De unde putea el să ştie despre scrisori? a întrebat Marcus, cât a putut de calm.

– Pentru că era mesagerul lui Michael O'Connell. Trebuia să stea în faţă la Swan şi Edgar, unde se întâlnea cu o femeie pe nume Rose, a zis Zoe, dând ochii peste cap. Îţi zic,

William este un scump, dar mie toată povestea mi se pare incredibilă.

Joanna simţea cum inima îi loveşte cu putere în piept, dar a rămas tăcută, rugându-se ca Marcus să pună întrebările potrivite.

– Ar putea fi adevărat, Zo.

– Poate, parţial. Este clar că William îl cunoştea cu mulţi ani în urmă, dar cred că trecerea timpului i-a întunecat memoria şi poate că îl confundă pe James cu altcineva. Deşi recunosc că părea foarte sigur în privinţa detaliilor.

– Bunicul vostru nu ţi-a povestit niciodată ceva de genul acesta? a zis Joanna, neputând să se oprească.

– Niciodată, a clătinat din cap Zoe. Şi, ca să fiu sinceră, dacă era o poveste de spus, James mi-ar fi dezvăluit-o înainte să moară. Am ţinut puţine secrete unul faţă de celălalt. Este adevărat, spre sfârşit, când morfina îi zăpăcea mintea, tot murmura ceva despre Irlanda, despre o casă într-un loc... Zoe încerca să îşi amintească. Nu îmi amintesc exact numele, dar cred că era un loc care începea cu „R".

– Am citit câteva dintre biografiile bunicului tău. Mă surprinde că acolo nu se menţionează nimic despre asta, a remarcat Joanna.

– Ştiu. De asta îmi este greu să cred. William spunea că James i-a zis în cele din urmă că este mai bine să meargă pe drumuri separate şi să întrerupă orice legătură.

– Uau! Cu siguranţă merită investigată povestea, a zis Marcus.

– Ah, da, o voi face când voi avea timp. Oricum, lucrurile păstrate în podul din Haycroft House trebuie sortate. Când voi termina de filmat, mă duc acolo şi am de gând să petrec un weekend întreg, să văd peste ce voi da.

– Asta dacă nu cumva vrei să o fac eu, Zo.

– Marcus – a ridicat Zoe o sprânceană uitându-se la el –, nu te văd deloc căutând printre cutii pline cu scrisori prăfuite şi tăieturi din ziare. Te-ai sătura după prima cutie şi ai pune restul cutiilor pe foc.

– Ai dreptate, a zis Joanna dându-şi ochii peste cap. S-a dus la cârciumă şi m-a lăsat singură. Dar aş zice că este nevoie de mai mult de o săptămână ca să iei totul la mână. Eu abia am reuşit să mă uit prin două cutii.

– Aţi căutat prin lucrurile lui James? Ce speraţi să găsiţi, mai exact? a întrebat Zoe încruntându-se îngrijorată.

– Numai câteva fotografii cu Sir James când era tânăr, ca să însoţească articolul despre fondul memorial, a răspuns Joanna în grabă, dându-şi seama în clipa aceea că Zoe nu îşi dăduse permisiunea pentru recenta căutare de comori.

– Ascultaţi, fetelor, mi-a venit o idee zilele trecute, a intervenit grăbit Marcus, dorind ca discuţia să se mute către alte subiecte.

– Ce? a întrebat Zoe, circumspectă.

– Vezi, sincer să fiu, este ideea Joannei, s-a corectat Marcus. Când ne-am dus acolo, în urmă cu câteva săptămâni, Joannei i-a venit ideea că am putea scoate la licitaţie unele din lucrurile din pod, ca să adunăm fonduri pentru bursa memorială, sau să le predăm Muzeului Teatrului. Dar asta înseamnă că totul trebuie luat la mână şi catalogat.

Zoe şovăia.

– Nu sunt sigură că vreau să renunţ la ele.

– Putrezesc în pod, Zoe, iar dacă nu faci ceva în privinţa lor în curând, nu va mai rămâne nimic.

– O să mă gândesc. Şi aţi descoperit ceva important în timp ce căutaţi prîn cutii?

– Din păcate, nu. Cel mult am reuşit să dezvăluim secretele iazurilor din Dorset, a murmurat Joanna.

– Aşadar, actorul despre care vorbeai era William Fielding? a mai întrebat o dată Marcus.

– Iar femeia cu care se întâlnea se numea sigur Rose? a adăugat Joanna repede.

– Da şi da. Zoe s-a uitat la ceas. Îmi pare rău că sparg petrecerea, dragilor, dar trebuie să îmi fac somnul de frumuseţe. Mâine mă întorc în

Norfolk, a zis ea, ridicându-se. Mâncarea a fost fabuloasă, compania, şi mai şi.

– Ai chef să vii mâine cu mine la Teatrul Naţional? a întrebat-o Marcus. La două şi jumătate mă întâlnesc cu organizatorii, pentru a discuta detaliile lansării.

– Mi-ar plăcea, dar la ora aceea voi fi la filmări în Norfolk. Scuze, Marcus, a răspuns Joanna, după care s-a întors spre Joanna. Noi două trebuie să dăm o raită prin magazine împreună. Vreau să te duc la buticul despre care ţi-am spus.

– Mi-ar plăcea foarte mult, mulţumesc.

– Grozav! Zoe şi-a luat jacheta de pe scaun şi s-a îmbrăcat. Ce zici de sâmbăta viitoare? Ah, numai că Jamie va fi acasă, are un weekend liber de la şcoală. Ştii ce, ce ar fi să vii împreună cu Marcus la mine acasă sâmbătă dimineaţă? Marcus poate sta cu Jamie, în timp ce noi nouă mergem în oraş.

– Ia stai puţin.... Eu nu...

– Îmi eşti dator, Marcus, a zis Zoe, dându-i o sărutare pe obraz. Noapte bună, Joanna!

Le-a făcut semne de rămas-bun şi a ieşit din bistro.

– Ei, se pare că ai marcat un punct cu sora mea. Rareori am văzut-o atât de relaxată, a zis Marcus, luând-o de mână pe Joanna. Haide, să mergem la mine. Bem un coniac şi discutăm despre ce a spus Zoe.

Au ieşit din bistro şi au mers cinci minute pe jos, până la apartamentul lui Marcus. A aprins o lumânare elegantă pe care dăduse o grămadă de bani şi a îndemnat-o pe Joanna să se aşeze pe canapea. Ea se simţea ca lovită de explozie după cele aflate de la Zoe şi l-a lăsat pe Marcus să îi toarne un coniac înainte de a se aşeza lângă ea.

– Aşadar, se pare că ai avut dreptate, iar Michael O'Connell şi Sir Jim sunt, într-adevăr, una şi aceeaşi persoană, a meditat Marcus.

– Da.

– William Fielding l-a cunoscut pe James în trecut sub un alt nume, având o altă viaţă şi

până la moartea lui nu a scos nici o vorbă. Asta da, loialitate!

– Poate a fost vorba de frică, a comentat Joanna. Dacă ducea scrisori pentru James, iar scrisorile acelea conţineau informaţii delicate, era cu siguranţă imperativ să îţi ţină gura. Se prea poate să fi fost plătit să tacă din gură. Sau poate şantajat.

Joanna a căscat.

– Doamne, Marcus, am obosit să tot încerc să înţeleg ce înseamnă toate astea.

– Atunci, să lăsăm totul şi ne mai gândim mâine-dimineaţă. Mergem la culcare?

– Da.

A sărutat-o, apoi a ridicat-o în braţe şi a îmbrăţişat-o.

– Mulţumesc pentru cină, a zis ea. Zoe mi s-a părut minunată, apropo.

– Mmm. Nu ne-am străduit *prea* tare pentru motivele noastre egoiste, nu? Ar fi foarte convenabil pentru investigaţia ta să te împrieteneşti cu Zoe.

– Cum îndrăzneşti! Furioasă, Joanna s-a desprins din îmbrăţişarea lui. Iisuse! Fac un efort să mă împrietenesc cu sora ta, de dragul *tău*, descopăr că o plac cu adevărat, iar tu mă acuzi de asta! Doamne! Nu mă cunoşti deloc, nu-i aşa?

– Linişteşte-te, Jo. Era surprins de furia ei subită. Glumeam. A fost grozav să văd că vă înţelegeţi. Lui Zoe i-ar prinde bine o prietenă. Nu se deschide niciodată faţă de nimeni.

– Sper că vorbeşti serios.

– Să ştii că da. Şi, să fim serioşi, doar nu a trebuit să o torturezi ca să spună tot ce ştie. A făcut-o din proprie iniţiativă.

– Da.

Joanna s-a îndreptat spre hol. Marcus a urmat-o.

– Unde te duci?

– Acasă. Sunt prea supărată ca să rămân la tine.

– Joanna, te rog, nu pleca. Ţi-am cerut iertare. Nu...

Ea a deschis uşa şi a oftat.

– Uite, cred că o luăm prea repede, Marcus. Am nevoie de spațiu ca să răsuflu. Îți mulțumesc pentru cină. Noapte bună!

Marcus a închis ușa în urma ei, trist, meditând la complexitățile minții feminine, apoi a început să plănuiască cum să îl tragă de limbă pe William Fielding fără să trezească bănuielile surorii sale.

CAPITOLUL 19

William Fielding se odihnea lângă foc, în fotoliul lui preferat. Îl dureau oasele şi se simţea obosit. Ştia că zilele lui de actorie erau numărate, că nu mai era mult până ce va trebui să renunţe şi să se lase pe mâna vreunui azil oribil, pentru cei bătrâni şi derutaţi. Iar după ce nu va mai munci, se îndoia că va mai rezista mult timp.

Discuţiile cu Zoe fuseseră una dintre plăcerile filmărilor la *Tess*. Îl făcuseră să se întoarcă în trecut, în pofida voinţei sale.

William şi-a coborât privirea spre inelul de aur cu sigiliu, pe care îl strângea în mâna lui noduroasă. Chiar şi acum, i se întorcea stomacul pe dos când se gândea la ziua aceea. După toată bunătatea pe care i-o arătase Michael, se coborâse să fure de la el. Numai o dată, când el şi mama lui erau disperaţi. Ea îi spusese că o boală de stomac nu o lăsa să lucreze. Dar privind retrospectiv, William suspecta o întâlnire tainică cu un măcelar de pe o stradă periferică şi nişte andrele menite să-l îndepărteze un omuleţ nedorit.

Şi se întâmplase ca Michael O'Connell să îl trimită chiar atunci să îi aducă haine din apartamentul lui. William intrase cu cheia lui, iar acolo, pe chiuvetă, văzuse inelul. Îl dusese direct la amanet şi obţinuse destui bani cât să iasă din penurie şi să aibă ce mânca el şi mama lui mai bine de trei luni. Din nefericire, ea murise de septicemie după câteva săptămâni. Ciudat este că Michael nu îl întrebase niciodată de inelul dispărut, deşi era în mod evident suspectul principal. După câteva luni, timp în care făcuse economii la sânge, William se dusese la amanet şi îl răscumpărase. Dar până la momentul acela, Michael dispăruse din nou.

Hotărâse să îi dea inelul lui Zoe când o va revedea în Norfolk. Știa că îl considera un moșneag și un flecar, și cine o putea învinovăți? Dar simțea că ar fi corect ca inelul să ajungă la ea. Întins în pat în noaptea aceea, cu inelul pe deget, ca să nu îl uite de dimineață, William se întreba dacă să îi dezvăluie și secretul pe care îl păstrase timp de șaptezeci de ani. Luase de bune avertismentele lui James Harrison, pentru că în cele din urmă descoperise cine era cu adevărat „Rose"...

– Salut, Simon, ai avut o săptămână bună? l-a întrebat Ian, lovindu-l cu mâna pe spate.

Pentru că nu avea altceva de făcut, Simon se dusese cu băieții la cârciumă, în apropiere de Thames House.

– Ca să fiu sincer, nu prea. M-a părăsit iubita și lucrez încă la palat, pe post de șofer de lux, a răspuns el.

– Toată compasiunea mea pentru povestea cu femeia, dar tu știi că nu este bine să pui la îndoială deciziile celor de mai sus. Ceva de băut?

– Bine, primesc. Iau o halbă.

– Tu ar trebui să îmi cumperi mie de băut, de fapt. Este ziua mea. Am făcut patruzeci de ani astăzi și am de gând să mă îmbăt, a zis Ian, încercând și nereușind să îi atragă atenția barmanului.

După cum arăta Ian, Simon bănuia că își atinsese deja obiectivul. Pielea îi era cenușie și transpira, ochii îi erau injectați și nu și-i putea focaliza.

– Prin urmare, ești în căutarea unei alte drăguțe?

Ian s-a așezat pe scaunul din fața lui.

– Cred că o să las lucrurile să se așeze înainte de a intra din nou în cușca cu lei. Simon a luat o gură de bere. Oricum, o să îmi treacă supărarea, sunt sigur.

– Așa te vreau, a râgâit Ian. Sper că ți-ai învățat lecția. A fluturat un deget înspre Simon. Mottoul meu este: decât sub papucul nevestei, mai bine cu piciorul pe gâtul ei.

– Nu este stilul meu, îmi pare rău, Ian.

– Vorbind despre afemeiaţi, am întâlnit unul serile trecute. Ăsta ne-ar putea învăţa câte ceva. Ce bou! Fată după fată îi cade la picioare.

– Sună a gelozie.

– Eu, gelos pe Marcus Harrison? Iisuse, nu! Nu a muncit o zi din viaţa lui. Asta i-am spus şi lui Jenkins când m-a pus să recrutez ajutorul lui Harrison într-o investigaţie, oferă-i câteva bancnote şi este al tău. Desigur, am avut dreptate. L-am plătit pe nemernic să o spioneze pe iubita lui. Iar după cum pare din discuţia de aseară cu ea, nici nu şi-a dat seama că i-au fost plantate microfoane în apartament.

– Ian, vorbeşti prea mult, i-a zis Simon aruncându-i o privire încărcată de avertismente.

– Toate persoanele din cârciuma asta sunt de la noi şi doar nu dezvălui secrete de stat, nu? Nu mai fi atât de pedant şi mai bine cinsteşte-ţi colegul cu o halbă de bere.

Simon s-a îndreptat spre bar, gândindu-se că nu era prima dată când îl vedea pe Ian în halul acesta. Indiferent dacă era ziua lui de naştere sau nu, Ian bea prea mult în ultimele luni. Se îndoia că va mai dura mult timp până ce va primi un avertisment. Ţi se spunea de mii de ori în timpul perioadei de pregătire. O singură indiscreţie – un comentariu la momentul nepotrivit – putea duce la dezastru.

Simon a plătit pentru cele două beri şi s-a dus înapoi la masă.

– La mulţi ani, amice!

– Mersi. Vrei să vii cu noi? Mergem să mâncăm o porţie de curry, apoi la un club din Soho, unde Jack zice că vin multe adolescente pieptoase. S-ar putea să fie exact tratamentul de care ai nevoie, Si.

– Cred că zic pas, dar mulţumesc, oricum.

– Uite, îmi pare rău că sunt în halul ăsta, dar am avut o treabă mizerabilă de aranjat în dimineaţa asta. Ian şi-a trecut o mână prin păr. Sărmanul moşuleţ! S-a pişat pe el, atât de speriat a fost. Iisuse, nu ne plătesc destul pentru rahaturile astea.

– Ian, nu vreau să aud.

– Nu, sigur că nu vrei. Doar că... fir-ar să fie, Si, fac munca asta de aproape douăzeci de ani. Aşteaptă tu şi ai să vezi; eşti nou deocamdată, dar te ajunge şi te ţine stresul. Să nu poţi împărtăşi familiei sau prietenilor detalii despre viaţa ta de zi cu zi...

– Sigur, şi pe mine mă deranjează uneori, dar fac faţă situaţiei. De ce nu te duci să vorbeşti cu cineva? Poate ai nevoie de o pauză, de o vacanţă.

– Ştii la fel de bine ca mine că dacă arăţi vreo fisură, eşti pa-pa! Te trezeşti în spatele unui birou, la consiliul local, unde ai grijă de hârţoage. Nu, a zis Ian golindu-şi halba. Nu voi păţi nimic. Am alte planuri – ceva ce se va materializa în curând. Totul ţine de oamenii pe care îi cunoşti, nu-i aşa? s-a bătut Ian peste nas, cu un semn conspirativ. Halal mod de a-ţi petrece ziua de naştere!

Simon l-a bătut pe umăr pe Ian când s-a ridicat de la masă.

– Nu lăsa toate astea să te afecteze. Să ai o seară frumoasă!

– Da, sigur.

Ian s-a sforţat să zâmbească şi i-a făcut semn cu mâna lui Simon, care a plecat.

Telefonul a sunat la ora şapte în dimineaţa următoare, în timp ce Zoe îşi pregătea bagajele pentru drumul spre Norfolk.

– Zoe? Mike la telefon.

– Bună, Mike. Zoe a zâmbit auzind tonul grav din glasul regizorului. Cum merge treaba în Norfolk?

– Nu prea bine, mă tem. Ieri-dimineaţă William Fielding a fost atacat de un grup de bătăuşi violenţi în timp ce se afla acasă. Este în stare critică, iar doctorii nu ştiu dacă va scăpa cu viaţă.

– Vai, Doamne, nu! Îngrozitor!

– Ştiu. Te întrebi ce se va alege de lumea asta. Se pare că au pătruns în casa lui din Londra, au furat Dumnezeu-ştie-ce obiecte de valoare avea şi l-au lăsat mai mult mort.

– Doamne! Zoe şi-a înăbuşit un suspin. Sărmanul de el!

– Şi – îmi pare rău, dar trebuie să fiu pragmatic – după cum îţi imaginezi, ne-a dat peste cap programul de filmare de săptămâna asta. După cum se pare, chiar dacă scapă cu viaţă, nu va fi în stare să continue filmul. Verificăm scenele filmate până acum ca să vedem ce avem şi ce ne lipseşte. Cu ceva editare atentă, presupunem că vom ieşi la liman. Oricum, până reuşim să descâlcim încurcătura asta, filmarea este întreruptă. Aşa că nu este nevoie să vii în Norfolk astăzi.

– Desigur, a zis Zoe, muşcându-şi buza. Ascultă, Mike, se întâmplă să ştii la care spital este internat William? Dacă tot voi rămâne la Londra în următoarele zile, aş vrea să îl vizitez.

– Ce drăguţ din partea ta, Zoe! Este la spitalul St. Thomas. Nu ştiu dacă îl vei găsi *compos mentis*. Dacă este, transmite-i dragostea noastră, a tuturor celor din echipă.

– Sigur că da. Bine, Mike, mulţumesc că m-ai sunat.

Zoe a lăsat jos telefonul, dojenindu-se că făcuse comentarii jignitoare la adresa lui de William de faţă cu Joanna şi Marcus luni seară. Neputând să se ocupe de nimic acasă şi surprinsă de tulburarea pe care i-o provocase acest atac, Zoe a pornit după prânz spre spitalul St. Thomas.

Înarmată cu un buchet de flori lipsit de imaginaţie, struguri şi suc de fructe, Zoe a fost îndreptată spre Secţia de terapie intensivă.

– Am venit în vizită la William Fielding, a informat-o ea pe o asistentă voinică.

– Este într-o stare prea gravă ca să primească vizitatori, dacă nu fac parte din familie. Dumneavoastră faceţi parte din familie?

– Ăăă, da, sunt fiica lui, de fapt. „Pe peliculă, cel puţin", şi-a zis Zoe în gând.

Asistenta a dus-o pe Zoe într-o încăpere dintr-un colţ al secţiei şi acolo se afla William, cu capul înfăşurat în bandaje şi faţa acoperită de sinistre vânătăi albastre şi purpurii. Era

conectat la diverse aparate care scoteau sunete intermitente.

În ochii lui Zoe au izvorât lacrimi.

– În ce stare este?

– Foarte rea, mă tem. Își pierde cunoștința și apoi și-o recapătă, a zis asistenta. Acum, că ați venit, îl chem pe doctor ca să puteți discuta despre starea lui și să îi dați niște informații. Nu știam că are copii. Vă las cu el câteva minute.

Zoe a dat din cap în tăcere, iar apoi, după plecarea asistentei, s-a așezat pe scaun și a prins mâna lui William între mâinile ei.

– William, mă auzi? Sunt Zoe, Zoe Harrison.

Nu a primit nici un răspuns. Ochii lui William au rămas închiși, iar mâna lui moale între mâinile ei. Zoe i-a mângâiat delicat dosul palmei.

– Toți cei din echipă și din distribuție îți transmit dragostea lor. Speră să te întorci in scurtă vreme, i-a șoptit ea. Vai, William, ce lucru îngrozitor! Îmi pare rău, foarte rău.

Scenariul îi amintea atât de mult de zilele în care stătea lângă patul lui James și îl privea cum se duce, încât au început să îi curgă lacrimile pe obraji.

– Îmi pare atât de rău că nu am apucat să vorbim mai mult despre timpurile când l-ai cunoscut pe bunicul meu. A fost fascinant, de-a dreptul. Unele dintre lucrurile pe care mi le-ai spus... ei bine, probabil că avea mare încredere în tine.

Zoe a simțit că zvâcnește unul din degetele lui William în palma ei, iar pleoapele i-au tremurat.

– William, mă auzi?

Unul din degetele lui se zbătea atât de tare, că a fost nevoită să dea drumul mâinii sale. Arătătorul zăcea pe cearșaf, încins într-un inel mare, cu sigiliu, și zbătându-se violent.

– Ce este? Te rănește inelul? Zoe a remarcat că nu părea să aibă degetele umflate. Vrei să îl scot?

Degetul s-a mișcat din nou.

– Bine. Zoe s-a chinuit să scoată inelul, care stătea mult prea fix pe deget. Îl pun în dulapul tău, ca să ți-l păstreze.

Apoi a văzut că dădea din cap încet, dintr-o parte în cealaltă.

– Nu?

Degetul lui arătător arăta spre ea.

– Vrei să am eu grijă de el?

A reușit cu greu să îi facă un semn cu degetul mare în sus.

– Bine, așa voi face. Zoe a ascuns inelul în buzunar. William, știi cine ți-a făcut asta?

El a încuviințat, încet, dar clar.

– Poți să îmi spui?

O altă încuviințare din cap.

Zoe și-a lipit urechea de buzele lui în timp ce el se chinuia să rostească un cuvânt.

La prima încercare nu s-a auzit decât o șoaptă răgușită, imposibil de înțeles.

– William, poți să mai încerci o dată? l-a îndemnat ea.

– Întreab-o pe... Rose.

– Ai spus „Rose", nu-i așa?

El a strâns-o de mână, apoi a vorbit din nou.

– Doamna de...

– Doamna de unde? a insistat Zoe, auzind cum respirația lui William devine tot mai hârșâită.

– Oare...

– Ce spui, William? Sunt aici.

– ... Oare...

– Ce vrei să spui?

William a suspinat, rămas fără putere, apoi ochii i s-au închis și a adormit. Zoe a rămas pe loc un timp, mângâindu-l pe mână, sperând să se trezească, dar el nu a făcut-o. În cele din urmă, Zoe s-a ridicat și a ieșit din salon, trecând grăbită pe lângă biroul infirmierelor, înainte să o oprească cineva și să îi ceară informații despre William, pe care nu le putea da.

S-a oprit în fața spitalului, privind cu ochi goi traficul. Hotărând că nu voia să se ducă acasă, l-a sunat pe Marcus.

– Bună, ești încă la Național?

– Da. Abia am terminat întâlnirea, a răspuns Marcus. Nu te simți bine? Ai o voce ciudată.

– Pot să vin spre tine? Vai, Marcus, este îngrozitor. Sunt la St. Thomas...

– Iisuse, ai pățit ceva?

– Nu, nu îți face griji. Este vorba de un prieten...

– Ce ar fi să vii la Royal Festival Hall? Este mai aproape de tine, i-a sugerat el. Ne vedem în cafeneaua de acolo în zece minute.

Zoe a traversat șoseaua și apoi a mers de-a lungul malului sudic, simțind vântul rece care îi pișca obrazul uscându-i ultimele lacrimi. Marcus aștepta în fața clădirii, cu chipul plin de îngrijorare, iar ea s-a lăsat îmbrățișată strâns și apoi condusă înăuntru.

S-au așezat la o masă din cafenea și au comandat două căni aburinde de ceai.

– Spune, ce s-a întâmplat? a întrebat Marcus.

– Îți amintești că ți-am spus despre actorul acela, William Fielding?

– Da?

– Ieri a fost atacat brutal. Am fost să îl vizitez la spital și nu are șanse să supraviețuiască până mâine. Zoe s-a lăsat grămadă în scaun, iar în ochi i-au izvorât lacrimi. M-a mâhnit foarte tare povestea asta.

„Nici pe departe la fel de mult ca pe mine", și-a zis Marcus cu o grimasă. S-a întins peste masă și a prins-o de mână.

– Haide, scumpo, doar nu făcea parte din familie, nu?

– Știu, dar este un bătrânel atât de scump.

– A putut să vorbească?

– Nu prea. Când l-am întrebat dacă știe cine i-a făcut asta, a șoptit ceva despre Rose, o doamnă de undeva. Zoe și-a suflat nasul. Cred că bătea câmpii. Iar eu, care ți-am povestit despre el chiar aseară!

„Chiar aseară... Să fie o coincidență? Dar de unde să fi știut? Dacă nu cumva..." Marcus a înghițit în gol, simțind cum îi îngheață sângele.

– Ai notat pe hârtie ce ți-a spus?

– Nu. Ar fi trebuit?

– Da. I-ar putea ajuta pe polițiști în anchetă. S-a căutat prin buzunare și a găsit un pix și un bon fiscal vechi. Scrie exact ce ți-a zis.

– Să o duc la poliție? a întrebat ea, când a terminat de scris.

– Știi ce, văd că ești foarte supărată, o duc eu.

– Bine, Marcus. Îți mulțumesc.

Zoe a dat din cap cu recunoștință și i-a întins hârtia. Telefonul ei mobil a început să sune, făcându-i pe amândoi să tresară.

– Alo? Da, Michelle, m-a sunat Mike azi-dimineață. Știu, ai dreptate. M-am dus să îl vizitez la spital și...

După ce Zoe a terminat de vorbit, a lăsat telefonul pe masă și apoi și-a golit cana de ceai.

– Marcus, îți mulțumesc că m-ai ascultat. Trebuie să plec.

– Nu ai pentru ce, surioară. Sună-mă oricând, a zis el când Zoe s-a aplecat să îl sărute.

Apoi s-a lăsat pe spate pe scaun, privind la vapoarele pline cu turiști și la barjele care pufăiau pe apele argintii ale Tamisei.

I-a trecut prin cap că probabil îi fuseseră plantate microfoane în apartament. Constructorul acela care apăruse pe neașteptate... Când îl sunase pe proprietar, acesta spusese că habar nu are despre ce este vorba... Dacă era așa, înseamnă că l-au auzit vorbind cu Joanna despre William Fielding.

Dacă il plăteau să afle tot ce putea afla, atunci cu siguranță voiau să se asigure că sunt primii care să afle ce știe. Era singurul mod în care puteau să fi aflat alții despre William Fielding și legătura lui cu James Harrison atât de repede.

Țârâitul unui telefon mobil l-a trezit din gândurile sale. Uimit, pentru că nu era soneria telefonului său, și-a dat seama că mobilul lui Zoe rămăsese pe masă. L-a ridicat și a răspuns.

– Zoe? Eu sunt.

Vocea i se părea cunoscută.

– Ăăă, Zoe nu este aici. Vreți să îi transmit ceva?

Apelul s-a întrerupt, dar nu înainte ca Marcus să fi recunoscut vocea de la premiera filmului lui Zoe...

ROCADA

O mutare defensivă a turei pentru a apăra regele. Este singura dată când pot fi mutate două piese simultan.

CAPITOLUL 20

– Intră, Simpson, şi ia loc.

Ian îşi simţea capul pulsând. Spera că nu va vomita peste biroul scump al şefului său, îmbrăcat în piele.

– Poţi să îmi explici de ce nu a fost dusă până la capăt sarcina pe care ai primit-o?

– Poftim?

Jenkins s-a aplecat în faţă.

– Moşulică este încă în viaţă. Probabil va muri în scurt timp, dar Zoe Harrison a reuşit deja să ajungă la spital şi să îl vadă. Dumnezeu ştie ce i-o fi spus. La dracu', Simpson! Ai făcut-o de oaie de data asta.

– Vă rog să mă iertaţi, domnule. I-am verificat pulsul şi eram sigur că a murit.

Jenkins a bătut darabana cu degetele pe birou.

– Te avertizez, încă o greşeală ca asta şi eşti pe făraş. Mă înţelegi?

– Da, domnule.

Ian simţea că i se învârte capul, confuz. I s-a părut că este pe cale să leşine.

– Trimite-l pe Warburton. Şi adună-te, omule, mă auzi?

– Da, domnule. Vă cer iertare.

Ian s-a ridicat şi s-a indreptat spre uşă, cu multă atenţie.

– Eşti bine, amice? Pari de-a dreptul verde! a zis Simon, care aştepta pe un scaun, dincolo de uşă.

– Aşa mă şi simt. Este rândul tău.

Simon l-a văzut pe Ian năpustindu-se spre toaletă, apoi s-a ridicat şi a bătut la uşă.

– Intră.

Jenkins a zâmbit înspre Simon.

– Ia loc, te rog, Warburton.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Mai întâi, aş vrea să te întreb, fără a-ţi compromite loialitatea şi prietenia care poate s-a înfiripat între voi, dacă ai impresia că Simpson simte efectele stresului, dacă ar avea nevoie de o... pauză.

– Ieri a împlinit patruzeci de ani, domnule.

– Halal scuză, dar în fine... l-am spus să îşi revină în simţiri. Stai cu ochii pe el, da? Este un coechipier bun, dar eu am mai văzut oameni care au luat-o pe calea asta. Oricum, destul despre Simpson. Eşti aşteptat sus in zece minute, la o întâlnire.

– Chiar aşa? De ce?

Simon ştia că la Thames House „sus" nu ajungeau decât ofiţerii superiori.

– Eu, personal, te-am recomandat pentru această însărcinare. Este o chestiune dintre cele mai delicate, Warburton. Să nu cumva să mă dezamăgeşti.

– Îmi voi da silinţa, domnule.

– Foarte bine, a încuviinţat Jenkins din cap. Asta-i tot.

După ce a părăsit biroul, Simon a luat liftul până la etaj şi apoi a fost condus de-a lungul unui coridor acoperit cu o mochetă groasă, la capătul căruia stătea o funcţionară în vârstă, cu o atitudine extrem de formală.

– Domnul Warburton? a întrebat ea.

– Da.

Femeia a apăsat un buton aflat pe biroul lui, apoi s-a ridicat în picioare.

– Urmaţi-mă.

L-a condus pe un alt coridor şi într-un final a bătut la o uşă masivă, din stejar.

– Intră! s-a răstit cineva dinăuntru.

Femeia a deschis uşa.

– A venit Warburton, domnule.

– Mulţumesc.

Simon s-a apropiat de birou, remarcând uriaşul candelabru care lumina camera cea mare, draperiile grele de catifea ce încadrau de o parte şi de cealaltă ferestrele înalte. Decorul grandios contrasta puternic cu silueta firavă şi arhaică aşezată dincolo de birou, într-un scaun cu rotile. Prezenţa sa însă domina spaţiul.

– Ia loc, Warburton.

Simon s-a așezat într-un scaun îmbrăcat în piele, cu spătar înalt.

Ochii pătrunzători îl cercetau.

– Jenkins îmi spune mereu lucruri bune despre tine.

– Mă bucur să and asta, domnule.

– Ți-am citit dosarul și am fost impresionat. Ți-ar plăcea să stai într-o bună zi în locul meu, Warburton?

Simon presupunea că se referea la încăperea aceasta, și nu la scaunul pe rotile.

– Da, domnule, desigur.

– Fă treabă bună pentru mine și îți pot garanta o avansare imediată. De acum încolo te delegăm permanent la Departamentul pentru Protecția Familiei Regale.

Dezamăgit, Simon a simțit că îi piere entuziasmul. Își imaginase o însărcinare mult mai solicitantă.

– Pot să întreb de ce, domnule?

– Noi credem că ești cel mai potrivit pentru această sarcină. Cred că ai cunoscut-o deja pe Zoe Harrison. După cum sigur ți-ai dat seama, ea și Alteța Sa Regală au o relație. Vei fi numit pe lângă ea ca ofițer de securitate permanent. Vei primi instrucțiuni de la unul din ofițerii lor în după-amiaza aceasta.

– Înțeleg. Domnule, pot să întreb de ce este necesar să plasați un agent MI5, ca mine, pe post de bodyguard? Nu vreau să par îndărătnic, dar poziția aceasta este departe de tipul de însărcinări pentru care am fost pregătit.

Pe buze i-a fluturat un licăr de zâmbet.

– Oricât ar părea de ciudat, cred că este necesar, a zis el și a împins un dosar înspre Simon. Trebuie să plec la o întâlnire acum. Tu rămâi aici, citește dosarul acesta și memorează-l până mă întorc. Vei rămâne încuiat aici cât timp îl citești.

– Am înțeles, domnule.

– Odată ce ai terminat de citit, vei înțelege de ce vreau să rămâi în apropierea domnișoara

Harrison. Situaţia aceasta serveşte intereselor noastre.

– Da, domnule, a zis Simon, luând dosarul gros.

– Nu faci nici un fel de notiţe. Vei fi percheziţionat la plecare, a zis bătrânul, manevrând scaunul în jurul biroului. Putem discuta lucrurile mai detaliat după ce ai reţinut toate informaţiile.

Simon s-a ridicat, s-a dus spre uşă şi a deschis-o pentru a face loc să treacă scaunul cu rotile. Uşa s-a închis în spatele lui şi a auzit cheia învârtindu-se în broască pe dinafară. S-a întors şi s-a aşezat pe un scaun, ca să studieze dosarul. Ştampila roşie de pe copertă indica faptul că ceea ce era pe cale să citească erau informaţii strict secrete. Puţini ochi s-au oprit pe acest dosar. L-a deschis şi a început să îl parcurgă.

O oră mai târziu, uşa s-a descuiat şi s-a deschis.

– Ai citit şi înţeles, Warburton?

– Da, domnule.

Simon nu îşi revenise din şoc.

– Ai priceput de ce considerăm că ai fi potrivit ca bodyguard pentru Zoe Harrison în viitorul imediat?

– Cred că da, domnule.

– Te-am ales pe tine pentru că discreţia şi capacităţile tale sunt preţuite de Jenkins şi de colegii tăi. Eşti un tânăr arătos, capabil să se împrietenească cu o femeie ca domnişoara Harrison. Va fi informată de la palat că urmează să te muţi în casa ei începând cu acest weekend şi că o vei însoţi oriunde se duce.

– Da, domnule.

– Aşa vei avea destule ocazii să descoperi ce ştie. Deja îi sunt urmărite telefoanele din Dorset şi Londra. Ţi se va pune la dispoziţie echipamentul necesar pe care să îl instalezi prin casă. Înţelegi acum că este cât se poate de urgent să găsim scrisoarea de care avem nevoie. Din păcate, se pare că Sir James a decis să se joace cu noi de dincolo de mormânt. Scrisoarea pe care ne-ai adus-o era o momeală.

Misiunea ta este să găseşti şi să recuperezi scrisoarea.

– Da, domnule.

– Warburton, nu este nevoie să îţi spun că ceea ce ţi-am dezvăluit sunt lucruri extrem de delicate. Alţii, ca de pildă Simpson, au fost informaţi numai cât a fost necesar. Subiectul nu trebuie discutat sub *nici o* formă în afara acestei încăperi. Dacă descopăr scăpări de informaţii, pe tine te voi învinovăţi. Dar dacă situaţia este rezolvată în mod satisfăcător, îţi pot garanta că vei primi o recompensă foarte generoasă.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Când vei pleca de aici, vei primi un telefon mobil care conţine un singur număr de telefon. Îl vei folosi pentru a-mi raporta direct la ora patru în fiecare după-amiază. În afară de asta, în rolul tău de ofiţer de securitate pe lângă domnişoara Harrison, vei raporta ofiţerului de securitate de la palat. A făcut un semn către un plic aflat pe masă, pe care Simon l-a ridicat. Acolo ai ordinele. Alteţa Sa vrea să îţi vorbească în apartamentul său din palat, peste o oră. Mă bazez pe tine, Warburton. Mult noroc!

Simon s-a ridicat, a strâns mâna întinsă spre el şi s-a îndreptat spre uşă. O idee întârziată l-a întors din drum.

– Un ultim lucru, domnule. Haslam mi-a spus că numele femeii în vârstă care i-a trimis scrisoarea era „Rose".

Omul aflat în scaunul cn rotile a îndreptat spre el un zâmbet rece şi în ochi i-a sclipit o lumină.

– După câte ştii, situaţia aceea a fost rezolvată. Este de ajuns să spunem că „Rose" nu era cine părea să fie.

– Am înţeles, domnule. Noapte bună!

Zoe privea pe geam, admirând Monumentul Reginei Victoria, care se ridica în faţa palatului, dintr-un unghi diferit şi privilegiat.

– Vino, draga mea. În zilele astea nu ştii niciodată cine pândeşte dintr-un copac cu un

aparat foto dotat cu teleobiectiv, a zis Art, apoi a închis bine draperiile groase, din damasc și a condus-o înapoi pe canapea.

Erau în salonul lui Art, iar alături era dormitorul lui, baia și biroul. Zoe s-a cuibărit în brațele lui Art și el i-a întins un pahar cu vin.

– În sănătatea noastră, draga mea! a ridicat el paharul.

– Da.

Ea a ridicat paharul spre paharul lui.

– Apropo, ți-ai găsit telefonul?

– Da. Marcus m-a sunat să îmi spună că l-am lăsat pe masă când am băut un ceai cu el, mai devreme. De ce? Ai vorbit cu el?

– Nu. De cum mi-am dat seama, am închis. Nu sunasem decât ca să îți spun să aduci o fotografie frumoasă cu tine, ca să o dau la înrămat și să o admir când nu ești aici.

– Doamne, sper că Marcus nu ți-a recunoscut vocea, a zis Zoe cu voce sugrumată de panică.

– Mă îndoiesc. Abia am apucat să spun trei vorbe.

– Nu mi-a spus că ai sunat. Sper că a uitat.

– Zoe, trebuie să vorbim. Îți dai seama că dacă ne vedem în continuare, ar fi o naivitate să presupunem că familia nu ar deduce adevărul despre Jamie?

– Nu spune asta, Art, te rog! Gândește-te la scandalul care s-ar stârni dacă ar descoperi cineva adevărul și efectul pe care l-ar avea asupra lui! Zoe s-a rupt din brațele lui și a făcut câțiva pași prin cameră, în plină agitație. Poate că ar trebui să renunțăm. Poate că eu...

– Nu. A prins-o de mână când a trecut pe lângă el. Am pierdut prea mult timp. Te rog. Jur că voi face tot ce pot ca să mă asigur că iubirea noastră rămâne secretă, chiar dacă mă omoară să o fac. Te vreau cu mine pretutindeni. M-aș căsători cu tine mâine dacă aș putea.

– Vai, Art, nu cred că o mamă singură este o tovarășă acceptabilă pentru un prinț al Angliei – și cu atât mai puțin o soție –, cum nu

era nici acum zece ani, a râs Zoe sarcastică de naivitatea lui.

– Dacă te referi la mica întâlnire pe care ai avut-o cu băieţii în negru, atunci când am fost trimis în grabă într-un turneu al Canadei, acum zece ani, înainte să mă întorc şi să găsesc scrisoarea ta de despărţire, ştiu totul despre ce s-a întâmplat.

– Ştii?

Zoe era uimită.

– Am bănuit mereu că ai fost presată să o scrii, să îmi spui că s-a terminat totul între noi. Ieri am avut o întâlnire cu principalii consilieri ai părinţilor mei şi am dat cărţile pe faţă. Au recunoscut că te-au invitat la o întâlnire şi ţi-au spns că relaţia trebnia să se încheie.

– Da, aşa a fost. Zoe şi-a dus mâinile la cap. Nici acum, după tot acest timp, nu mă pot gândi la clipele acelea.

– Vezi, nici eu nu am uşurat situaţia spunându-le părinţilor mei că o am întâlnit-o pe fata cu care vreau să mă căsătoresc. Aveam douăzeci şi unu de ani, abia terminam facultatea, tu nu aveai decât optsprezece ani, iar eu insistam ca logodna noastră să fie anunţată cât se poate de repede, a zis Art, clătinând din cap. Am fost atât de prost – i-am speriat, forţându-i să ia măsnri, aşa cum ar fi făcut orice părinte. Doar că, desigur, situaţia mea era de zece ori mai serioasă.

– Nu ştiam că le spuseseşi, a zis Zoe, uluită de dezvălnire.

– Am regretat-o în fiecare zi. M-am simţit vinovat pentru ce s-a întâmplat ulterior. Dacă nu m-aş fi repezit ca un taur cu capul înainte, ci te-aş fi curtat câţiva ani, lucrnrile ar fi putut fi foarte diferite. Pe când aşa, tu ai fost nevoită să înduri iadul.

– Da, a încnviinţat Zoe, amintindn-şi durerea pe care o simţise când scrisese scrisoarea aceea, apoi refuzul ei de a răspunde la scrisorile şi telefoanele frenetice ale lui Art. Sigur, nu le-am spus nimic despre copil. Dar chiar dacă aş fi făcut-o, ştiam că mi-ar sugera să scap de el. M-am întrebat de multe ori dacă

au aflat despre naşterea lui Jamie. In fiecare zi tremuram de spaimă că vor veni şi îl vor răpi. Nu il lăsam singur nici o clipă când era mic.

Zoe a suspinat, amintindu-şi de frica de atunci şi de felul cum se agăţase de Haycroft House şi de anonimitate, de dragnl copilului ei.

– Când m-am întors din Canada, am fost trimis în străinătate, pentru pregătire navală şi nu am ştiut ce se întâmpla acasă luni întregi. Dacă aş fi ştiut la momentul acela!

– Oricum nu ar fi contat, nu? Nu ne-ar fi permis să ne căsătorim.

– Nu. Dar asta a fost în trecut. Am crescut acum, nu mai suntem copii. Părinţii mei ştiu ce sentimente am pentru tine; nu pot să nu ţină seama de sentimentele nnui bărbat de treizeci şi doi de ani, aşa cum au făcut când avem numai douăzeci şi unu de ani şi sunt conştienţi că intenţiile mele sunt serioase.

– Iisuse, a gemut Zoe. Şi ce au spus? Vor să mă arunce înapoi în şanţul din care m-am târât spre lnmină?

– Nu. Le-am spus că dacă nu sunt pregătiţi să te accepte, eu, în schimb, sunt pregătit să abdic la dreptul meu de succesiune, a zis Art strâmbându-se. Adică, nu este mare lncru, nu? Sunt a doua rezervă, puţin probabil să ajung vreodată pe tron.

Zoe îl privea uluită.

– Ai face asta pentru mine? a şoptit ea.

– Negreşit. Trăiesc un simulacru de viaţă. Nu joc un rol bine definit şi, aşa cum le-am spus şi părinţilor mei, publicul este revoltat de existenţa tihnită de care se bucură membrii din linia doi a familiei regale. Desigur, nu îşi închipuie că serviciul în marina navală ar fi muncă grea. Sunt convinşi că aveam perne pline cu pene de pasăre în cuşetă şi o plapumă din pnf, cn blazon, în timp ce toţi ceilalţi dormeau pe pietre şi se înveleau cu pătură din păr... În realitate, probabil am avut de tras mai greu decât toţi ceilalţi, a oftat el. Ideea este că trebuie să aleagă. Dacă este să îndeplinesc dorinţa publicului de a fi o persoană „normală", atunci şi ei trebuie să respecte

faptul că m-am îndrăgostit de o femeie care are deja un copil. Ceea ce, în timpurile noastre, nu este deloc ceva neobişnuit.

– Sună minunat, Art, dar nu văd cum se poate întâmpla asta. Cum s-a terminat întâlnirea cu ei?

– Ei bine, cred că atîtudinea palatului s-a înmuiat în ultimii ani, după toate divorţurile din familie. Am căzut de acord că deocamdată noi doi vom continua să ne vedem cât se poate de discret, oricând dorim. Că tu poţi veni aici şi poţi sta oricât doreşti. Că în cadrul familiei şi al consilierilor, vei reprezenta un secret deschis.

– Iar dacă secretul se află?

Art a ridicat din umeri.

– Nimeni nu ştie cum va reacţiona publicul. Cu toţii bănuim că ar fi reacţii variate: unii vor spune cât de scandaloasă este relaţia noastră, alţii vor fi de acord cu o abordare mai modernă a relaţiilor membrilor familiei regale. De acord, ramificaţiile vor ajunge la Jamie, mai ales dacă se descoperă că sunt tatăl lui.

– Ar urma o vânătoare de vrăjitoare, a zis Zoe cutremurându-se. Art, *trebuie* să păstrăm secretul acesta. Jură-mi că nimeni din interior nu îl va dezvălui. Dacă se aude vreo şoaptă, plec împrennă cu Jamie. Mă mut la Los Angeles şi...

– Zoe, s-a apropiat el, luându-i mâinile, crede-mă că înţeleg. Ce pot spune? Ai încredere în mine. Voi face tot ce pot ca să vă protejez pe tine şi pe Jamie. Iar asta mă aduce la un alt lucru pe care trebuie să îl discutăm.

– Despre ce este vorba?

– Mă tem că lucrul asupra căruia cei de la putere – şi eu, ca să fiu cinstit – trebuie să insistăm este plasarea unui ofiţer de securitate în casa ta. În orice eventualitate.

– Ce fel de eventualitate? Zoe era indignată. La mine acasă?

– Draga mea, calmează-te. Tu eşti cea care spune că legătura noastră trebuie să rămână un secret cât mai mult timp posibil. Un ofiţer de protecţie personală – de fapt, nn bodyguard –

ar avea şi această responsabilitate. Se poate asigura că nu pândeşte nimeni pe afară, nu îţi plantează microfoane şi nu ţi se ascultă telefonul. Ştii foarte bine că atunci când te lansezi într-o relaţie cu un membru al Firmei, devii ţintă.

– Doamne, este din ce în ce mai rău... Ce îi voi spune lui Jamie? Nu crezi că i se va părea ciudat să vină de la şcoală şi să găsească un bărbat care doarme în camera de oaspeţi?

– Dacă nu eşti încă pregătită să îi spui despre noi, sunt sigur că pntem născoci o poveste. Dar la un moment dat, va trebui să afle.

– Că tu eşti tatăl lui? Sau că suntem împreună? Ştii ce mă supără cel mai mult? a zis Zoe, frângându-şi mâinile disperată. Că dacă ai fi altcineva, ar fi cel mai firesc şi mai frumos lucru din lume să fim împreună ca familie.

– Mie îmi spui!

Art a oftat, părând atât de nefericit, încât Zoe s-a simţit vinovată. În definitiv, nu era vina lui, numai un accident al naşterii sale. Iar el făcea tot ce putea ca să fie împreună.

– Îmi pare rău, a şoptit ea. Numai că situaţia este atât de complicată, când ar trebui să fie atât de simplă.

– Dar nu lipsită de speranţă?

O privea, iar în ochi i se citea disperarea.

– Nu, nu este lipsită de speranţă.

– L-ai cunoscut deja pe bărbatul pe care l-am ales. Simon Warburton, şoferul care te-a dus la Sandringham şi te-a adus înapoi. Am vorbit cn el pe îndelete azi-dimineaţă şi am constatat că este un tip simpatic, foarte bine antrenat. Te rog, Zoe, să încercăm măcar. Să luăm fiecare zi pe rând. Şi îţi promit că voi înţelege dacă ţi se va părea prea mult şi vei lua decizia să pui capăt acestei situaţii.

Zoe s-a lăsat peste nmărul lui, iar el a mângâiat-o pe păr.

– Ştiu ce îţi spui, a zis Art. Te întrebi dacă merită.

– Da, aşa este.

– Şi merit efortul?

– Dumnezeu să mă ajute, a gemut Zoe, știu prea bine că meriți tot efortnl.

CAPITOLUL 21

Joanna s-a zgâit la ecranul calculatorului, apoi a frunzărit dicţionarul de sinonime, căutând modalităţi mai inspirate de a descrie fericirea de pe chipul unui prepelicar care devora castronul cu mâncare pentru câini pe care îl avea în faţă. O durerea şi o măsea. După prânz, durerea se înteţise atât de tare, încât îi ceruse lui Alice numărul unui dentist la care să îşi facă o programare în regim de urgenţă.

A sunat telefonul fix şi ea a ridicat receptorul.

– Joanna Haslam, aici.

– Eu sunt, draga mea.

– Ah, bună, i-a zis lui Marcus, coborându-şi vocea ca să nu o audă nimeni.

– Eşti gata să mă ierţi? Mai am puţin şi dau faliment după toate florile pe care ţi le-am trimis.

Joanna a aruncat o privire către cele trei vaze pline cu trandafiri care sosiseră în ultimele zile şi şi-a înăbuşit un zâmbet. Adevărul era că îi fusese dor de el. Îi simţea lipsa...

– Da, s-ar putea.

– Bine, pentru că am nişte informaţii pentru tine, ceva ce mi-a spus Zoe.

– Ce?

– Spune-mi numărul tău de fax. Având în vedere situaţia în care ne aflăm, nu pot să ţi-l trimit prin mail sau să îţi spun la telefon. Vreau să văd dacă ajungi şi tu la aceeaşi concluzie la care am ajuns eu.

– Bine, a zis Joanna şi i-a spus numărul. Trimite-l acum, iar eu merg să stau lângă aparat.

– Sună-mă imediat după ce îl citeşti. Trebuie să stabîlim când ne vedem ca să vorbim.

– Bine, te sun după ce ajunge. Pa!

Joanna a lăsat jos receptorul şi s-a grăbit să ajungă la fax înainte să îl acapareze altcineva din birou. În aşteptarea mesajului, s-a gândit la sentimentele ei faţă de Marcus. Era atât de diferit faţă de seriosul şi cumpătatul Matthew. Poate că, în ciuda defectelor lni, era exact ceea ce îi trebuia. Noaptea trecută, singură, întinsă în pat, simţind lipsa braţelor lui în jurul trupului ei, luase hotărârea să se încreadă în el şi în declaraţiile lui de dragoste şi la dracu' cu consecinţele! Dacă îşi punea la adăpost inima, ferindu-se de trădări, viaţa mai merita trăită?

Faxul a scos un ţârâit, iar mesajul lui Marcus a început să apară.

Bună, draga mea, îmi este dor de tine. Mai jos o să vezi...

– Ce îţi mai face măseaua?

A tresărit şi apoi a văzut-o pe Alice în spatele ei, încercând să citească faxul. Joanna a smuls foaia din aparat şi a împăturit-o.

– Groaznic.

S-a întors la biroul ei, grăbită să scape de Alice şi să citească faxul.

Alice s-a sprijinit de biroul Joannei, încrucişându-şi braţele peste piept.

– Domnişoară Haslam, prevăd pericol.

– Alice, ne confruntăm cu pericole de fiecare dată când mâncăm nn ou crud sau urcăm în maşină. Va trebui să mă încred în steaua mea norocoasă.

– Adevărat. Ce frumoase erau zilele când femeile se măritau cu fiii familiilor din vecini şi îşi petreceau timpul în bucătărie! Cel puţin nu ne făceam griji în privinţa războiului psihologic pe care acum suntem nevoite să îl ducem cu bărbaţii. Ne curtau şi apoi trebuia să ne ia de neveste dacă voiau să ne ducă în pat.

– Ah, te rog! a zis Joanna, dându-şi ochii peste cap. Eu, una, sunt fericită că sufragetele s-au legat cu lanţuri de garduri.

– Da, noroc cn ele, că poţi să îţi petreci zilele specializându-te în hrana pentru câini, iar nopţile, fie singură, fie în pat cu cineva despre

care nu poţi spune cu siguranţă că va mai fi acolo în noaptea următoare.

– Uau, Alice, a spus Joanna, ţintuind-o cu privirile pe colega ei de redacţie. Nu ştiam că ai principii de modă veche.

– Poate că aşa este, dar câte dintre prietenele tale nemăritate de peste douăzeci şi cinci de ani sunt fericite cu adevărat?

– Sunt sigură că foarte multe.

– Bine, dar când sunt *cel* mai fericite? Întrebarea este valabilă şi pentru tine.

– Când au o zi bună la muncâ, sau când întâlnesc un băr...

Joanna s-a oprit în mijlocul propoziţiei.

– Vezi? a rânjit Alice, triumfătoare. Nu mai am nimic de adăugat.

– Cel puţin avem libertatea de a alege.

– Prea multă libertate, dacă mă întrebi pe mine. Suntem prea pretenţioase. Dacă nu ne place loţiunea după ras pe care o foloseşte, sau enervantul obicei de a schimba canalele când urmărim cea mai recentă ecranizare BBC, îl aruncăm la coş şi plecăm în căutare de carne proaspătă. Credem că trebuie să căutăm perfecţiunea şi, desigur, perfecţiunea nu există.

– Atunci, ar trebui să rezist alături de bărbatul care se arată interesat în prezent, chiar dacă nu este perfect? a replicat Joanna.

– *Touché*, a cedat Alice, dezlipindu-se de biroul Joannei. lar dacă Marcus Harrison se pune într-un genunchi în faţa ta, nu îi pune prea multe întrebări, apucă-l cn ambele mâini. Dacă mai târziu îţi întoarce spatele, cel puţin vei rămâne cu jumătate din ce câştigă el, ceea ce este mai mult decât obţii când te desparţi de vrenn şobolan cu care ai avut o relaţie „modernă", lipsită de angajamente. Haide, înapoi la muncă! Sper că te face bine dentistul meu.

I-a făcut un semn din mână şi a traversat încăperea.

Joanna a oftat, întrebându-se care era „şobolanul" care o părăsise pe Alice. A despăturit faxul de la Marcus şi l-a citit.

Întreab-o pe Rose. Doamna de... oare.

În minte i-a venit deodată un gând. Poate că Rose fusese o doamnă de onoare? A format numărul lui Marcus.

– Ţi-ai dat seama? a întrebat-o el.

– Cred că da.

– Hai să ne vedem diseară, să discutăm.

– Aş vrea, dar nu pot. Am o durere de dinţi înfiorătoare şi trebuie să mă duc la dentist.

– Atunci, după aceea? Mai am ceva să îţi spun şi nu se poate la telefon.

– Bine, dar s-ar putea să nu pot vorbi. Vino la mine.

– Minunat. Îţi este dor de mine? Măcar un pic?

– Da, îmi este, a zâmbit Joanna. Ne vedem mai târziu.

Îndesând faxul în buzunarul jeanşilor, a oprit computerul, şi-a luat haina şi s-a îndreptat spre uşă. Alec stătea aplecat deasupra biroului său, ascunzându-se de ea, ca de obicei. A făcut cale întoarsă şi s-a oprit în spatele lui.

– Când o să apară articolul meu despre Marcus Harrison şi fondul memorial? Mă tot întreabă şi îmi este jenă, nu ştiu ce să îi mai spun.

– Întreabă la secţia Subiecte. Decizia le aparţine, a mormăit el.

– Bine, eu... Joanna a aruncat o privire la ecranul lui Alec şi a recunoscut numele scris la începutul foii. William Fielding. De ce scrii despre el?

– Pentru că a murit. Mai ai şi alte întrebări?

Joanna a înghiţit în sec. Poate asta voia să îi spună Marcus.

– Unde? Când? Cum?

– A fost bătut acum câteva zile şi a murit în spital, în după-amiaza asta. Ed lansează o campanie pornind de la povestea asta, încercând să forţeze guvernul să ofere bătrânilor şi infirmilor echipament de securitate gratuit şi pedepse mai dure pentru derbedeii care comit astfel de infracţiuni.

Joanna s-a aşezat brusc pe scaunul de lângă Alec.

– Ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine?

– Doamne, Alec. Vai, Doamne, Dumnezeule!

El s-a uitat neliniştit în direcţia biroului lui Ed.

– Ce este, Jo?

Joanna încerca să îşi limpezească gândurile.

– El... William ştia lucruri despre Sir James Harrison. Ce s-a întâmplat nu a fost un accident! A fost un act plănuit, sunt sigură, la fel ca moartea lui Rose.

– Jo, vorbeşti prostii, a mârâit Alec. Au arestat pe cineva.

– Îţi zic sigur, nu el a făcut-o.

– Nu ai de unde să ştii, Jo.

– Ba da, Alec. Ascultă, vrei să auzi povestea sau nu?

El a ezitat.

– Bine, dar repede.

Când Jo a terminat de expus teoria, Alec şi-a încrucişat braţele peste piept, cugetând.

– Bine, să spunem că ai dreptate şi că moartea lui *a fost* regizată. Cum au aflat atât de repede?

– Nu ştiu. Doar dacă... dacă nu cumva au fost plantate microfoane în apartamentul lui Marcus. Mi-a trimis un fax acum câteva minute, apoi mi-a dat de înţeles că nu este bine să vorbim la telefon. Joanna a scos faxul din buzunar şi a întins foaia pe birou. A zis că William i-a spus aceste cuvinte lui Zoe. Poate că s-a dns la spital să îl vadă, înainte de ca el să moară.

A citit faxul, apoi s-a uitat la Joanna.

– Ţi-ai dat seama despre ce este vorba, presupun?

– Da. William încerca să spună că Rose era doamnă de onoare. Alec – Joanna îşi frângea mâinile de-acum –, situaţia este prea intensă. Îmi este frică.

– Prima regulă până aflăm cu ce avem de-a face: fii atentă ce spui acasă. Eu am mai trăit sitnaţii ca aceasta, când relatam despre IRA[12] – microfoanele ascunse sunt al dracului de greu

de găsit, dar în locul tău aş căuta bine prin tot apartamentul. În cel mai rău caz, ţi le-au plantat când a fost spart apartamentul. Poate chiar în pereţi.

– Probabil că şi în apartamentul lui Marcus, a oftat ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Jo, ţi-am spus să îţi aperi pielea.

– Am încercat, dar se pare că pericolul se ţine scai de mine. Şi-a trecut o mână prin păr, simţind cum îi creşte frustrarea. Nu ştiu ce să fac, serios. Îmi pare rău, Alee. Ştiu că nu vrei să auzi toate astea.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

– Ah, apropo, aveai dreptate. Nu am mai primit scrisoarea aceea înapoi. Noapte bună!

Alec şi-a mai aprins un Rothmans şi a rămas cu ochii lipiţi de ecran. Mai avea doi ani până la pensie şi finalul unei cariere frumoase. Nu ar trebui să facă nimic care să i-o pericliteze. Dar mai ştia că ar regreta tot restul vieţii dacă ar lăsa să îi scape această poveste.

Într-un final, s-a ridicat de pe scaun şi a coborât cu liftul până la arhivă, pentru a aduna cât mai multe articole de ziar despre Sir James Harrison şi pentru a încerca să găsească ceva despre o doamnă de onoare pe nume Rose.

Joanna a ieşit de la dentistul de pe Harley Street două ore mai târziu, simţind că îi bubuie capul din cauza frezei, iar jumătate de gură îi era amorţită din cauza injecţiei cu novocainã. A coborât scările încet şi a pornit-o de-a lungul străzii, simţind că pluteşte. O femeie a atins-o în treacăt, iar Joanna a tresărit şi inima a început să îi bată mai tare în piept.

Oare ascultau în seara aceea, când fusese în apartamentul lui Marcus? O urmăreau şi acum? Joanna a început să transpire, iar în faţa ochilor vedea pete purpurii. S-a aşezat pe vine în faţa unei clădiri vecine şi şi-a lăsat capul pe genunchi, încercând să inspire adânc, pentru a se linişti. Apoi s-a sprijinit de gardul care înconjura clădirea şi a privit spre cerul senin.

– La naiba! a gemut ea încet, rugându-se să apară lângă ea un taxi care să o ducă acasă.

Ridicându-se cu greu în picioare, Joanna a decis că autobuzele şi metroul nu erau o soluţie în seara asta. A pornit-o din nou de-a lungul străzii, sperând să găsească un taxi în labirintul drumurilor din spatele Oxford Street. A mers pe Harley Street, întinzând mâna numai spre taxiuri pline, a dat colţul şi s-a trezit pe Welbeck Street. Şi-a amintit că aici locuia Zoe – la numărul 10. Zoe îi dăduse adresa după cina luată împreună.

Joanna s-a oprit, dându-şi seama că se afla în dreptul numărului zece, pe trotuarul opus. A copleşit-o un nou val de slăbiciune care a făcut-o să se întrebe dacă ar părea inoportun să bată la uşa lui Zoe şi să ceară o cană de ceai dulce, fierbinte, care să îi dea putere. Vedea că luminile erau aprinse în casă şi a hotărât să bată la uşă.

În clipa în care se chinuia să se ridice, a văzut că se deschide uşa de la intrarea în casă. Din locul unde se afla, Joanna a văzut-o pe Zoe trăgând cu ochiul din spatele uşii, apoi o siluetă a sărit dintr-o maşină oprită în faţa casei şi a traversat în fugă aleea din faţă, spre ea. Au dispărut împreună în interiorul casei, iar uşa s-a închis în spatele lor.

Joanna îşi dădea seama că se holba ca o idioată. Dar era sigură că îl văzuse pe Arthur James Henry, ducele de York – numit de familie şi de mass-media „Art" – prinţ moştenitor şi al treilea în linie la tron, intrând în casa lui Zoe Harrison.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, după ce renşise într-un final să găsească un taxi, Joanna zăcea întinsă pe canapeaua ei cea nouă şi foarte comodă, de culoare bej, luând din când în când o gură din coniacul pe care şi-l turnase ca să îi treacă durerea de dinţi. Se uita la tavanul crem, plin de crăpături, căutând să pună lucrurile cap la cap. Uitase de scrisoarea de la o bătrânică ciudată, moartea nnui actor în vârstă, intrigile şi conspiraţiile de tot felul... Dacă nu cumva îşi imagina, tocmai fusese

martora unei întâlniri amoroase între unul dintre holteii cei mai râvniți – și mai urmăriți de presă – și o tânără actriță foarte frumoasă.

Care avea un copil.

Un freamăt de surescitare i-a urcat pe coloană. Dacă ar fi surprins momentul acela pe cameră, până la ora aceasta ar fi pus mâna pe o sută de mii de la oricare ziar britanic.

– Zoe Harrison și Arthur, ducele de York. Ce poveste! a fluierat ea.

Ziua următoare va trebui să facă niște cercetări, să afle dacă cei doi aveau un trecut sau dacă pntea interpreta ceea ce văzuse ca o întâlnire între doi „vechi prieteni". Urma să se vadă cu Zoe sâmbătă. Poate reușea să extragă câteva informații în mod subtil. Nu încăpea îndoială că o știre de calibrul acesta o va scoate de la secția Casa și grădina cât ai clipi din ochi.

Joanna a gemut, îngrozită de gândurile ei trădătoare. Cum putea să îi treacă prin cap să îi dea în vileag? Era iubita fratelui lui Zoe – de care credea că s-a îndrăgostit –, iar ea și Zoe se înțeleseseră destul de bine, încât își închipuise că acela era începutul unei viitoare prietenii. Și-a amintit posomorâtă ceea ce îi spusese lui Marcus la prima lor întâlnire despre legile pentru protecția vieții private.

Trist era că dacă prințul și Zoe aveau o relație, indiferent dacă divulga ea secretul sau nu, povestea nrma să se afle în viitorul foarte apropiat. Șacalii din presă miroseau un scandal înainte ca cei doi implicați să fi avut primnl sărut.

Când s-a auzit o bătaie în ușă, Joanna s-a ridicat fără chef de pe canapea pentru a deschide. Marcns i-a zâmbit, întinzându-i o sticlă de coniac ca ofertă de pace.

– Bună, iubito, cum îți mai este cu durerea de dinți? a murmurat el când s-a aplecat să îi dea un sărut.

– O să îmi fie mai bine după un pahar de coniac, mulțumesc. Tocmai am terminat sticla mea, așa că ai nimerit bine. Ai zis mai devreme la telefon că trebuie să vorbim...

Vocea i-a pierit când Marcus i-a pus un deget peste buze. A scos o bucată de hârtie din buzunar şi i-a întins-o.

William Fielding atacat. Cred că ne-au pas microfoane în apartamente, scria pe bilet. *Un muncitor ciudat a venit să repare o infiltraţie. Trebuie să caut bine înainte să vorbim. Dă drumul tare la muzică.*

Joanna a încuviinţat din cap, văzându-şi suspiciunile confirmate. A pus un CD şi a dat volumul la maximum, apoi au început să caute cu atenţie, pipăind pereţii în căutare de noi protuberanţe, de-a lungul scândurilor dîn parchet, sub abajururi şi în spatele dulapurilor.

– Este ridicol! a oftat Joanna, după patruzeci de minute de căutare sterilă, lăsându-se pe canapeaua cea nouă, urmată de Marcus. Am cercetat fiecare ungher, poate doar în interiorul pereţilor să îl fi ascuns, i-a şoptit ea la ureche, încercând să se facă auzită peste muzica tare ce se revărsa dinspre boxe.

– Gândeşte-te – cine a fost în apartamentul tău de când a început povestea asta? i-a răspuns el tot şoptit.

– Eu, Simon, tu, cel puţin patru ofiţeri de poliţie, trei muncitori de la livrări...

Fără nici un alt cuvânt, a sărit de pe canapea şi s-a repezit la telefonul care stătea pe o măsuţă, într-un colţ al camerei. A cercetat firul şi l-a pipăit pe toată lungimea sa, până la locul unde ieşea din perete. S-a uitat la Marcus cu ochii mari, făcând semne către firul de telefon. A dus nn deget la buze, precantă, apoi l-a tras spre hol, a luat hainele din cnier şi l-a împins afară din apartament.

An mers pe strada luminată, iar Joanna simţea că incepe să tremure. Marcus i-a pus un braţ peste umeri.

– O, Doamne, Marcus... telefonul meu... am fost surprinsă la momentul când a venit un tip de la compania de telefonie fără să îi fi notificat, după ce am fost jefuită!

– Este în regulă, draga mea, totul va fi bine.

– Este acolo din ianuarie! Toate lucrurile pe care le-au auzit! Alec m-a avertizat. Ce facem

acum? Smulgem firul din perete? Cum scăpăm de el?

El a făcut o pauză, apoi a clătinat din cap.

– Nu, își vor da seama că le-am ghicit jocnl. Se vor întoarce și îl vor înlocui.

– Nu suport să mă gândesc că ar pntea să intre din nou în casa mea! Iisuse!

– Ascultă, Jo, ne aflăm într-o situație bună. În sfârșit, suntem cu un pas înaintea lor...

– Cum poți spune asta? Nu știm unde sunt microfoanele și nici câte sunt.

– Trebuie să fim atenți ee vorbim, a zis el încet. Și unde vorbim. Nu știm dacă pot asculta numai convorbirile telefonice sau pot capta sunetele din apartament. Dar nu ne putem da de gol că am aflat. Va trebui să fim atenți și când vorbim la telefoanele mobile – poate le ascultă și pe acestea.

Joanna a dat din cap, mușcându-și buza.

– Moartea lui William Fielding nu este o coincidență, a zis ea într-un final. Chestiunea aceasta este o certitudine acum.

– Ce, Fielding este mort? Credeam...

Ea a dat din cap, cu o privire sumbră.

– Editorul meu scria articolul când am plecat de la biron. Se pare că a murit în spital în după-amiaza aceasta. Este tot mai periculos... Nu crezi că ar trebui să punem capăt investigației noastre? Să renunțâm?

Marcus s-a oprit pe loc și a strâns-o la piept cu ferocitate.

– Nu. Îi vom da de capăt împreună. Hai să ne întoarcem la vânătoarea de microfoane.

A sărutat-o și s-au întors în apartament.

Chiar mai hotărâtă acum, Joanna a încercat să își aducă aminte care zone din apartamentnl ei rămăseseră neatinse de haosul spargerii. Ea și Marcus au pipăit șipcile de pe lângă pereți și arhitravele, până ce degetele ei au dat de un mic buton din cauciuc cocoțat pe partea de sus a tocului ușii care dădea în camera de zi. L-a dezlipit cu atenție și l-a ridicat spre lumină, iar Marcus s-a apropiat să il inspecteze.

Marcus s-a lovit cu un deget peste nas și l-a așezat la loc, unde îl găsise Joanna. Apoi a ieșit

din apartament, a sunat la sonerie şi în următoarea jumătate de oră a intrat şi a ieşit din apartament sub înfăţişarea unei serii de personaje exotice, cu accente diferite. Joanna a purtat discuţii imaginare cu un importator jamaican de rom, un descendent rus al ţarului şi un vânător sud-african. În cele din urmă, Joanna a fost nevoită să iasă din apartament pentru a încerca să îşi controleze hohotele de râs care devenise deja isteric. A ajuns la concluzia că Marcus şi-a ratat profesia – era un actor şi un imitator minunat. Când joaca a luat sfârşit, Joanna a îndepărtat microfonul, l-a înfăşurat în mai multe straturi de vată şi l-a îndesat fără prea multă ceremonie într-o cutie de Tampax.

Trecuse multă vreme de când râsese atât de mult – iar când s-au băgat în cele din urmă în pat, Marcus a făcut dragoste cu ea atât de tandru, încât i-au dat lacrimile pentru a doua oară în aceeaşi seară.

„Sunt... fericită", şi-a zis ea.

– Te iubesc, i-a murmurat el înainte ca ochii să i se închidă.

În timp ce Marcus dormea dus lângă ea, Joanna s-a simţit mulţumită şi apărată, cu toată tensiunea provocată de „Afacerea Bătrânica" şi de descoperirea din acea seară. Cuibărindu-se lângă corpul lui cald, a aţipit, încercând să îşi alunge din minte gândul sinistru la urechile care ascultă din pereţi, zicându-şi că este posibil ca şi ea să îl iubească pe el.

Simon a bătut la uşa casei de pe Welbeck Street, numărul 10, la ora zece a doua zi dimineaţă.

Zoe a deschis.

– Bună.

– Bună ziua, domnişoară Harrison.

– Cred că ar fi mai bine să intri.

Fără tragere de inimă, Zoe s-a dat într-o parte, făcându-i loc să intre.

– Mulţumesc.

A închis uşa în spatele lui Simon şi au rămas în hol, în picioare.

– Ți-am pregătit o cameră la etaj. Nu este foarte mare, dar are propria baie, a zis ea.

– Vă mulțumesc. Voi face tot ce pot să nu vă incomodez. Îmi pare rău pentru această situație.

Zoe vedea că Simon este la fel de jenat de situația aceasta ca și ea, iar antipatia ei s-a mai domolit. Nici unul dintre ei nu avea de ales.

– Uite, ce ar fi să îți urci bagajele în cameră și apoi să cobori să bem o cafea? Este ușa din dreapta, la capătul scării.

– Bine, mulțumesc, a zis el, îndreptând spre ea un zâmbet recunoscător.

Ea l-a privit cum urcă scara cu geanta de voiaj în mână, apoi a intrat în bucătărie să pregătească apa pentru cafea.

– Neagră sau cu lapte? Cu zahăr? l-a întrebat când s-a întors în bucătărie, zece minute mai târziu.

– Neagră, cu un cubuleț de zahăr.

Ea i-a pus cana în față.

– Aveți o casă frumoasă, domnișoară Harrison.

– Mulțumesc. Și, te rog, dacă tot este să trăim împreună – adică sub același acoperiș, a adăugat ea în grabă, cred că ar fi mai bine să îmi zici Zoe.

– Bine. Iar eu sunt Simon. Înțeleg că ultimul lucru pe care ți-l dorești este să mă aflu aici. Voi fi cât se poate de discret. Sunt sigur că ai fost deja informată că te voi însoți în toate deplasările, fie într-o altă mașină, când vei conduce singură, fie, dacă preferi, voi fi eu șoferul tău.

– Nu, nu mi s-a spus, a oftat Zoe. Trebuie să mă duc să îl iau pe fiul meu Jamie de la școală în după-amiaza aceasta. Doar nu trebuie să vii cu mine și acolo?

– Ba mă tem că da, domnișoară... Zoe.

– Iisuse! Liniștea greu câștigată a lui Zoe era în pericol să se fărâmițeze și să se transforme în panică. Nu m-am gândit bine la toată povestea asta. Cine ar trebui să îi spun că ești?

– Poate este cel mai bine să spui că sunt un vechi prieten de familie, o rudă îndepărtată,

care a venit la Londra din străinătate şi că stau cu tine până ce îmi găsesc un apartament.

– Trebuie să înţelegi că lamie este foarte deştept. Te va întreba din ce parte a familiei provii şi ar fi bine să cunoşti detaliile. Zoe a rămas pe gânduri o vreme. Ar fi bine să spui că eşti un strănepot de-al lui Grace, care a fost soţia bunicului meu.

– Bine. Atunci ar fi mai simplu dacă te-aş duce eu la şcoală în după-amiaza aceasta. Cred că fiului tău i s-ar părea straniu să mă vadă urmându-te într-o altă maşină.

– Bine, a zis Zoe, muşcându-şi buza. Iar o altă chestiune este că nu vreau să ştie nici ceilalţi membri ai familiei mele. Nu că nu aş avea încredere în ei, dar...

– Nu ai încredere în ei, i-a terminat el propoziţia, apoi au zâmbit amândoi.

– Exact. Doamne, va fi atât de dificil. Adică, mâine merg la cumpărături cu o prietenă. Trebuie să vii şi tu?

– Mă tem că da, dar promit să păstrez o distanţă discretă.

Zoe a sorbit din cafea.

– Am început să am mai multă înţelegere pentru familia regală şi cei dîn preajma lor. Trebuie să fie o senzaţie înfiorătoare să nu ai pic de intimitate nici în propria casă, nici în afara ei.

– Aşa au crescut şi au acceptat că face parte din viaţa lor.

– Nici pentru tine nu poate fi foarte plăcut. Adică, ce se întâmplă cu viaţa ta de familie? Ai o soţie, ai copii care îţi duc dorul cât eşti plecat?

– Nu. Mulţi din domeniu sunt burlaci.

– Îmi pare rău că ai primit o însărcinare atât de plictisitoare. Nu prea cred că agenţiile internaţionale au numele meu pe lista de ţinte. Adică, nimeni nu ştie despre mine şi Art.

– Încă.

– Da, mă rog, aşa va rămâne cât timp voi avea un cuvânt de spus, a zis ea cu fermitate, apoi s-a ridicat. Scuză-mă, te rog, trebuie să fac

câte ceva înainte de să plec – *să plecăm* – spre şcoala lui Jamie.

Armata Republicană Irlandeză

CAPITOLUL 22

Marcus a petrecut după-amiaza de vineri cercetând prin tot apartamentul său. A căutat în zona din camera de zi unde îşi amintea că îl văzuse pe „muncitor" strângându-şi uneltele duminică seară, şi era, într-adevăr, chiar lângă telefonul mobil.

În cele din urmă, a găsit şi el un aparat de forma unui buton negru, mic, ascuns sub tăblia măsuţei de cafea. L-a îndepărtat cu atenţie, uimit de minusculele componente electronice din interiorul său.

Joanna a venit după serviciu, iar când a sosit, Marcus a dus un deget la buze şi i-a arătat un borcan cu cafea instant, din care a ridicat apoi cu băgare de seamă microfonul pe care îl ascunsese sub granulele maronii.

– Draga mea, ce ar fi să faci un duş înainte să ieşim la cină? a zis el cu voce tare. Iar când ne întoarcem, am de gând să te pictez cu sos de ciocolată din cap până în picioare şi să o ling pe toată.

Ea a scos un stilou şi o foaie de hârtie din rucsac şi a scris cu litere mari: *Abia aştept.* După care, cu o ridicare din sprâncene, a pus stiloul şi biletul pe măsuţă sub ochii lui Marcus, apoi s-a dus spre baie.

*

În dimineaţa următoare, după un mic dejun scurt cu cafea şi pâine prăjită, pe care Marcus l-a adus pe o tavă la pat, s-au îmbrăcat şi au coborât din clădire, pentru a lua un autobuz până în Welbeck Street. După ce a găsit locuri libere, Marcus s-a întors spre ea cu o expresie serioasă pe chip.

– Ştiu că ne-am distrat cu povestea asta cu microfoanele, dar mă dezgustă să ştiu că au

ascultat fiecare cuvânt pe care l-am rostit.

– Știu. Cu siguranță este ilegal să ne asculte telefoanele și să ne planteze microfoane în casă? Am putea alerta autoritățile?

– Nici vorbă! Chiar autoritățile sunt cele care au plasat echipamentul de supraveghere.

– Ah, Marcus, nu ar fi trebuit să te trag după mine în povestea asta. Este vina mea.

– Nu, nu este, draga mea.

Marcus a simțit o împunsătură de vinovăție. Și-a coborât privirile spre capul Joannei, rezemat de umărul lui și s-a gândit că ar trebui să îi spună despre întâlnirea cu Ian și banii pe care îi primise.

Nu. Amânase prea mult deja. Va fi furioasă pe el – asta ar putea pune capăt relației lor...

Iar Marcus nu putea suporta nici gândul.

– Bună, intrați. Zoe i-a condus înăuntru. Plecăm chiar acum? Abia aștept să ajung la magazin.

– Sigur, a răspuns Joanna în timp ce Zoe îi conducea spre bucătărie.

– Jamie este sus, în camera lui, se joacă pe calculator. Asta ar trebui să îl țină ocupat o grămadă de timp. Dau o fugă până sus să îi spun la revedere și să îmi iau haina și apoi plecăm. Și te rog să nu fumezi pe lângă Jamie, a zis Zoe, încruntându-se, când l-a văzut pe Marcus că și-a aprins o țigară.

– Iisuse, eu sunt cel care îți face ție o favoare, a zis Marcus agasat. Nu sta prea mult, Jo. Sunt moduri mai bune de a petrece o sâmbătă decât să fac pe doica pe lângă nepotul meu, a zis el făcându-i cu ochiul.

– Iar eu nu cred că sunt moduri mai bune de a-mi petrece sâmbăta decât la cumpărături! a zis Joanna, dându-i un sărut drăgăstos.

– Îmi rămâi datoare.

– Zoe, eu...

Joanna a auzit o voce cunoscută în spatele ei. S-a întors și l-a văzut pe Simon holbându-se la ea din ușa bucătăriei, iar uluiala din privirea lui îi oglindea propria uluială.

Zoe stătea în spatele lui, îmbrăcată în palton.

– Ți-am zis că Simon va sta aici, Marcus?

– Care Simon? a întrebat Marcus.

– Warburton. Este un văr îndepărtat de-al nostru din Auckland, din Noua Zeelandă, din partea bunicii Grace. Mi-a scris şi a zis că vine în Marea Britanie şi a cerut să stea la noi o vreme. Şi uite aşa, a zis Zoe, a ajuns aici.

Marcus s-a încruntat.

– Nu ştiam că avem veri îndepărtaţi.

– Nici eu, până la serviciul religios în onoarea lui James, a improvizat Zoe în grabă.

Joanna rămăsese fără grai privindu-l pe Marcus cum dă mâna cu Simon.

– Mă bucur să te cunosc, Simon. Şi, zi, suntem rude îndepărtate?

– Da, aşa se pare.

Simon îşi recăpătase calmul.

– Ai venit pentru mult timp?

– Da, destul de mult.

– Bine. Trebuie să ieşim împreună într-o seară. Îţi arăt care sunt cele mai bune locuri din oraş.

– Abia aştept.

– Haide, Jo, este timpul să plecăm. Jo? a zis Zoe.

Joanna se holba încă la Simon. Zoe a privit-o neliniştită.

– Da, vin. Bine. La revedere, Simon! Pa, Marcus!

Joanna s-a întors şi a urmat-o pe Zoe spre ieşire.

Simon şi-a pus jacheta pe care o ducea în braţe.

– Plec şi eu. M-am gândit să vizitez câteva locuri. Mă bucur că te-am cunoscut, Marcus.

Zoe şi Joanna au petrecut o dimineaţă încântătoare pe King's Road, apoi au luat autobuzul spre Knightsbridge. S-au plimbat prin magazinul Harvey Nichols până a început să le doară picioarele, apoi s-au refugiat în cafeneaua de la ultimul etaj.

– Fac cinste, să ştii! a spus Zoe, luând un meniu de la bar. Orice femeie dispusă să îl suporte pe fratele meu merită măcar un prânz gratuit!

– Nu știu dacă să îți mulțumesc, a spus Joanna zâmbind larg, în timp ce Zoe a comandat două pahare de șampanie.

– Știi, cred că ai o înfluență bună asupra lui Marcus. Are nevoie de o înrâurire liniștitoare și cred că s-a îndrăgostit de tine. Dacă te cere de nevastă, te rog să spui da, iar noi două vom putea face lucruri de genul acesta tot timpul.

Joanna era impresionată de nerăbdarea lui Zoe de a se împrieteni și din nou se simțea înfiorător de vinovată pentru gândul duplicitar de a vinde secretul lui Zoe la ziare. Când a venit mâncarea, Joanna s-a înfipt în deliciosul sendviș cu șuncă de Parma și rucola. A remarcat că Zoe abia s-a atins de al ei.

– Tragic ce s-a întâmplat cu William Fielding, nu-i așa? a remarcat Joanna sorbind din șampanie.

– Înfiorător. Am fost să îl vizitez în spital în ziua dinainte de a muri, știi?

– Da, mi-a spus Marcus.

– Era într-o stare foarte rea. M-a tulburat rău, mai ales că avusesem discuția despre bunicul meu cu numai câteva zile înainte. Mi-a dat un inel frumos, cu sigiliu, ca să i-l păstrez. Uite, ți-l arăt.

Zoe a căutat prin buzunarul cu fermoar al genții sale, a scos inelul și i l-a întins Joannei.

– Vai, ce greu este! Joanna a întors inelul în palmă și a privit la emblemă. Ce ai de gând să faci cu el?

– Îl iau cu mine la înmormântarea lui de săptămâna viitoare, să văd dacă apare cineva din familia lui William, cred.

Zoe a băgat inelul la loc în geantă.

– Cum a rămas cu fllmul tău? Îl vor continua?

– Cred că au destul material ca să suplinească... absența lui William. Mă întorc în Norfolk miercuri.

– Și, ăăă, prietenul tău Simon cât va sta? a întrebat Joanna în treacăt.

– Nu știu sigur. Va rămâne o vreme la Londra și i-am spus deja că poate sta cât vrea.

Casa este atât de mare, este loc destul pentru amândoi.

– Corect.

Joanna nu mai știa ce să spună.

– Ți-am remarcat fața când l-ai văzut. Păreai că îl recunoști. Îl știi?

– Păi, a zis Joanna roșind, neputând să mintă. Da.

Încrederea lui Zoe s-a prăbușit în mod vizibil.

– Știam eu. De unde îl cunoști?

– Îl știu pe Simon de când eram mică. Am crescut împreună în Yorkshire. Nu în Aukland, aș putea adăuga!

– Atunci, presupun că știi că nu îmi este rudă? a zis Zoe încet.

– Da. Sau, dacă este, nu a menționat-o niciodată față de mine.

Zoe a privit-o pe Joanna nesigură.

– Ești conștientă ce meserie are?

– Întotdeauna mi-a spus că este funcționar în administrația civilă, lucru pe care nu l-am crezut niciodată în întregime. Are diplomă de la Cambridge și este foarte inteligent. Dar, Zoe, nu trebuie să îmi explici. Este clar că ai motivele tale pentru care ne-ai spus mie și lui Marcus o poveste inventată despre trecutul lui Simon. A fost o pură întâmplare că îl cunosc. Nu voi spune nimic, promit.

– Vai, Joanna – Zoe se juca neliniștită cu șervetul –, îmi este atât de frică să am încredere în cineva în momentul acesta. Iar în tine cel mai puțin, fiind ziaristă. Scuze, a adăugat în grabă. Totuși, simt că vreau să îți spun. Dacă nu vorbesc cu cineva despre situația asta, simt că o voi lua razna.

– Dacă te ajută cu ceva, cred că știu, a zis Joanna mai mult în șoaptă.

– Știi? Cum? Nimeni nu știe. Zoe părea îngrozită. A aflat deja presa?

– Nu, nu îți face griji, s-a grăbit Joanna să o liniștească. A fost o altă coincidență. Am văzut... un bărbat intrând în casa ta joi seară.

– Cum așa? Mă spionai?

– Nu, a clătinat Joanna din cap cu fermitate. Am fost la dentist pe Harley Street, m-am simțit rău după aceea și m-am trezit pe Welbeck Street, căutând un taxi. Voiam să bat la ușa ta și să cer o ceașcă de ceai cu zahăr și să mă lași să stau jos, când s-a deschis ușa.

Zoe a încruntat din sprâncene.

– Te rog să nu mă minți, Joanna, nu aș putea suporta. Ești sigură că nu ți-a dat pontul cineva de la ziar?

– Nu! Dacă ar fi un pont, nu l-ar da unui reporter începător de la secția Casa și grădina, cum sunt eu.

– Adevărat. Of, fir-ar să fie, Jo! a făcut Zoe, privind-o fix. Ai văzut cine era bărbatul care a intrat?

– Da.

– Atunci, presupun că îți dai seama de ce locuiește Simon în casă.

– Un fel de protecție, cred.

– Da. Ei – *el* – a insistat.

– Ei bine, nu ai putea avea parte de un om mai bun care să te apere. Simon este cea amabilă persoană pe care o cunosc.

Pe chipul lui Zoe a trecut o pâlpâire de zâmbet.

– Așa? Să îi zic lui Marcus că are un rival?

– Doamne, nu. Suntem ca frații. Nu suntem decât foarte buni prieteni.

– Apropo de Marcus, nu i-ai zis nimic despre ce ai văzut joi seară, nu? a întrebat Zoe îngrijorată.

– Nu. Mă pricep să păstrez secrete. Spune-mi dacă nu vrei să vorbim despre asta, dar voi doi...? Adică, este ceva serios?

Ochii albaștri ai lui Zoe s-au umplut de lacrimi.

– Foarte. Din păcate.

– De ce din păcate?

– Pentru că aș fi vrut ca Art să fie vreun contabil în Guildford – chiar un bărbat însurat –, dar nu... nu cine este.

– Înțeleg perfect, dar nu poți alege de cine te îndrăgostești, Zoe.

– Nu, dar îţi imaginezi cum îl va afecta pe Jamie aflarea acestei poveşti? Sunt îngrozită.

– Da. Seara trecută mă gândeam că la un moment dat povestea se va afla, mai ales dacă aveţi intenţii serioase.

– Nici nu mă pot gândi la aşa ceva. Cel mai rău este că nu mă pot opri, chiar dacă ştiu că ar trebui, de dragul lui Jamie. Eu şi Art... ei bine, întotdeauna a fost aşa între noi.

– Vă cunoaşteţi de mult timp?

– Da. De ani întregi. Jur, Joanna, dacă citesc despre această conversaţie în ziarul tău, nu voi răspunde de acţiunile mele, a zis Zoe cu ferocitate.

– Zoe, recunosc că mi-ar plăcea foarte mult să fiu persoana care pune această poveste senzaţională în mâinile editorului, dar eu sunt fată din Yorkshire şi acolo, în nord, cuvântul dat este o garanţie. Îţi promit că nu o voi face, bine?

– Bine. Doamne, am nevoie de altă băutură. Zoe a făcut un semn chelnerului şi a mai cerut două pahare de şampanie. Ei bine, pentru că deja ştii aproape totul, ar fi bine să îţi spun povestea până la capăt...

*

Din poziţia în care se afla, la o masă din spatele unui pilon convenabil plasat, Simon vedea că cele două femei erau adâncite în conversaţie. A profitat de ocazie să se ducă la baie şi, după ce a închis uşa toaletei, a format numărul de pe telefonul mobil.

– Aici Warburton, domnule.

– Da.

– O problemă în dimineaţa asta. Mă tem că Haslam a sosit pe neaşteptate acasă la domnişoara Harrison. Evident, m-a recunoscut. Dacă mă ia la întrebări, ce să îi spun?

– Că lucrezi pentru Departamentul pentru Protecţia Familiei Regale. Ceea ce nu este o minciună. Ai plasat microfoanele la sosire?

– Da, domnule.

– Bine. Alte veşti?

– Nimic, domnule.

– În regulă, Warburton. Noroc!

Marcus se uita la meciul de rugby dintre Țara Galilor și Irlanda la televizor, servindu-se din rezerva de bere a lui Zoe. Era patru și un sfert și fetele încă nu se întorseseră. Mulțumit de situație, Jamie a rămas ascuns în camera lui, jucând un joc complicat pe calculator. Marcus intrase la el, dar după ce Jamie se pornise să îi explice ce era cu „monedele magice" pe care trebuia să le adune, plecase. Nu era ca și cum de-a lungul anilor nu făcuse nici un efort de deschidere, și-a zis el în gând. Ciocolată, excursii la grădina zoologică... nimic nu părea să îl impresioneze pe Jamie, iar în cele din urmă Marcus renunțase. Părea că întreaga rezervă de iubire a nepotului său se concentrase asupra Marelui James și a mamei sale, iar pentru el nu mai rămăsese loc.

– Bună, unchiule Marcus, a zis Jamie băgând capul pe ușă. Pot să intru?

– Sigur că da. Doar este casa ta, a răspuns Marcus, reușind să schițeze un zâmbet.

Jamie a intrat în cameră și a rămas cu mâinile în buzunare și cu fața către televizor.

– Cine câștigă?

– Irlanda. Țara Galilor o încasează rău.

– Marele James mi-a spus odată o poveste despre Irlanda.

– Da?

– Da. A zis că odată a fost nevoit să stea un timp acolo, într-un loc aflat pe malul mării.

– Mda, vezi tu, cea mai mare parte a Irlandei este pe malul mării.

Jamie s-a dus la fereastră și a dat într-o parte perdelele pentru a vedea dacă sa întorcea mama sa.

– Mi-a spus unde a fost, mi-a arătat pe atlasul cel mare. Era o casă imensă, înconjurată de apă, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul apei. Iar apoi mi-a spus o poveste despre un tânăr care s-a îndrăgostit de o irlandeză frumoasă. Îmi amîntesc că povestea avea un final trist. I-am spus bunicului că ar fi un film frumos.

Marcus a ciulit urechile. S-a uitat spre Jamie, care privea încă pe geam.

– Când ţi-a spus povestea?

– Chiar înainte de a muri.

Marcus s-a ridicat şi s-a apropiat de bibliotecă. Şi-a trecut ochii peste titluri, până a găsit atlasul cel vechi. Răsfoind până la pagina cu harta Irlandei, a pus cartea pe măsuţa de cafea. I-a făcut semn lui Jamie să se apropie.

– Unde zicea Marele James că era locul acesta?

Degetul lui Jamie s-a îndreptat fără ezitare spre partea de jos a hărţii şi s-a oprit asupra unui loc aflat la jumătatea coastei sudice, la Atlantic.

– Acolo. Casa este în golf. Zicea că mi-ar plăcea, că este un loc mirific.

– Mmm. Marcus a închis atlasul şi l-a privit pe Jamie. Vrei ceva de mâncare?

– Nu, mama a zis că o să îmi pregătească ea ceva când se întoarce. Este plecată de mult timp.

– Chiar aşa. Femeile, nu? a dat din cap Marcus, conspirativ.

– Mama mi-a zis că doamna cu care a plecat este prietena ta.

– Aşa este.

– O să te însori cu ea?

– Poate că da, a zâmbit Marcus. O plac foarte mult.

– Atunci, voi avea o mătuşă. Ar fi frumos. Gata, eu mă duc înapoi în camera mea.

– Sigur.

După ce a plecat Jamie, Marcus a luat o bucată de hârtie şi a scris pe ea numele oraşului pe care i-l arătase Jamie.

Zoe şi Joanna au sosit la cinci şi jumătate cu o mulţime de pungi pline de cumpărături.

– V-aţi distrat bine, doamnelor? a întrebat Marcus cu o voce încărcată de ironie, când le-a întâmpinat în hol.

– Foarte bine, mulţumim, a zis Zoe.

– Atât de bine, că ne-am gândit să mai mergem şi mâine. Nu am terminat toate

magazinele în care aveam de gând să mergem, a zis Joanna, făcând o grimasă.

– Mâine este duminică, Jo!

Marcus părea înspăimântat.

– Da, iar în zilele acestea sunt deschise toate magazinele, scumpule.

– Glumim, frate dragă, a zis Zoe. În plus, va trebui să îmi trimit cardul la tratament și relaxare după abuzul pe care l-a îndurat astăzi.

Ușa s-a deschis din nou și în prag a apărut Simon.

– Salutare, prieteni.

– Bună. Ai vizitat atracțiile turistice?

– Da.

– Ce anume, Simon? nu s-a putut abține Joanna.

– Ah, știți voi, Turnul Londrei, catedrala Sf. Paul, Trafalgar Square, a zis Simon, înfruntând-o din priviri. Ne vedem mai târziu.

Le-a făcut un semn din cap, apoi a pornit-o în sus pe scări.

– Unde este Jamie? a întrebat Zoe.

– În camera lui.

– Marcus, sper că nu l-ai lăsat să stea la calculator toată ziua? s-a încruntat Zoe.

– Îmi pare rău. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri, dar nu prea este abordabil, nu? Haide, Jo, nu îți mai da jos paltonul. Să o zbughim.

Zoe a sărutat-o pe Joanna, apoi pe Marcus.

– Ne vedem curând. Și îți mulțumesc pentru ziua aceasta plăcută, Jo.

– Nu ai pentru ce. Te sun în timpul săptămânii, i-a răspnns ea.

Au schimbat un zâmbet discret, conspirativ, în timp ce Marcus o împingea pe Joanna spre ieșire.

Zoe a urcat la etaj pentru a-l vedea pe Jamie și să afle dacă vrea la cină cârnați cu piure sau plăcintă cu carne. Jamie a ales ultima variantă și a urmat-o pe mama lui la parter, ca să poată să stea de vorbă cât timp ea gătea.

– Știi, nu cred că nnchiul Marcus mă place foarte mult, a zis el.

– Jamie, sigur că te place! Doar că nu este obișnuit cu copiii, asta-i tot. Ți-a spus ceva

astăzi, când a fost aici, dragule?

– Nu, nimic. Nu a făcut decât să bea multă bere. Poate că noua lui prietenă îl va face să se simtă mai bine. A zis că s-ar putea să se căsătorească cu ea.

– Serios? Ar fi minunat. Jo este simpatică.

– Tu ai un prieten, mama?

– Eu... da, este un bărbat care îmi place.

– Este Simon?

– Doamne, nu!

– Îmi place Simon. Pare drăguţ. A venit şi s-a jucat cu mine nn joc pe calculator aseară. Vine la masă cu noi?

– De fapt, m-am gândit ca noi doi să luăm cina împreună, ca să putem discuta în liniște.

– Este urât că nu îl invităm, nu crezi? Doar este musafirul nostru.

– Bine, atunci, a zis Zoe, cedând, vezi dacă vrea să vină.

După cinci minute, Simon, cu un zâmbet vag jenat pe chip, a intrat în bucătărie.

– Eşti sigură că nu deranjez, Zoe? Pot să îmi comand o pizza.

– Fiul meu insistă asupra prezenţei tale, a zis Zoe cu un zâmbet, aşa că aşază-te, te rog.

În timpul cinei, a făcnt tot posibilul să nu izbucnească în râs când Simon îl distra pe Jamie cu poveşti de la ferma sa de oi din Noua Zeelandă.

– Mama, într-o zi putem merge să îl vizităm pe Simon în Auckland? Pare un loc strașnic!

– Cred că da, de ce nu?

– Simon, vrei să vii şi să îmi vezi noul joc pe care mi l-a cumpărat mama astăzi? Este fantastic, dar şi mai bun când ai împotriva cui să joci.

– Jamie, lasă-l în pace pe săracul Simon, a oftat Zoe.

– Nu-i nimic. Mi-ar plăcea să joc, a acceptat Simon.

– Atunci, haide.

Jamie s-a ridicat şi i-a făcut semn lui Simon să facă la fel. Cu o ridicare din umeri şi un zâmbet spre Zoe, Simon l-a urmat pe Jamie spre ieşirea din bucătărie şi apoi în sus pe scări.

O oră mai târziu, a urcat la etaj, atrasă de țipetele însuflețite care veneau atât de la fiul ei, cât și de la Simon.

– Nu ai venit să îmi spui că este deja ora de culcare? Este sâmbătă și aproape am ajuns la nivelul trei, iar eu câștig, a zis Jamie, fără să își ia ochii de la ecran.

– Atunci poți să câștigi și mâine. A trecut de nouă și jumătate, Jamie.

– Mama, te rog!

– Îmi pare rău, Jamie. Mama ta are dreptate. Mai jucăm și mâine, îți promit. Noapte bună!

Simon a lăsat controllerul jos și l-a bătut pe umăr pe Jamie.

– Noapte bună, Simon! i-a zis Jamie în timp ce ieșea din cameră.

Zoe a dereticat camera lui Jamie cât timp l-a așteptat să se întoarcă de la baie, apoi l-a băgat în pat.

– Ai vrea să faci ceva anume mâine?

– Să termin jocul.

– Și în afară de asta?

– Nu, nu chiar. Să stau în pat, să mă uit mult la televizor, să beau coca-cola, toate lucrurile pe care nu le pot face la școală, a zis el rânjind.

– Bine, sunt de acord, în afară de coca-cola, i-a promis Zoe dându-i un sărut. Noapte bună!

– Noapte bună, mama!

Când a coborât Zoe, Simon își turna un pahar cu apă de la robinet.

– Scuză-mă. Mi-a fost sete după cât ne-am jucat. Plec imediat, nu vreau să îți stau în drum.

– Cred că meriți un pahar înainte de culcare, după creativitatea de care ai dat dovadă la masă. Sigur nu ai făcut cursuri de actorie? a zis ea, cu suspiciune prefăcută.

– Întâmplător, am impresia că Noua Zeelandă îmi este foarte cunoscută. Iubita mea... adică *fosta* mea prietenă și-a petrecut ultimul an acolo.

– Fosta?

– Mda. Îi place atât de mult, încât a decis să rămână acolo și să se căsătorească cu un localnic.

– Îmi pare rău. Vrei un coniac? Sau un whisky?

– Numai... numai dacă nu te încurc.

– Nu. Știi-tu-cine este plecat cu treburi oficiale, așa că sunt singură tot weekendul. Dulăpiorul cu băuturi este în camera de zi. Haide acolo, ca să fac și focul. S-a cam răcit.

Simon s-a așezat într-un fotoliu cu un pahar de coniac, iar Zoe s-a întins pe canapea.

– L-ai cucerit pe fiul meu.

– Este un băiat inteligent. Cu siguranță ești foarte mândră de el.

– Sunt. Marcus spune mereu că îl cocoloșesc prea mult.

– Cred că este un tânăr foarte echilibrat și cât se poate de normal.

– Încerc din răsputeri, dar nu este ușor să crești un copil de una singură, deși cel puțin l-a avut pe bunicul meu. Dar în altă ordine de idei, Joanna ți-a trimis un mesaj. A zis să o suni, a zis Zoe, studiind expresia de pe chipul lui Simon. Mi-a spus că vă cunoașteți de multă vreme și mi-a promis că nu te va da de gol față de Marcus. Crezi că o va face?

– Cu siguranță nu. Am încredere totală în Jo. Îmi știe aproape toate secretele.

– Mai puțin unul. Cel puțin până astăzi, a contracarat Zoe. I-am spus și despre Art. Cu tine aici și încă un lucru pe care l-a văzut, oricum ghicise aproape tot adevărul de una singură. Crezi cu adevărat că nu mă va da de gol, având în vedere că este reporter?

– Niciodată.

– Ei bine, sper că ea și Marcus vor rămâne împreună. Are o influență bună asupra lui.

Simon a dat din cap în tăcere, luând o înghițitură din paharul cu coniac.

– Sunt sigur că îi simți lipsa bunicului tău.

– Da, foarte mult.

– Erați apropiați?

– Foarte. Știu că lui Jamie îi lipsește foarte mult, deși nu spune prea multe. El era bărbatul în casă, figura paternă din viața lui Jamie. Dar acum descopăr multe lucruri pe care nu le știam despre el.

– Chiar așa? Ce anume? Aveam impresia că viața lui a fost foarte bine documentată.

– William Fielding îmi spunea săptămâna trecută, înainte să moară, că bunicul meu era originar din Irlanda. De fapt, mi-a spus tot felul de lucruri despre el. Dacă sunt adevărate sau nu, cine știe? Faptele se amestecă cu ficțiunea când este vorba despre evenimente petrecute cu șaptezeci și cinci de ani în urmă.

– Așa este, a remarcat Simon cât a putut de nonșalant. Sir James ți-a povestit cum era în trecut? Pun pariu că se știa cu cei mai importanți oameni din țară.

– Da. Scrisorile lui putrezesc in podul casei din Dorset. Când se termină filmările, am de gând să mă duc acolo și să le triez, a zis Zoe înăbușindu-și un căscat.

– Ești obosită, te las. Simon și-a golit paharul cu coniac și s-a ridicat. Mulțumesc pentru băutură.

– Nu ai pentru ce. Mulțumesc că i-ai ținut companie fiului meu. Noapte bună!

– Noapte bună, Zoe!

Când urca spre dormitorul lui, Simon era mai convins ca niciodată că Zoe Harrison nu știa nimic despre trecutul bunicului ei. Spera, pentru binele amândurora, că nici nu va afla.

În ciuda faptului că amândouă apartamentele erau nesigure, Marcus și Joanna nu aveau de ales și au rămas în Crouch End în seara aceea – după cum a remarcat Simon, ea măcar avea încuietori noi la ușă.

– Cum ți-ar plăcea să petrecem un sfârșit de săptămână la un hotel frumos de la țară, în Irlanda? a întrebat-o Marcus în pat, după ce trăseseră o plapumă peste capetele lor, ca să le înăbușe vocile.

– Ce? De ce? a întrebat Joanna.

– Pentru că am senzația că am identificat locul unde s-a născut Sir Jim.

– Serios?

– Da. Am avut o discuție cu Jamie. Mi-a spus că Sir Jim i-a povestit despre un loc magic din Irlanda, unde un bărbat și o femeie s-au

îndrăgostit unul de celălalt. Mi-a arătat locul pe hartă.

– Unde era?

– Potrivit lui Jamie, era un sătuc din West Cork[13], numit Rosscarbery. Se pare că această casă se află în golf şi este separată de alte case. Voi da nişte telefoane luni dimineaţă şi voi cere la agenţia de turism să îmi recomande un hotel bun. Chiar dacă se dovedeşte a nu fi decât o pistă falsă, este o scuză perfectă pentru o vacanţă – şi pentru a putea pleca din apartamentele noastre pline de microfoane. Ar fi şi mai bine dacă ai reuşi să îţi mai iei o zi liberă, ca să nu fim presaţi de timp să ajungem acolo şi să ne întoarcem.

– Voi încerca, a zis ea, dar şeful meu nu este într-o dispoziţie generoasă faţă de mine deocamdată.

– Spune-i că vrei să dai în vileag un complot pus la cale de IRA.

– Poate mai degrabă un compost, a spus Joanna, pufnind batjocoritoare.

Regiune în comitatul Cork, din Irlanda

CAPITOLUL 23

– Am fost sunat de la palat. Îl iau pe Alteța Sa la ora opt.

– Da.

Zoe a dat din cap neatentă, ascultându-l pe Simon care ieșea din parcarea școlii și neluându-și ochii de la silueta tot mai mică a lui Jamie, rămas pe treptele din fața intrării. Stătea pe locul din față al Jaguarului, renunțând la formalitate. Se simțea mai bine așa.

– Știi, cred că lui Jamie i-a fost mai greu să își ia la revedere de la tine decât de la mine, a zis Zoe.

– Nu este adevărat, dar ne-am distrat împreună. Până la urmă, însărcinarea aceasta de muncă are și părțile ei frumoase.

Simon se îndrepta spre autostradă, în direcția Londrei.

– Zoe?

– Da.

– Nu vreau să par deplasat, dar nu ar fi mai bine pentru tine să te întâlnești cu Alteța Sa Regală la palat, decât să vină el în Welbeck Street? Este mult mai sigur așa.

– Știu. Dar mă simt atât de încordată acolo. Întotdeauna am impresia că ascultă cineva la ușă.

– Bine. Dispar în seara aceasta, desigur.

– Mulțumesc. Ăăă, Simon, când mă întorc la filmări, în Norfolk, săptămâna viitoare, cum îți vei explica prezența acolo?

– Ah, mă cazez, pierd vremea pe la bar, vin pe platoul de filmare ca să casc gura... l-a aruncat un rânjet. Pot fi aproape invizibil când vreau.

– Te cred pe cuvânt, a replicat Zoe mohorâtă.

În fața numărului zece de pe Welbeck Street, fotograful aștepta răbdător.

După ce a lăsat-o acasă pe Zoe, Simon a oprit mașina în fața casei de pe Welbeck Street pentru a doua oară în ziua aceea. Prințul fusese un pasager mai enervant, prin comparație cu prezența liniștitoare a lui Zoe. Simon a încleștat din dinți, simțindu-l cum se agită pe bancheta din spate și tastează pe telefonul mobil.

– Nu te osteni să îmi deschizi portiera. Cobor în grabă, i-a aruncat prințul lui Simon, când a vrut să iasă din mașină.

– Desigur, domnule.

Simon l-a privit urcând scările, nici unul dintre ei neobservând un mic bliț cu infraroșu pe partea cealaltă a drumului. A oftat și s-a uitat la ceas. Putea dura câteva ore și chiar nu avea chef să se gândească la cum își petreceau timpul cei doi. A scos un roman de aventuri din torpedou, a aprins lumina de deasupra lui și a început să citească.

Mobilul i-a sunat la ora unsprezece fără zece minute.

– Ies în cinci minute.

– Am înțeles. Sunt afară, gata de plecare, domnule.

Simon a lăsat cartea deoparte și a pornit motorul. După exact cinci minute, ușa s-a deschis. Zoe a apărut în prag, a privit în ambele direcții, apoi i-a făcut semn însoțitorului ei. În hol i-a dat un scurt sărut pe obraz și apoi a fugit spre mașină.

Lumina cu infraroșu a sclipit din nou.

– Bine, Warburton, înapoi acasă, te rog.

– Da, domnule.

*

Pe platoul de filmare de la *Tess* era o atmosferă mohorâtă în prima dimineață când s-a înapoiat în Norfolk. Toată lumea era uluită de moartea lui William, iar atmosfera jovială dispăruse.

– Slavă Domnului că nu mai avem decât o lună, a zis Miranda, actrița care o juca pe mama lui Tess. Parcă am fi în mormânt. Acesta este noul tău iubit? a întrebat ea dintr-o suflare, studiindu-l pe Simon, care bea un pahar de coca-cola la bar.

– Nu, este un jurnalist care a fost trimis aici cu mine timp de o săptămână. Publică un interviu care va coincide cu lansarea filmului, le-a repetat Zoe povestea pe care o scorniseră împreună.

În ciuda promisiunilor sale că se va pierde în mulțime, toți remarcaseră prezența lui Simon în ultimele două zile. Era mult prea atractiv ca să poată fi „invizibil", așa cum sugerase el și toată lumea îl observase la marginea platoului de filmare, prefăcându-se că ia notițe grăbite într-o agendă. Lui Zoe, prezența lui Simon i se părea neliniștitoare, dar cel puțin seara, din cauza muncii intense, abia se târa până în pat, imediat ce se întorcea de la filmare și așa îl putea evita.

Joi dimineață studia scenariul pentru filmarea din ziua aceea când i-a sunat telefonul mobil.

– Bună, surioară, eu sunt. Ce mai faci?

– Bine, Marcus.

– Vii acasă la sfârșitul săptămânii? Ziceai că vrei să mergi în Dorset și să te apuci de făcut curat în cutiile din pod.

– Mă tem că nu pot. Plec în altă parte.

– Înțeleg. Te duci într-un loc frumos?

– La casa unor prieteni.

– Care „prieteni"?

– Marcus! Zi-mi ce dorești, s-a răstit Zoe.

– Te deranjează dacă eu și Jo ne ducem în Dorset și mai căutăm prin cutiile din pod?

– Nu văd de ce nu ați face-o. Dar să nu arunci nimic înainte să văd și eu. Bine?

– Sigur. Le împart în două categorii – „utile" și „inutile".

– Bine. Zoe nu avea timp de discuții. Vorbim în curând. Sărut-o pe Jo din partea mea. Pa!

Coborând scările, Zoe s-a întrebat preț de o clipă dacă era o decizie înțeleaptă să îl lase pe

fratele ei să se ducă în Dorset fără ea, dar apoi a alungat gândul. Aştepta cu nerăbdare să petreacă un sfârşit de săptămână liniştit în braţele lui Art.

Marcus a pus jos receptorul şi a ieşit din cabina telefonică, privind în jur ca să vadă dacă îl urmărea cineva. Ian nu îl contactase încă, dar Marcus era sigur că el fusese cel care plantase microfoanele.

A cumpărat două cafele şi chifle cu bacon de la brutărie şi a urcat scările până în apartamentul lui, unde Joanna tocmai ieşea de sub duş, cu părul ud lăsat peste un umăr.

– Am sunat-o pe Zoe, a zis el. A fost de acord să mă duc în Dorset şi să mai caut printre toate lucrurile din pod. Vrei să vii?

– Ah, Marcus, nu pot în weekendul acesta. Sunt de gardă la birou, a zis ea începând să îşi usuce părul cu prosopul.

– Se lucrează şi în weekend la Case şi grădini?

– Da! Multe dintre activităţile rurale au loc la final de săptămână, concursuri canine, vânzarea de pui şi ieşirea ghioceilor.

– Vai, ce captivant!

– Unii dintre noi trebuie să muncească, Marcus. Nu voi mai avea nici unde să locuiesc şi nici ce să mănânc dacă îmi pierd locul de muncă.

– Scuze, Jo. Marcus înţelegea că o supărase. Te superi dacă mă duc eu singur în Dorset?

– De ce să mă supăr? Doar nu sunt gardianul tău.

– Nu, dar vreau să fii. S-a dus la ea şi a luat-o în braţe. Nu te supăra. Am zis că îmi pare rău.

– Ştiu, doar că...

– Înţeleg.

I-a scos prosopul şi a sărutat-o, iar Joanna a uitat totul.

Când maşina a ajuns la intrarea principală a măreţei case în stil georgian, Simon i-a ajutat pe Zoe şi pe prinţ să coboare, apoi le-a scos genţile din portbagaj.

– Mulţumesc, Warburton. Ce ar fi să îţi iei liber weekendul acesta? Omul meu este aici. Te sunăm dacă avem vreo problemă.

– Vă mulţumesc, domnule.

– Ne vedem duminică seară, Simon, i-a zâmbit Zoe peste umăr, în timp ce prinţul o conducea înăuntru.

După două ore, Simon a sosit inapoi in apartamentul lui din Highgate, cu un suspin de uşurare. Trecuse peste o săptămână de când nu mai fusese acasă, de când nu mai avusese timp pentru el însuşi. Şi-a ascultat mesajele; patru dintre ele erau de la Ian, părând tot mai beat şi mai neinteligibil cu fiecare nou apel, chicotind pe înfundate despre o „fentă" grozavă pe care o jucase celor „de sus". Simon nu înţelegea despre ce dracului vorbea şi se întreba dacă nu cumva ar trebui să şoptească o vorbă la urechea potrivită despre comportamentul scăpat de sub control al lui Ian.

A format numărul de telefon al Joaunei şi i-a lăsat un mesaj, invitând-o să vină la cină în seara următoare, ca să poată sta de vorbă. „Probabil este în patul lui Marcus Harrison", şi-a zis Simon, punând receptorul jos. A făcut un duş, şi-a pregătit o omletă spaniolă şi o salată, apoi s-a aşezat să se uite la un film. Telefonul a sunat după câteva minute.

– Simon? Eşti acasă.

Era Joanna.

– Sunt.

– Am crezut că te-ai întors în Auckland, să creşti oi.

– Foarte amuzant. Am sunat ca să văd dacă eşti liberă mâine-seară.

– Nu sunt.

– O întâlnire de amor cu Marcus?

– O întâlnire cu un eveniment agricol din Rotterdam. Se lansează un nou erbicid revoluţionar. După cum îţi poţi imagina, totul este extrem de captivant. Nu mă întorc decât mâine-seară târziu, dar ne putem vedea duminică la prânz.

– Bine, dar voi lucra după-amiază, aşa că vino devreme şi pregătesc o gustare.

– În regulă. Ne vedem pe la unsprezece, atunci?

– Minunat. Ne vedem duminică.

Simon a lăsat receptorul, trist că se lăsase o răceală peste relaţia lor. Asta de când nu îi returnase scrisoarea, a recunoscut el. Nu încăpea nici o îndoială că Joanna avea suspiciuni în privinţa lui, mai ales acum, că aflase că nu era un simplu funcţionar în administraţie. Iar asta era vina lui. Pusese în pericol încrederea ei şi prietenia lor de dragul slujbei sale. Simon s-a ridicat, a scos o bere din frigider şi a luat o înghiţitură, dorind să şteargă amintirea dureroasă a trădării sale...

La fel ca Ian.

Până acum nu omorâse pe nimeni, dar se întreba cum s-ar simţi după aceea. Cu siguranţă, după ce ar lua viaţa unei fiinţe umane, consecinţele ar fi imprevizibile. Dincolo de acest act, nimic nu ar mai părea relevant din punct de vedere moral.

„Merită...?"

Simon s-a apropiat de chiuvetă şi a turnat restul sticlei de bere în scurgere, spunându-şi că nu s-a întâmplat încă. Îşi iubea slujba, viaţa, dar situaţia cu Joanna făcuse lucrurile mult mai clare.

Şi ştia că într-o zi va fi nevoit să aleagă.

A auzit soneria. Simon a gemut şi s-a apropiat de interfon.

– Alo?

– Eu sunt.

„Vorbeam de lup..."

– Bună, Ian. Mă pregăteam de culcare.

– Pot să urc, te rog?

Fără tragere de inimă, Simon a apăsat pe butonul interfonului. L-a privit atent pe Ian când acesta a intrat în apartament. Arăta înfiorător. Faţa îi era buhăită şi roşie, ochii mici şi congestionaţi. Deşi vestit pentru colecţia sa de costume Paul Smith şi Armani, în seara aceasta Ian părea un vagabond, îmbrăcat într-un impermeabil şi ducând o pungă de plastic din care a scos o sticlă de whisky pe jumătate goală.

– Sal', Simon, a zis el şi s-a prăbuşit într-un scaun.

– Ce s-a întâmplat?

– Nenorociţii m-au obligat să intru în concediu pe motiv de „probleme *personale*". Timp de o lună. Trebuie să mă duc la vraci de două ori pe săptămână, de parcă aş fi ţăcânit...

– Dar ce s-a întâmplat? a întrebat Simon, cocoţându-se pe braţul canapelei.

– Ah, am dat rasol la o însărcinare săptămâna trecută. M-am dus la cârciumă pentru un pahar, am pierdut noţiunea timpului, am pierdut ţinta.

– Înţeleg.

– Ştii, nu s-ar putea spune că slujba aceasta este amuzantă, aşa-i? De ce trebuie să fac eu mereu treburile nasoale?

– Pentru că au încredere în tine.

– *Aveau* încredere în mine, a râgâit Ian, apoi a mai luat o gură de whisky, direct din sticlă.

– Mie mi se pare că ai o vacanţă plătită. În locul tău, m-aş bucura de ea.

– Crezi că mi se va permite să mă întorc? Nici o şansă. S-a terminat, Simon, după toţi anii aceştia, după atâta muncă...

Apoi a început să plângă.

– Fruntea sus, Ian, nu ai de unde ştii. Doar nu vor să te piardă. Ai fost mereu unul dintre cei mai buni. Dacă te aduni, le demonstrezi că nu a fost decât un accident, sunt sigur că îţi vor mai acorda o şansă.

Ian a lăsat capul în jos.

– Nu, Si. Dacă am noroc, voi ajunge să dau amenzi pentru parcare. Sunt speriat, chiar sunt. Mă văd ca pe un risc, nu-i aşa? Un beţiv care are pe mână prea multe secrete. Dacă se hotărăsc să mă...?

Vocea lui Ian a pierit, iar frica i-a acoperit ochii.

– Stai liniştit, nu o vor face. Simon spera să pară convingător. Vor avea grijă de tine. Te vor ajuta să te pui pe picioare.

– Rahat. Crezi că există un sanatoriu pentru ofiţeri de securitate care suferă de stres? a izbucnit Ian în râs. James Bond m-a făcut să

vreau să intru în domeniu. Mă uitam la femeile acelea superbe și mă gândeam că dacă acesta este unul dintre beneficii, atunci este slujba perfectă pentru mine.

Simon a rămas tăcut, știind că nu avea ce spune.

– Acesta este sfârșitul, a oftat Ian. Și cu ce mă pot lăuda după toți anii de serviciu loial? O garsonieră în Clapham și un ficat rablagit.

A oftat, la auzul propriului comentariu trist.

– Ei, lasă, amice. Știu că lucrurile par sumbre acum, dar sunt sigur că dacă stai departe de sticlă o vreme, situația se va îndrepta.

– Băutura este singura care mă ajută să depășesc greutățile. Oricum – ochii lui Ian s-au luminat deodată, dar Simon nu știa dacă de furie sau de regret –, cel puțin am niște bani puși deoparte. Iar ultima „acțiune laterală" mi-a adus un profit neașteptat. Știi – Ian s-a apropiat de Simon, clătinându-se –, mă simțeam oarecum vinovat din cauza asta. Tu ai spus că pare o persoană bună și că este o porcărie să faci rău unui om bun. A sughițat. Dar acum imi pare bine că am făcut-o.

– Despre cine vorbești, Ian?

– Nimic. Despre nimeni... Ian s-a ridicat. Îmi pare rău că te-am deranjat. Tre' să plec. N-aș vrea să fii asociat cu faptele mele. S-a îndreptat bălăbănindu-se spre ușă, apoi l-a amenințat pe Simon cu un deget. Tu o să ajungi departe, bătrâne. Dar ai grijă, păzește-ți spatele și spune-i fetișcanei aceleia ale tale să se care din patul lui Marcus Harrison. Este periculos și în plus, din ceea ce am ascultat la căști, nici nu este un amant bun.

Ian a schițat un snrâs fantomatic, apoi a dispărut dincolo de ușă.

Duminică dimineață, după o sâmbătă liniștită în care se uitase la rugby și citise, Simon s-a trezit din primul somn odihnitor de care avusese parte în ultimele zile. A văzut că ceasul arăta opt treizeci și doi – mult după ora la care îi suna infailibilul lui ceas intern, la șapte. Dând drumul la Radio Four[14] și lăsând

cafeaua la fiert, era pe punctul de a coborî pentru a-şi lua obişnuitul morman de ziare de duminică, când a sunat telefonul.

– Da?

– Probleme. Te prezinţi fără întârziere pe Welbeck Street. Te sunăm mai târziu cu alte instrucţiuni.

– Înţeleg. Ce a provocat schimbarea?

– Citeşte *Morning Mail.* O să afli. La revedere!

Înjurând, a alergat pe scări spre ieşirea din clădire şi a ridicat *Morning Mail* din mormanul lăsat pe preş. A citit titlul şi a gemut.

– Iisuse! Sărmana Zoe!

Cu stomacul râscolit de furie şi de îngrijorare, a dat fuga înapoi sus şi şi-a îmbrăcat în grabă costumul. „Fir-ar să fie, Joanna, şi-a zis el, aşa se răzbună pe mine, trădând-o pe Zoe pentru un câştig rapid..."

Era gata că plece când a auzit soneria. Şi-a amintit că o invitase pe Joanna să ia masa împreună. Încercând să îşi controleze furia, Simon a apăsat butonul care îi permitea să intre. „Orice om este nevinovat până la proba contrarie", şi-a amintit el, punându-şi jacheta.

– Bună, a zis ea degajată când a intrat, l-a sărutat pe obraz şi i-a întins o sticlă cu lapte. Ştiu că mereu rămâi fără lapte şi m-am gândit să...

El i-a întîns ziarul.

– Ai văzut asta?

– Nu, ştiam că ai tu ziarele de duminică, aşa cu nu m-am mai deranjat să le cumpăr. Eu..., a dat ea să spună, dar ochii i-au căzut pe titlul de pe prima pagină. Ah, la naiba! Sărmana Zoe!

– Da, sărmana Zoe, a imitat-o el.

Joanna a studiat fotografia ducelui de York cu braţul trecut peste umerii lui Zoe şi o alta în care o săruta pe creştetul capului. Ar fi putut fi o pereche de tineri frumoşi şi îndrăgostiţi, aflaţi la plimbare la ţară.

– „Prinţul Arthur şi noua lui iubită, Zoe Harrison, bucurându-se de un weekend împreună, la casa domnului Richard Bartlett şi

a soției sale, Cliona", a citit Joanna cu voce tare. Nu i-ai dus tu până acolo?

– Ba da. I-am lăsat acolo vineri. Iar acum trebuie să plec.

– A, nu mai luăm masa?

– Nu, a zis el aruncându-i o privire mânioasă. Joanna?

– Da?

– Ai văzut în ce ziar a apărut povestea?

– Sigur că da. Este ziarul nostru.

– Da, ziarul *tău*.

I-a căzut fisa în timp ce scruta chipul furios al lui Simon.

– Sper că nu îți închipui ce *cred eu* că îți închipui.

– Foarte probabil exact asta îmi închipui.

Joanna a roșit, nu de vinovăție, ci de indignare.

– Iisuse, Simon! Cum poți sugera așa ceva? Cine dracului crezi că sunt?

– O jurnalistă ambițioasă, care nu a ratat oportunitatea poveștii anului când i-a fluturat prin față.

– Cum îndrăznești? Zoe este prietena mea. În plus, mergi pe presupunerea că ea mi-a zis totul.

– Zoe mi-a spus că a vorbit cu tine despre povestea asta. Am fost cu ea aproape douăzeci și patru de ore pe zi și nu văd cum ar fi putut afla altcineva. Poate că nu ai vrut, dar în cele din urmă nu ai putut rezista și...

– Nu îndrăzni să mă tratezi de sus, Simon! Sunt foarte atașată de Zoe. Bine, recunosc, m-am gândit la asta...

– Vezi!

– Dar nu aș putea trăda un prieten! a replicat ea.

– Este chiar ziarul tău, Jo! Zoe m-a întrebat dacă ar trebui să aibă încredere în tine, iar eu ți-am lăudat discreția! Iar acum regret enorm că am făcut-o.

– Simon, *te rog*, jur că nu de la mine s-a aflat.

– Sărmana femeie! Are un fiu pe care încearcă să îl apere, iar copilul acesta va fi acum hărțuit. Va fi extrem de mâhnită...

– Iisuse, Simon, a zis Joanna, clătinând din cap uluită și jignită. Te-ai îndrăgostit de ea, sau ce? Nu ești decât bodyguardul ei. Este datoria prințului să o mângâie, nu a ta.

– Nu fi ridicolă! Tu vorbești! Te ții pe lângă ea împreună cu nemernicul acela de Marcus, numai ca să obțineți mai multe informații despre scrisoarea aceea de dragoste, închipuindu-vă că sunteți niște Sherlock Holmes moderni...

– Destul, Simon! Ca să știi și tu, îl plac cu adevărat pe Marcus. Ba chiar s-ar putea să mă fi îndrăgostit de el, nu că ar fi treaba ta cu cine îmi petrec eu timpul și...

– Cum de ai putut să o înșeli cu atâta nepăsare?

– Dar nu am făcut-o, Simon! Iar dacă nu mă cunoști destul de bine ca să îți dai seama că nu aș trăda un prieten în felul acesta, atunci încep să îmi pun întrebări în legătură cu prietenia noastră de atâția ani. Iar tu nu ești atât de pur cum vrei să pari! M-ai mințit în legătură cu scrisoarea pe care ți-am încredințat-o. „S-a dezintegrat", așa ai spus. Dar eu știu prea bine că m-ai mințit ca să o recuperezi pentru amicii tăi de la MI5!

Simon a rămas pe loc, fără replică.

– Așa ai făcut, nu-i așa? a continuat ea, știind că a nimerit la țintă.

– Plec. Tremurând de furie, și-a luat geanta de jos și s-a îndreptat spre ușă, apoi s-a oprit și s-a întors. Și presupun că este de datoria mea să te avertizez că Marcus Harrison este plătit de „amicii mei" ca să se culce cu tine. Întreabă-l pe Ian Simpson. Să închizi când ieși, Joanna.

Și cu asta, a trântit ușa în spatele lui.

Joanna a rămas nemișcată, într-o tăcere uluită. Nu îi venea să creadă ce se întâmplase în ultimele minute. În toți anii de când se cunoșteau, nu își amintea să fi schimbat vreo vorbă aspră. Dacă aceasta era reacția lui Simon – un om care o cunoștea din copilărie –, cum să spere că Zoe o va crede? Și ce era cu absurditatea aceea pe care o aruncase Simon despre faptul că Marcus ar fi „plătit" să se culce

cu ea? Cum ar putea fi adevărat? Marcus nu știuse nimic despre „Afacerea Bătrânica" înainte de a-i spune ea.

Joanna a scos un țipăt de frustrare, simțind că întreg eșafodajul lumii sale se prăbușește cu încetinitorul. A scotocit prin rucsacul ei, de unde a extras portofelul. Scoțând cartea de vizită a lui Ian Simpson, s-a gândit preț de o clipă, apoi s-a dus la telefonul lui Simon și a ridicat receptorul. Nesigură ce putea să spună, dar știind că trebuie să vorbească cu el, a format numărul.

A durat o vecie până ce a răspuns cineva.

– Sal', Simon, a zis o voce somnoroasă.

– Sunteți Ian Simpson?

– Cine dorește să afle?

– La telefon Joanna Haslam, prietenă cu Simon Warburton. Uite, știu că probabil sună ridicol, și nu vreau ca Simon să intre în belele, dar a lăsat să se înțeleagă că... iubitul meu, Marcus Harrison, s-ar putea să... hmm... să fie în solda cuiva pentru care lucrați?

La capătul celălalt nu s-a auzit decât tăcere.

– Poate că cel mai bine ar fi să rămâneți tăcut dacă răspunsul este „da".

A urmat o pauză lungă, apoi a auzit un clinchet la celălalt capăt, când Ian a închis.

Joanna a pus receptorul jos, înțelegând că Simon spusese adevărul. Prin cap îi goneau gândurile, încercând să își amintească toate conversațiile pe care le purtase cu Marcus. A inspirat adânc, tremurând de furie și de durere, apoi s-a așezat, ca să își plănuiască următoarea mișcare.

Simon traversase orașul cu viteză, dar apoi, dându-și seama că era prea supărat ca să conducă în siguranță, a tras pe dreapta și a oprit motorul, așteptând să se calmeze.

– Fir-ar!

A lovit volanul cu palmele. Era prima dată în viața sa adultă când își amintea să își fi pierdut controlul în asemenea hal. Joanna era cea mai veche prietenă a lui. Nu îi dăduse șansa să se

explice – o condamnase înainte să deschidă gura măcar.

Întrebarea era de ce?

Vizita lui Ian Simpson reușise să îl tulbure? Sau – așa cum sugerase Joanna – motivul era că începea să o placă pe Zoe Harrison mai mult decât ar fi trebuit?

– La naiba, a oftat el, încercând să își examineze sentimentele. Cu siguranță, nu era dragoste. Cum putea fi dragoste? Nu o știa decât de câteva săptămâni, iar în majoritatea timpului stătuse departe de ea. Și totuși, avea ceva care îl înduioșa, o vulnerabilitate care îl făcea să își dorească să o apere. Și, a recunoscut el în cele din urmă față de el însuși, nu într-un sens pur profesional.

Și-a dat seama că așa s-ar explica dezgustul irațional pe care îl simțea față de iubitul ei regal. Bărbatul era un om cât se poate decent, fusese întotdeauna politicos și totuși el simțise mereu animozitate față de el. Era surprins că inteligenta și duioasa Zoe se putuse îndrăgosti de el. Dar... era un „prinț". Simon presupunea că lucrul acesta compensa multe neajunsuri.

A gemut când și-a amintit ultimele cuvinte pe care i le aruncase Joannei. Comisese o gravă încălcare a regulilor când îi spusese că Marcus este plătit să afle tot ce știe ea.

„Este o persoană bună..."

Cuvintele de bețiv ale lui Ian, de vineri seară, i-au revenit în minte.

Dar dacă...?

– Ah, la dracu'!

Simon a lovit cu pumnul în volan când întregul scenariu i s-a lămurit în minte. Presupusese că Ian vorbea despre Joanna când menționase o femeie. Dar el însuși fusese cel care montase microfoane în telefon și prin casa din Welbeck Street. Știa prea bine că ascultau...

Dar dacă Ian se referise la Zoe? În ultima vreme insinuase că avea un venit suplimentar, iar Joanna cu siguranță nu era o țintă pentru presă – nu era o vedetă pentru care ziarele să cheltuiască o avere ca să obțină niscaiva bârfe.

Dar Zoe *era*...

Simon a pornit motorul, conştient că înţelesese totul greşit.

Când a sosit în Welbeck Street, a găsit un detaşament de fotografi, echipe de filmare şi jurnalişti campaţi în pragul casei. Croindu-şi drum printre ei şi ignorându-le strigătele şi întrebările, a intrat în casă. A trântit uşa şi a blocat toate încuietorile şi ivărele de pe ea.

– Zoe? Zoe? a strigat el.

Nu s-a auzit nici un răspuns. Poate nu se întorsese încă din Hampshire, deşi i se spusese că venise înapoi când sunase echipajul de pe drum. A verificat camera de zi, a văzut obiectivul lung al unei camere de fotografiat prin perdelele vechi, din damasc şi s-a grăbit să le tragă mai bine. A intrat în sufragerie, în birou şi apoi în bucătărie, strigând-o pe nume. La etaj, a verificat dormitorul principal, camera lui Jamie, camera de oaspeţi şi baia.

– Zoe? Sunt Simon! Unde eşti? a strigat din nou, tot mai imperios.

A urcat scările în fugă spre cele două cămăruţe din pod şi a văzut că a lui era goală. A deschis uşa camerei din partea opusă a coridorului opus. Era plină de mobilă veche şi de jucării care fuseseră ale lui Jamie. Şi acolo, ghemuită pe podea, într-un colţ, între un şifonier vechi şi un fotoliu şi strângând în braţe un ursuleţ vechi, se afla Zoe, cu faţa roşie de plâns, cu părul strâns la spate într-o coadă de cal. Îmbrăcată într-un hanorac vechi şi pantaloni de sport, nu părea mai în vârstă decât fiul ei.

– Of, Simon! Slavă Domnului că eşti aici, îţi mulţumesc.

A întins o mână spre el, iar Simon a îngenuncheat lângă ea. Şi-a pus capul pe pieptul lui şi a plâns cu suspine.

Nu putea face mai nimic, în afară de a o strânge în braţe, poruncindu-şi să uite cât de minunat era să o ţină în braţe.

Într-un final, a ridicat capul şi l-a privit cu ochii ei albaştri plini de teamă.

– Sunt tot afară?

– Da, din păcate.

– Când am ajuns aici, unul dintre ei avea o scară mobilă. Se ui-uita în camera lui Jamie, încerca să facă o fotografie. Eu... Of, Doamne, ce am făcut?

– Nimic, Zoe, doar te-ai îndrăgostit de un bărbat faimos. Uite.

Simon i-a oferit batista lui şi a privit-o în timp ce îşi ştergea lacrimile.

– Nu ai ce să regreţi. Unde este Alteţa Sa Regală?

– Înapoi la palat, cred. Ne-au trezit în Hampshire la ora cinci, au zis că trebuie să plecăm. Art a plecat într-o maşină, iar eu am venit aici în alta. Am ajuns la opt, dar cei de la presă erau deja campaţi afară. Am crezut că nu mai ajungi.

– Zoe, îmi pare rău. M-au sunat abia azi-dimineaţă, la zece şi jumătate. Ai primit veşti de la Alteţa Sa Regală de când te-ai întors?

– Nici un cuvânt, dar dincolo de asta, îmi este teamă pentru Jamie. Dacă reporterii s-au dus la şcoală, aşa cum au venit şi aici, ca să îi facă o poză? El nu ştie nimic... Of, Doamne, Simon, am fost atât de egoistă! Nu ar fi trebuit să reiau legătura, nu ar fi trebuit să îl pun în pericol. Eu...

– Încearcă să te linişteşti. Sunt sigur că prinţul te va suna, iar palatul se va asigura că tu şi Jamie sunteţi apăraţi.

– Crezi?

– Sigur că da. Doar nu te vor lăsa singură. Uite, ce ar fi să mă duc eu să dau un telefon?

– Bine. Şi poţi să îl rogi pe cel cu care vorbeşti să îi spună lui Art să mă sune? De dimineaţă nu am avut timp să discutăm despre nimic.

– Dacă vrei să vii jos, am tras bine toate draperiile. Nu o să te vadă nimeni.

Zoe a clătinat din cap.

– Încă nu, mulţumesc. Mai întâi vreau să mă calmez.

– Atunci îţi aduc un ceai. Cu lapte, fără zahăr, nu-i aşa?

– Da. Pe buze avea un licăr de zâmbet. Mulţumesc, Simon.

A coborât în bucătărie, a pus ceainicul pe foc şi se simţea josnic mângâind o femeie care cel mai probabil fusese vândută de o cârtiţă – care ascultase microfoanele plasate de el însuşi – din propria lui organizaţie. O organizaţie a cărei datorie era aceea de a apăra nu numai Marea Britanie, ci şi pe cei care aveau nevoie de ajutor. A sunat la biroul de securitate al palatului.

– Aici Warburton. Sunt în Welbeck Street şi locul este asaltat. Care este ordinul?

– În momentul acesta, nici unul. Stai pe loc.

– Serios? Nu este greu de înţeles că domnişoara Harrison este într-o stare proastă. Se pregăteşte o adresă mai sigură pentru ea?

– Nu ştiu să se pregătească aşa ceva.

– Ar fi mai bine dacă ar fi dusă la palat.

– Nu este posibil.

– Înţeleg. Dar fiul ei? Evident, îşi face griji în legătură cu efectul pe care povestea aceasta îl va avea asupra lui. Copilul este la şcoală, în Berkshire.

– Atunci ar fi mai bine să vorbească cu directorul şcolii, să vadă ce se poate aranja acolo. Asta este tot?

Simon a inspirat adânc, încercând să îşi controleze furia.

– Da, mulţumesc.

Apoi a dat telefon la şcoala lui Jamie şi a urcat scările cu două căni de ceai şi o farfurie cu biscuiţi.

– Ai vorbit cu ei? a întrebat ea, ridicând spre el ochii în care se citea speranţa.

– Da. Simon i-a întins cana, apoi a îngenuncheat lângă ea. Un biscuit?

– Mnlţumesc. Ce au spus?

– Că trebuie să rezistăm aici. Se pregăteşte ceva în aceste clipe. A, iar prinţul îţi transmite dragostea lui, a minţit el. Te sună mai târziu.

Chipul lui Zoe s-a luminat, uşurată.

– Iar Jamie?

– Am vorbit cu directorul şi sunt conştienţi de această situaţie. Presa nu a ajuns acolo încă, dar vor lua măsuri de precauţie suplimentare când va fi nevoie. Directorul a spus că Jamie

este la adăpost. Se pare că nu primesc la şcoală „fiţuica" aceea, cum a numit-o el.

– Slavă Domnului! A luat o mică înghiţitură din biscuit. Nu ştiu ce îi voi putea spune. Cum îi explic eu toate astea?

– Trebuie să ai mai multă încredere în Jamie, Zoe. Este un băiat inteligent şi nu uita, a crescut în lumina reflectoarelor, ca urmare a meseriei tale şi a bunicului tău. Se va descurca.

– Da, presupun că ai dreptate. Crezi că Joanna a fost cea care a lăsat să transpire ştirea? a întrebat ea precaută.

– Nu, sunt foarte sigur că nu ea a făcut-o, deşi când am văzut titlurile din ziare, era chiar în apartamentul meu, iar eu... am tras concluzii pripite.

– Este o coincidenţă.

– Da, dar nu cred că a fost ea. Şi nici tu nu ar trebui să o bănuieşti, a zis Simon ferm. O ştiu de când hăul, este un prieten credincios. Serios, Zoe.

– Era singura care ştia, Simon. Cine să fi fost, dacă nu ea?

– Habar nu am, a minţit Simon din nou. Din nefericire, când este vorba despre lucruri de genul acesta, pereţilor tind să le crească urechi.

„La propriu", şi-a zis el.

– Deci suntem prinşi aici până ni se spune ce să facem.

– Aşa se pare, da.

Zoe a sorbit din ceai, apoi s-a uitat spre el, zâmbind.

– Simon?

– Da, Zoe?

– Mă bucur foarte mult că eşti aici.

Radio Four – post de radio naţional britanic, deţinut şi operat de BBC

CAPITOLUL 24

Seara se lăsa peste Welbeck Street, fără ca ei doi să primească vreo veste, nici de la prinţ, nici de la palat. Într-un târziu, când a sunat Marcus, Zoe se mai calmase puţin. Pentru că fusese plecat la Haycroft House, ca să caute prin cutiile din pod, nu auzise ştirile până în clipa în care se dusese la cârciumă şi fusese acostat de localnicii care doreau să afle amănunte.

– Bravo, surioară, ai pus mâna pe un prinţ, a zis el, încercând să o înveselească. Voi veni la Londra mai târziu în seara asta, aşa că dacă ai nevoie de mine, ştii unde sunt. Stai liniştită şi ignoră ce spun labagiii din presă, va trece totul. Te iubesc, surioară.

– Îţi mulţumesc, Marcus.

Zoe a închis telefonul, consolată de susţinerea lui Marcus. A hotărât să iasă din ascunzătoarea ei din pod şi a coborât în camera de zi învăluită în semiobscuritate, fără să dea drumul din braţe ursuleţului care fusese al lui Jamie.

Simon bântuia din cameră în cameră, neavând altceva mai bun de făcut, verificând deschizăturile între draperiile bine trase şi eventualele urme de daltă sub ferestrele glisante. A îndepărtat în taină microfoanele pe care le instalase şi le-a îndesat într-o cutie cu şerveţele din camera lui. Nu voia să se distreze nimeni la sediu de suferinţa lui Zoe. Nu dorea decât să se grăbească şi să decidă odată ce aveau de gând cu Zoe, căci până se lua o decizie, ei doi erau izolaţi aici, în casă. S-a strecurat în jos spre hol, auzind zumzăit de voci dincolo de uşă. Intrând în camera de zi, a văzut-o pe Zoe stând încă pe canapea, ca paralizată.

– O cană de ceai? Cafea? Ceva mai tare? a sugerat el.

Zoe a ridicat ochii şi a clătinat din cap.

– Mulţumesc, dar imi este greaţă un pic. Cât este ceasul?

– Cinci fără zece.

– Trebuie să il sun pe Jamie. Întotdeauna îl sun la ora ceaiului, duminica, a zis ea, apoi şi-a muşcat buza. Ce Dumnezeului aş putea să îi spun?

– Vorbeşte mai întâi cu directorul, cere-i sfatul. Dacă Jamie nu ştie nimic deocamdată, poate este mai bine să nu afle acum.

– Da, ai dreptate. Mulţumesc, Simon.

A ridicat telefonul de pe podea şi a format numărul şcolii.

Simon s-a dus la bucătărie să îşi facă a nu-ştiu-câta cană de ceai, întrebându-se de ce nu o sunase prinţul pe Zoe încă. Dacă o iubea, aşa cum declara, nu ar fi trebuit ca o scurtă, dar liniştitoare discuţie să fie prioritatea lui în clipele acestea? Nu putea crede că era posibil ca el şi palatul să nu îi vină în ajutor lui Zoe; să o lase să înfrunte singură furtuna.

– Pare în regulă. Este evident că nu ştie nimic, i-a întrerupt gândurile vocea lui Zoe.

Simon s-a întors şi i-a zâmbit.

– Bine.

– Directorul a spus că sunt câţiva jurnalişti care se învârt prin faţa gardurilor şcolii, dar a informat poliţia locală şi sunt vigilenţi. Jamie a vrut să ştie cum a fost săptămâna mea şi i-am spus că a fost o săptâmână normală, a râs ea slab. Desigur, nu sunt atât de proastă încât să cred că va mai dura multă vreme până ce va afla... Chiar crezi că a fost mai bine să nu îi spun nimic?

– Da, deocamdată. Ignoranţa te fereşte de necazuri, mai ales când ai zece ani. Este în siguranţă acolo şi poate că dacă nu primesc muniţie de nici un fel, reporterii se vor plictisi.

Zoe s-a aşezat la masa din bucătărie şi şi-a lăsat capul să se odihnească sprijinit pe braţe.

– Sună, Art, te rog, sună.

Simon a bătut-o uşor pe umăr.

– Va suna, Zoe, vei vedea.

La ora opt în seara aceea, Simon a mutat televizorul portabil din camera lui Jamie în dormitorul lui Zoe. Încercase să o convingă să mănânce ceva, dar în zadar. Ea s-a aşezat, s-a lăsat peste pat, cu chipul palid ca lumina lunii care intra prin fereastra boltită. Simon a tras draperiile, în caz că vreunul din cei de afară avea o scară.

– Uite ce zic eu, de ce nu il suni pe Art? Doar ai numărul lui de telefon, nu?

– Nu crezi că am făcut-o deja? a replicat ea, furioasă. Nu crezi că l-am sunat deja de o sută de ori? Intră direct căsuţa vocală.

– Bine, îmi pare rău.

– Şi mie. Ce se întâmplă acum nu este din vina ta şi nu vreau să îmi vărs supărarea pe tine.

– Nu o faci, a zis Simon. Şi chiar dacă ai face-o, este de înţeles.

Zoe s-a ridicat şi a pornit să bată camera în lung şi în lat, în vreme ce Simon a băgat antena de cablu în televizor şi apoi i-a dat drumul. Ecranul a pâlpâit şi s-a aprins şi apoi s-a pornit să trâmbiţeze:

...că prinţul Arthur, duce de York şi al treilea în linia de ascendenţă la tron, are o nouă iubită. Actriţa Zoe Harrison, nepoata regretatului Sir James Harrison, a fost văzută plimbându-se împreună cu prinţul pe moşia conacului unui prieten, în Hampshire.

Zoe şi Simon s-au uitat în tăcere la reporterul de la ITV care vorbea din faţa casei ei din Welbeck Street. În spatele lui, se vedea o hoardă de fotografi ce se revărsa pe trotuar şi până pe cealaltă parte a străzii. Poliţia dirija maşinile printr-o deschizătură în mulţimea aceasta pe care încerca să o controleze.

Domnişoara Harrison a sosit la casa ei din Londra devreme în această dimineaţă şi până acum a evitat să vorbească cu ziariştii

care așteaptă în fața ușii sale. Dacă domnișoara Harrison are o legătură romantică cu ducele, acest lucru va provoca o dilemă morală la palat. Domnișoara Harrison este mamă necăsătorită și are un fiu de zece ani. Nu a dezvăluit niciodată identitatea tatălui. Rămâne de văzut dacă palatul își va da binecuvântarea pentru o relație atât de controversată. Un purtător de cuvânt de la palatul Buckingham a emis în dimineața aceasta o scurtă declarație care confirmă că ducele și domnișoara Harrison au fost împreună în Hampshire, invitați la conac, dar că relația lor nu este mai mult decât una de bună prietenie.

Simon a cercetat chipul lui Zoe, așteptând o reacție. Nu a văzut nici una. Ochii lui Zoe erau sticloși.

– Zoe...

– Trebuia să știu că așa va fi, a zis ea slab, îndreptându-se spre ușa dormitorului. Am mai trecut o dată prin asta.

În dimineața următoare, cum nu primise încă nici un fel de instrucțiuni, Simon a sunat din nou la biroul de securitate.

– Vreun ordin?

– Nici unul deocamdată. Stai pe loc.

– Domnișoara Harrison trebuie să iasă astăzi, are de mers la un studio din Londra, pentru un postsincron. Cum anume să o scot de aici fără să provoc tulburări pe o stradă centrală din Londra?

La celălalt capăt al firului a urmat o pauză.

– Folosește-ți anii de pregătire plătiți de guvernul britanic. La revedere, Warburton!

– Lua-te-ar dracu'! s-a răstit Simon în receptor, înțelegând fără urmă de îndoială că palatul nu avea nici cea mai mică intenție să o ajute pe Zoe.

– Cine era? a întrebat Zoe din pragul ușii bucătăriei.

– Șeful meu.

– Ce a zis?

Simon a răsuflat adânc. Nu avea rost să o mintă.

– Nimic. Trebuie să rămânem pe loc.

– Înţeleg. Aşadar, suntem pe cont propriu?

– Da, aşa mă tem.

– Bine, a făcut ea şi s-a întors. O să îi scriu lui Art.

A intrat în camera de lucru şi a deschis unul din sertarele mici ale biroului vechi şi scump care aparţinuse bunicului ei, în căutarea stiloului său frumos. L-a găsit, i-a scos capacul şi l-a încercat pe o factură veche de curent. Stiloul era gol. A căutat în grabă prin sertare rezervele cu cerneală, scoţând facturi şi aruncându-le pe podea. Într-un final, după ce a găsit o rezervă, a îngenuncheat pe podea ca să adune facturile şi să le îndese înapoi în sertar. lar atunci a zărit numele firmei scris pe antetul uneia dintre ele.

Servicii de investigare Regan Srl.
Plăţi scadente total = £ 8 600

James scrisese neglijent cuvântul *Achitat* peste factură şi dedesubt data *19/10/95*. Zoe şi-a muşcat buza şi s-a întrebat de ce oare avusese nevoie bunicul ei de serviciile unei agenţii private de detectivi, mai ales atât de aproape de sfârşitul vieţii sale. Judecând după suma plătită, investigaţia fusese una majoră.

– Te simţi bine?

A tresărit la auzul vocii lui Simon. Stătea în pragul uşii, iar pe chip i se citea îngrijorarea.

– Da, bine.

A băgat factura înapoi în sertar şi l-a închis.

– La ce oră trebuie să ajungi la studio?

– La două.

– Bine. Atunci, ar trebui să plecăm pe la unu. O să ies acum. Vreau să mut maşina, să o poziţionez mai bine, pentru o plecare rapidă.

– Va trebui să înfrunt mulţimea de afară?

– Nu, dacă eşti pregătită să porţi o pălărie ridicolă şi să intri prin efracţie într-o clădire, i-a zâmbit el. Ne vedem peste câteva minute.

Zoe şi-a întors gândurile spre scrisoare, încercând să uite de teama şi furia pe care le simţea.

Dragul meu Art, a scris ea. *În primul rând aş vrea să spun că înţeleg poziţia îngrozitoare în care te-a pus această situaţie. Mă simt...*

Telefonul a sunat, întrerupându-i gândurile.

– Da? A, bună, Michelle. A ascultat în timp ce agenta ei vorbea. Nu, nu vreau să mă duc la GMTV, nici să dau un interviu celor de la *Mail*, *Express*, *The Times* şi nici afurisitei de *Toytown Gazette*! Îmi pare rău că au ajuns să te hărţuiască pe tine... Ce pot spune în afară de faptul că nu am *nimic* de spus? Nici un comentariu... Bine. Aşa voi face. La revedere.

Zoe a scrâşnit din dinţi. Apoi telefonul a sunat din nou.

– Ce?! a urlat ea.

– Eu sunt.

– Art! a răsuflat ea, uşurată. Ah, Doamne, am crezut că nu mai suni.

– Îmi pare rău, draga mea. Aici s-a dezlănţuit iadul, după cum îţi poţi imagina.

– Nici aici nu este foarte comod.

– Nu. Îmi pare foarte rău, Zoe. Uite ce e, trebuie să vorbim.

– Unde?

– Asta este problema. Warburton este acolo, cu tine?

– Da, adică nu în această clipă. A ieşit să mute maşina. Aici este un fel de asediu. Mă simt ca un animal în cuşcă, a zis ea forţându-se să nu plângă la telefon.

– Trebuie să fie înfiorător pentru tine, draga mea. Serios, înţeleg perfect. S-ar putea să ne vedem la casa bunicului tău din Dorset? Ai putea să te furişezi şi să ajungi acolo în seara asta?

– Probabil. Dar tu?

– Voi face tot posibilul. Voi încerca să ajung în jur de opt.

– Te rog, te rog să încerci.

– Desigur. Și nu uita că te iubesc.

– Și eu te iubesc.

– Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu. La revedere, draga mea!

– Pa!

Zoe a simțit cum îi piere toată încordarea și hotărârea recentă de a pune capăt relației. Auzul vocii lui îi dăduse curaj. A privit la scrisoarea pe care o începuse și a rupt-o în bucăți. Încă o *iubea*... Poate *era* totuși o cale...

Ușa s-a deschis, iar Zoe a auzit un torent de voci care azvârleau cu întrebări înspre Simon. Zarva a scăzut după ce Simon a închis ușa în spatele lui, iar ea a băgat capul pe ușa dinspre hol.

– Sunt ca o haită de lupi care latră. Fără îndoială, mâine voi ajunge pe prima pagină a vreunei fițuici sau alta, drept tatăl lui Jamie... a zis el.

Chipul lui Zoe s-a întunecat.

– Iartă-mă, Zoe, a fost lipsit de tact din partea mea.

– Dar corect, a zis ea zâmbind silit.

– Arăți mai bine, a zis Simon studiind-o. Ți-ai descărcat sufletul?

– A sunat Art. A propus să mă duc la casa bunicului, în Dorset, în seara asta. Va încerca să vină și el mai târziu. Așa că este neapărată nevoie să ieșim din casa asta fără să ne vadă cineva. Mă duc sus, să fac un duș.

– Bine. Dar nu îți lua bagaje. Și nu îți face griji, am inspectat situația și am făcut un plan șiret, a zis Simon zâmbind și lovindu-se cu un deget peste nas.

– Bine.

Zoe a scos un râs slab și a pornit în sus pe scări. Când a auzit încuindu-se ușa băii, Simon a intrat în birou și a deschis sertarul pe care îl văzuse închis de Zoe mai devreme. l-a cercetat conținutul cât de repede a putut. Găsind factura pe care o citise Zoe atât de cufundată în gânduri, a împăturit-o și a ascuns-o în buzunarul costumului. Simon a închis sertarul, a ieșit din cameră și a urcat scările.

S-au întâlnit în micuța curte din spate zece minute mai târziu. Simon și-a suprimat un zâmbet la vederea ținutei alese de Zoe: jeanși negri, un pulover pe gât negru și o pălărie cloș trasă cât mai jos peste coama ei blondă de păr.

– Bine. O să te salt peste zidul acela, a zis el. Pe partea cealaltă, la vreun metru douăzeci de vârful zidului, este o bordură pe care poți să pui piciorul. Apoi trecem peste zidul următor și peste încă unul. Magazinul de antichități aflat la patru case mai jos are o ușă care dă în spate. O forțăm dacă trebuie, ne prefacem că suntem clienți obișnuiți și ieșim pe partea cealaltă.

– Dar nu crezi că ușa din spate are alarmă?

– Probabil că da, dar vedem pe loc cum rezolvăm problema. Bine. Să pornim!

Au escaladat zidurile care despărțeau partea din spate a clădirilor care se înșiruiau de-a lungul străzii. Simon se bucura că Zoe era tânără și în formă și, cu ajutorul lui, au lăsat în urmă zidurile de aproape doi metri. Într-un final au ajuns în fața unei uși din spate, prevăzută cu grilaj. Deasupra ei pâlpâia o luminiță roșie.

– La naiba! a zis Simon, inspectând ușa. Este încuiată pe dinăuntru.

S-a apropiat de micuța fereastră din dreptul ei, peste care era pus alt grilaj. Scoțând un clește din buzunar, Simon s-a luptat cu grilajul până ce partea sa inferioară s-a desprins, dând la iveală o fereastră glisantă. Între fereastră și ramă era un spațiu de un centimetru.

– Nu știu dacă geamul are alarmă, așa că fii pregătită să sari înapoi peste zid, dacă o declanșez, a avertizat-o el.

Zoe a rămas pe loc, simțindu-și inima în gât, în timp ce Simon s-a înroșit de efort. Într-un final, fereastra a gemut cedând și a glisat în sus. Alarma nu s-a pornit.

Simon a scos o exclamație și i-a făcut semn să îl urmeze.

– Oamenii trebuie să fie mai precauți. Nu-i de mirare că sunt atâtea spargeri. Strecoară-te înăuntru.

I-a arătat lui Zoe cum să treacă prin deschizătura de jumătate de metru şi apoi să o deschidă mai mult dinăuntru, ca să poată trece şi el. După şaizeci de secunde, atât ea, cât şi Simon se aflau în cealaltă parte, într-un depozit plin de scaune vechi, elegante şi mese din mahon.

– Ochelarii de soare, i-a ordonat el.

Zoe a scos din buzunar o pereche de ochelari de soare imenşi pe care şi i-a pus pe nas.

– Cum arăt? a întrebat ea, rânjind.

– Ca o adorabilă furnică ninja, a şoptit el. Acum urmează-mă.

A condus-o prin depozit şi a deschis cu grijă uşa la celălalt capăt. A verificat ce se află dincolo de uşă, apoi i-a făcut semn să vină lângă el şi i-a arătat şirul de trepte care începeau dincolo de uşă.

– Treptele astea duc probabil în magazin, a şoptit el. Aproape am ajuns.

Simon a urcat scările cu Zoe pe urme. A apăsat pe clanţa uşii de la capătul scărilor şi a aruncat o privire furişă înăuntru. I-a făcut semn din cap, a deschis-o mai bine şi s-a furişat dincolo de ea, făcându-i semn lui Zoe să facă la fel. Odată intrat, Simon s-a îndreptat spre un şezlong lung şi ornamentat din magazinul părăsit, iar Zoe l-a urmat. În cele din urmă, un bărbat în vârstă a apărut venind de dincolo de o altă uşă, aflată după colţ.

– Scuzele mele, domnule, nu am auzit clopoţelul de la intrare.

– Nu vă faceţi griji. Ăăă, eu şi soţia mea am fi interesaţi de lucrul acesta. Aţi putea să îmi spuneţi ceva despre el?

Cinci minute mai târziu, după ce au promis să se întoarcă cu dimensiunile camerei lor de zi, Zoe şi Simon au ieşit în lumina strălucitoare a unei zile de februarie neobişnuit de primăvăratice.

– Nu te uita în spate, Zoe, nu te opri, a şoptit Simon mergând în grabă spre maşina parcată câţiva metri mai sus pe stradă.

După ce au urcat în Jaguar, Simon a semnalizat şi s-a înscris în trafic, îndreptându-

se spre Soho şi studioul de înregistrare. Zoe a întors capul şi a văzut ziariştii adunaţi încă în faţa uşii ei, la nici cincizeci de metri. Când au cotit după colţ, a ridicat două degete în direcţia lor.

– Ştii ceva, chiar mi-a făcut plăcere, a chicotit ea. Iar gândul că toţi vulturii aceia aşteaptă acum în faţa unei case goale m-a înveselit peste măsură.

I-a apucat mâna lăsată pe schimbătorul de viteze şi a strâns-o în mâna ei.

– Mulţumesc, Simon.

Atingerea uşoară a lui Zoe i-a făcut harcea-parcea concentrarea.

– Satisfacţia dumneavoastră este scopul nostru, doamnă. Dar nu te culca pe o ureche. Mai devreme sau mai târziu, cineva se va prinde că nu mai eşti acasă.

– Ştiu, dar să sperăm că nu o vor face până diseară.

Simon a lăsat-o în Dean Street, în faţa studioului de înregistrări, apoi şi-a sunat şeful de pe telefonul mobil.

– Îmi pare rău că sun mai devreme decât de obicei, domnule, dar s-ar putea ca mai târziu să nu mai pot.

– Înţeles.

– Am găsit ceva. S-ar putea să nu însemne nimic, dar...

I-a citit detaliile de pe factura luată din sertarul biroului.

– Mă ocup de asta, Warburton. Aud că eşti foarte ocupat.

– Da. O conduc pe domnişoara Harrison în Dorset în seara aceasta.

– Continuă să vorbeşti cu ea, Warburton. Mai devreme sau mai târziu, îi va scăpa ceva.

– Nu sunt convins că ştie ceva, domnule, dar voi insista. La revedere!

Simon a închis, a pornit de pe loc şi a reuşit să găsească un loc de parcare pe Brewer Street, apoi i-a trimis un mesaj lui Zoe, spunându-i să îl sune când va termina, ca să o ia din faţa studioului. Simţind deodată că i s-a făcut foame, a pornit spre un McDonald's. A ochit

un local peste drum, tânjind după o halbă de bere, dar imaginea lui Ian, dezgustător, beat și înlăcrimat l-a făcut să se gândească mai bine. A mestecat hamburgerul lipsit de gust și cartofii prăjiți și a încercat să se concentreze la cartea lui, dar chipul lui Zoe îi umplea gândurile când își amintea de atingerea mâinii ei.

„Revino-ți, Warburton", s-a dojenit el. „Prima regulă a operațiunilor: Nu te implica emoțional." Dar, în timp ce îi aștepta nerăbdător telefonul, știa că depășise punctul de unde mai putea da înapoi. Nu mai putea face nimic în afară de a implementa un program de limitare a prejudiciilor și a fi pregătit să sufere când serviciile sale nu vor mai fi necesare și drumurile lor se vor despărți.

Două ore mai târziu, când Zoe a urcat din nou în mașină, Simon a remarcat că se machiase. O prefera fără machiaj, era atât de frumoasă că nu avea nevoie...

„Oprește-te, Warburton!"

A pornit motorul și s-a îndreptat spre Dorset, pe autostrada M3.

– A mers bine post... treaba ta? a întrebat el, ca din întâmplare.

– Bine. Desigur, toată lumea era mai interesată de relația mea cu Art decât de orice altceva, a zis Zoe, trecându-și o mână prin părul lung și blond. Mike, regizorul, a fost foarte dulce. Mi-a zis că are un apartament în sudul Franței și mi-a zis că îl pot folosi oricând vreau.

– Nu îmi place să o spun, dar presupun că își zice că prezența noii iubite a unui prinț al Angliei în filmul lui i-ar putea crește vânzările la nivel mondial.

– Ești foarte cinic, dar probabil ai dreptate.

Zoe a oftat privind pe geam la fluviul Tamisa care curgea pe sub podul Chiswick.

– Oricum, pari mult mai fericită.

– Normal că sunt. S-a întors spre el, cu ochii plini de căldură. Mă întâlnesc cu Art în câteva ore.

Simon a oprit mașina în parcarea din fața Haycroft House când abia trecuse de ora șase.

Înăuntru era frig, ca întotdeauna. Iar prin toată camera de zi erau răspândite de-a valma obiectele dintr-o duzină de cutii din pod.

– Lua-te-ar naiba, Marcus! a exclamat Zoe, în timp ce Simon încerca să aprindă focul, iar ea începea să îndese mormanele de hârtii vechi înapoi în lăzi. Știam eu că o să se plictisească la jumătatea drumului și o să renunțe. Acum este și mai mare dezordinea decât ea înainte.

– Dacă tot ești împotmolită aici o vreme, măcar să ai ceva de făcut.

– Sper ca Art să fi făcut alte planuri. Poate va propune să plecăm în străinătate o vreme, dar ce voi face cu Jamie? Of, Doamne, nu știu, Simon. Va trebui să aștept până ajunge aici. Până una-alta, poți să mă ajuți să împing toate cutiile astea într-un colț?

Într-un târziu, când camera a fost orânduită, focul aprins și soba din bucătărie convinsă să pornească, Zoe s-a apucat să pună deoparte mâncarea pe care Simon o cumpărase mai devreme, în timp ce ea se ascundea în mașină.

– Slavă Domnului că am lăsat niște haine în șifonierul de aici, a zis ea cu gândurile aiurea. Ar trebui să mă schimb. Crezi că a mâncat deja? Să pregătesc ceva de mâncare? Poate nu ar fi rău să o las pe sobă, ca să fie caldă indiferent de ora la care sosește.

Simon i-a răspuns la întrebări cât de bine a putut, simțindu-i tensiunea. În timp ce ea s-a dus la etaj ca să se schimbe, Simon a ieșit afară cu binoclul, pentru a inspecta terenul din jur. Inima i-a stat în loc când a văzut două mașini parcate dincolo de poartă, apoi o scară mobilă, care s-a lungit și s-a legănat precar peste gardul viu care înconjura casa. „Cum reușesc oamenii ăștia?“ s-a întrebat el, încercând să își adune curajul de a intra și a-i spune lui Zoe.

– O, Doamne, nu! a zis ea în bucătărie, cu o privire de deznădejde pe chip.

– Zoe, mă tem că trebuie să îi avertizez pe cei de la securitate că presa a sosit aici.

– De ce nu ne pot lăsa în pace? De ce? De ce? De ce?

A lovit cu pumnul în masă, de fiecare dată mai tare.

– Îmi pare rău, dar trebuie să sun acum.

– Da. Bine, a zis ea, lăsându-se într-un scaun.

Simon a ieşit şi a livrat mesajul, conform obligaţiei sale. S-a întors în bucătărie, unde Zoe fuma o ţigară.

– Nu ştiam că fumezi, a remarcat el.

– Cred că Marcus că a lăsat un pachet aici, iar dacă aş avea Prozac, ecstasy sau heroină în casă, în seara asta aş lua-o. Ochii îi erau roşii de epuizare. Acum nu va mai veni, nu?

– Nu. Uite, ce ar fi să pregătesc eu ceva rapid pentru cină? Nu te-am văzut mâncând nimic de când am ajuns la tine acasă, ieri-dimineaţă.

– Este drăguţ din partea ta, dar nu aş putea înghiţi nimic.

– Bine. Atunci fac ceva pentru mine.

Zoe a dat din umeri, apoi s-a ridicat.

– Cred că acum s-a încălzit destulă apă pentru o baie. Mă duc să fac o baie.

După ce Zoe a ieşit din bucătărie, Simon s-a apucat să adune ingredientele şi să mărunţească legumele, fiuierând ca să rupă tăcerea sinistră a zidurilor străvechi din jurul lui.

Zoe a coborât o oră mai târziu, îmbrăcată în vechiul halat de casă al bunicului ei, şi a simţit un miros îmbietor care plutea dinspre bucătărie.

– Ce este? s-a uitat ea peste umărul lui Simon la cratiţa în care amesteca el.

– Contează? Ai uitat că nu vrei să mănânci? A arătat spre sticla deschisă de vin roşu de pe masă. Serveşte-te. Am deschis-o numai pentru scopuri culinare, desigur.

– Desigur, a zâmbit Zoe şi apoi şi-a turnat un pahar, s-a aşezat şi l-a privit pe Simon cum muncea.

– Asta face parte din pregătirea ta?

– Nu. Doar că îmi place să gătesc. Sigur nu vrei?

– Bine, haide, dacă tot ai muncit atât.

Simon a umplut două farfurii, iar pe una a pus-o în faţa lui Zoe.

– Este carne de vită picantă, cu linte. Ar fi trebuit să marinez carnea mai întâi timp de câteva ore, desigur, dar ar trebui să fie comestibilă şi aşa.

S-a aşezat în faţa ei.

Zoe a dus la gură furculiţa.

– Este foarte bună, Simon.

– Nu fi atât de surprinsă, a râs el.

– Îţi iroseşti talentul. Ar trebui să deschizi un restaurant.

– Aşa zice şi Joanna.

– Are dreptate, a zis Zoe, continuând să mănânce. Tu şi Joanna aţi fost vreodată... ştii tu?

– Amanţi? Nu, niciodată. Întotdeauna am văzut-o ca pe o soră. Ar fi părut cumva... incestuos. Deşi...

– Da?

– Ah, nimic serios. În urmă cu câteva săptămâni, stătea la mine şi ne-am sărutat. Simon a simţit că roşeşte. Prietenul ei o părăsise de curând, dar eu credeam încă în relaţia cu iubita mea. Aşa că am pus punct. Simon s-a oprit, cu furculiţa plină cu mâncare la jumătatea drumului dintre farfurie şi gură. Dacă aş fi ştiut atunci că urma să mă părăsească, mă întreb dacă aş fi reacţionat diferit.

– Ei, nu vei şti niciodată, a zis Zoe ridicând din umeri.

– Mai vrei? Este destulă, a zis Simon, observându-i farfuria goală.

– Chiar aş mai vrea, mulţumesc, este delicios! Asta vei face toată viaţa? a întrebat ea, când Simon i-a pus a doua porţie în faţă.

– Ce anume?

– Să fii bodyguard. Să îţi închini viaţa protejării altor oameni.

– Cine ştie?

– Cred că îţi iroseşti viaţa. Nu crezi că este o fundătură?

– Uau, mulţumesc, a râs el.

– Nu am vrut să sune aşa, a roşit ea.

– Nu-i nimic. Ai dreptate. Nu vreau să fac asta tot restul vieţii.

– În cazul acesta, a ridicat Zoe paharul, beau ca amândoi să ne găsim drumul cel bun în viaţă.

– În cinstea noastră! a zis Simon ridicând paharul cu apă.

În clipa aceea a sunat telefonul mobil al lni Zoe.

– Scuză-mă.

A ieşit din bucătărie ca să răspundă.

Simon a luat farfuriile de pe masă şi a făcut cafea. Zece minute mai târziu, Zoe s-a întors în bucătărie cu chipul luminat de un zâmbet.

– Ah, Simon! Totul va fi bine.

– Da? Asta-i bine.

– Era Art. A aranjat să plecăm în străinătate. Un prieten indnstriaş ne-a oferit avionul privat şi casa lui de vacanţă din Spania. Se pare că este dotată cu cel mai sofisticat sistem de securitate, aşa că ne pntem relaxa şi putem discuta despre viitor în linişte, departe de ochi indiscreţi.

– Bine, asta este grozav. Când plecaţi?

– Mâine-dimineaţă. Art a zis că te vor suna cu detaliile, dar trebuie să ajung la Heathrow la ora nouă. Ne întâlnim în salonul de protocol de la Terminalul patru. lar apoi vei scăpa de mine, în sfârşit. Art îşi ia oamenii lui să ne păzească cât timp vom sta acolo.

– Bine. Cafea?

– Da, mulţumesc. Hai să o bem lângă foc, a zis ea, îndrumându-l spre camera de zi cu cafelele. Va fi fantastic să nn ne mai spioneze nimeni. Avem mare nevoie de timp, ca să vorbim pe îndelete.

Zoe s-a aşezat cu picioarele încrucişate lângă foc, strângând în palme cana.

Simon s-a aşezat pe canapea şi a luat o gură de cafea.

– Dacă te cere, o să te căsătoreşti cu el?

– Crezi că o va face? Ar putea să o facă, cu toată situaţia asta?

– Bine, formulez întrebarea altfel: *vrei* să îţi petreci restul vieţii cu el?

Ochii lui Zoe sclipeau.

– Ah, Doamne, da! Visez la lucrul acesta în fiecare zi de peste zece ani.

– *Zece* ani? La naiba, se pare că am greşit. Povestea a durat mult până să ajungă în presă, a tachinat-o el cu blândeţe.

– Nn. S-a oprit, trăgând de un fir desprins din covor. L-am întâlnit în urmă cu peste zece ani. Eram atât de tânără... aveam numai optsprezece ani. Nu sunt atât de naivă încât să cred că de data asta totul va fi simplu. Familia lui s-ar putea să mă respingă, aşa cum au făcut şi atunci. Poate că mă duc în Spania numai ca el să îmi spună cât mai frumos că situaţia este fără ieşire.

Simon nu i-a spus despre discuţia pe care o auzise la Radio Five Live, în care se pnnea întrebarea dacă familia regală era pregătită să primească în rândurile sale o mamă necăsătorită. Sondajele de opinie sugerau că nu.

– Este ceva ce voiam să te rog, a zis ea, ridicând privirea spre el.

– Spune.

– Uite, nu ştiu cât timp voi fi plecată. Mă întrebam... cum să spun...

– Spune, Zoe.

– Dacă te-ai putea duce să îl vizitezi pe Jamie la şcoală în weekendnl acesta. I-am promis că mă duc şi acum este clar că nu voi mai ajnnge. Părea că s-a ataşat de tine...

– Sigur că mă duc. Consider-o rezolvată.

– Îi voi anunţa pe cei de la şcoală nnde voi fi. Poate îi voi ruga să îi spună lui Jamie că filmez o... o reclamă sau altceva în Spania. Nu vreau să îl mint, dar cred că este esenţial ca eu şi Art să avem vreme să vorbim.

– Da, a încuviinţat Simon absent, gândindu-se ce frumoasă este în lumina focului. S-a ridicat, nevrând să îşi prelungească agonia. Mă duc la culcare, Zoe. Mâine ne trezim devreme şi s-ar putea să fie nevoie să îmi pun în practică abilităţile mele de şofer ca să scăpăm de şobolanii de afară.

– Desigur. Zoe s-a ridicat şi s-a apropiat de el, s-a ridicat pe vârfuri şi i-a plantat un sărut

pe obraz. Iţi mulţumesc, Simon. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine în ultimele două zile. M-ai ţinut pe linia de plutire.

– Mulţumesc, a spus el, cu inima strânsă, a murmurat un „noapte bună" şi apoi a ieşit din cameră.

– Art!

A doua zi de dimineaţă, la Heathrow, Zoe a zbughit-o de lângă Simon şi s-a aruncat în braţele prinţului.

– Bună, Zoe. Art a sărutat-o pe creştetul capului. Gata, plecăm acum. Mulţumesc, Warburton, pentru tot ajutorul, i-a zis lui Simon, cu un semn neglijent din cap.

– Da, la revedere, Simon, a zis şi Zoe şi i-a făcut semne din mână, în timp ce Art o conducea în salonul de protocol.

O mică armată de oameni îi urmau pe cei doi.

Simon şi-a croit drum înapoi prin labirintul coridoarelor aeroportului, care l-au ghidat până la ieşire. l-a sunat telefonul.

– Warburton.

– Da, domnule?

– Eşti eliberat de misiunea de pază până la întoarcerea domnişoarei Harrison. Aşteaptă alte instrucţiuni.

– Sigur. Vă mulţumesc, domnule.

Simon a dus Jaguarul înapoi la garaj şi a predat cheile. Apoi s-a îndreptat spre cârciumă, unde s-a cinstit cu o halbă de bere amară Tetley perfect înspnmată, în care avea de gând să îşi înece amarul cu bună ştiinţă şi din toată inima.

PIONUL IZOLAT

Un pion care nu are lângă el nici un pion prieten. Situația poate fi văzută ca o slăbiciune sau folosită ca o oportunitate de a contraataca.

CAPITOLUL 25

Joanna stătea la biroul ei, scriind nefericită un articol despre cele mai periculoase plante care pot ucide un animal de companie. Se simţea amorţită, pustie şi confuză şi pe cale de a renunţa la tot şi a se întoarce în Yorkshire pentru a număra oi tot restul vieţii.

Cu o seară în urmă, Marcus o sunase pe mobil, ba chiar şi pe telefonul fix din apartamentul ei, care era ascnltat. Joanna nu răspunsese. Intenţiona să nu îi mai răspundă tot restul vieţii, după felul în care o trădase. S-a cutremurat la gândul că în toate clipele minunate petrecute împreună, el o folosise pentru a afla ceea ce ştia.

Număra minutele până la ora cinci şi jumătate, când pntea opri ecranul calculatorului. Deşi de ce voia să se ducă acasă, într-un apartament gol, fără iubitul ei şi cel mai bun prieten, nu ştia. Iar starea îi era înrăntăţită de vestea care făcea să zbârnâie redacţia, cea despre Zoe Harrison şi prinţ. Şi de faptul că fusese convocată de dimineaţă de Marian, editoarea paginii pentru femei.

– Ai scris un articol despre Marcus Harrison, fratele lui Zoe.

– Da, a replicat Joanna posacă.

– Şi am auzit zvonuri că te culci cu el.

Marian vorbea mereu pe şleau.

– Am rupt legătnra cn el.

– De când?

– De ieri.

– Ce păcat! Aveam de gând să te trimit la ea, să încerci să îi iei un interviu, dacă tot sunteţi aproape rude.

– Mă tem că este imposibil.

– Păcat. Aşa ai fi pntut scăpa de la Case şi grădini, a zis Marian, mestecând capătul unui

pix şi studiind-o pe Joanna. Bine, Jo, tu decizi. Dacă nu o faci tu, altcineva o va face. Încerci cumva să o protejezi?

– Nu.

– Bine. Pentru că dacă asta faci, cel mai bun lucru ar fi să o convingi să vorbească cu tine. Cel puţin aşa vocea ei va fi ascultată de cineva care o înţelege.

Marian o concediase cu o fluturare din mână, iar Joanna s-a furişat înapoi până la biroul ei.

Într-un târziu, s-a făcut ora cinci şi douăzeci şi nouă de minute şi cincizeci şi cinci de secunde. Cu un oftat de uşurare, Joanna a stins calculatorul şi s-a îndreptat spre uşă. Aştepta liftul când Alec s-a apropiat de ea.

– Bună, Jo. Nu te simţi bine?

– Nu, Alec, nu mă simt bine.

– Vreau să schimbăm o vorbă, dar nu aici. Ne vedem la French House într-o oră. Se pare că ai avut dreptate.

Fără să îi lase timp să zică nu, Alec s-a întors pe călcâie şi a intrat în birou.

Cum nu mai avea nimic de pierdut, Joanna a petrecut următoarea oră plimbându-se fără ţintă prin Leicester Square şi Trocadero, din ce în ce mai enervată de turiştii care îi stăteau în cale. Alec era deja aşezat pe un scaun înalt când a sosit ea în barul aglomerat.

– Un pahar de vin?

– Îhî, a făcut ea semn din cap, trăgând mai aproape scaunul de bar de alături.

– Aud că nu a fost o zi bună.

– Deloc.

– Marian mi-a zis că ai refuzat să încerci să îi iei un interviu lui Zoe Harrison. Ai fi putut să profiţi de ocazie ca să te întorci la mine.

– Ar fi fost o încercare sortită eşecului, Alec. Zoe probabil crede că eu sunt cea care a divulgat secretul şi ar prefera să pozeze seminud pentru vreun tabloid decât să vorbească cu mine.

– Rahat! a zis Alec, rămas cu gura căscată. Ştiai despre relaţia ei cu prinţul?

– Da. Ea mi-a spus totul. Mulţumesc, a zis Joanna şi a luat o gură zdravănă de vin. Cu detalii, aş putea adăuga.

– Iisuse, a gemut Alec. Aşadar, ai fi putut să dai în vileag întreaga poveste?

– Ah, da. Iar acum regret că nu am făcut-o dracului, dacă tot sunt învinovăţită.

– Doamne, Jo! Va trebui să devii mai dură. O ştire ca asta ţi-ar fi putut clădi o carieră de invidiat.

– Crezi că eu nu ştiu? Am petrecut toată noaptea gândindu-mă că poate jocul acesta nu este pentru mine, pentru că nu am necesara lipsă de fibră morală. Se pare că am în schimb această afurisită virtute, complet nejurnalistică, de a putea păstra un secret. Şi-a terminat paharul cu vin. Mai vreau unul.

– Măcar acum bei ca unul din breaslă, a observat Alec şi a făcut un semn către barman. Ei, lasă, o să te înveseleşti când o să îţi spun ce veste am.

– Sunt trimisă înapoi la ştiri?

– Nu.

Joanna s-a lăsat în faţă şi şi-a lăsat capul pe braţe.

– Atunci nimic din ce ai putea spune nu mă va înveseli.

– Nici chiar dacă ţi-aş spune că am găsit nişte informaţii picante despre bătrânica ta?

Alec şi-a aprins un Rothmans.

– Nu. Am renunţat la poveste. Scrisoarea aceea mi-a distrus viaţa. M-am săturat.

– Bine, a zis el trăgând un fum din ţigară. Atunci nu o să îţi spun că sunt aproape sigur că am descoperit cine a fost. Şi că, înainte de a sosi în Anglia, a locuit la Paris timp de şaizeci de ani.

– Tot nu vreau să ştiu.

– Sau că James Harrison a reuşit că îşi cumpere casa din Welbeck Street cu banii jos în 1928. Aparţinuse unui politician în vârstă care făcuse parte din cabinetul lui Lloyd George. Pare ciudat că un actor sărac îşi permitea o casă atât de grandioasă, nu-i aşa?

Asta doar dacă nu obținuse deodată o sumă mare de bani.

– Îmi pare rău, Alec, tot nu sunt aici.

– Atunci la final nu o să îți spun că a existat o Rose Alice Fitzgerald care a lucrat ca doamnă de onoare într-o anumită casă regală în anii 1920.

Joanna a rămas cu gura căscată la el.

– La dracu'! Hai să luăm o sticlă întreagă.

S-au retras la o masă din colț, iar Alec i-a povestit ce descoperise.

– Așadar, ce spui tu este că bătrânica mea, Rose, și James Harrison, cunoscut și ca Michael O'Connell, au fost în cârdășie și au șantajat pe cineva din familia regală? a zis ea.

– Asta-i ce am dedus, da. Și cred că scrisoarea pe care ți-a trimis-o a fost o scrisoare de dragoste de la Rose însăși pentru James, sau Michael – sau, așa cum este numit în scrisoare, „Siam" – care nu avea nimic de-a face cu adevăratul complot.

– Atunci de ce vorbește Rose în scrisoarea ei despre faptul că nu se poate întâlni cu James?

– Pentru că Rose Fitzgerald era doamnă de onoare. Venea dintr-o familie scoțiană supusă. Nu prea cred că un actor irlandez lipsit de mijloace ar fi fost o partidă. Sunt sigur că au fost nevoiți să își țină aventura secretă.

– Hristoase! De ce am băut atât de mult? Am mintea încețoșată. Nici nu pot gândi limpede.

– Atunci gândesc eu în locul tău. Mai pe scurt, Rose și Sir James...

– Michael O'Connell pe vremea aceea, l-a întrerupt Joanna.

– Michael și Rose erau amanți. Rose descoperise ceva picant în timpul petrecut alături de familia regală, i-a spus lui Michael, sau James, care apoi a șantajat persoana în cauză. Pachetele despre care spui că erau ridicate de William Fielding pentru Michael/James, ei bine, probabil conțineau bani. Apoi Michael dispare, poate chiar fuge din țară, părăsind-o în același timp și pe săraca Rose. După câteva luni, se întoarce, adoptă o nouă identitate, cumpără casa din Welbeck

Street cu banii strânşi, se căsătoreşte cu Grace şi de aici totul merge ca pe roate.

– Bine. Să pornim de la premisa aceasta, a zis Joanna. Trebuie să recunosc, este mai bună decât variantele la care m-am gândit eu până acum şi totul pare să se potrivească. De ce s-a produs panică la moartea lui James Harrison?

– Păi, să ne exersăm gândirea laterală. Ştim sigur că Rose a sosit înapoi în ţară la scurtă vreme după ce Sir James a dat ortul popii, după ce a stat multă vreme în străinătate. Este posibil ca Rose să fi plănuit să dea totul în vileag după moartea lui Sir James? Să îl defăimeze, poate ca să se răzbune pentru că o părăsise cu mulţi ani în urmă?

– Atunci de ce nu a făcut-o înainte de moartea lui?

– Probabil îi era teamă. Poate James o avea cu ceva la mână şi o ameninţase. Iar apoi, când a aflat că este bolnav şi nu mai are de trăit, a decis că nu mai avea nimic de pierdut. Nu ştiu, Jo, îmi dau şi eu cu presupusul.

Alec a stins ţigara în scrumieră, apoi şi-a aprins alta.

– Dar asta ar panica stabilimentul guvernamental? S-a implicat MI5. Tot ce ştiu este că e vorba de ceva foarte important, a zis Joanna dintr-o suflare. Destul de important ca marii granguri să îşi dea osteneala îl convingă pe Marcus Harrison să mă curteze ca să descopere ce ştiu.

– Cine ţi-a spus asta?

– Prietenul meu, Simon.

– Eşti convinsă?

– Ah, da.

Alec a înjurat în barbă.

– La dracu', Jo, despre ce este vorba aici?

– Dacă mergem pe ideea ta, atunci este evident că lucrul peste care au dat Rose şi Michael era de importanţă majoră. Apoi, coborând tonul şi mai mult: Iisuse, Alec, doi oameni au murit deja în circumstanţe ciudate... Nu vreau să fiu a treia.

Au rămas tăcuţi, Joanna încercând disperată să îşi limpezească mintea. Cuvintele lui Alec i-

au răsunat în cap: „Să nu ai încredere în nimeni..."

– Alec, de ce interesul acesta brusc după ce m-ai îndepărtat?

A izbucnit într-un râs provocator.

– Dacă ai impresia că sunt plătit să te spionez, nu îţi face griji, iubito. Mi se pare că ai nevoie de ajutor. Pentru că povestea asta nu va dispărea de la sine, nu? Toţi ceilalţi par să te fl trădat. S-ar putea să fiu un neverosimil cavaler pe un cal alb, dar va trebui să te mulţumeşti cu mine.

– *Dacă* voi decide să continui investigaţia.

– Da. Aşadar, ce urmează?

– Eu şi Marcus urma să mergem într-o excursie în Irlanda Ia sfârşitul săptămânii viitoare, înainte de a afla adevărul despre motivul pentru care se întâlneşte cu mine. William Fielding a menţionat o legătură cu Irlanda, iar Marcus a reuşit să identifice de unde este posibil să fi fost de origine Michael O'Connell.

– Cum?

– A zis că fiul lui Zoe a menţionat un loc din Irlanda despre care i-a vorbit bunicul lui înainte de a muri. Poate a înţeles greşit, dar...

– Niciodată să nu ignori spusele copiilor, Jo. Cele mai mari descoperiri jurnalistice le-am scos de la copii.

– Atunci, chiar eşti lipsit de scrupule, Alec.

– Asta înseamnă să fii un ziarist bun. S-a uitat la ceas. Trebuie să plec. Desigur, această conversaţie nu a avut loc. Nu te sfătuiesc să te duci în Irlanda şi să vizitezi cârciuma din preajmă, unde se pot afla toate bârfele, şi nici nu îţi sugerez să o faci repede, ca nu cumva Marcus – sau poate altcineva – să ţi-o ia înainte. Şi cu siguranţă nu voi remarca acum că nu arăţi deloc bine în seara asta şi că există posibilitatea ca în următoarele câteva zile să te pună gripa la pat şi să nu mai poţi veni la serviciu, a zis Alec, îndesându-şi ţigările în buzunar. Noapte bună, Jo! Sună-mă dacă dai de belele.

– Noapte bună, Alec!

L-a urmărit până ce a ieşit din bar şi a zâmbit, în ciuda ei înseşi. Cel puţin Alec, sau poate vinul, san amândouă la un loc, reuşiseră să îi ridice moralul. A oprit un taxi şi a decis să lase noaptea să îi fie sfetnic bun, să digere informaţia înainte de a formula un plan.

Erau opt mesaje noi de la Marcus pe robotul telefonului când a ajuns acasă. Asta pe lângă cele şapte de pe telefonul mobil, plus numeroasele apeluri pe care o rugase pe recepţionera de la muncă să nu i le direcţioneze.

– Probabil te-au plătit gras, broscoi râios, puturos şi trădător, a mârâit ea pe un ton ameninţător, în direcţia telefonului, în timp ce se îndrepta spre baie, să facă un duş.

Când a ieşit, udă leoarcă şi învelită într-un prosop, se auzea soneria. Furişând o privire printre perdele, Joanna a văzut că broscoiul râios stătea în pragul casei.

– Of, *Iisuse*! a strigat ea şi apoi a aprins televizorul, pregătită să îl ignore cât timp era necesar.

– Joanna, striga el prin deschizătura cutiei pentru scrisori. Sunt eu, Marcus. Ştiu că eşti acasă. Te-am văzut la perdea. Deschide! Cu ce am greşit? *Joanna!*

– Fir-ar al dracului să fie! a mârâit Joanna, punându-şi halatul de casă şi îndreptându-se cu paşi hotărâţi spre uşă.

Marcus avea să trezească tot cartierul dacă nu îl lăsa să intre. I-a văzut ochii privind-o prin deschizătura cutiei de scrisori.

– Bună. Lasă-mă să intru, Jo.

– Du-te dracului!

– Fermecător. Poţi să îmi spui ce se presupune că am făcut?

– Dacă nu ştii, atunci nu am ce să îţi spun. Ieşi din viaţa mea şi nu te mai întoarce.

– Joanna, te iubesc. Vocea i s-a frânt. Dacă nu mă laşi să intru, să îmi spui ce crimă am înfăptuit, atunci voi fi nevoit să stau aici toată noaptea şi să... îţi cânt o serenadă.

– Marcus, dacă nu dispari din faţa uşii mele în cinci secunde, sun la poliţie. O să te aresteze pentru hărţuire.

– Bine. Nu mă deranjează. Sigur, probabil că mâine vom apărea pe prima pagină a ziarelor, având în vedere noul meu statul de frate al iubitei prinţului Arthur, dar sunt sigur că asta nu te îngrijorează de nici un fel... Eu...

Marcus mai că s-a rostogolit dincolo de uşă când a deschis-o Joanna.

– Bine. Tu câştigi.

Joanna tremura de furie. Marcus s-a apropiat să o mângâie. A tresărit şi s-a dat înapoi.

– Nu te apropia de mine. Nu glumesc.

– Bine, bine. Atunci spune-mi, ce am făcut?

Joanna a încrucişat braţele.

– Recunosc că mi s-a părut mie ciudat că erai atât de grijuliu, atât de afectuos. Adică am fost avertizată că eşti un şobolan puturos şi nemernic. Şi, ca o proastă, am hotărât să îmi cred ochilor, mi-am închipuit că poate simţeai pentru mine ceva ce nu simţeai faţă de restul populaţiei feminine a Londrei.

– Chiar aşa este, Jo. Nu...

– Taci, Marcus. Eu vorbesc acum. Şi apoi, descopăr că sentimentele tale pentru mine nici nu au existat. Portofelul tău era cel care se bucura de compania mea.

– Dar...

– În urmă cu două zile mi s-a spus că eşti plătit ca să mă curtezi şi să te culci cu mine.

Joanna a văzut roşeaţa intensă care i-a cuprins deodată obrajii. Şi a simţit o nevoie grabnică să îl pălmuiască cu putere.

– Nu, Joanna, cine ţi-a spus asta greşeşte. Adică, am primit nişte bani, dar nu pentru a obţine informaţii de la *tine*. Ci pentru a încerca să găsesc scrisoarea care a dispărut. Jur că nu ştiam nimic despre Rose înainte să îmi spui tu, şi nici în prima noapte pe care am petrecut-o împreună. S-a întâmplat la câteva zile după aceea. M-am gândit să îţi spun că mi s-a solicitat ajutorul, dar am crezut că o să te sperii. Iar acum nu mă crezi şi...

– *Tu* te-ai crede?

– Nu, sigur că nu. Dar... Marcus părea pe punctul de a izbucni în plâns. Te rog, trebuie să mă crezi că nu am simţit niciodată aşa ceva,

niciodată. Nu a avut nimic de-a face cu banii, în afară de faptul că mi-a trecut prin minte că dacă ne punem laolaltă resursele şi cunoştinţele, am putea găsi răspunsurile, iar... eu... la dracu'!

Marcus şi-a frecat pleoapele cu degetele.

Joanna era cu adevărat surprinsă de reacţia lui. Se aştepta să rămână ferm pe picioare, să nege, sau să recunoască indiferent, când va simţi că a pierdut. În schimb, era martora confuziei şi suferinţei lui adevărate. Dar după Matthew, Simon şi acum Marcus, se săturase să fie trădată.

– Ai luat banii, Marcus, şi ai păstrat secretul faţă de mine. Ar fi trebuit să îi cred pe toţi cei care mi-au zis ce egoist eşti. Iar sora ta? Pun pariu că tu eşti cel care le-a spus ziariştilor despre legătura ei cu prinţul. Ştiai că toată lumea mă va învinovăţi pe mine, dar nu ţi-a păsat decât să faci rost de nişte bani!

– Nu! a zis Marcus, vehement. Nu aş trăda-o pe Zoe în felul acesta!

– Dar *pe mine* m-ai trădat! Cum să te mai cred?

Furia o gâtuia.

– Nu ştiu ce să îţi spun ca să mă crezi!

– Nu mai este nimic de spus. S-au dus cele cinci minute. Vreau să pleci.

– Nu vreau decât să te apăr... Ştiu că nu are nici o logică, dar poţi să îmi mai dai o ultimă şansă? a implorat-o el.

– Sub nici o formă. Chiar dacă spui adevărul acum, tot m-ai minţit. Pentru bani. Eşti un laş, Marcus.

– Ai dreptate. Nu ţi-am spus pentru că am crezut că te voi pierde. Nn mint când spun că te iubesc, Joanna, şi voi regreta asta toată viaţa.

– Adio.

A închis uşa în urma lui fără nici o altă vorbă, înainte ca el să îi vadă lacrimile. Era oboseală, tensiune şi emoţie, asta era tot, s-a asigurat ea în timp ce se ducea la culcare. Marcus era un obicei nou, de care trebuia să se dezbare. A rămas întinsă în pat, neputând să adoarmă, îndreptându-şi gândurile spre ceea

ce îi spusese Alec mai devreme, ca să nu se mai gândească la Marcus. Își simțea mintea ca pe un iepure nou-născut, sărind de la un fapt la altul, iar într-un târziu a renunțat, s-a dat jos din pat și a pus ceainicul pe foc. După ce și-a făcut o cană de ceai tare și s-a așezat pe pat cu picioarele încrucișate, Joanna a scos din rucsac dosarul cu informații intitulat „Rose". A studiat faptele cunoscute, apoi a desenat o diagramă care includea toate informațiile pe care le adunase până acum.

Să mai încerce o dată? Se zice că Irlanda este extrem de frumoasă, iar biletele de avion și cazarea au fost plătite deja. Cel puțin putea folosi plecarea aceasta ca pe o foarte necesară vacanță departe de Londra și de tot ce se întâmplase de la Crăciun încoace.

– La dracu'! a oftat ea.

Și-o datora sieși să mai facă un pas în direcția aceasta. Altfel, își va petrece toată viața întrebându-se ce ar fi fost. Și oricum nu avea nimic de pierdut...

– În afară de viața mea, a murmurat ea cu un glas funest.

Trei zile mai târziu, după ce s-a prezentat la aeroport pentru a lua avionul cu destinația Cork, Joanna a scos telefonul mobil în timp ce se apropia de poarta de îmbarcare.

– Alo?

– Alec?

– Da?

– Eu sunt. Poți să îi spui lui Ed că am o răceală îngrozitoare? Atât de urâtă, că s-ar putea să nu îmi revin până la mijlocul săptămânii viitoare.

– La revedere, Jo! Noroc! Și păzește-ți spatele. Știi unde mă găsești.

– Mulțumesc, Alec. Pa.

Abia când a ajuns în aer, pe drum spre destinația ei aflată dincolo de Marea Irlandei, a scos un oftat de ușurare.

CAPITOLUL 26

În timp ce Joanna ateriza pe aeroportul din Cork, Marcus era întins în pat. Era deja miezul zilei, dar nu simţea că are rost să se ridice. Nu făcuse nimic altceva din seara în care fusese dat afară din apartamentul Joannei. Era devastat, atât de pierderea ei, cât şi de faptul că nu avea pe cine învinovăţi.

S-a ridicat cu greu din pat şi a intrat în camera de zi, hotărât să îşi aştearnă sentimentele faţă de ea pe hârtie. Ridicând un stilou auriu pe care nu îl recunoştea de pe măsuţa laterală, a simţit că i se strânge inima când şi-a dat seama că trebuie să fie al Joannei, apoi s-a apucat să îi scrie o scrisoare. A închis ochii şi a văzut-o apărându-i în faţa ochilor, aşa cum făcuse de o sută de ori de când se trezise în dimineaţa aceea. Se îndrăgostise de-a binelea pentru prima dată în viaţă. Nu era dorinţă fizică, sau obsesie, sau vreun altul din sentimentele periferice pe care le avusese faţă de femei înainte. Era ceva mult mai profund, ceva ce venea din adâncul lui. Tânjea cu inima şi cu gândurile după ea, ca şi cum ar fi fost bolnav – nu se putea gândi la nimic altceva. Ura până şi preţiosul lui proiect cinematografic – motivul pentru care acceptase bani de la idiotul acela de Ian...

Mai târziu în aceeaşi seară, a luat un autobuz până în Crouch End şi a mers pe jos până la apartamentul Joannei. Văzând că era cufundat în întuneric, a băgat scrisoarea în cutie, rugându-se să o citească şi să îl contacteze. Apoi s-a dus acasă şi s-a băgat la Ioc în pat, ţinând în mână o sticlă de whisky.

Chiar înainte de miezul nopţii, a sunat cineva la sonerie.

Marcus a sărit din pat, ca un iepure scăpat din cursă, sperând din tot sufletul că Joanna reacționase la scrisoarea sa sinceră. A deschis ușa, așteptându-se să o vadă pe ea. În schimb, a recunoscut silueta înaltă și voinică a lui Ian Simpson.

– Ce vrei la ora asta? I-a întrebat Marcus.

Ian a intrat fără să răspundă.

– Unde este Joanna Haslam? a întrebat el, cercetând în jur din ochi.

– Aici nu este, asta-i sigur.

– Atunci unde?

Ian a făcut un pas spre el, impunător prin statura lui.

– Chiar nu știu. Aș vrea să știu.

Ian stătea atât de aproape de el, încât Marcus îi auzea respirația inegală și simțea aburii de alcool care emanau dinspre el. Sau poate el era cel care mirosea a alcool, și-a zis el, reprimându-și senzația de greață.

– Te-am plătit ca să stai cu ochii pe ea, sau ai uitat? Iar acum prietenul ei Simon a avertizat-o.

– Si... ce...?

– Simon, idiotule! Bodyguardul surorii tale.

Marcus a făcut un pas în spate și și-a trecut mâna peste ochii încețoșați.

– Uite, am făcut tot ce am putut ca să găsesc scrisoarea, dar Joanna m-a lăsat baltă și...

Ian l-a apucat pe Marcus de gulerul cămășii.

– Știi unde este, nu-i așa, rahat cu ochi ce ești!

– Chiar nu știu...

De aproape, Marcus a văzut că Ian avea ochii injectați. Omul își pierduse mințile de furie și de băutură.

– P-poți să îmi dai drumul și să discutăm ca doi oameni raționali?

Un pumn în stomac l-a trimis pe Marcus clătinându-se spre canapea. S-a lovit cu capul de perete și a văzut stele verzi.

– Liniștește-te, amice! Suntem de aceeași parte, sau ai uitat?

Ian a râs.

– Nu prea cred.

Marcus s-a chinuit să se îndrepte şi l-a urmărit din ochi pe Ian, care străbătea camera de la un capăt la altul.

– A plecat undeva, nu-i aşa? a întrebat Ian insistent. Urmăreşte o pistă.

– Ce pistă? Eu...

Ian s-a apropiat şi i-a plasat o lovitură în vintre, care l-a trimis pe Marcus de-a dura la podea, urlând de durere.

– Ar fi bine să îmi spui. Ştiu că o acoperi, o aperi.

– Nu! Pe cuvânt. Eu...

O lovitură în rinichî î-a provocat alte ţipete de durere, iar Marcus a inceput să vomite.

– Ce plănuiaţi voi doi? Spune-mi!

– Nimic. Nu...

Marcus nu mai putea suporta; disperat, a căutat prin minte ceva să îi spună lui Ian, ca să scape de el şi să il pună pe o pistă greşită. Atunci î-a venît o idee excelentă.

– Urma să mergem în Irlanda în weekendul ăsta. I-am spus că Sir James s-a născut acolo.

– Unde în Irlanda?

– Comitatul Cork...

– În care parte? Ian s-a lăsat pe vine şi i-a cercetat chipul, cu pumnul pregătit să lovească. Spune-mi, prietene, pentru că pot să te lovesc mult mai rău.

– Nu... Marcus se străduia să îşi amintească numele acelui loc. Rosscarbery.

– O să dau nişte telefoane. Aflu eu dacă minţi. O să mă întorc, pricepi?

– Da, a gemut Marcus.

Ian a scos un pufnet care ar fi putut fi un hohot de râs, sau o exclamaţie de milă, sau câte puţin din amândouă.

– Întotdeauna ai fost un fricos la şcoală. Nu te-ai schimbat deloc, Marcus, aşa-i?

Ian a ţintit nasul lui Marcus cu vârful pantofului. Marcus s-a înfiorat când piciorul a descris un arc larg şi apoi l-a lovit în obraz.

– Ne mai vedem noi.

Marcus a auzit cum se închide uşa în urma lui Ian, apoî s-a rostogolît până ce a ajuns în genunchi şi şi-a mişcat falca dintr-o parte în

alta, înjurând de durere. A reuşit să se ridice şi s-a aşezat cu spatele sprijinit de canapea, privind în gol şi simţind cum îi pulsează obrazul, vintrele şi stomacul.

– Iisuse!

Slavă Domnului că reuşise să îi servească povestea cu Irlanda. Desigur, Ian se va întoarce când va descoperi că Joanna nu se afla acolo – era ultimul loc de pe lume unde s-ar fi dus dacă exista cel mai mic risc să dea de el acolo –, dar cel puţin va fi pregătit. Poate ar trebui să stea la Zoe o vreme, până ce trecea totul...

Apoi, un subit val de frică s-a rostogolit peste pieptul care deja îl apăsa. Dar dacă Joanna se dusese totuşi...? Nu... În definitiv, de ce ar face-o? Pe de altă parte, Ian spunea că este pe urmele unei piste...

– Hristoase!

Nu cumva, fără să vrea, pusese un copoi beat şi instabil mintal pe urmele Joannei? Marcus s-a repezit la bucătărie şi a căutat prin mormanul de hârtii numărul de telefon al hotelului unde făcuse rezervarea, apoi a ridicat receptorul.

Simon fluiera pe melodiile Ellei Fitzgerald în timp ce maşina străbătea autostrada înspre Berkshire şi şcoala lui Jamie. Cele câteva zile libere în care aşteptase instrucţiuni fuseseră foarte binevenite. Se simţea odihnit şi liniştit, cum nu se mai simţise de mult timp, chiar dacă tot acest timp liber îi dăduse ocazia să se gândească la Zoe. Partea bună era că fantoma lui Sarah fusese alungată. Partea proastă era că sentimentele acelea fuseseră transferate şi amplificate de o mie de ori. Chiar şi faptul că urma să îl vadă pe fiul lui Zoe într-o jumătate de oră îl umplea de o plăcere ilicită, pentru că însemna un contact prin interpuşi cu ea.

După ce a identificat un restaurant care promitea un excelent prânz de duminică, Simon l-a condus pe Jamie într-acolo, de-a lungul drumurilor înguste de ţară. Pentru că nu înţelegea de ce este scos la masă de Simon,

Jamie era mai tăcut decât fusese acasă, la Londra.

– Cred că eu o să iau friptură de vită, a zis Simon, cercetând meniul şi privind apoi spre Jamie. Şi tu?

– De pui, mulţumesc.

Simon a comandat mâncarea, o halbă pentru el şi o coca-cola pentru Jamie.

– Deci, cum a fost săptămâna asta?

Nu putea ignora asemănarea puternică dintre Jamie şi mama lui. Aceiaşi ochi albaştri uluitori, părul blond, cu firul gros şi trăsături delicate.

– Bine, a zis Jamie nesigur. Cât timp lipseşte mama?

– Nu ştiu sigur. Cred că s-ar putea să se întoarcă săptămâna viitoare.

– Ah. Ce fel de angajament este?

– O reclamă TV, cred. Nu sunt sigur.

Jamîe a luat o înghiţitură din cola.

– Stai la noi acasă, la Londra?

– De fapt, de mâine am decis să fac un scurt voiaj. Poate mă duc în Scoţia, sau în Irlanda. Cum este la şcoală? a trecut Simon la alt subiect.

– Bine. Ştii tu, la fel.

– Corect.

Simon s-a simţit recunoscător când a venit mâncarea. Jamie a ciugulit din carnea de pui, răspunzând monosilabic la mai toate încercările lui de a face conversaţie. A refuzat desertul, deşi în meniu era plăcintă de mere cu frişcă, făcută în casă.

– Îmi amintesc că mâncam totul cu mare plăcere când mă scoteau părinţii mei la prânz de la şcoală. Sigur te simţi bine, bătrâne?

– Da. Există şcoli cu internat în Noua Zeelandă?

– Păi... da, sigur că există. Dacă locuieşti la mulţi kilometri depărtare de orice, la o fermă de oi, trebuie să mergi la o şcoală cu internat la oraş, a inventat Simon pe loc. Sigur nu te tentează o porţie de budincă?

– Foarte sigur.

Simon se simțea ușurat când a venit timpul să îl ducă pe băiat înapoi. În mașină, Jamie a stat cu ochii pe geam, fredonând pentru sine.

– Ce cântec este acela?

– Un cântecel pentru copii, „Ring a Ring o' Roses". Bunicul James mi-l cânta tot timpul. Când am mai crescut, mi-a spus că era vorba despre oamenii care au murit de Ciuma Neagră.

– Îți este dor de el, Jamie?

– Da. Dar știu că are grijă de mine din ceruri.

– Sunt sigur că așa este.

– Și am trandafirii lui care îmi amintesc de el.

– Trandafirii?

– Da. Bunicul James iubea trandafirii. Îi are plantați și pe mormânt.

Simon a oprit mașina în fața școlii și Jamie a deschis ușa, ca să coboare.

– Mulțumesc pentru masă, Simon, drum bun înapoi la Londra!

– Oricând. Pa, Jamie!

Simon l-a urmărit pe Jamie urcând scările în fugă și intrând în școală. Oftând, a parcurs cu spatele aleea cu pietriș și a ieșit din incinta școlii. Întors în apartamentul lui, o oră mai târziu, a găsit un mesaj pe robotul telefonului.

„Te prezinți la mine la 8.00, mâine-dimineață."

Înțelegând că scurtul său răgaz de libertate era la final, Simon și-a pregătit o salată Caesar, apoi a făcut un duș și s-a dus la culcare, încercând să nu și-o imagineze pe Zoe împreună cu prințul ei, în Spania.

CAPITOLUL 27

La sosirea în aeroportul Cork, Joanna s-a îndreptat spre biroul de închirieri auto și a ales o Fiesta. Înarmată cu o hartă și ceva lire irlandeze, a urmat indicatoarele către șoseaua N71 și a fost surprinsă să descopere că șoseaua principală care pornea de la aeroport semăna cu un drum de țară din Yorkshire-ul ei natal. Ziua de sfârșit de februarie era însorită, făcând-o să admire verdele bogat al câmpiilor întinse pe ambele părți ale drumului.

O oră mai târziu, Joanna cobora un deal abrupt, spre satul Rosscarbery. În stânga, un estuar adânc, străjuit de un zid scund, se întindea până departe, în mare. Pe fiecare parte a sa erau împrăștiate case, ferme și bungalouri. Ajunsă la poalele dealului, Joanna a oprit mașina, ca să poată privi mai bine. Marea era în reflux și tot felul de păsări coborau în picaj spre nisip, în timp ce un stol de lebede plutea grațios pe apa calmă a unei bălți enorme formate de reflux.

După ce a coborât din mașină, Joanna s-a sprijinit de zidul scund, inspirând adânc aerul. Mirosea diferit față de aerul din Londra: curat, proaspăt, cu un iz sărat, care amintea că Atlanticul se afla la depărtare de vreun kilometru. Atunci a văzut casa. Ieșea mult înspre estuar, la capătul unui drum pietruit, ridicată pe o stâncă și înconjurată de apă din trei părți. Era mare, îmbrăcată în piatră cenușie, iar deasupra hornului o giruetă se învârtea agale în briza vântului. După descrierea făcută de Marcus, a unei case mari într-un golf, aceasta trebuia să fie.

Un nor a trecut prin dreptul soarelui, aruncând o umbră peste golf și casă. A trecut-o

deodată un fior, apoi s-a întors la maşină, a pornit motorul şi a plecat de pe loc.

În seara aceea, Joanna stătea în cochetul bar al hotelului la care se cazase şi bea un pahar de vin fiert aşezată lângă foc. Se simţea mai relaxată decât fusese de câteva săptămâni şi chiar dacă gândurile la Marcus – pe numele căruia se făcuse rezervarea – îi ocupau mintea, adormise în după-amiaza aceea în patul mare şi vechi din cameră. Se întinsese în pat numai ca să studieze harta satului Rosscarbery, iar următorul lucru de care şi-a dat seama era că se făcuse ora şapte, iar în cameră era întuneric.

„Pentru că mă simt în siguranţă aici", şi-a zis ea.

– Doriţi să luaţi cina în sala de mese, sau aici, lângă foc? a întrebat-o Margaret, soţia lui Willie, jovialul proprietar şi stăpân al locului.

– Aici ar fi grozav, vă mulţumesc.

Joanna şi-a mâncat porţia de bacon, varză şi cartofi privind la şirul de localnici care intrau pe uşă. Tineri şi bătrâni, toţi se ştiau şi păreau să fie la curent cu detaliile vieţii celorlalţi. Simţindu-se sătulă la finalul mesei, Joanna a migrat spre bar şi şi-a mai comandat un pahar de vin fiert înainte de culcare.

– Deci, aţi venit aici în vacanţă? a întrebat-o un bărbat de vârstă medie, îmbrăcat în salopetă şi încălţat cu cizme de cauciuc, cocoţat în faţa barului.

– În parte, a răspuns ea. Caut şi o rudă de-a mea.

– Normal, mereu vin oameni în căutare de rude. S-ar putea spune că binecuvântata noastră ţară a reuşit să dea naştere la jumătate din emisfera vestică.

Replica lui a provocat chicotelile celorlalţi băutori din bar.

– Şi cum se numea ruda dumitale?

– Michael O'Connell. Presupun că s-a născut aici la începutul secolului.

Bărbatul şi-a frecat bărbia.

– Cre' că or fi câţiva dintre ăştia, pentru că-i un nume des întâlnit pe aci.

– Aveţi idee unde aş putea să caut?

– La Starea Civilă, alături de farmacia din piață. Și pe la biserici, desigur. Sau ați putea merge la Clonakilty, unde-i unu' care a pornit o afacere, de vă caută rădăcinile irlandeze, a zis el dând pe gât halba de bere. Tre' să găsească el un O'Connell care să vă fie rudă pe computerul lui, atâta vreme cât îi plătiți taxa. Omul a făcut un semn cu ochiul celui așezat pe scaunul de alături. Ciudat totuși, cum se schimbă lucrurile. Acu' șaizeci de ani, eram niște amărâți abia ieșiți din grote. Nimeni nu dădea doi bani pe noi. Iar acu', chiar și Președintele Statelor Unite vrea să ne fie rudă.

– Adevărat, adevărat, a încuviințat din cap vecinul lui.

– Știți cumva cine deține casa care se vede în estuar? Casa aceea cenușie, cu giruetă pe acoperiș? a întrebat Joanna, ca într-o doară.

O bătrână îmbrăcată într-un hanorac vechi, cu părul acoperit cu o căciulă din lână, a cercetat-o pe Joanna de pe scaunul ei din colț, cu atenție subită.

– Ah, Iisuse, dărăpănătura aia? a zis bărbatul. Este părăsită de când trăiesc eu pe aci. Poate ar fi bine să îl întrebi pe Fergal Mulcahy, istoricul locului. Cre' că a aparținut unui britanic odată, cu multă vreme în urmă. Pe atunci era folosită ca avanpost pentru paza de coastă, dar de atunci... Aș zice că sunt multe proprietăți părăsite pe aicî, fără proprietari care să se îngrijească de ele.

– Mulțumesc, oricum, a zis Joanna, luându-și vinul fiert de la tejgheaua barului. Noapte bună!

– Noapte bună, don'șoară! Sper să vă găsiți strămoșii.

Bătrâna din colț s-a ridicat la scurtă vreme după ce Joanna a ieșit și s-a îndreptat spre ușă.

Bărbatul de la bar i-a dat un ghiont vecinului său, remarcând plecarea bătrânei.

– Ar fi trebuit să o trimit la nebuna de Ciara Deasy. Sigur i-ar turna ea o poveste, două despre familia O'Connell din Rosscarbery.

Amândoi bărbații au râs pe înfundate și au mai comandat câte un pahar de Murphy's,

încurajați de glumă.

A doua zi de dimineață, după un mic dejun irlandez zdravăn, Joanna se pregătea să iasă. Vremea era mizerabilă, promisiunea primăverii din ajun dejucată de o ploaie cenușie, îndârjită, care învăluia în negură golful de dedesubt.

A petrecut dimineața plimbându-se prin frumoasa catedrală protestantă și discutând cu amabilul vicar care i-a permis să arunce un ochi prin catastifele în care se înregistrau botezurile și căsătoriile.

– Mai degrabă îl veți găsi pe omul pe care îl căutați în registrele de la St. Mary's, biserica catolică de peste drum. Noi, protestanții, am fost mereu o minoritate aici.

La Mary's, preotul a terminat de ascultat confesiunile, apoi a descuiat dulapul unde ținea registrele.

– Dacă s-a născut în Ross, numele lui trebuie să fie în registru. Pe atunci nu era nici un copil prin părțile acestea care să nu fi fost botezat. Spuneți, căutăm anul 1900, așa-i?

– Da.

Joanna și-a petrecut următoarea jumătate de oră căutând printre numele celor botezați. În anul acela nu era nici un copilaș numit O'Connell. Și nici în anii dinainte și după el.

– Sunteți sigură că numele este corect? Adică, dacă s-ar numi O'Connor, am putea ajunge undeva, a zis preotul.

Joanna nu era sigură de nimic. Se afla acolo pe urmele părelnicelor vorbe ale unui bătrân și ale comentariului întâmplător făcut de un băiat. Înghețată până în măduva oaselor, Joanna a ieșit din biserică și a traversat piața, întorcându-se la hotel pentru o farfurie de supă care să o încălzească.

– Ați avut noroc? a întrebat-o Margaret.

– Deloc.

– Ar trebui să îi întrebați pe bătrânii orașului. Ei s-ar putea să își amintească numele. Sau pe Fergal Mulcahy, așa cum a

sugerat bărbatul de la bar aseară. Predă istorie la şcoala de băieţi.

Joanna i-a mulţumit, iar în după-amiaza aceea a descoperit exasperată că Arhiva pentru naşteri, căsătorii şi decese era închisă. Văzând că ploaia se oprise şi pentru că avea nevoie de aer curat şi de mişcare, a împrumutat o bicicletă de la fiica lui Margaret. A pornit din sat spre estuar, simţind vântul care îi ciupea obrajii în timp ce bicicleta trepida sub ea, cu pinionul ei înţepenit. Drumul pietruit a şerpuit mai bine de un kilometru înainte ca Joanna să vadă în faţa ei căsuţa pazei de coastă. Când a ajuns lângă ea, a sprijinit bicicleta de zid. Chiar şi de aici, se vedea că erau găuri în acoperişul din ţiglă, că gemurile erau sparte sau acoperite cu scânduri.

Joanna a făcut un pas spre poarta ruginită care s-a deschis cu un scârţâit. A urcat treptele până la uşa principală şi a apucat clanţa, de probă. Lacătul cel vechi era ruginit, dar era încă în stare să ţină piept musafirilor nepoftiţi. A curăţat un pic de murdărie de pe geamul din stânga uşii cu mâneca. S-a uitat înăuntru, dar nu putut discerne nimic.

A făcut câţiva paşi îndepărtându-se de casă şi luând în calcul altă cale de a intra. A remarcat un geam spart care dădea spre estuar, în spatele casei. Singurul mod de a ajunge la el era să coboare în estuar şi apoi să urce digul abrupt din spatele casei. Din fericire, marea era la reflux, aşa că Joanna a coborât treptele verzi şi alunecoase din cauza algelor şi a ajuns pe nisipul ud. A calculat că digul se ridica vreo zece metri, apărând casa de apa din jur.

Reuşind să îşi sprijine piciorul în cărămizile fărâmiţate, a urcat cu multă trudă, până a ajuns la o proeminenţă lată de vreo două picioare. Deasupra ei era geamul spart. Trăgându-se în picioare, s-a uitat înăuntru. Deşi în afara casei vântul nu bătea foarte tare, înăuntru i se auzea plânsetul moale. Camera de dincolo de geam trebuie să fi fost odată bucătăria; de-a lungul unui perete se vedea încă o plită veche şi neagră – ruginită acum – şi pe peretele celălalt

o chiuvetă cu o pompă veche de apă deasupra ei. Joanna a privit în jos și a văzut un șobolan mort în mijlocul podelei acoperite de dale cenușii.

Deodată, undeva, în casă, s-a trântit o ușă. Joanna a tresărit speriată și aproape a căzut de pe pervazul de piatră. Întorcându-se, s-a așezat în fund și și-a lăsat picioarele să atârne dincolo de margine, pentru a coborî cât mai mult înainte de a sări și a ateriza pe nisipul moale de dedesubt. S-a scuturat de nisip, s-a întors grăbită la bicicletă, pe care s-a urcat și a pedalat cât a putut de repede, îndepărtându-se de casă.

Ciara Deasy o privea pe Joanna de la fereastra căsuței sale. Știuse întotdeauna că într-o zi va veni cineva și va putea în sfârșit să își spună povestea.

– Acesta este omul de care aveți nevoie, Fergal Mulcahy, a anunțat-o Margaret, conducând-o în direcția barului, în ziua următoare.

– Bună ziua, a zâmbit Joanna, încercând să nu își trădeze surprinderea.

Se așteptase ca Fergal Mulcahy să fie tipul profesorului demodat, cn barbă cărunță. În realitate, Fegal nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât ea și era îmbrăcat într-o pereche foarte plăcntă de jeanși și un pulover în stil pescăresc. Avea păr negru și bogat, ochi albaștri și îi amintea Joannei de Marcus. Apoi s-a ridicat și ea a văzut că era mult mai înalt decât fostnl ei inbit și avea o silnetă mult mai zveltă.

– Mă bucur să te cunosc, Joanna. Am auzit că ți-ai pierdut o rudă.

Ochii i s-au încrețit cu bunătate când a zâmbit.

– Da.

Fergal a lovit cu palma scaunul de alături.

– Ia loc, bem un pahar și poți să îmi povestești totul. Un pahar și o halbă, Margaret, te rog.

Joannei, care nu gustase în viața ei bere brună, gustul metalic și cremos al berii

Murphy i s-a părut foarte plăcut.

– Ia spune, care este numele rudei tale?

– Michael O'Connell.

– Ai încercat la biserici, presupun?

– Da. Nu era menţionat în lista de botezuri. Nici la căsătorii. Aş fi încercat la arhiva Stării Civile, dar...

– Este închis la sfârşit de săptămână, ştiu. Ei bine, problema asta o pot rezolva eu. Funcţionarul de la Starea Civilă se întâmplă să fie tatăl meu, a zis Fergal, legănându-i o cheie prin faţa ochilor. Şi locuieşte chiar deasupra prăvăliei.

– Mulţumesc.

– Şi aud că te interesează casa pazei de coastă?

– Da, deşi nu ştiu sigur dacă are vreo legătură cu ruda mea dispărută.

– Altădată era o casă frumoasă. Tatăl meu are fotografii cu ea pe undeva. Păcat că a fost lăsată în ruină, dar sigur că nimeni din sat nu s-ar atinge de ea.

– De ce?

Fergal a sorbit din halba plină.

– Poate că ştii şi tu cum este în comunităţile mici. Miturile şi legendele se nasc dintr-un sâmbure de adevăr şi multe bârfe. Şi cum a rămas părăsită atât de mnlt timp, casa a avut parte de mnlte poveşti. Presnpun că va veni vreun american bogat şi o va cumpăra pe nimic.

– Care erau poveştile, domnule Mulcahy?

– Ei, haide, spnne-mi Fergal, i-a zâmbit el. Eu sunt istoric. Mă ocup cu fapte, nu cu fantezii, aşa că nu am crezut nici o iotă. Doar că nu m-ai prinde nici mort pe acolo în nopţile cu lună plină.

– Serios? De ce?

– Se spune prin părţile noastre că în urmă cn vreo şaptezeci de ani, o tânără din sat, Niamh Deasy, a dat de bucluc după ce s-a încurcat cu un bărbat care locuia în casa pazei de coastă. Bărbatul a plecat ca să se întoarcă acasă, în Anglia, lăsând-o pe fată însărcinată. Fata a înnebunit de dnrere, aşa se spune, a dat naştere

unui copil mort în casă şi la scurt timp după aceea a murit şi ea. Sunt unii în sat care cred că fantoma ei bântuie casa şi acum, că plânsetele de durere şi de frică ale lui Niamh se aud încă răsunând în casă în nopţile cu furtună. Unii au zis chiar că i-au văzut chipul la geam, cu mâinile murdare de sânge.

Joannei i-a îngheţat sângele în vene. Buimacă, a luat o gură de bere Murphy şi s-a înecat.

– Este numai o legendă. Nu am vrut să te tulbur.

– Nu... nu m-ai tulburat. Este fascinant! Zici că s-a întâmplat acum şaptezeci de ani? S-ar putea să mai fie în viaţă oameni care trăiau pe atunci.

– Sunt, într-adevăr. Sora mai mică a fetei, Ciara, locuieşte încă în casa părintească. Dar să nu încerci să vorbeşti cu ea. Mereu a avut o doagă lipsă, de când era copilă. Crede povestea ad litteram şi mai adaugă şi propriile detalii, îţi zic.

– Aşadar, copilul a murit?

– Aşa se zice, deşi unii spun că tatăl lui Niamh l-a ucis. Am auzit chiar că pruncul a fost răpit de spiriduşi... A zâmbit, clătinând din cap. Încearcă să îţi imaginezi o perioadă, nu cu mult timp în urmă, fără electricitate, când singura lor formă de distracţie era să se adune ca să bea, să cânte şi să spună istorii, adevărate sau nu. În Irlanda, veştile au fost mereu ca în jocul de-a telefonul fără fir, fiecare om concnrând cn ceilalţi ca să facă povestea mai încâlcită şi mai bună. Însă în cazul acesta, este adevărat că fata a murit. Dar să fi fost în casa aceea, de inbire trădată? a zis Fergal, ridicând din umeri. Mă îndoiesc.

– Unde locuieşte această Ciara?

– În căsuţa roz care dă spre golf, vizavi de casa pazei de coastă. O privelişte dureroasă pentru ea, s-ar putea spune. Ce zici, vrei să dăm o fugă şi să te uiţi la arhiva pe care o are în grijă tatăl meu?

– Da, dacă nu te deranjez.

– Nici o problemă. Nu te grăbi, a zis el, arătând spre berea Joannei. Mergem când ești gata.

Micul oficiu care înregistrase fiecare naștere și deces din satul Rosscarbery în ultimii o sută cincizeci de ani nu părea să se fi schimbat mult în tot acest timp, în afară de becurile care luminau neîndurătoare de deasupra biroului făcut din lemn de mlaștină.

Fergal a cotrobăit în camera din spate, în căutarea registrelor de la începutul secolului.

– Bun, tu iei nașterile, iar eu iau decesele.

– Bine.

S-au așezat de o parte și de alta a mesei, verificând în tăcere fiecare înregistrare. Joanna a găsit o Fionnuala și o Kathleen O'Connell, dar nici un băiat cu acest nume de familie între 1897 și 1905.

– Nimic? a întrebat ea.

– Absolut nimic. Am găsit-o însă pe Niamh Deasy – fata care a murit. Decesul ei a fost înregistrat pe doi iannarie 1927. Dar nu este nici o urmă că bebelușul ar fi murit odată cu ea, așa că ar trebui să vedem dacă nu cumva cineva a înregistrat nașterea copilului.

Fergal a mai adus nn registru vechi, legat în piele, și împreună au cercetat cu atenție paginile sale îngălbenite, pe care erau înregistrate nașterile.

– Nimic. Fergal a închis catastiful, ridicând în aer un nor de praf care i-a provocat un strănut violent Joannei. Poate că totuși existența copilulni este o legendă. Ești sigură că Michael O'Connell s-a născut aici, în Rosscarbery? Vezi tu, fiecare oraș sau regiune își avea propriul birou de stare civilă. Posibil să se fi născut la depărtare de câțiva kilometri de aici, în Clonakilty, de pildă, sau în Skibbereen, iar nașterea sa ar fi fost înregistrată acolo.

Joanna și-a frecat fruntea.

– Ca să spun drept, Fergal, nu știu nimic sigur.

– Atunci, ar fi util să verifici registrele și din aceste două localități. O să închid aici și apoi te conduc înapoi la hotel.

Barul era mai aglomerat decât fusese în seara trecută. În faţa Joannei a poposit nn alt pahar cu bere Murphy, iar ea a fost atrasă într-un grup cu care vorbea Fergal.

– Du-te şi vorbeşte cu Ciara Deasy, măcar de amuzament! a râs o tânără cn ochi vioi şi o coamă de păr roşcat, auzind de fascinaţia pe care casa pazei de coastă o exercita asupra Joannei. Când eram copii, ne înspăimânta cu vorbele ei. Eu cred că este o vrăjitoare.

– Destul, Eileen. Nu mai suntem ţărani needucaţi, să credem în asemenea prostii, a dojenit-o Fergal.

– Nu are fiecare ţară poveştile ei? a întrebat Eileen, fluturând din pleoape în direcţia lui Fergal. Şi excentricii ei? Nici chiar Uniunea Europeană nu le poate interzice, să ştii.

A urmat o dezbatere încinsă între susţinătorii UE şi adversarii săi.

Joanna a căscat pe furiş.

– Mi-a făcut mare plăcere să vă cunosc şi vă mulţumesc pentru ajutor. Mă duc la culcare acum.

– O tânără londoneză, ca tine? Credeam că la Londra nu se merge la culcare decât la ivirea zorilor, a zis unul dintre bărbaţi.

– De vină este aerul curat de aici. Plămânii mei nu îşi revin din şoc. Noapte bună tuturor!

S-a îndreptat spre scări, dar a fost oprită de o bătaie pe umăr.

– Sunt liber mâine-dimineaţă până la douăsprezece, a zis Fergal. Te-aş putea duce până la Oficiul de Stare Civilă din Clonakilty. Este mai mare decât cel de aici şi probabil au informaţii şi despre proprietarnl casei pazei de coastă. Am putea merge şi la biserică, să vedem dacă apare acolo ceva. Viu mâine pe la nouă.

Joanna i-a zâmbit.

– Da, mulţnmesc. Ar fi grozav. Noapte bună!

La ora nouă, a doua zi dimineaţă, Fergal o aştepta în barul pustiu acum. Douăzeci de minute mai târzin, se aflau în bironl mare şi nou construit, al consiliului local. Fergal părea să o cunoască pe femeia aşezată în spatele

ghişeului şi i-a făcut semn Joannei să îi urmeze pe el şi pe femeie, într-un depozit.

– Uite, acolo sunt toate planurile cadastrale din Rosscarbery, a arătat femeia spre un raft plin cu dosare, apoi s-a îndreptat spre uşă. Dacă mai ai nevoie de ceva, Fergal, cheamă-mă, bine?

– Sigur, Gînny. Mulţumesc.

În timp ce mergea în spatele lui Fergal, spre raftul cu pricina, a avut senzaţia că acest tânăr era visul tuturor fetelor din zonă.

– Tu te ocupi de teancul acela, eu de cel de aici. Casa trebuie să se afle pe undeva, pe aici.

Timp de o oră au cercetat paginile dosarelor prăfuite şi îngălbenite, până ce Fergal a scos un strigăt de triumf.

– L-am prins! Viuo aici şi uită-te.

În dosar era planul casei pazei de coastă din Rosscarbery.

– Trasat la cererea unui domn H.O. Bentinck, adresa Drumnogue House, Rosscarbery, 1869, a citit Fergal. Era un englez care locuia aici la vremea aceea. A plecat în timpul conflictului nord-irlandez. Mulţi englezi au plecat atunci.

– Dar cu siguranţă asta nu înseamnă că tot el deţine casa, nu? Adică au trecut o sută douăzeci de ani de atunci.

– Ei bine, stră-strănepoata sa, Emily Bentinck, locuieşte încă la Ardfield, un loc aflat pe drumul de aici spre Ross. Şi-a transformat moşia într-o afacere şi antrenează cai de cursă acolo. Ar trebui să te duci la ea, să vezi dacă ştie mai multe. Fergal a aruncat o privire la ceasul de la mână. Eu trebuie să plec într-o jumătate de oră. Hai să fotocopiem planurile acestea şi apoi să dăm fuga până la biserică, bine?

După ce Fergal l-a salutat pe preot şi i-a spns câteva cuvinte bine alese, vechile registre ale botezurîlor au fost scoase din dulap şi deschise.

Joanna a trecut cu degetul repede peste registru.

– Uite aici! a exclamat şi ochii i s-au aprins de bucurie. Michael James O'Connell. Botezat

pe zece aprilie 1900. El trebuie să fie!

– Asta-i ce căutai, Joanna, a zis Fergus, cu un zâmbet larg pe chip. S-a uitat apoi la ceas. Trebui să o pornesc înapoi spre Ross. Nu pot întârzia la ore. Îţi scriu cum să ajungi la moşia Bentinck pe drum.

– Încotro o porneşti, acum, că l-ai găsit pe cel pe care îl căutai? a întrebat-o pe Joanna, care conducea dinspre Clonakilty spre Rosscarbery.

– Nu ştiu. Dar cel puţin simt că nu am irosit timpul venind aici.

Joanna l-a lăsat pe Fergal la şcoală, iar apoi a condus după indicaţiile lui spre Ardfield şi, după douăzeci de minute frustrante, în care a străbătut drumuri de ţară înguste, a ajuns la poarta casei Drumnogue. Înaintând cu greu pe drumeagul plin de gropi, în cele din urmă i-a apărut în faţă o casă mare şi albă. A parcat lângă un Laud Rover plin de pământ şi a coborât din maşină. Casa beneficîa de o minunată privelişte spre Atlanticul care se întindea în zare.

Joanna a început să caute semne ale existenţei cuiva, dar dincolo de geamurile înalte, în stil georgian, nu se vedea nimic. Coloane ionice înrămau intrarea principală, iar când s-a apropiat, a remarcat că uşa era întredeschisă. După ce a ciocănit şi nu primit nicî un răspuns, a împins încetişor uşa.

– Alo? a strigat ea, iar vocea i-a răsunat în holul cavernos.

Simţind că nu era cazul să înainteze mai mult de atât, Joanna s-a retras şi a mers spre spatele casei, unde a văzut un grajd. O femeie îmbrăcată într-un hanorac vechi şi o pereche de pantaloni de călărîe ţesăla un cal.

– Bună ziua, iertaţi-mă că vă deranjez, o caut pe Emily Bentinck.

– Aţi găsit-o, a zis femeia cu un accent britanic sadea. Cu ce vă pot ajuta?

– Numele meu este Joanna Haslam. Am venit să fac câteva cercetări despre familia mea. Aţi putea să îmi spuneţi dacă familia

dumneavoastră deține încă clădirea pazei de coastă din Rosscarbery?

– Vă interesează să o cumpărați, nu?

– Nu, din păcate nu îmi permit, a zis Joanna zâmbind. Mă interesează mai mult istoria ei.

– Înțeleg. Emily a continuat să perie calul cu mișcări ferme. Nu știu prea multe despre ea, în afară de faptul că stră-străbunicul meu a comandat construcția ei la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea, în numele guvernului britanic. Voiau un avanpost în golf pentru a încerca să oprească contrabanda care se desfășura aici. Nu cred că familia noastră a deținut propriu-zis casa vreodată.

– Înțeleg. Știți cum aș putea afla cine a fost proprietarul de drept?

– Bravo, Sergeant, băiat bun! Emily a bătut cu palma calul pe spate și l-a condus înapoi spre grajduri, apoi a ieșit și a ridicat capul spre soare. Intrați, să bem o cană de ceai. Tocmai voiam să pun de ceai.

Joanna a așteptat în bucătăria imensă și dezordonată, în timp ce Emily a pus ceainicul la flert pe plită. Toți pereții erau acoperiți cu sute de rozete cucerite în competiții atât în Irlanda, cât și în străinătate.

– Trebuie să recunosc că sunt cam indolentă când vine vorba de cercetarea istoriei familiei mele. Sunt foarte ocupată cu mârțoagele de afară și cu repunerea pe picioare a acestei case. Emily i-a turnat Joannei o ceașcă de ceai dintr-un ceainic imens, din oțel inoxidabil. Bunica a locuit aici până la moarte, folosind numai două camere de la parter. Toată casa se ducea de râpă când am venit eu aici, în urmă cu zece ani. Din păcate, unele lucruri s-au pierdut iremediabil. Umezeala din aer putrezește toate lucrurile în care pătrunde.

– Dar este o casă frumoasă.

– Ah, da. La vremea ei, era foarte apreciată. Balurile, petrecerile și vânătorile erau legendare. Străbunicul meu îi primea pe cei mai mari oameni din Europa, printre care și membrii familiei regale engleze. Se pare că am avut aici și un prinț de Wales, venit pentru un

rendez-vous cu amanta lui. Era o ascunzătoare perfectă. Vapoarele cu bumbac veneau regulat din Anglia până la Clonakilty, şi de acolo puteai sări într-un vapor şi apoi navigai în jurul coastei, fără să îşi dea seama uimeni de sosirea ta.

– Vreţi să o restauraţi?

– De încercat, încerc. Am nevoie de câteva victorii ale cailor la Cheltenham săptămâna viitoare şi asta ne va ajuta să înaintăm. Casa este prea mare numai pentru mine. Când va fi locuibilă o parte mai mare din casă, am de gând să o pun să producă bani şi să o deschid turiştilor, ca pensiune de lux. S-ar putea să intrăm în noul mileniu până voi reuşi. Dar – ochii luminoşi ai lui Emily o studiau pe Joanna – tu cu ce te ocupi?

– Sunt ziaristă, de fapt, dar nu am venit aici cu treburi oficiale. Caut pe cineva din familia mea. Înainte de a muri, a menţionat Rosscarbery şi o casă care întra în golf.

– Era irlandez?

– Da. Am găsit o înregistrare a botezului său în biserica din Clonakilty.

– Cum îl chema?

– Michael O'Connell.

– Aha. Unde stai?

– La hotelul Ross.

– O să mă uit prin vechile documente şi acte de proprietate aflate în bibliotecă în cursul zilei de astăzi, să văd dacă pot să găsesc ceva pentru tine. Dar acum mă tem că trebuie să mă întorc la grajduri.

– Îţi mulţumesc, Emily.

Joanna a golit ceaşca, s-a ridicat şi împreună au ieşit din bucătărie.

– Călăreşti?

– Ah, da. Am crescut în Yorkshire şi am stat în şa mai toată copilăria.

– Dacă vrei să călăreşti cât stai aici, eşti binevenită la mine. La revedere! i-a făcut Emily semn cn mâna.

Mai târziu în seara aceea, Joanna stătea la locul ei obişnuit din bar, lângă foc, când a

strigat-o proprietarul.

– La telefon, Joanna. Este Emily, de la Drumnogue.

– Mersi.

S-a ridicat şi a înconjurat barul, ca să apuce receptorul.

– Alo?

– Emily la telefon, Joanna. Am găsît ceva interesant în timp ce căutam informaţii pentru tine. Se pare că vecinul nostru a reuşit să ne fure cel puţin zece acri de pământ şi să îî înconjoare cu copaci, în timp ce draga de bunica nu se uita.

– Îmi pare rău. Poţi să le recuperezi?

– Nu. Pe aici, la şapte ani de când aî ridicat un gard, dacă nu revendică nimeni locul, este al tău. Aşa se explică de ce fuge speriat vecinul de fiecare dată când mă apropii de el. Nu contează, mai am câteva sute de acri rămaşi, dar in viitor ar trebui să mă gândesc cum să ridîc un gard.

– Vai, Doamne. Ai reuşit să găseşti documente referitoare la casa pazei de coastă?

– Mă tem că nu. Am găsit câteva titluri de proprietate asupra unor şandramale care probabil sunt în ruine acum, dar nimic despre casa pazei de coastă. Ar trebui să cauţi actele de proprietate Ia Oficiul de Cadastru din Dublin.

– Cât timp durează?

– A, o săptămână, două.

– Pot să le caut singură?

– Cred că da, câtă vreme iei cu tine harta de planificare a construcţiei. Este cam mult de mers până la Dublin, însă; vreo patru ore cu maşina. Ia trenul expres din Cork, este mai rapid aşa.

– Atunci, s-ar putea să mă duc mâine. Nu am fost niciodată la Dublin şi aş vrea să văd oraşul. Mulţumesc pentru ajutor, Emily. Îţi rămân recunoscătoare.

– Nu te grăbi, Joanna. Am spus că nu am găsit titlurile de proprietate, dar am găsit alte lucruri care te-ar putea interesa. Mai întâi am găsit ceva ce s-ar putea să fie o simplă

coincidenţă – un vechi registru în care s-a ţinut evidenţa salariilor angajaţilor în 1919. Pe listă este un bărbat pe nume Michael O'Connell.

– Înţeleg. S-ar putea să fi lucrat pentru familia ta în urmă cu mulţi ani?

– Da, aşa s-ar părea.

– Cu ce se ocupa?

– Registrul nu spune, mă tem. Dar în 1922, numele lui dispare de pe listă, aşa că presupun că o fi plecat.

– Mulţumesc, Emily. M-ai ajutat mult.

– În al doilea rând, am găsit o scrisoare. A fost trimisă străbunicului meu în 1925. Vrei să vii mâine până aici, să o vezi?

– Nu mi-ai putea-o citi acum? Dar stai să iau un stilou şi hârtie, ca să fac câteva notiţe.

Joanna i-a făcut semn lui Margaret să îi aducă hârtie şi un stilou.

– Bun, iată ce zice. Este datată 11 noiembrie 1925. *Dragă Stanley* – adică bunicul meu – *Sper că scrisoarea aceasta te găseşte sănătos. Am fost rugat de lordul Ashley să îţi scriu ca să te informez despre sosirea pe malurile tale a unui gentleman, oaspete al Guvernului Majestăţii Sale. Deocamdată va sta în clădirea pazei de coastă şi îşi va lua în primire reşedinţa pe 2 ianuarie 1926. Dacă este posibil, am dori să îl întâmpini la coborârea de pe vas, care va andoca în portul Clonakilty aproximativ la ora unu noaptea şi apoi să îl conduci în siguranţă la noua sa reşedinţă. Poţi să aranjezi să vină o femeie din sat, care să facă curat în casă înainte de venirea lui? Poate că această femeie ar dori să lucreze pentru dumnealui permanent, să îi ţină casa şi să îi gătească. Situaţia cu acest gentleman este extrem de delicată. Am prefera ca prezenţa lui în casa pazei de coastă să fie trecută sub tăcere. Lordul Ashley a pomenit că mă va contacta cu alte detalii despre această chestiune. Toate cheltuielile sant acoperite de Guvernul Majestăţii Sale, desigur. Te rog să îmi trimiţi facturile. În cele din urmă, transmite dragostea mea Ameliei şi copiilor. Al dumitale, cu stimă, lt. John Moore.*

– Asta-i tot, draga mea, a zis Emily. Ai prins totul?

– Mda, a făcut Joanna, trecând în revistă notiţele pe care şi le făcuse. Presupun că nu ai găsit vreo misivă care să indice cine ar putea fi acest domn?

– Nici una, mă tem. Oricum, sper să îţi fie de ajutor. Mult noroc în Dublin! Noapte bună, Joanna!

CAPITOLUL 28

Zoe a deschis obloanele şi a păşit afară, pe terasa largă. Marea Mediterană sclipea sub ea. Cerul era albastru limpede, soarele ardea deja. Ar fi putut fi o zi de iulie în Anglia; chiar şi menajera remarcase că era neobişnuit de cald pentru sfârşitul lunii februarie în Menorca.

Vila în care stăteau ea şi Art era frumoasă. Deţinută de unul din fraţii regelui Spaniei, cu un exterior crenelat, văruit în alb, era adăpostită în patruzeci de acri de parcuri luxuriante. Înăuntrul vilei, briza caldă pătrundea prin ferestrele care se ridicau până la tavan, iar podelele largi, acoperite cu gresie, străluceau de curăţenia făcută de mâini invizibile. Era construită pe o ridicătură de unde se vedea marea, aşa că dacă paparazzi nu erau dispuşi să escaladeze faţada din stâncă, înaltă de douăzeci de metri, sau să se ascundă de rottweilerii care patrulau zidurile înalte acoperite cu sârmă electrificată, Zoe şi Art aveau certitudinea că se puteau bucura de compania celuilalt fără a fi deranjaţi.

Zoe s-a aşezat pe un şezlong şi a privit în depărtare. Art dormea încă înăuntru şi nu intenţiona să îl trezească. Din toate punctele de vedere, ultima săptămână fusese una binecuvântată. Pentru prima dată nu exista nimic şi nimeni care să îi tragă în direcţii diferite. Lumea îşi vedea de treabă altundeva, reuşind să existe şi fără ei doi.

Noapte şi zi, Art îi jurase dragoste eternă, îi promisese că nu va lăsa nimic să îi stea în cale. O iubea, voia să fie cu ea, iar dacă ceilalţi nu îi puteau accepta iubirea, era gata să ia măsuri drastice.

Era un scenariu la care Zoe visase ani de zile. Şi nu înţelegea de ce nu era cuprinsă de o

fericire extatică.

Poate că de vină era stresul ultimelor săptămâni; oamenii spun de multe ori că lunile de miere nu sunt deloc perfecte, realitatea fiind mai prejos decât aşteptările. Sau poate că Zoe ajunsese la concluzia că ea şi Art nu ştiau destule despre realitatea cotidiană a celuilalt. Scurta lor aventură din urmă cu câţiva ani fusese una adolescentină; erau imaturi şi vulnerabili, îşi căutau drumul spre maturitate. Iar în ultimele câteva săptămâni, nu petrecuseră decât vreo trei-patru zile împreună şi chiar mai puţine nopţi.

– Clipe furate, a murmurat Zoe.

Şi totuşi, iată-i aici şi, în loc să se fie relaxată, era fără urmă de îndoială tensionată. Cu o seară în urmă, maestrul bucătar le pregătise o paella minunată. Când a fost servită, Art s-a îmbufnat şi a sugerat ca data viitoare bucătarul să îl consulte în legătură cu meniul înainte. Se pare că ura fructele de mare de orice fel. Zoe mâncase porţia de paella încântată şi îl lăudase pe bucătar pentru reţetă, ceea ce îi crease o proastă dispoziţie lui Art. O mai acuzase că este prea prietenoasă cu angajaţii.

Fuseseră numeroase alte mărunţişuri în ultimele câteva zile care mai mult o iritaseră decât să o înfurie. Părea că fac întotdeauna ceea ce vrea *el*. Este adevărat că îi cerea mai întâi părerea, dar după aceea o făcea să îşi schimbe ideea şi ajungea să fie de acord cu planul lui, de dragul liniştii. Descoperise că aveau foarte puţine în comun, ceea ce nu era surprinzător, dat fiind faptul că lumile din care veneau erau atât de diferite. În ciuda şcolii sale de elită şi a educaţiei universitare, a culturii sale generale şi a stăpânirii noţiunilor de politică, habar nu avea de amănuntele de zi cu zi care alcătuiau viaţa unui om de rând. Gătitul, serialele TV, mersul la cumpărături... activităţile normale, agreabile. Îşi dăduse seama cât de greu îi era să se relaxeze, că era plin de energie nervoasă. Şi chiar dacă ar fi fost de acord să vadă un film împreună cu ea, Zoe

se îndoia că vor putea ajunge la un consens în privinţa alegerii.

Zoe a oftat. Era sigură că majoritatea acestor diferenţe erau descoperite de fiecare cuplu care începea deodată să trăiască împreună douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Totul se va rezolva, îşi spunea ea, iar povestea magică de dragoste din trecut va prinde viaţă din nou.

Problema era exacerbată, desigur, de faptul că erau ţinuţi captivi în cea mai luxoasă închisoare imaginabilă. Zoe a privit în jos, gândindu-se cât de mult i-ar plăcea să părăsească casa şi să meargă la o plimbare pe plajă, sigură. Dar asta ar însemna să îl anunţe pe Dennis, bodyguardul, care ar urmări-o într-o maşină, iar scopul iniţial, de fi singură, s-ar duce pe apa sâmbetei. Dar, dintr-un motiv sau altul, şi-a zis ea, prezenţa lui Simon nu o deranjase. Compania lui avusese un efect liniştitor.

Zoe s-a ridicat şi şi-a sprijinit coatele pe balustrada care înconjura balconul, amintindu-şi cele douăzeci şi patru de ore pe care ea şi Simon le petrecuseră împreună în casa din Welbeck Street. Amintindu-şi cum îi gătise, cum o liniştise când era într-o stare de disperare. Se simţise ea însăşi în clipele acelea. Se simţise confortabil în pielea ei.

Alături de Art, era ea însăşi?

Nu ştia.

– Bună dimineaţa, draga mea, a chemat-o din pat vocea lui, în timp ce ea păşea în vârful picioarelor spre baie.

– Neaţa, a replicat ea veselă.

– Vino aici.

Braţele lui Art se întindeau spre ea.

S-a îndreptat spre pat şi s-a lăsat prinsă de braţele lui Art. Sărutul lui a fost prelung, senzual, iar Zoe s-a pierdut în el.

– O nouă zi în paradis, a murmurat el. Sunt hămesit. Ai comandat micul dejun?

– Nu, nu încă.

– Ce ar fi să te duci după Maria şi să îi spui să ne aducă suc de portocale proaspăt, croasanţi şi câteva scrumbii afumate? Zicea ieri

că le va comanda şi papilele mele gustative palpită după ele, a zis el, dându-i o palmă afectuoasă peste fund. Între timp, eu fac un duş. Ne vedem jos, pe terasă.

– Ah, dar Art, eu voiam să fac un...

– Ce, draga mea?

– Nimic, a oftat ea. Ne vedem jos.

Au petrecut restul dimineţii bronzându-se la piscină, Zoe citind un roman, Art frunzărind ziarele englezeşti.

– Ascultă asta, iubito. Titlu: „Să i se permită fiului unui monarh să se însoare cu o mamă singură?"

– Serios, Art, nu vreau să ştiu.

– Ba da, vrei. Ziarul a făcut un sondaj telefonic şi douăzeci şi cinci de mii de cititori au sunat să îşi înregistreze opinia. Optsprezece mii au zis da. Peste două treimi. Mă întreb dacă Mater şi Pater l-au citit.

– Ar avea vreo importanţă dacă l-au citit sau nu?

– Desigur. Sunt foarte sensibili la opinia publică, mai ales în acest moment. Uite, chiar şi un episcop protestant intervievat în ziarul *The Times* îşi arată susţinerea faţă de noi. Zice că mamele singure fac parte din societatea modernă, iar dacă monarhia vrea să supravieţuiască în noul mileniu, trebuie să renunţe la zăvoarele de tot felul şi să demonstreze că se poate adapta.

– Pun pariu că în *Telegraph* este vreun moralist smiorcăit care spune că datoria unei persoane publice este aceea de a da un exemplu, şi nu de a se folosi de morala sexuală laxă a publicului ca o cale de scăpare, a bombănit Zoe supărată.

– Sigur că este. Dar uite, draga mea. Art s-a ridicat din scaun şi s-a aşezat pe şezlongul ei. I-a luat mâna şi a sărutat-o. Te iubesc. Jamie este sânge din sângele meu. Din orice perspectivă ai privi chestiunea, căsătoria noastră este firească.

– Dar nimeni nu trebuie să afle lucrul acesta, nu-i aşa? Asta-i ideea. Zoe s-a ridicat şi a

început să păşească în sus şi în jos. Nu ştiu cum o să îi pot spune lui Jamie despre noi.

– Draga mea, ţi-ai dedicat zece ani din viaţă lui Jamie. El a fost o greşeală pe care...

Zoe s-a întors pe călcâie, cu ochi scăpărând de furie.

– Cum îndrăzneşti să îl numeşti pe Jamie o greşeală!

– Nu aşa am vrut să sune, draga mea, pe cuvânt. Tot ce spun este că a crescut acum, îşi făureşte o viaţă proprie. Aici este vorba despre mine şi despre tine, despre şansa noastră la fericire înainte de a fi prea târziu!

– Nu vorbim despre un adult, Art! Nici pe departe. Jamie are zece ani. Şi vorbeşti de parcă am făcut un sacrificiu crescându-l pe Jamie. Nu a fost deloc aşa. Jamie este miezul vieţii mele. Aş lua-o de la capăt oricând.

– Ştiu, ştiu. Îmi pare rău. Doamne, nimic nu fac bine în dimineaţa asta, a bombănit Art. Oricum, am o veste bună. Am aranjat să ne plimbăm cu un vapor în după-amiaza asta. Mergem într-o croazieră la Mallorca şi din port îi vom lua pe prietenul meu, prinţul Antonio şi pe soţia lui, Mariella. Apoi o să navigăm în largul mării câteva zile. Or să îţi placă, sunt foarte înţelegători faţă de necazul nostru. A întins o mână spre ea şi a mângâiat-o pe păr. Haide, draga mea, înveseleşte-te.

La puţin timp după masa de prânz, în timp ce camerista îi pregătea hainele pe care să le ia pe vapor, a sunat telefonul mobil. A văzut că era directorul şcolii lui Jamie şi a răspuns imediat.

– Alo?

– Domnişoară Harrison? Directorul West la telefon.

– Bună ziua, domnule director West. S-a întâmplat ceva?

– Mă tem că da. Jamie a dispărut. Nu a mai fost de găsit de azi-dimineaţă, după micul dejun. Am cercetat cu multă atenţie clădirea şcolii şi parcul din jur, dar nu am dat de el.

– Ah, Doamne!

Zoe își auzea sângele pompându-i prin vene. S-a așezat pe pat, înainte de a se prăbuși la podea.

– Eu... a luat ceva? Haine? Bani?

– Haine nu, dar ieri a primit banii de buzunar, așa că s-ar putea să îi aibă asupra lui. Domnișoară Harrison, nu vreau să vă sperii, și sunt sigur că nu a pățit nimic, dar adevărul este că sunt îngrijorat că, în situația prezentă, este posibil ca Jamie să fi fost răpit.

Zoe a dus o mână la gură.

– Ah, Doamne, Dumnezeule! Ați sunat la poliție?

– Tocmai de asta v-am sunat. Am vrut să vă cer permisiunea înainte de a o face.

– Da, sigur! Sunați imediat. Voi aranja să vin acasă de îndată ce este posibil. Vă rog, domnule director, sunați-mă de îndată ce aveți vești.

– Desigur. Încercați să rămâneți calmă, domnișoară Harrison. Să nu ne panicăm. Lucrurile de genul acesta sunt destul de comune: o ciorovăială cu un prieten, o cuvânt de dojană spus de vreun profesor... De cele mai multe ori băiatul se întoarce în câteva ore. Și poate că și în cazul lui este ceva de genul acesta. Mă duc să îi iau la întrebări pe colegii lui de clasă, poate știu ei ceva despre dispariția lui.

– Da, vă mulțumesc. La-la revedere, domnule West!

Zoe s-a ridicat și întreg corpul îi tremura, încercând să își adune curajul.

– Te-te rog, Doamne..., orice, dau orice, dar să fie bine, fă să nu i se întâmple nimic!

– *Señora*? Ați pățit ceva?

Maria nu a primit nici un răspuns.

– Mă duc să-l chem pe Alteța Sa, da?

Art a intrat în cameră după câteva minute.

– Draga mea, ce s-a întâmplat?

– Este vorba de Jamie! i-a zis ea, ridicând spre el priviri agonice. A dispărut de la școală. Directorul crede că s-ar putea să fi fost răpit! Zoe și-a șters lacrimile din ochi cu palmele.

Dacă i s-a întâmplat ceva din cauza egoismului meu...

– Stai așa, Zoe. Ascultă-mă. Toți băieții fug de la școală. Chiar și eu am fugit o dată, i-am băgat în sperieți pe agenții mei și...

– Da, dar tu *aveai* agenți, nu-i așa? Te-am întrebat dacă Jamie va primi protecție specială, dar tu ai spus că nu este necesar și acum uite ce s-a întâmplat!

– Nu avem nici un motiv să suspectăm o mână criminală. Sunt sigur că Jamie este bine și va ajunge înapoi la școală bine-sănătos la ora mesei de seară, așa că...

– Dacă nu era cazul să suspectăm o mână criminală, atunci de ce mi-ai dat *mie* un bodyguard, dar nu și fiului tău? Fiului tău, care este mult mai vulnerabil decât mine! Ah, Doamne! Ah, Doamne!

– *Zoe*! Calmează-te. Exagerezi.

– Ce?! Fiul meu dispare, iar tu mă acuzi că sunt melodramatică! Du-mă la avion *acum*! a zis Zoe, începând să arunce lucruri în valiza pe jumătate plină.

– Acum ești absurdă. Cu siguranță, dacă nu apare până mâine-dimineață, vom face aranjamente ca să ajungi acasă, dar în seara asta hai să mergem pe vapor, să luăm masa cu Antonio și Mariella și să ne simțim bine. Abia așteaptă să te cunoască. O să îți mai iei mintea de la probleme.

Zoe a aruncat cu un pantof înspre el.

– Să mai uit! Iisuse Hristoase! Vorbim despre fiul meu, nu despre un cățeluș care s-a rătăcit! Jamie a dispărut! Nu pot să colind prin Mediterana, la distracție, în timp ce copilul meu, copilașul meu – Zoe a suspinat din rărunchi – ar putea fi în pericol.

– Faci din țânțar armăsar. Art și-a țuguiat buzele, iritat. În plus, mă îndoiesc că îți putem găsi un zbor în seara asta. Va trebui să te îmbarci mâine-dimineață.

– Nu, tu *poți* să îmi găsești un zbor în seara asta, Art. Ești prinț, nu uita. Dorința ta este poruncă pentru toți ceilalți. Adu un avion aici,

să mă pot întoarce acasă, altfel va trebui să găsesc singură unul!

Țipa de-acum, nemaipăsându-i ce credea despre ea.

– Bine, bine, a ridicat el mâinile, retrăgându-se spre ușă. O să văd ce pot face.

Trei ore mai târziu, Zoe se afla în micul salon de protocol de la aeroportul Mahon. Călătorea într-un avion privat spre Barcelona, iar de acolo cu un zbor de noapte al companiei British Airways, spre Heathrow.

Art nu o însoţise la aeroport, îmbarcându-se în schimb în vaporul către Mallorca. Îşi luaseră la revedere scurt, în timp ce Zoe se urca în maşină, sărutându-se politicos, pe obraz.

Şi-a căutat telefonul mobil în geantă. Până ce va ajunge pe pământ britanic, ca să îşi caute copilul, se va face miezul nopţii. Iar între timp nu era decât o singură persoană în care avea încredere completă că o putea ajuta să îl găsească.

l-a format numărul, rugându-se să îi răspundă. A răspuns.

– Alo?

– Simon? La telefon Zoe Harrison.

CAPITOLUL 29

Joanna se afla în expresul Cork-Dublin, privind țintă pârâiașele de apă care se scurgeau pe cealaltă parte a geamului. Ploaia nu se oprise din seara trecută. Răpăitul apei o ținuse trează și – ca o formă de tortură hipnotică – zgomotul slab crescuse în capul ei, transformat în grindină care izbea în acoperiș. Oricum, nu ar fi putut adormi. Era prea tensionată, petrecuse întreaga noapte cu ochii în tavan, încercând să înțeleagă încotro o puteau conduce informațiile aflate.

„Situația cu acest gentleman este extrem de delicată..."

Ce voia să spună cu asta? Ce înseamnă *„în momentul acesta?"* se întreba Joanna, obosită. A încrucișat brațele și a închis ochii, încercând să doarmă restul orelor.

– Locul este ocupat?

Vocea era bărbătească, cu accent american. A deschis ochii și a văzut un bărbat înalt, musculos, îmbrăcat într-o cămașă ecosez și jeanși.

– Nu.

– Grozav! Este foarte neobișnuit să găsești un vagon pentru fumători într-un tren. Noi nu mai avem de astea.

Joanna era oarecum surprinsă că se urcase într-un vagon de fumători. În mod normal nu ar fi făcnt-o. Dar în mod normal nu ar fi fost atât de obosită sau de confuză.

Omul s-a așezat dincolo de măsuță, în fața ei și și-a aprins o țigară.

– Vrei una?

– Nu, mulțumesc, nu fumez, a replicat ea, rugându-se ca omul acesta să nu fumeze țigară de la țigară și să o țină de vorbă în următoarele două ore și jumătate.

– Vrei să o sting?

– Nu, nu mă deranjează.

A mai luat un fum, în timp ce o studia.

– Eşti englezoaică?

– Da.

– Am fost şi eu în Anglia înainte de a veni aici. Am stat la Londra. Mi-a plăcut foarte mult.

– Bine, a zis ea scurt.

– Dar Irlanda o iubesc. Eşti în vacanţă aici?

– Aşa s-ar putea zice. O vacanţă de lucru.

– Autoare de cărţi de călătorie?

– Nu, jurnalistă.

Omul a cercetat harta satului Rosscarbery, trasată de Serviciul Cartografic de Stat, care se afla pe masă în faţa ei.

– Ai de gând să cumperi o proprietate?

Întrebarea a fost pusă pe o voce tărăgănată, dar Joanna a înţepenit şi l-a privit cu atenţie.

– Nu, investighez istoria unei case care mă interesează.

– Legături de familie?

– Da.

Căruciorul cu mâncare a trecut pe lângă ei.

– Frate, mor de foame. De vină tre' să fie aern' ăsta curat. Vreau o cafea şi un pateu, doamnă, şi un sendviş cu ton. Vrei ceva... ăăă...?

– Lucy, a minţit ea fără nici o ezitare. Vreau o cafea, vă rog, i-a zis ea tinerei care împingea căruciorul.

A băgat mâna în rncsac, căutându-şi portofelul, dar omul i-a făcnt semn că nn este nevoie.

– Las', că nu mă aduce la faliment o cană de cafea. l-a întins-o, zâmbind. Knrt Brosnan. Nici o legătură cu „Pierce", înainte să mă întrebi.

– Mulţumesc pentru cafea, Kurt.

A împăturit harta Serviciului Cartografic, dar lui părea să îi fi pierit interesul deja, căci şi-a desfăcut sendvişul cu ton din învelişul său de plastic şi a luat o îmbucătură zdravănă.

– Cu plăcere, a zis el. Aşadar, crezi că ai rădăcini aici, în Irlanda?

– Tot ce se poate.

Joanna s-a resemnat la gândul că trebuia să renunțe la somnul ei câtă vreme Kurt se afla în tren. Acum, când își mânca sendvișul răspândind firimituri pe masă, Joanna s-a dojenit pentru accesul de paranoia de mai devreme. „Nu toată lumea te vrea moartă", și-a amintit ea. Și în definitiv omul era american, nu avea nimic de-a face cu toată povestea aceasta.

– Și io la fel. În sud, într-un sătuc de pe coastă, în West Cork. Se pare că bunicu-meu venea din Clonakilty.

– Acesta este satul de lângă cel în care sunt cazată, Rosscarbery.

– Chiar așa? Chipul lui Kurt s-a luminat ca un chip de copil, plăcut surprins de mica coincidență. Am fost acolo alaltăieri, în catedrala cea mare. După aceea am băut cea mai bună halbă de bere din viața mea, în hotelul acela din centru...

– The Ross? Acolo stau eu.

– Nu mai spune! Și acum ai pornit-o spre Dublin?

– Da.

– Ai mai fost?

– Nu. Am ceva afaceri de rezolvat și apoi m-am gândit să dau o raită prin oraș. Tu ai mai fost?

– Nu, este prima oară și pentru mine. Poate ar trebui să ne unim forțele.

– Trebuie să mă duc la Oficiul de Cadastru și s-ar putea să dureze ore întregi până ce voi găsi informația pe care o caut.

– Acolo se țin actele de proprietate ale clădirilor? a întrebat Kurt, clefăind acum un pateu.

– Da.

– Încerci să vezi dacă ai de primit o moștenire?

– Să zicem. Este o casă în Rosscarbery. Nimeni nu pare să știe cui aparține.

– Este mai relaxată situația aici decât în State. Adică – Kurt și-a dat ochii peste cap – nimeni nu are alarmă auto sau încuietori la ușă. Eram

într-un restaurant în oraş ieri şi proprietarul zicea că trebuie să plece puţin şi m-a rugat să pun farfuria în chiuvetă când voi termina şi să închid uşa în spatele meu. Este un stil de viaţă cu totul diferit. Arată-mi casa, a zis Kurt, arătând spre hartă.

În ciuda reţinerilor ei iniţiale, drumul până la Dublin a fost destul de plăcut. Kurt s-a dovedit o companie bună şi a distrat-o cu istorisiri din oraşul lui natal, Chicago. În timp ce trenul trăgea în gara Heuston, Kurt a scos o agendă mică şi un stilou aurit din buzunar.

– Dă-mi numărul la care te pot găsi în Rosscarbery. Când te întorci acolo, poate bem ceva împreună.

Joanna şi-a notat numărul de telefon pe o bucăţică de hârtie şi i-a întins-o. El a băgat-o în buzunarul jachetei cu un rânjet mulţumit.

– Ei bine, nici nu am simţit cum a trecut timpul stând de vorbă cu tine, Lucy. Când te întorci în West Cork?

– Ah, nu sunt sigură. Data plecării este flexibilă. S-a ridicat în momentul în care trenul s-a oprit. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Kurt.

– Şi mie, Lucy. Poate ne revedem în curând.

– Poate. La revedere, i-a zâmbit ea, apoi i-a urmat pe ceilalţi pasageri care coborau din vagon.

Joanna a luat un taxi până la Oficiul de Cadastru aflat pe malul râului, lângă clădirea Celor Patru Curţi de Justiţie. După ce a completat un şir nesfârşit de formulare, s-a pns la coadă în faţa ghişeului, unde i s-a înmânat într-un final un dosar.

– Este o masă liberă acolo, dacă vreţi să studiaţi actele de proprietate, a zis tânăra.

– Mulţumesc.

Joanna s-a îndreptat spre birou şi s-a aşezat. A fost cuprinsă de dezamăgire când a văzut că pe 27 iunie 1928 clădirea pazei de coastă fusese predată de Guvernul Majestăţii Sale, devenind proprietatea „Statului Liber al Irlandei". După ce a făcut fotocopii după acte şi planurile cadastrale, a returnat dosarul, i-a mulţumit femeii şi a ieşit.

Afară ploua încă cu găleata. Deschizându-şi firava umbrelă potrivită mai degrabă pentru Londra, a mers pe jos până la Grafton Street şi nenumăratele alei care porneau de aici, pline cu cârciumi atrăgătoare. S-a repezit spre cea mai apropiată şi a comandat un pahar de Guinness. Şi-a scos jacheta care, deşi etichetată ca fiind rezistentă la apă, îi înşelase aşteptările şi şi-a trecut o mână prin părul umed.

– O zi frumoasă, de primăvară, nu-i aşa? a zis barmanul.

– Se opreşte vreodată ploaia aici?

– Nu foarte des, a zis barmanul fără urmă de ironie. Şi se mai întreabă de ce atât de mulţi dintre noi ajung să fie alcoolici nebuni.

Joanna era gata să comande un sendviş cu brânză, când pe uşă a intrat o siluetă pe care a recunoscut-o.

A văzut-o şi i-a făcut semn cu mâna, încântat.

– Lucy! Bună.

Kurt s-a aşezat lângă ea la bar, iar apa de pe jacheta lui făcea o baltă pe podea, sub scaun.

– Vreau o bere Guinness, vă rog, şi încă una pentru doamna, i-a zis barmanului.

– Eu... am deja una, mulţumesc, a zis Joanna, încercând să îşi ascundă uimirea pe care i-o provoca coincidenţa.

El a părut să îi înţeleagă gândurile.

– Ei, nu este aşa de ciudat. Te afli într-unul dintre cele mai vestite localuri din Dublin. Bailey se află pe lista de locuri de vizitat pentru orice turist – James Joyce obişnuia să vină aici.

– Serios? Nici nu am văzut numele. Am alergat încoace ca să scap de ploaie.

– Cum merge căutarea prin docnmente?

– Nu merge, a zis ea întinzând mâna după paharul cu bere.

– Da, şi au am avut o dimineaţă la fel. Este atât de multă ploaie, că ai nevoie de ştergătoare de parbriz ca să vezi ceva. Am hotărât să renunţ şi să petrec seara bând, iar noaptea în lux. Mi-am rezervat o cameră la Shelbourne, după câte se pare cel mai bun hotel din oraş.

– Bine. Vreau un sendviş cu brânză, vă rog, a spus Joanna, făcând un semn către barman.

– Ştii ceva, ce ar fi să iei masa cu mine la hotel în seara asta? Fac eu cinste, ca să te mai înveseleşti.

– Mulţumesc pentru ofertă, dar...

Kurt a ridicat braţele, defensiv.

– Domnişoară, jur, fără prostii. Doar că mi se pare că tu eştî singură, şi eu sunt singur şi poate ne-am distra mai bine dacă ne-am ţine companie unul altuia.

– Nu, mulţumesc.

Joanna s-a ridicat, de-a dreptul buimacă. Chipul lui Kurt părea al unui om onest, dar ea era încă tulburată de brusca sa apariţie.

– Bine. Kurt părea iritat. Când te întorci în West Cork?

– Păi... nu... nu ştiu încă.

– Poate ne vedem pe drumul de întoarcere.

– Poate. La revedere, Kurt!

– Semnaţi aici, i-a arătat Margaret tânărului care stătea în faţa biroului de la recepţie.

– Mulţumesc, a zis el şi apoi a ridicat capul spre ea. Nu cumva a trecut pe aici în ultimele câteva zile o englezoaică pe nume Joanna Haslam?

– Cine ar vrea să ştie?

– Sunt prietenul ei, a zis el cu un zâmbet cald.

– Ei, da, s-a cazat aici o fată cu numele acesta. Dar a plecat în nord acum. Se întoarce în seara asta sau mâine, a zis ea.

– Minunat. Nu vreau să ştie că sunt aici. Este... ziua ei de naştere mâine şi m-am gândit să îi fac o surpriză, a spus el, ducând un deget la buze. Nu spuneţi nimic, da?

– Sigur, nici o vorbuliţă.

Margaret i-a întins omului cheia şi a privit în urma lui, în timp ce urma scările. „Ah, ce n-aş da să mai fiu tânără", şi-a zis ea visătoare, înainte de a coborî în pivniţă pentru a deschide alt butoi.

CAPTURAREA

Eliminarea unei piese a oponentului de pe tablă

CAPITOLUL 30

În dimineaţa următoare, Simon se afla aşezat în scaunul din faţa biroului îmbrăcat în piele.

– Simpson a dispărut fără urmă, a zis bărbatul aflat în faţa lui.

– Înţeleg.

– La fel şi prietena ta, domnişoara Haslam.

Simon voia să facă o glumă că poate fugiseră în lume împreună, dar şi-a zis că nu ar fi înţelept din partea lui.

– Nu ar putea fi o coincidenţă, domnule?

– În situaţia dată, mă cam îndoiesc. Tocmai am primit evaluarea raportului psihologic al lui Simpson. Psihologul a fost destul de îngrijorat de starea lui încât să recomande punerea de urgenţă sub tratament. A înconjurat biroul în scaunul lui pe rotile. Ştie prea multe, Warburton. Vreau să îl găseşti, şi încă repede. Instinctul îmi spune că a plecat după Haslam.

– Dar nu aţi pus microfoane în apartamentul ei? Ca şi în al lui Marcus Harrison? Cei care ascultă nu v-au dat nici un indiciu unde ar putea fi?

– Nu. Bănuim că au descoperit microfoanele, pentru că nu s-a mai auzit nimic de interes în ultimele câteva zile. De fapt, aparatul din apartamentul lui Harrison nu mai transmite corect, dar oamenii noştri se pregătesc să îl înlocuiască. În cazul domnişoarei Haslam, nu s-a mai auzit nimic, în afară de apelurile frenetice pe telefonul fix de la Marcus Harrison, care vrea să ştie unde se află.

– Şi nimeni nu are habar unde ar fi putut să plece?

– Ai citit dosarul, Warburton, a replicat el iritat. Dacă ai fi în locul lui Haslam şi ţi-ai dori

să afli alte informaţii despre omul nostru, unde te-ai duce?

– În Dorset, poate? Să continui căutarea prin podul casei? Am aruncat o privire prin pod când am fost acolo şi sunt cutii peste cutii pline de materiale, domnule.

– Crezi că noi nu ştim asta?! Am o duzină de oameni care lucrează acolo zî şi noapte de când a plecat Zoe Harrison cu Alteţa Sa în Spania. Nu au dat de nimic, a zis el întorcându-se în spatele biroului. Harrison este încă în apartamentul lui din Londra. Poate ar trebui să schimbi o vorbă cu el.

– Da, domnule. O să îi fac o vizită.

– După aceea, raportează-mi. Şi vedem ce se poate face.

– Aud că te-ai dus să îl vizitezi pe tânărul Jamie Harrison ieri?

– Da, domnule.

– Cu treburi sau de plăcere?

– Ca un favor pentru domnişoara Harrison, domnule.

– Ai grijă, Warburton. Ştii regulile.

– Desigur, domnule.

– În regulă. Anunţă-mă când ai veşti.

– Aşa voi face.

Simon s-a ridicat de pe scaun, sperând ca bătrânul să nu îi vadă roşeaţa care îi cuprinsese faţa. Chiar dacă mintea şi corpul puteau fi antrenate şi disciplinate, era evident că inima nu.

Negăsind pe nimeni în apartamentul lui Marcus, Simon se întorsese la birou şi îi sunase pe părinţii Joannei, care nu primiseră însă nici o veste de la ea. Era convins că nu renunţase la investigaţie. „Să fi plecat în Franţa?“ s-a întrebat el, apoi a petrecut două ore sterile verificând listele de pasageri ale tuturor avioanelor şi feriboturilor care plecaseră în ultimele câteva zile. Numele ei nu se afla pe nici una dintre ele.

Prin urmare, care alt loc avea importanţă pentru misterul pe care voiau amândoi să îl descopere...?

Simon s-a întors în minte la ziua în care memorase dosarul. Nu i se permisese să își facă notițe. Mai era un loc, era sigur...

Apoi, într-un final, și-a amintit.

Patruzeci și cinci de minute mai târziu, găsise numele Joannei într-un zbor spre Cork, din urmă cu câteva zile, și fără să mai ezite și-a rezervat un bilet la un avion care pleca în după-amiaza aceea. Era pe drum spre Heathrow, traversând supraaglomeratul cartier Hammersmith, când i-a sunat telefonul mobil.

– Bună, Zoe.

Simon a fost atât de speriat de vocea ei, încât a trebuit să tragă pe dreapta și să parcheze, ceea ce s-a dovedit a fi o operațiune complicată în învălmășeala din trafic.

– Unde ești?

– La aeroportul Mahon, din Menorca. Of, Simon.

A auzit-o înăbușindu-și un hohot de plâns.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Este vorba de Jamie. A dispărut. Directorul școlii crede că s-ar putea să fi fost răpit. Doamne, Simon, ar putea fi mort. Eu...

– Stai o clipă, Zoe. Calmează-te și spune-mi pe îndelete ce s-a întâmplat.

S-a străduit să facă cum i-a cerut.

– Directorul a sunat la poliție?

– Da, dar Art dorește să se facă cât mai puțin zgomot pe tema asta. Spune că nu vrea să se amestece presa, decât dacă este absolut necesar, pentru că...

– V-ar aduce pe el, pe tine și pe Jamie înapoi pe prima pagină, a terminat Simon propoziția. Ei bine, va trebui să suporte. În definitiv, ce este important este ca Jamie să fie găsit. Întotdeauna este mai util ca publicul să fie alertat când dispare un copil.

– Cum ți s-a părut Jamie când ai fost la el?

– Un pic cam tăcut, recunosc, dar bine în rest.

– Nu a spus că l-ar îngrijora ceva, nu?

– Nu, dar am avut senzația că era preocupat de ceva, ceea ce îmi spune că probabil nu i s-a întâmplat nimic rău. Poate că avea nevoie să

petreacă un timp singur. Este un copil cu bună judecată, Zoe. Încearcă să te liniștești.

– Nu voi ajunge înapoi la Londra decât peste câteva ore. Poți să îmi faci o favoare?

– Sigur.

– Poți să te duci până la casa din Londra? Mai ai cheia, nu? Dacă nu este acolo, încearcă în Dorset. Cheia este sub butoiul cu apă, în partea stângă a casei, cum te duci în spate.

– Dar cu siguranță poliția...

– Simou, pe tiue te cunoaște. Are încredere în tine. *Te rog*. Eu...

Vocea lui Zoe s-a pierdut.

– Zoe? Zoe? Mai ești acolo? La dracu'! a exclamat el, lovind volanul cu palmele.

Trebuia să plece în Irlanda imediat, să ajute pe cineva care nu știa că se află în pericol, altcineva care avea nevoie de el.

Trebuia să decidă... Cui îi era loial?

În mod logic, nu era un concurs. Îi datora loialîtate celei mai bune prîeteue și supunere guvernului pe care îl servea. Dar inima lui trădătoare se afla alături de o femeie și un copil pe care nu îi cunoștea decât de câteva săptămâni. S-a luptat cu sine timp de un minut, apoi a dat semnal ca să se reînscrie în fluxul traficului. De îndată ce a putut, Simon a făcut o întoarcere și a pornit-o înapoi, spre centrul Londrei.

Casa din Welbeck Street era cufundată în întuneric, iar afară nu se vedea nimeni. Simon se aștepta să găsească presa încă în fața casei, în așteptarea unei umbre care dispăruse de multă vreme. A întors cheia în broască, apoi a aprins lumina. A verificat toate camerele de la parter, deși instinctele sale îndelung antrenate îi spuneau că era în zadar. Casa avea aerul unei case pustii.

Totuși, a verificat camera lui Zoe, apoi pe cea a lui Jamie. S-a așezat pe patul lui Jamie, privind în jur, la ursuleții din pluș și la mașinile cu telecomandă, testament al vârstei la care se afla băiatul, între copilărie și adolescență. Pereții erau acoperiți cu o varietate de imprimeuri potrivite camerei

copiilor; pe spatele uşii era lipit un afiş cu eroii din Power Rangers.

– Unde eşti, amice? a întrebat el în gol, uitându-se fix la un mic, dar complicat goblen atârnat deasupra patului lui Jamie.

Cum nu a primit nici un răspuns, Simon a urcat scările, ca să investigheze ultimul etaj al casei.

Revenit la parter, a intrat în salon şi a văzut un Fiat Panda oprit în faţa casei. Un poliţist a coborât şi s-a apropiat de intrare. Simon a deschis înainte ca omul să aibă timp să apese pe sonerie.

– Bună.

– Bună ziua, domuule, locuiţi îu clădirea aceasta? a întrebat detectivul.

– Nu.

Simon şi-a scos legitimaţia.

– Înţeleg, domnule Warburton. Presupun că îl căutaţi pe tânărul care a dispărut, nu-i aşa?

– Da.

– Totul trebuie ţinut secret deocamdată, se pare. Ăi de sus nu vor ca această dispariţie să ajungă în ziare, din cauza mamei sale şi a... prietenului ei.

– Chiar aşa. Ei bine, am verificat casa şi aici nu este. Ai de gând să rămâi aici, în caz că îşi face apariţia?

– Nu, am ordine să verific casa, atât. Pot aranja să vină cineva aici, dacă alor voştri li se pare necesar.

– Cred că ar fi bine. Este foarte probabil că, dacă are libertate de mişcare, tânărul în chestiune să se îndrepte spre casă, a zis Simon. Eu trebuie să plec acum, dar asigură-te că rămâne cineva afară, da?

– Bine, domnule, aşa voi face.

După ceva mai mult de două ore, Simon a oprit maşina în faţa casei Haycroft. Şi-a verificat ceasul şi a văzut că abia trecuse de ora zece. A scos lanterna din torpedou, a coborât din maşină şi a pornit în căutarea butoiului cu apă şi a cheii pitite. Când a găsit-o, a scos un oftat de dezamăgire; era evident că Jamie nu ajunsese acolo înaintea lui. S-a întors abia

trăgând de sine spre partea din față a casei și a deschis ușa grea de la intrare.

Aprinzând luminile, Simon a trecut dintr-o camera în alta și a văzut tigăile încă pe uscătorul de vase, lăsate acolo după cina pe care i-o gătise lui Zoe, patul ei tot nefăcut din dimineața în care plecaseră atât de devreme.

Nimic. Casa era pustie.

S-a întors jos și l-a sunat pe sergentul staționat în Welbeck Street, ca să afle dacă se întorsese Jamie. Nu se întorsese. Informându-l că nici aici nu era nici un semn al trecerii lui Jamie, Simon a intrat în bucătărie ca să își facă o cafea neagră, înainte de a se gândi la drumul de întoarcere spre Londra. S-a așezat la masă și și-a trecut palmele prin păr energic, încercând să gândească. Dacă Jamie nu își va face apariția până mâine-dimineață, atunci la dracu' cu palatul. Va ieși în public. S-a ridicat și a pus câteva linguriță de cafea instant într-o cană, a adăugat apă fiartă, reluând în minte în mod repetat ultima discuție pe care o avusese cu băiatul.

După a treia cană de cafea, care îi dădea o senzație de greață și de rău hepatic, Sîmon s-a ridicat în picioare și a mai dat o ultimă raită prin casă. A aprins reflectoarele de afară și a deschis ușa care dădea în grădina din spate. Grădina era mare și în mod evident bine îngrijită, deși condiția sa sezonieră prezentă era aceea a unei schițe care așteaptă să fie pictată. Simon a luminat cu lanterna gardul viu care mărginea grădina. Într-un colț al ei, probabil poziționată astfel încât să beneficieze cât mai mult de soare, se afla o pergolă. Sub ea, o bancă făcută din piatră. Simon s-a apropiat de ea și s-a așezat. Pergola era acoperită de o plantă agățătoare – Sîmon a ridicat o mână spre ea și a exclamat „auci!" când un spin ranchiunos l-a înțepat în deget.

„Trandafiri", și-a zis el. „Cât de frumos trebuie să fie locul acesta în miezul verii."

Trandafiri...

„Bunicul James iubea trandafirii. Îi are plantați și pe mormânt..."

Simon a sărit în picioare și a alergat către ușa din dos, pentru a da un telefon.

Cimitirul se afla la numai un cinci sute de metri de casă, în spatele bisericii. Simon a parcat mașina în fața porții de fier. Descoperind că era închisă cu lacătul, a făcut un salt peste ea și a început să meargă spre morminte, îndreptând lumina spre fiecare nume. S-a cutremurat fără să vrea. Luna s-a ivit din spatele unui nor, scăldând cimitirul într-o lumiuă fantomatică. Ceasul din turla bisericii a bătut miezul nopții, clopotul a zăngânit încet, a jale, parcă pentru a aminti de sufletele moarte de la picioarele sale.

În cele din urmă, Simon a ajuns în zona deceselor din anii 1970 și apoi 1980. Abia la capătul cimitirului Simon a zărit o piatră de mormânt pe care era dăltuit anul 1991. Ușor-ușor, pe măsură ce înainta, datele de pe pietrele de mormânt erau tot mai recente. Se afla aproape de capătul cimitirului acum, rămăsese un singur mormânt, izolat, cu un tufiș mic plantat sub piatra de căpătâi.

SIR JAMES HARRISON
actor
1900–1995
Noapte bună, blânde prinț.
Să cânte un stol de îngeri spre odihna ta.[15]

Iar acolo, ghemuit deasupra mormântului, se afla Jamie.

Simon s-a apropiat de băiat în tăcere. Și-a dat seama după felul cum respira că dormea dus. A îngenuncheat lângă el și a aplecat lanterna astfel încât să lumîneze fața băiatului, dar fără să îl deranjeze. l-a pipăit pulsul, care era stabil, apoi mâna. Era rece, dar nu se afla în pericol. Simon a oftat ușurat și i-a mângâiat părul blond.

– Mami? s-a trezit Jamie.

– Nu, sunt Simon, dar ești în siguranță, prietene.

Jamie s-a ridicat brusc din poziția culcată, cu ochii larg deschiși, îngroziți.

– Ce...? Unde sunt?

A privit în jur și apoi a început să tremure.

– Jamie, nu ai pățit nimic. Simon este aici. Urmându-și instinctul, Simon l-a tras pe băiat spre el. O să te ridic în brațe, te pun în mașina mea și te duc acasă. O să facem un foc zdravăn în camera de zi și o cană de ceai și o să îmi povestești ce s-a întâmplat. Bine?

Jamie a ridicat capul spre el, iar ochii, la început temători, deveniseră încrezători.

– Bine.

Când au ajuns acasă, Simon a luat plapuma de pe patul lui Zoe și l-a învelit bine pe băiat, care era așezat pe canapea. A aprins focul, în timp ce Jamie se uita pierdut în depărtare, fără să scoată o vorbă. După ce a făcut câte o cană de ceai pentru ei doi și i-a anunțat pe sergentul de la Londra și pe Zoe despre faptul că Jamie nu pățise nimic, Simon s-a așezat la celălalt capăt al canapelei.

– Bea-ți ceaiul, Jamie. O să te încălzești.

Băiatul a sorbit din lichidul fierbinte, strângând în mânuțele lui cana.

– Sunteți supărați pe mine?

– Nu, sigur că nu. Am fost foarte îngrijorați, da, dar nu supărați.

– Mama va fi furioasă când va afla.

– Știe deja că ai dispărut de la școală. Se întoarce din Spania și probabil a aterizat deja. Sunt sigur că va suna de îndată ce va putea. Vei putea vorbi cu ea, să îi spui că ești în siguranță.

Jamie a mai sorbit o gură de ceai.

– Nu era la filmări în Spania, nu-i așa? a zis el tărăgănat. Era cu el, așa-i?

– Cu el?

– Prietenul ei, prințul. Prințul Arthur.

– Da. Simon i-a studiat chipul. De unde știi?

– Unul dintre băieții mai mari a lăsat o pagină de ziar în dulapul meu.

– Înțeleg.

– Apoi Dickie Sisman, care m-a urât mereu pentru că eu am intrat în echipa mare de rugby pentru cei sub zece ani, iar el nu, o tot numea pe mama cu-curva prințului.

Simon s-a înfiorat, dar nu a spus nimic.

– Apoi m-a întrebat cine este t-tatăl meu. Am zis Marele James, iar Dickie și ceilalți au râs de mine, au zis că nu putea fi tatăl meu, pentru că era străbunicul meu și că eu sunt prost. Știam că nu era tatăl meu adevărat, d-da-dar *era*, Simon. Bunicul James a fost tatăl meu și acum n-nu mai este.

Simon a văzut umerii lui Jamie scuturați de hohote.

– A spus că nu mă va părăsi niciodată, că va fi mereu lângă mine când voi avea nevoie de el și că tot ce am de făcut este să sun și el va răspunde... Dar nu a răspuns! Pen-pentru că este mort!

Simon i-a luat cu blândețe cana de ceai din mâini, s-a așezat și l-a tras pe Jamie la piept.

– Nu am crezut că va muri, nu am crezut cu adevărat, a continuat Jamie. Vreau să-să spun că știam că nu mai este în viață – așa mi-a zis și el –, dar că va fi mereu undeva aici, dar când am avut nevoie de el, nu era nicăieri! Alte suspine au zguduit pieptul lui Jamie. Iar apoi a dispărut și mama. Și nu a mai rămas nimeni. Nu mai suportam să stau la școală. Trebuia să plec, așa că am plecat la Marele James.

– Înțeleg, a zis Simon încetișor.

– Cel-cel mai rău este că mama m-a mințit.

– Nu intenționat, Jamie. A făcut-o pentru a te proteja.

– Până acum mi-a spus totul. Nu am avut secrete. Dacă aș fi știut, aș fi putut să mă apăr când băieții aceia s-au purtat atât de urât cu mine.

– Vezi tu, uneori adulții evaluează greșit situația. Cred că asta s-a întâmplat cu mama ta.

– Nu, a dat el din cap, obosit. S-a întâmplat că nu mai sunt numărul unu pentru ea. Acum este prințul Arthur. Îl iubește mai mult decât mă iubește pe mine.

– Ah, Jamie. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Mama ta te adoră. Credemă, a fost înnebunită de groază când a aflat. A mutat cerul și pământul ca să se urce într-un avion și să se întoarcă acasă, să te caute.

– Da? Jamie şi-a şters nasul îmbufnat. Simon?

– Da?

– Va trebui să mă mut într-una din casele lor?

– Nu ştiu, Jamie. Cred că decizia aceasta este foarte îndepărtată.

– L-am auzit pe unul dintre profesori care glumea cu profesorul de educaţie fizică, în biroul lui. A zis că nu ar fi prima oară când un bastard se mută într-un palat.

Simon a blestemat cruzimea firii umane în şoaptă.

– Jamie, mama ta va ajunge acasă în scurt timp. Vreau să îmi promiţi că îi vei spune tot ce mi-ai spus mie, ca să nu mai fie neînţelegeri în viitor.

Jamie a ridicat privirea spre el.

– Tu l-ai cunoscut?

– Da.

– Cum este?

– Drăguţ. Este un om drăguţ. O să îţi placă, vei vedea.

– Nu cred. Prinţii joacă fotbal?

Simon a râs.

– Da.

– Şi mănâncă pizza şi fasole?

– Sunt sigur că da.

– Mami se va mărita cu el, Simon?

– Cred că asta numai mama ta îţi poate spune. Din buzunar s-a auzit sunând telefonul. Alo? Zoe? Ai primit mesajul meu? Da, Jamie este întreg şi nevătămat. Suntem în Dorset.

Simon i-a dat telefonul lui Jamie şi s-a ridicat pentru a ieşi din cameră, ca să îl lase singur. Când s-a întors, convorbirea se încheiase, iar în obrajii lui Jamie revenea culoarea.

– Va fi foarte supărată pe mine?

– La telefon părea supărată?

– Nu, a admis Jamie. Părea fericită. Vine direct aici, să mă vadă.

– Vezi?

Simon s-a aşezat lângă el şi Jamie s-a lăsat pe genunchiul lui, ghemuit, căscând.

– Cât m-aş bucura să fii tu prinţul, Simon, a zis el somnoros.

„*Şi eu*", şi-a zis Simon.

Jamie a ridicat capul şi a zâmbit spre Simon.

– Mulţumesc că ai ştiut unde să mă cauţi.

– Oricând, amice, oricând.

*

La ora trei dimineaţa, Zoe a plătit taximetristul şi a deschis uşa de la Haycroft House. Era linişte deplină. S-a dus mai întâi la bucătărie, apoi în camera de zi. Jamie era ghemuit în poala lui Simon, dormind dus. Simon îşi lăsase capul pe spătarul canapelei şi avea şi el ochii închişi. I-au dat lacrimile la vederea fiului ei. Iar Simon, care îi ajutase pe amândoi cu atâta generozitate, când nimeni altcineva nu voia să o facă.

Simon a deschis ochii în timp ce păşea spre ei. Cu mare grijă, s-a tras de sub Jamie, punând o pernă în locul picioarelor sale şi făcându-i semn să meargă în altă cameră.

Au intrat în tăcere în bucătărie. Simon a închis uşa în spatele lui.

– Se simte bine? Sigur?

– Se simte bine, te asigur.

Zoe s-a aşezat pe un scaun şi şi-a luat capul între mâini.

– Slavă Domnului! Nici nu îţi imaginezi ce mi-a trecut prin cap în timpul acelui zbor interminabil.

– Aşa este, nu aş putea, a zis el apropiindu-se de ceainic. Uu ceai?

– Mi-ar plăcea nişte ceai de muşeţel. Avem în dulapul de acolo. Unde l-ai găsit?

– Adormit peste mormântul bunicului tău.

– Vai, Simon! Cum am...

Zoe a dus o mână la gură, îngrozită.

– Nu te învinovăţi, Zoe. Cred că ce s-a întâmplat cu Jamie a fost o combinaţie nefericită, o necăjeală răutăcioasă, dar firească la şcoală, suferinţa întârziată şi...

– Şi faptul că eu nu i-am fost aproape.

– Da. Poftim, a spus el, punându-i ceaiul în faţă.

– Aşadar, a aflat despre Art de la ceilalţi băieţi?

– Mă tem că da.

– Fir-ar! Ar fi trebuit să îi spun.

– Cu toţii facem greşeli, nu uita. Eu te-am sfătuit să nu îi spui. Dar din fericire situaţia poate fi rectificată cu uşurinţă.

– Ştiam că este prea calm după moartea lui James, zis Zoe înainte de a lua o gură de ceai. Ar fi trebuit să îmi dau seama.

– Cred că atunci când i-a fost greu, Jamie şi-a dat seama pentru prima oară că omul pe care îl adora – figura paternă din viaţa lui – plecase pentru totdeauna. Mai ales când ceilalţi băieţi au insinuat cu răutate că va fi înlocuit. Dar este un copil bun, va face faţă. Uite, acum, că ai ajuns aici, mă tem că eu trebuie să plec.

Zoe a fost luată prin surprindere.

– Unde să pleci?

– Datoria mă cheamă.

Simon a intrat în camera de zi în vârful picioarelor pentru a-şi lua jacheta de pe scaun, apoi a ieşit pe hol, unde il aştepta Zoe.

– Jamie doarme dus. Cred că o grămadă de iubire şi atenţie din partea mamei sale este singurul tratament de care are nevoie.

– Da. Iar noi doi trebuie să stăm de vorbă, a zis ea, urmându-l spre ieşire. Simon, cum aş putea să îţi mulţumesc vreodată?

– Nici nu te gândi la asta. Ai grijă de voi doi şi transmite-i dragostea mea lui Jamie. Spune-i că îmi pare rău că a trebuit să plec fără să îmi iau rămas-bun.

– Desigur. Zoe a dat din cap, gânditoare. Simon?

S-a întors şi s-a uitat la ea.

– Da?

Zoe s-a oprit, apoi a clătinat din cap.

– Nimic.

– La revedere, Zoe!

Simon i-a zâmbit scurt, încordat, a deschis uşa şi a plecat.

William Shakespeare, *Hamlet*, Actul V, scena 2, pagina 221, ed. Litera, 2018, traducere Ion

Vinea

CAPITOLUL 31

Joanna a oprit Fiesta închiriată la marginea trotuarului, în faţa hotelului Ross şi a oprit motorul, recunoscătoare. Era epuizată după o altă noapte nedormită, petrecută într-un motel ieftin din Dublin, tresărind de fiecare dată când auzea un scârţâit. Apariţia lui Kurt la barul acela o tulburase de-a binelea. Întrebarea era dacă o urmărea sau poate devenise paranoică?

A rămas acolo câteva momente, privind la ploaia care răpăia încă peste piaţeta încântătoare.

– Bătrâna aia este de vină pentru tot, şi-a zis Joanna în şoaptă. Dacă nu aş fi cunoscut-o...

Unde ar fi acum? Acasă, la Londra, ar lucra încă la secţia de ştiri, nu ar sta în ploaie într-un oraş uitat de Dumnezeu din Irlanda.

Era destul. Luase hotărârea să se întoarcă acasă, în Anglia, cât de curând posibil şi să lase în urmă săptămânile acestea, să le dea uitării. Îi va trimite toate informaţiile adunate lui Simon şi nu avea decât să facă ce o şti cu ele. Bănuia că fusese plantat în casa lui Zoe Harrison ca să afle ce ştia ea şi ce secrete ascundea casa. Putea să îi dea tot ce avea. Şi să pună capăt poveştii.

Joanna a deschis portiera maşinii, şi-a luat geanta de voiaj din portbagaj şi a pătruns pe uşa principală a hotelului.

– Bună ziua. Ai avut un drum bun? a întrebat Margaret, apărută de dincolo de bar.

– Da. A fost... bine, mulţumesc.

– Minunat.

– Voi pleca, Margaret, mă duc acasă. Dacă găsesc un loc la avionul care pleacă în seara asta din Cork.

– Bine, a zis Margaret, iar una dintre sprâncene i s-a ridicat uşor. Cineva ţi-a lăsat

un plic cât erai plecată. S-a întors și l-a luat din compartimentul rezervat camerei sale. Poftim.

– Mulțumesc.

– Probabil este o felicitare de ziua ta, nu?

– Nu, ziua mea de naștere este abia în august. Mulțumesc, oricum.

Margaret a privit-o urcând scările. S-a gândit preț de o clipă, apoi i-a dat un telefon lui Sean, nepotul ei, care lucra la poliția locală din Garda.

– Știi că mă întrebai despre tânărul acela, cel care s-a cazat ieri, Sean? Știi, poate că nu este cine pare a fi. A ieșit acum, zicea că se întoarce pe la șase... Cred că ar fi bine, da.

Joanna a descuiat ușa camerei sale, a lăsat geanta jos și a desfăcut scrisoarea. Trecând în zbor peste rânduri, s-a lăsat pe pat. I-a luat ceva să descifreze scrisul cu ortografie haotică.

Dragă donșoră,

Ti-am auzit la bar că zici de casa pazei de costă. Știu ieu despre ia. vino să vobim și o să aflii adevăru. pe mine mă găsești în căsuța roză din fața la paza de costă.

donșora ciara deasy

Ciara... numele îi suna cunoscut. Joanna și-a scormonit memoria, încercând să își amintească cine îi menționase acest nume. Fusese Fergal Mulcahy, istoricul. Zicea că e nebună.

Avea rost să se întâlnească cu ea? Asta nu putea duce decât la altă vânătoare sterilă – povești pe jumătate uitate, care aveau prea puțină relevanță asupra unei situații din trecut, cu care nu mai voia să aibă nimic de-a face.

„Uite în câte necazuri m-a băgat deja cealaltă bătrânică pe jumătate nebună", și-a zis ea cu fermitate.

Joanna a făcut scrisoarea ghem și a aruncat-o în coșul cu hârtii. A ridicat receptorul, a format un nouă pentru o linie externă și a

vorbit cu cineva de la biroul de rezervări al companiei Aer Lingus. Putea rezerva un loc la zborul de şase treizeci care pleca din Cork. A plătit biletul cu cardul ei de credit îndelung abuzat şi a început să îşi strângă lucrurile în rucsac. Apoi a ridicat din nou receptorul şi a format numărul de la ziar al lui Alec.

– Eu sunt.

– Iisuse Hristoase, Joanna! Credeam că o să mă suni până acum!

– Scuze. Timpul zboară aici fără să îţi dai seama.

– Mda, bine, Ed mă vânează în fiecare zi, vrea să ştie unde este certificatul medical. A trimis pe cineva la tine acasă, aşa că ştie că nu eşti acolo. Am făcut tot ce am putut, dar rezultatul este că din păcate eşti concediată.

Joanna s-a lăsat pe pat, simţind că i se pune un nod în gât.

– Oh, Doamne, Alec!

– Îmi pare rău, iubito. Nu ştiu dacă este presat de la spate, dar aşa stau lucrurile.

Joanna a rămas tăcută, înecată de plâns.

– Jo, mai eşti acolo?

– Tocmai luasem hotărârea să renunţ la toată povestea asta urâtă! Am un avion spre Londra în seara asta. Dacă vin mâine la Ed şi mă pun în genunchi în faţa lui, îi cer iertare din tot sufletul şi mă ofer să îi fac ceaiul până mă iartă, crezi că am vreo şansă?

– Nu.

– Nici nu mă aşteptam.

Într-o stare abjectă, Joanna a rămas cu ochii aţintiţi la tapetul înflorat. Trandafirii decoloraţi îi dansau în faţa ochilor.

– Deci, din câte spui, nu ai descoperit nimic?

– Mai nimic. Numai că Michael O'Connell s-a născut aici, la câţiva kilometri de coastă şi probabil şi-a petrecut primii ani ai tinereţii lucrând la conacul străbunicului unei femei cu care am vorbit. Ah, şi există o scrisoare veche a unui oficial britanic – zice că un gentleman a fost trimis aici cu vaporul, ca să stea într-o casă de aici, ca oaspete al Guvernului Majestăţii Sale. În 1926.

– Cine era?

– Habar n-am.

– Şi nu crezi că ar fi bine să afli?

– Nu, nu cred. Sunt băgată până peste cap în povestea asta. Vreau..., a zis Joanna, muşcându-şi buza. Vreau să vin acasă şi să îmi reiau viaţa dinainte.

– Ei bine, cum asta este imposibil, ai ceva de pierdut dacă îţi continui investigaţia?

– Nu o pot scoate la capăt, Alec, chiar nu pot.

– Ei, haide, Jo. După cum văd eu lucrurile, singurul mod de a-ţi relansa cariera este să pui cap la cap o poveste trăsnet şi să o vinzi celui care plăteşte mai mult. Nu datorezi nimic acestui ziar. Iar dacă alţii refuză să o publice, o vor publica în străinătate. Am senzaţia că eşti foarte aproape de nişte răspunsuri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te îneca la mal, Jo.

– Ce „răspunsuri"? Nimic nu are sens.

– Cineva ştie. Întotdeauna se întâmplă aşa. Dar fii atentă, păzeşte-te. Nu va mai dura mult până ce îţi vor da de urmă.

– Plec, Alec. Te sun când ajung înapoi la Londra.

– Bine, Jo. Nu uita să mă suni. Ai grijă de tine.

Timp de câteva minute, Joanna a rămas ca paralizată pe pat, gândindu-se că de la începutul anului îşi pierduse iubitul, cele mai multe lucruri pe care le avea, pe cel mai bun prieten şi acum locul de muncă. Contrar celor spuse de Alec, mai avea şi altele de pierdut.

– Cum ar fi viaţa, a murmurat ea.

După cinci minute, îşi luase geanta de voiaj, încuiase uşa în spatele ei şi cobora scările.

– Aşadar, pleci? a ciripit Margaret din spatele biroului recepţiei.

– Da, a zis Joanna întinzându-i cardul de credit. Mulţumesc că mi-ai făcut şederea atât de plăcută.

– Nu ai pentru ce. Sper că te vei întoarce în scurt timp, să ne revezi.

Joanna a semnat bonul pe care i l-a întins Margaret.

– Poftim. La revedere, Margaret, şi mulţumesc pentru tot.

Şi-a luat geanta şi s-a apropiat de uşă.

– Joanna, nu aşteptai să te viziteze cineva aici, nu-i aşa?

– De ce? M-a căutat cineva?

– Nu, a clătinat din cap Margaret. Drum bun spre casă şi ai grijă de tine!

– Aşa voi face.

Joanna a pus geanta în portbagajul Fordului Fiesta, apoi a ieşit din piaţetă, în direcţia estuarului. În timp ce dădea semnal spre stânga şi aştepta să treacă o altă maşină, a zărit o căsuţă roz, cu un singur etaj, ridicându-se singură pe partea opusă a estuarului faţă de clădirea pazei de coastă. Cele două locuinţe nu erau despărţite decât de cincizeci de metri de dune de nisip. Joanna a ezitat o clipă, a clătinat din cap resemnată, apoi a dat semnal dreapta. Dacă se grăbea, putea prinde avionul. Nu a observat că maşina din spatele ei a schimbat şi ea direcţia şi a urmărit Fordul la o oarecare depărtare, pe drumul ingust.

– Intră, s-a auzit o voce dinăuntru, când a bătut la uşă.

A făcut aşa cum i se ceruse. Cămăruţa de la intrare în care păşise avea un aspect rustic, care amintea de o altă epocă. În şemineul mare ardea un foc zdravăn, iar deasupra lui atârna pe un lanţ un ceainic negru. Puţina mobilă din lemn era neîngrijită, iar singurele podoabe de pe pereţi erau un crucifix mare şi o gravură îngălbenită, cu Madonna şi Pruncul.

Ciara Deasy era aşezată pe un scaun din lemn, cu spătar înalt, în dreptul focului. Pe chip avea riduri adânci şi moi, semn că avea undeva între şaptezeci şi optzeci de ani. Părul alb era tuns barbar de scurt la spate şi în părţi, iar când s-a ridicat să o întâmpine pe Joanna, picioarele nu au trădat nici cel mai mic semn de nesiguranţă.

– Doamna de la hotel? a întrebat Ciara, strângând cu putere mâna Joannei.

– Joanna Haslam, a confirmat ea.

– Ia loc, a zis Ciara, arătându-i un scaun, în partea opusă a șemineului. Ia spune-mi, de ce te interesează clădirea pazei de coastă?

– Domnișoară Deasy, este o poveste lungă.

– Genul meu preferat. Și spune-mi Ciara, da? Dacă îmi zici „domnișoară Deasy", mă simt ca o fată bătrână. Ceea ce sunt, nu pot să neg, a chicotit ea.

– Uite, eu sunt ziaristă și am venit aici să investighez pe cineva numit Michael O'Connell. Se poate ca, atunci când s-a întors în Anglia, să fi fost cunoscut sub un alt nume.

Privirea Ciarei s-a înflăcărat.

– L-am cunoscut sub numele Michael, dar nu i-am știut al doilea nume. Și nu greșești în legătură cu faptul că și-a schimbat numele.

– Știai că a folosit o altă identitate?

– Joanna, știu lucrul acesta de când aveam opt ani. De aproape șaptezeci de ani sunt numită mincinoasă, inventatoare de basme. Satul crede că mi-am pierdut mințile de atunci, dar sigur că nu este adevărat. Sunt la fel de sănătoasă ca tine.

– Și știi cumva dacă „Michael" are vreo legătură cu casa pazei de coastă?

– A stat acolo cât timp a fost bolnav. Au vrut să rămână ascuns până când se va înzdrăveni.

– L-ai cunoscut?

– Nu aș putea spune că am fost prezentați in mod oficial, nu, dar mergeam uneori în casă împreună cu Niamh, Dumnezeu să îi odihnească sufletul, a zis femeia făcându-și cruce.

– Niamh?

– Sora mea cea mare. Tare frumoasă era, atât de frumoasă, cu părul lung și negru și ochii albaștri... Ciara a rămas cu privirea ațintită în foc. Orice bărbat s-ar fi îndrăgostit de ea, așa și el.

– Michael?

– Acesta era numele pe care îl folosea, da, dar noi știm bine cine era, nu?

– Ciara, ce ar fi să îmi spui toată povestea de la început?

– O să încerc, cum să nu, dar a trecut multă vreme de când nu am mai rostit aceste cuvinte. Ciara şi-a tras sufletul. Stanley Bentinck a fost cel care a sugerat-o; locuia în casa cea mare din Ardfield. El i-a spus că va veni un oaspete important, iar Niamh era menajeră în casa lui la vremea aceea. Aşa că domnul Bentinck a pus-o să aibă grijă de oaspetele din clădirea pazei de coastă, pentru că locuia la o aruncătură de băţ. Se întorcea de acolo cu ochii sclipind de-a dreptul şi avea un zâmbet tainic. Mi-a spus că domnul respectiv era englez, dar refuza să spună mai multe. Desigur, eu eram o fătucă la vremea aceea, prea mică să înţeleg ce se petrecea între ei. Uneori mă duceam să ajut la curăţenie şi o dată i-am surprins îmbrăţişaţi în bucătărie. Dar la vârsta aceea nu ştiam nimic despre dragoste sau despre chestiuni fizice. Apoi a plecat, a dispărut într-o noapte pe mare, înainte ca ei să îl prindă...

– Ei? a întrebat Joanna.

– Ăia de erau după el. Ea îl avertizase, vezi tu, chiar dacă ştia că îl va pierde, că va trebui să plece ca să îşi salveze viaţa. Dar era convinsă că va trimite după ea după ce va ajunge la Londra. Privind înapoi acum, imi dau seama că era o situaţie lipsită de speranţă, dar ea nu ştia asta.

– Cine era după el, Ciara?

– O să îţi zic când ajung la final. După plecarea lui, Niamh şi tăticul s-au certat cumplit. Ea ţipa ca o nebună, el zbiera la ea. Apoi, în dimineaţa următoare, a dispărut şi ea.

– Înţeleg. Ştii unde a plecat?

– Nu. În următoarele câteva luni nu am ştiut nimic. Unii oameni din sat ziceau că au văzut-o cu nişte ţigani la târgul din Ballybunion, alţii că a fost zărită în Bandon.

– De ce a plecat?

– Joanna, nu mai pune întrebări şi vei auzi răspunsurile. La şase luni după ce a dispărut, mămica şi tăticul s-au dus la slujbă cu surorile mele, dar eu am stat acasă, aveam o răceală urâtă. Mămica nu voia să întrerup predica cu tusea mea. În timp ce zăceam în pat, am auzit vacarmul. Un sunet înfiorător, ca un animal în

agonia morţii. M-am dus la uşa aceasta – Ciara a arătat spre uşa pe care intrase Joanna – în cămaşa de noapte şi am ascultat. Ştiam că zgomotele vin din căsuţa pazei de coastă. Aşa că am mers spre ea, iar în urechi îmi vuia urletul acela înfiorător.

– Nu îţi era frică?

– Ba eram de-a dreptul îngrozită, dar parcă eram trasă spre ea, ca şi cum trupul nu îmi mai aparţinea. Ciara a privit spre cealaltă parte a golfului. Uşa era deschisă. Am intrat şi am găsit-o la etaj, întinsă în patul *lui*, cu picioarele pline de sânge... Şi-a ascuns faţa în palmele ei mici. Îi văd şi acum chipul, cât se poate de limpede. Agonia de pe faţa ei m-a bântuit toată viaţa.

Joanna a simţit că pe spinare îi urcă nişte degete reci.

– Era sora ta, Niamh?

– Da. Iar între picioarele ei, încă legat de ea, se afla un prunc nou-născut.

Joanna a înghiţit în gol şi a privit-o pe Ciara, care încerca să se adune.

– Am... crezut că pruncul este mort când l-am văzut, căci era vânăt şi nu plângea. L-am ridicat şi am tăiat cordonul cu dinţii, aşa cum îl văzusem pe tăticul că făcea cu vacile pe care le ţinea. Mi-am încolăcit braţele în jurul lui, încercând să îl încălzesc, dar nu mişca.

– Of, Doamne.

În ochii Joannei erau lacrimi.

– Aşa că m-am apropiat de Niamh, care se oprise din ţipat. Rămăsese întinsă, nemişcată, cu ochii închişi, iar din ea se scurgea încă sânge. Am încercat să o trezesc, să îi dau copilul în braţe, gândindu-mă că ea îl poate ajuta, dar nu se mişca.

Ochii Ciarei erau larg deschişi şi torturaţi, căci gândurile îi călătoriseră înapoi în timp, făcând-o să retrăiască scena oribilă.

– Aşa că m-am aşezat pe pat, legănând copilul lipsit de viaţă, încercând să o trezesc pe sora mea. Într-un final, i s-au deschis ochii. I-am spus „Niamh, ai un copil: vrei să îl ţii în

braţe?“ Mi-a făcut semn să mă apropii, să îmi lipesc urechea de gura ei, ca să poată şopti.

– Ce a zis?

– Că are o scrisoare în buzunarul fustei, pentru tatăl copilului, aflat la Londra. Că bebeluşul să fie dus la el. Apoi a ridicat capul, l-a sărutat pe copil pe frunte, a scos un oftat şi nu a mai spus nimic.

Ciara a închis ochii strâns, dar lacrimile i-au scăpat totuşi şi cele două femei au rămas tăcute.

– Ce grozăvie, să fii martoră la aşa ceva în copilărie, a şoptit Joanna într-un final. Ce ai făcut?

– Am învelit copilul într-un cearşaf de pe pat. Era îmbibat de sânge, dar tot mai bine decât nimic. Apoi am băgat mâna în buzunarul lui Niamh şi am scos scrisoarea. Ştiam că trebuie să fug cu copilul la doctor şi, cum cămaşa mea de noapte nu avea buzunare şi mă temeam să nu o pierd, am ridicat o scândură din duşumea şi am ascuns scrisoarea sub ea, ca să o iau mai târziu. M-am ridicat şi i-am încrucişat mâinile lui Niamh peste piept, aşa cum am văzut că făcuse antreprenorul de pompe funebre cu bunica mea. Apoi am ridicat copilul şi am fugit după ajutor.

– Ce s-a întâmplat cu copilul? a întrebat Joanna vorbind rar.

– Ei bine, aici lucrurile devin confuze. Mi s-a spus că am fost găsită stând în mijlocul estuarului şi urlând că Niamh este moartă în casă. Joanna, am stat la pat multe luni după aceea. Stanley Bentinck a plătit ca să fiu dusă la spital, în Cork. Am avut pneumonie şi au zis că mintea nu imi mai era întreagă, aşa că m-au dus la casa de nebuni după ce m-am făcut bine. Mămica şi tăticul au venit să mă vadă acolo. Mi-au spus că tot ce văzusem fusese un vis, indus de febră. Niamh nu se întorsese. Nu exista nici un copil. Totul era în imaginaţia mea, a zis Ciara cu o grimasă. Am încercat săptămâni întregi să le spun că era încă moartă în casă şi să întreb ce se întâmplase cu copilul, dar cu cât vorbeam mai mult despre asta, cu

atât mai abitir clătinau din cap şi mă lăsau să stau în locul acela uitat de Dumnezeu.

– Cum de au putut să îţi facă aşa ceva? s-a cutremurat Joanna. Cineva trebuie să îţi fi luat copilul din braţe!

– Da. Şi, cu toate că ştiam că ceea ce văzusem era real, începeam să învăţ că dacă voi continua în felul acela, îmi voi petrece tot restul vieţii alături de nebuni. Aşa că în cele din urmă le-am spus doctorilor că nu văzusem nimic, iar data viitoare când a venit tăticul să mă vadă, m-am prefăcut şi faţă de el că îmi revenisem, că nu văzusem nimic, iar febra îmi dăduse halucinaţii. Ciara a zâmbit amar. A făcut tot posibilul să mă aducă înapoi acasă în aceeaşi zi. Desigur, din momentul acela, toţi cei din oraş m-au considerat nebună de legat. Ceilalţi copii râdeau de mine, îmi spuneau vorbe urâte... M-am obişnuit, am intrat în jocul lor şi mă răzbunam vorbindu-le ciudat, ca să îi sperii, a râs ea.

– Iar părinţii tăi nu au mai vorbit niciodată despre ceea ce ai văzut?

– Niciodată. Dar ştii ce am făcut, nu-i aşa, Joanna?

– Te-ai dus înapoi în casă şi ai verificat dacă scrisoarea se mai afla acolo?

– Chiar aşa am făcut. Trebuia să ştiu că eu aveam dreptate, iar ei greşeau.

– Şi era acolo?

– Da.

– Ai citit scrisoarea?

– Nu atunci. Nu am putut, nu ştiu de ce. Dar mai târziu, când am aflat, am citit-o, fără îndoială.

Joanna a inspirat adânc.

– Ciara, ce spunea scrisoarea?

Ciara a privit-o gânditoare.

– S-ar putea să îţi spun îndată. Ascultă-mă, nu am terminat.

„Oare spune adevărul?" s-a întrebat Joanna. Sau era zăludă, aşa cum credeau ceilalţi locuitori ai satului?

– Abia după mulţi ani a început să se lege totul. Aveam optsprezece ani când am

descoperit de ce. De ce trecuseră totul sub tăcere, ce era atât de important încât au fost dispuşi să o închidă pe fiica lor şi să îi spună că este nebună pentru că povestea ceea ce văzuse...

– Nu te opri, a îndemnat-o Joanna.

– Eram în Cork împreună cu mămica, cumpăram pânză pentru cearşafuri noi. Atunci am văzut ziarul, *Irish Times*. Pe prima pagină era un chip pe care l-am recunoscut. Era omul pe care îl văzusem în căsuţa pazei de coastă.

– Cine era?

Ciara Deasy i-a spus.

CAPITOLUL 32

A urcat scările spre camera sa de hotel și a descoperit că ușa era deschisă. Ridicând din umeri la adresa comportamentului neglijent al cameristei, care probabil uitase să încuie după ce făcuse curat, a împins în ușă.

Doi ofițeri în uniformă așteptau în dormitor.

– Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

– Sunteți cumva Ian C. Simpson?

– Nu, nu sunt, a răspuns el.

– Atunci ne puteți spune de ce aveți un stilou cu inițialele lui lângă pat? a întrebat alt ofițer, mai în vârstă.

– Desigur. Există o explicație simplă.

– Grozav! O să ne explicați, în cazul acesta. La postul de poliție ar fi mai confortabil.

– Ce? De ce? Nu sunt Ian Simpson și nu am făcut nimic rău!

– Minunat, domnule. Dacă veniți cu noi, sunt sigur că vom rezolva neînțelegerea.

– Refuz! Este ridicol! Sunt oaspete în țara voastră. Scuzați-mă, dar eu plec.

S-a întors și a pornit spre ușă. Ofițerii s-au repezit la el și l-au prins de brațe, că să nu se mai zbată.

– Dați-mi drumul! Ce dracului se petrece aici? Uitați-vă în portofelul meu, pot dovedi că nu sunt Ian Simpson!

– Toate la timpul lor, domnule. Vreți să veniți cu noi de bunăvoie? Doar nu vrem să îi deranjăm pe Margaret și pe clienții ei de la parter.

A oftat și s-a lăsat pe mâna ofițerilor care îl țineau ca într-o menghină și care l-au condus de-a lungul coridorului.

– Voi contacta ambasada britanică. Nu puteți intra în camera de hotel a cuiva, să îl acuzați că

este o altă persoană şi apoi să îl duceţi pe sus la închisoare! Vreau un avocat!

Mulţimea din bar privea cu interes cum ofiţerii l-au escortat pe om afară şi apoi l-au urcat în maşina care aştepta.

Simon a sosit la aeroportul din Cork la patru şi zece minute în după-amiaza aceea. Fusese admonestat de Thames House pentru că nu se urcase în ultimul avion din seara trecută şi nici în cel care plecase în dimineaţa aceea. Adevărul era că se oprise într-o benzinărie pe drumul de întoarcere din Dorset, dându-şi seama că mai avea puţin şi aţipea la volan şi dormise tun patru ore. Când s-a trezit, era trecut de nouă şi fusese nevoit să ia avionul care pleca la ora unu şi care avusese o întârziere de două ore.

Ieşind din terminalul pentru sosiri, Simon a dat un telefon.

– Mă bucur să ai ajuns, în sfârşit, a zis Jenkins sarcastic.

– Da. Vreo veste?

– Poliţia irlandeză crede că l-au localizat pe Simpson. Era cazat în acelaşi hotel cu Haslam. L-au dus la postul de poliţie din localitate, aşa cum le-am cerut şi te aşteaptă ca să îl identifici.

– Bine.

– Se pare că era neînarmat şi nici în camera lui nu au găsit vreo armă, dar credem că ar trebui să trimitem câţiva oameni de-ai noştri, să te ajute să îl escortezi înapoi.

– Sigur. Şi... Haslam?

– Colegii noştri irlandezi ne spun că a părăsit hotelul. Se pare că se întoarce la Londra. Numele ei este pe lista de pasageri pentru avionul care pleacă la şase patruzeci din Cork. Cum Simpson este închis deocamdată, vreau să o aştepţi până ajunge la aeroport. Află dacă a descoperit ceva. Sună-mă mai târziu, pentru noi ordine.

– Sigur, domnule.

Simon a oftat greu, nedorindu-şi o altă aşteptare de două ore la aeroport şi nici conversaţia ulterioară cu Joanna. A mers la

chioşcul de ziare, şi-a cumpărat un ziar şi s-a instalat pe un scaun care îi permitea o privelişte liberă a intrărilor în sala de plecări.

La ora şase treizeci s-a anunţat la difuzoare ultimul apel pentru cursa spre Heathrow. Pentru că i se confirmase deja de la biroul de check-in că domnişoara Haslam nu apăruse şi apoi făcuse un tur de jur împrejur pentru a verifica cu cea mai mare atenţie salonul de plecare, Simon era cât se poate de sigur că Joanna uu era acolo. I-a urmărit pe ultimii pasageri care au trecut de poarta de imbarcare şi au coborât scările, spre avionul care aştepta să plece.

– Asta-i tot, domnule. Închidem porţile, a zis tânăra irlandeză de la birou.

Simon s-a apropiat ce paşi mari de fereastra înaltă şi a văzut cum scările au fost trase de lângă avion, iar uşa s-a închis. A oftat resemnat, gândind că i se păruse prea uşor.

Douăzeci de minute mai târziu, Simon era într-o maşină închiriată, grăbindu-se spre Rosscarbery, pe şoseaua N71.

Camera de zi era luminată de flăcările focului, care aruncau umbre fantomatice şi pâlpâitoare pe pereţi. Cele două femei stăteau tăcute, abia observând că se lăsase noaptea peste ele, prea pierdute în propriile gânduri.

– Mă crezi, nu-i aşa?

După toţi aceşti ani în care fusese crezută nebună, nu era de mirare că Ciara Deasy avea nevoie de asigurări.

– Da. Joanna şi-a dus degetele la tâmple. Doar că... nici nu pot gândi în momentul acesta. Sunt atâtea lucruri despre care trebuie să te întreb.

– Avem timp, Joanna, poate mâine, ca să putem vorbi. Tu odihneşte-te, adună-ţi gândurile şi după aceea vino înapoi la mine.

– Ciara, ai păstrat scrisoarea?

– Nu.

Joanna s-a prăbuşit la loc în scaun, dezamăgită.

– Atunci, nu avem cum dovedi ce mi-ai spus.

– Casa a păstrat-o.

– Pardon?

– Am lăsat-o acolo, sub duşumea. Am avut sentimentul că este cel mai sigur loc.

– Dar nu a distrus-o umezeala?

– Nu. O fi ea veche casa, dar nu este igrasioasă. A fost construită să reziste la cea mai rea vreme. În plus – au sclipit ochii Ciarei –, am pus-o într-o cutie metalică, sub geam, în camera unde a murit. Cea care se vede din căsuţa aceasta.

– Atunci... să mă duc să o iau? Dacă vreau să dovedesc că nu suntem nebune, nici tu, nici eu, voi avea nevoie de ea.

– Fii atentă, Joanna, casa aia este bântuită de spirite rele, să ştii. Uneori se aud încă plânsete care traversează golful...

– Voi fi atentă, a zis Joanna, refuzând să se lase speriată. Ce ar fi să mă duc mâine-dimineaţă, pe lumină?

Ciara s-a uitat pe geam, pierdută în gânduri.

– Stă să înceapă furtuna. Estuarul va fi inundat până dimineaţă.

– Bine. Joanna s-a ridicat, întunericul şi discuţia despre furtuni şi stafii făcând-o să intre în acţiune. Îţi mulţumesc, Ciara, pentru că mi-ai spus tot ce ştii.

– Ai mare grijă, a strâns ea mâna Joannei. Să nu ai încredere în nimeni, auzi?

– Nu. Să sperăm că mâine voi veni aici cu scrisoarea.

Afară, vântul urla pe deasupra estuarului, iar ploaia cădea razant. Joanna a simţit că o trece un fior necontrolabil la vederea siluetei negre a casei pazei de coastă profilate pe zarea întunecată. Chinuindu-se să deschidă maşina pe întuneric, a urcat uşurată şi a trântit portiera, la adăpost de vijelie. A pornit motorul ca să nu mai audă zgomotul de afară şi a pornit în sus pe deal, înapoi spre sat. Un pahar de vin fiert şi căldura focului ii va linişti nervii întinşi la maximum şi îi va da răgazul să îşi adune gândurile.

Tocmai oprea motorul, pregătită să reintre în hotel şi să îi spună lui Margaret că voia să mai

stea o noapte, când pe uşa principală a hotelului, la câţiva metri de ea, a ieşit o siluetă cunoscută. Instinctiv, s-a lăsat în jos, când el a ajuns pe trotuar.

„Te rog, Doamne, să nu mă vadă..."

În urechi simţea cum îi pompează sângele când o pereche de faruri i-a scăldat maşina într-o lumină puternică timp de câteva secunde agonizante, apoi s-a lăsat din nou întunericul. S-a îndreptat în scaun, a lăsat capul pe spate şi a răsuflat. Îi dăduseră de urmă, era clar, ceea ce însemna că nu mai avea timp şi nu putea aştepta până dimineaţă. Trebuia să intre în casa pazei de coastă şi să recupereze scrisoarea acum, înaintea altuia.

S-a auzit o bătaie în geamul din spate al maşinii, iar Joannei i-a sărit inima din piept. A întors capul şi a văzut altă flgură cunoscută zâmbindu-i prin geam. A lăsat geamul în jos fără nici o tragere de inimă, în timp ce el înconjura maşina spre ea.

– Bună, Lucy.

– Bună, Kurt, a zis ea voioasă. Ce faci?

– Bine.

– Aşa.

– M-am gândit că te-am ratat. Am trecnt pe la hotel şi mi-au spus că ai plecat. Tocmai mă întorceam la hotelul meu, în Clonakilty, când te-am zărit aici, în maşină. S-a uitat mai bine la ea. Pari foarte palidă. S-a întâmplat ceva?

– Nu, mă simt bine.

– Te duci undeva?

– Păi... nu. Tocmai m-am întors. Mă duc la culcare.

– Sigur. Sigur te simţi bine?

– Mă simt bine. La revedere, Kurt!

– Da, la revedere!

I-a făcut un semn vesel cu mâna în timp ce ea rula geamul în sus. Joanna a aşteptat până ce l-a văzut îndepărtându-se, apoi a alergat prin ploaie spre intrarea în hotel. Privind pe furiş pe fereastră, a aşteptat până ce maşina lui Kurt a dispărut, apoi a dat fuga înapoi la maşina ei şi a pornit motorul.

A condus înapoi pe drumul pietruit, spre casa din golf, tot aruncându-şi privirea în oglinda retrovizoare, dar în spatele ei nu a apărut nici o altă maşină.

Simon a condus prin ploaia care bătea în geamuri spre secţia de poliţie din Garda, la celălalt capăt al satului Rosscarbery. Se oprise la hotel ca să verifice camera în care se cazase Ian, înainte de a merge să îl identifice. Margaret, femeia care se ocupa de hotel, îi spusese că deja fusese verificată de către poliţişti şi bagajele lui Ian fuseseră duse la secţie în urmă cu o jumătate de oră. Cât despre Joanna, Margaret nu o mai văzuse de când eliherase camera şi plecase spre aeroport, la ora patru în după-amiaza aceea.

A oprit maşina în faţa unei case mici dintr-un şir de clădiri, singurul semn că acolo era secţia de poliţie fiind semnul luminat pe care scria „Garda". Biroul recepţiei era pustiu. A sunat şi într-un final a ieşit pe o uşă un tânăr.

– Bună seara, domnule. Îngrozitoare vreme, nu-i aşa? Cu ce vă pot ajuta?

– Numele meu este Simon Warburton. Am venit să îl identific pe Ian Simpson, a zis Simon arătându-i o legitimaţie.

– Eu sunt Sean Ryan, mă bucur să vă văd. Omul dumneavoastră ne-a făcnt numai necazuri de când a sosit. Nu este fericit că se află aici. Dar, ca să fim drepţi, nimeni nu se bucură.

– Este treaz?

– Aşa aş zice, da. I-am făcut un test de alcoolemie şi rezultatul este sub limită.

„Asta-i o schimbare", şi-a zis Simon.

– În regulă, să mergem şi să aruncăm o privire.

L-a urmat pe Sean pe un coridor îngust şi scurt.

– A trebuit să îl încui în biroul din spate, că făcea scandal. Aveţi grijă, da?

– Sigur, a replicat Simon în timp ce Sean a deschis uşa, iar apoi a făcut un pas în lături, ca să il lase pe Simon să intre primul.

Un bărbat era prăbuşit peste birou, cu capul pe braţe, iar în scrumieră ardea un Marlboro Light. Bărbatul a ridicat capul spre Simon şi a scos un oftat de uşurare.

– Slavă Domnului! Poate le poţi spune ţărănoilor ăstora de irlandezi că nu sunt nenorocitul de Ian Simpson!

Simon a oftat dezamăgit.

– Bună, Marcus.

Joanna a parcat maşina pe iarba de pe marginea drumului, vizavi de casa pazei de coastă, a oprit motorul şi s-a întins după lanternă, încercând să îşi pună în mişcare ultimele resurse de curaj pentru a ieşi din maşină şi a traversa drnmul spre casă.

A deschis portiera şi a aprins lanterna, iar picioarele îi tremurau. A indreptat raza lanternei spre bancnrile de nisip şi a văzut că fluxul începuse să avanseze spre mal, umplând estuarul cu apă. Ştia că singurul mod de a intra în casă era să meargă prin apa care creştea, să urce zidul şi să se strecoare înăuntru prin fereastra bucătăriei.

Îndreptându-se spre trepte şi apoi coborând spre apă, a strâns din dinţi, pregătită pentrn şocul apei îngheţate care îi ajnngea până sub genunchi, în timp ce ploaia nemiloasă îi mura partea snperioară a trupului. A mers prin apă spre zidul abrupt din spate, a luminat cu lanterna în sus, ca să localizeze fereastra de la bucătărie. După alţi câţiva metri, se afla sub ea. A ridicat mâna şi s-a apncat de partea superioară a zidului cu buricele degetelor, apoi s-a tras în sus, simţindn-şi muşchii încordaţi de efortul depus în încercarea de a găsi un punct de sprijin pentru picior. A ţipat de durere când i-a alunecat mâna şi aproape s-a răsturnat pe spate, în apă. Dnpă încă trei încercări, piciorul a reuşit să găsească o adâncitură în zidul din cărămidă, ca să se poată căţăra.

Gâfâind puternic, a rămas întinsă pe partea superioară a zidului. S-a ridicat în picioare pe marginea alunecoasă, a luminat cu lanterna şi a găsit geamul spart. Dându-şi seama că

deschizătura nu era destul de mare ca să se poată strecura, şi-a tras în jos mâneca jachetei, acoperindu-şi mâna cu ea şi a lovit colţul de jos al geamului rămas în ramă, care s-a făcut ţăndări şi a căzut, până ce a creat un spaţiu destnl de mare ca să treacă. Spărgând resturile de sticlă din ramă, s-a băgat prin ea, cu capul înainte.

Raza lanternei i-a arătat că podeaua bucătăriei era la un metru sub ea. S-a întins în jos, cu picioarele încă atârnând în afara geamului, până când a atins podeana umedă de sub ea cu vârfurile degetelor. S-a rostogolit in faţă cu un ţipăt, aterizând cu o bufnitură surdă pe podeaua tare şi a rămas întinsă acolo timp de câteva secunde, simţind că ceva moale îi gâdila obrazul. Joanna a sărit în picioare, a îndreptat lanterna în jos şi a văzut un şobolan mort pe podea.

– Ah, Doamne! Doamne! a gâfâit ea, gata să vomite de şoc şi dezgust şi simţind că o doare umărul din cauza căzătnrii.

A rămas pe loc, simţind că atmosfera casei se încolăcea în jurul ei. Fiecare terminaţie nervoasă din corpul ei percepea pericolul şi moartea care se scurgeau din pereţi. Instinctul îi zicea să iasă şi să fugă.

– Nu, nu, şi-a murmurat ea. Ia scrisoarea. Aproape ai ajuns, eşti aproape.

Ţinând lanterna cu mâini care îi tremurau atât de tare, încât raza de lumină oscila nebunește în faţa ei, Joanna a localizat uşa bucătăriei, a deschis-o şi s-a trezit în holul de la intrare, cu scările în faţa ei. A urcat încet, ascultând furtuna de afară, ajunsă la apogeu. Fiecare treaptă scârţâia şi gemea sub greutatea ei. În vârful scării, s-a oprit, căci puterea de orientare îi paralizase de frică, nesigură încotro să o ia.

– Gândeşte, Joanna, gândeşte... A zis că este camera care dă spre căsuţa ei.

Orientându-se mai bine, s-a întors la stânga, a traversat coridorul şi a deschis nşa de la capătul coridorului.

– La dracu', Simon! Poţi să îmi spui ce se petrece? a zis Marcus urmându-l la maşina parcată afară şi lăsându-se greu în scaunul din dreapta.

– Credeam că un... personaj dezagreabil pe nume Ian Simpson a venit aici pe urmele Joannei. Am presupus că tu eşti.

– Mii de draci, Simon, îl cunosc pe Ian şi ştiam că este pe urmele ei, de asta am venit şi eu aici! Dar nu îţi face griji, Joanna a plecat acasă, este în siguranţă. Mi-a spus Margaret. Urma să plec şi eu după ea la Londra când m-au săltat poliţiştii.

– Nu a plecat de la aeroportul Cork. Am aşteptat-o acolo şi nu a ajuns la avion.

– Hristoase! Pe chipul lui Marcus se vedea frica. Ştii unde este? Dacă nenorocitul a pus mâna pe ea? Iisuse, Simon, individnl acela este un animal!

– Nu îţi face griji, îi dau eu de urmă. Uite, te duc înapoi la hotel. Oricum vreau să verific camera Joannei.

– Am pierdut tot timpul acesta închis în secţia de poliţie, când aş fi putut să o caut! Idioţii ăia aveau un teanc de cardnri de credit cu numele men pe ele şi tot nu m-au crezut că sunt cine spuneam că sunt!

– Dar mai aveai şi stiloul lui Ian Simpson, gravat cu iniţialele lui.

– Jo a lăsat stiloul în apartamentul meu şi tot ce am făcut a fost să îl ţin la mine. Ce mizerie!

– Scnze pentrn neînţelegerea creată, Marcus. Cel mai important lucrn acum este să îi localizăm pe adevăratul Ian Simpson şi pe Joanna.

Marcns a clătinat din cap, frământat, iar Simon a parcat în faţa hotelului.

– Dumnezeu ştie unde este, dar trebuie să o găsim înaintea lni Ian, a zis el în timp ce intra în clădirea hotelului.

O reacţie de panică a traversat chipul lui Margaret la vederea lui Marcus.

– Nu este... periculos?

– Nici pomeneală, a clătinat din cap Simon. Un caz de eroare de identitate, asta-i tot. Pnteţi

să îmi daţi cheile de la camera domnişoarei Haslam? Ne facem griji pentru ea. Nu a ajuns la aeroportul din Cork în seara asta.

– Desigur. Eu nu am intrat încă. A fost mare aglomeraţie aici.

Margaret i-a întins cheile lui Simon.

– Mulţumesc.

– Vin cu tine, a zis Marcus, urcând scările în salturi, în faţa lui Simon.

Simon a descuiat camera Joannei şi a verificat metodic toate locurile obişnuite, în timp ce Marcus se năpustea de la un obiect la altul, la întâmplare. Negăsind nimic, Marcus s-a aşezat pe pat, cu capul între mâini.

– Ei, haide, Jo, unde eşti?

Privirea lui Simon a fost atrasă de coşul de gunoi. L-a golit pe podea şi a pescuit dintre resturi o hârtie făcută ghem. A întins-o şi a descifrat mesajul scris pe ea.

– S-a dus să se întâlnească cu o femeie, într-o căsuţă roz, în faţa casei din golf, a zis Simon.

– Cu cine... unde...?

– Marcus, rezolv eu problema asta. Tu stai aici, fereşte-te de belele şi ne vedem mai târziu.

– Stai...

Dar înainte ca Marcus să mai spună altceva, Simon ieşise şi dispăruse deja.

Simon a mers cu maşina pe drumul pietruit până în estuar, aşa cum îi explicase Margaret şi a găsit casa Ciarei Deasy stând singură în faţa dunelor de nisip şi a formei negre şi ameninţătoare a casei din golf. A sărit din maşină şi s-a îndreptat spre uşă.

CAPITOLUL 33

Joanna a rămas în mijlocul camerei, nemişcată ca zidurile care o înconjurau. Camera era pustie, golită de mâini neştiute de tot ce conţinuse vreodată.

A luminat podeaua cu lanterna, privind la scândurile groase de lemn şi s-a apropiat de fereastra de la care se vedea casa Ciarei. S-a ghemuit şi a tras de scândură cu mâinile. A scârţâit, apoi s-a desprins cu uşurinţă. Joanna şi-a stăpânit sila auzind deodată hârşâituri şi un tropăit de lăbuţe care se îndepărtau speriate.

S-a aşezat pe podea şi, cu degetele amorţite de frig, a mai tras de o scândură, care a opus mai multă rezistenţă, iar aerul umed s-a umplut de praf şi de aşchii de lemn. A îndreptat raza lanternei spre golul de dedesubt şi a văzut sclipirea unei cutii ruginite. A înhăţat-o şi a încercat să deschidă capacul cu degete care tremurau de-acum.

Apoi a auzit paşi în faţa uşii. Erau mici şi măsuraţi, ca şi cum posesorul picioarelor le comanda să înainteze cât mai încet cu putinţă. Instinctiv, Joanna a pus cutia jos în ascunzătoarea sa, a stins lanterna şi a înlemnit pe loc. Nu avea unde să se ascundă, unde să fugă. Mâinile i s-au întins după o scândură ruptă din podea, iar respiraţia i-a devenit întretăiată, scurtă, când a auzit scârţâitul uşii care se deschidea.

*

Simon a intrat în căsuţa trandafirie şi a văzut o încăpere goală. Focul se stinsese, lăsând numai o grămadă de tăciuni incandescenţi. A deschis uşa cu zăvor care dădea în bucătărie. A văzut o chiuvetă smălţuită, cu o pompă de apă

deasupra ei şi o cămară plină cu conserve de legume, o jumătate de pâine de casă, nişte unt şi brânză.

Uşa din spate dădea afară, spre o toaletă. Simon s-a întors pe urmele sale în camera de zi şi a urcat scările. Uşa din capăt era închisă. A bătut în ea încet, temându-se să nu o sperie pe bătrâna care probabil dormea. A bătut mai tare, gândindu-se că s-ar putea să fie surdă. Nici un răspuns, însă. Simon a tras zăvorul şi a deschis uşa. Camera era cufundată în întuneric.

– Domnişoară Deasy? a şoptit el.

Şi-a căutat lanterna în buzunar şi a aprins-o. Văzând un trup în pat, s-a apropiat, s-a aplecat deasupra lui şi i-a luminat chipul cu lanterna. Gura era deschisă şi moale, iar o pereche de ochi verzi îl ţintuiau fără să clipească.

Simon a găsit un întrerupător de lumină şi l-a apăsat, cu inima îngreunată de groază. A căutat semne de lovituri sau o rană pe corp, dar nu a găsit nimic, dar teroarea – încremenită pe vecie în ochii aceia – îi spunea lui Simon propria-i poveste. Nu era o moarte din cauze naturale, ci mâna unui expert.

Joanna a auzit zgomotul picioarelor care au pătruns în cameră. Era întuneric beznă, dar după greutatea pasului, şi-a dat seama că cel care se apropia era bărbat. Deodată, o rază de lumină i-a strălucit puternic în ochi. A ridicat scândura şi a lovit cu ea în gol, în faţa ei.

– Uaa! Lucy?

Picioarele s-au apropiat de ea, iar lumina lanternei îi ardea retina. A încercat din nou să îl lovească.

– Te rog! Opreşte-te! Opreşte-te! Lucy, sunt eu, sunt Kurt. Calmează-te, nu îţi fac nimic rău, pe cuvânt.

A durat ceva vreme ca mintea ei să răzbească prin panica oarbă şi să admită că da, aceasta era o voce pe care o recunoştea. A scăpat scândura din mâinile care îi tremurau violent, apoi a ridicat lanterna şi i-a luminat faţa.

– C-ce faci.... a-aici?

Tremura şi dinţii îi clănţăneau de frică şi de frig.

– Îmi pare rău că te-am speriat, scumpo. Eram îngrijorat în privinţa ta, asta-i tot. Păreai cam... speriată când ne-am văzut mai devreme. Aşa că te-am urmărit, ca să mă asigur că nu o să păţeşti nimic.

– M-ai urmărit?

– Vai, Lu, eşti udă leoarcă. O să te îmbolnăveşti rău. Uite, a zis Kurt care a pus lanterna pe podea, apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos un recipient metalic. la o gură.

A făcut un pas în faţă, apoi a apucat-o de ceafă brusc, cu putere şi i-a dus recipientul la gură. Ea şi-a ţuguiat buzele ca să împiedice lichidul dezgustător să îi intre în gură şi i s-a vărsat pe cămaşă.

– Haide, Lu, a încurajat-o Kurt. Ia o gură de whisky. O să te încălzească.

Cum lanterna lui rămăsese pe podea, iar a ei lângă picior, ochii i s-au obişnuit cu umbrele şi a putut trasa o traiectorie până la uşă.

– Scuze, nu mă descurc bine cu băuturile tari, a zis ea, silindu-se să scoată un râs nesigur şi aplecându-şi corpul în direcţia uşii deschise, dar el o încolţise. Ce faci aici?

Şi-a recuperat lanterna, iar dinţii i-au strălucit deodată albi şi ascuţiţi, când raza de lumină i-a trecut peste faţă.

– Ţi-am spus – eram îngrijorat în privinţa ta. Şi ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare. Ce naiba faci într-o casă abandonată la miezul nopţii?

– Este o poveste lungă. Hai să ieşim şi îţi explic pe drum spre hotel.

– Scotoceşti dnpă ceva ce crezi că este ascnns aici, nu-i aşa? a zis Kurt, căutând cu lanterna spre scândurile scoase din podea. O comoară îngropată?

– Da, aşa este, dar nu am găsit-o încă. Ar putea fi oriunde, a zis Joanna făcând un gest spre scândurile podelei.

– Bine, ce ar fi să te ajut? lar apoi plecăm de aici spre cel mai apropiat loc unde găsim un foc, înainte să răceşti de moarte.

Joanna a căutat să își facă strategii de fugă. Era prea înalt și prea masiv ca să se poată lupta cu el. Tot avantajul ei era elementul surpriză.

– Bine... eu continui unde am început, iar tu poți începe de acolo, a spus ea, făcând un semn din cap spre celălalt capăt al încăperii, cât mai departe de locul unde stătea ascunsă cutia din tinichea, aproape de picioarele ei.

– Și ne întâlnim în mijlocul universului, a râs el.

Când s-a aplecat să tragă de o scândură, Joanna s-a aplecat și ea și pe furiș a împins cutia mai departe, sub scândurile încă intacte.

– Nimic până acum. Tu ai găsit ceva? a zis el.

– Nu. Hai să renunțăm și să ne întoarcem, i-a strigat ea, încercând să se facă auzită peste vuietul vântului.

Casa părea zguduită din temelii de loviturile pe care le îndura.

– Ba nu, dacă tot suntem aici, să terminăm ce avem de făcut. Eu am terminat în partea asta, vin să te ajut.

– Nu, și eu aproape am terminat...

Dar el se afla deja lângă ea, căutând printre scândurile fărâmate. A scos cutia, iar ochii i s-au îngustat într-o privire semnificativă.

– Ia uite ce am găsit, Jo, a jubilat el.

Mâinile lui mari au apucat cutia și au deschis capacul cu foarte puțin efort. Un plic a fâlfâit, căzând la podea.

– Stai, a zis ea.

– Ți-o păstrez eu, Jo.

– Nu, eu...

Cu o groază crescândă, și-a dat seama că îi folosise numele real. L-a văzut băgând scrisoarea într-un buzunar al gecii impermeabile și închizând fermoarul.

– A fost mai ușor decât mă așteptam.

El a rânjit și a făcut un pas spre ea. Joanna s-a dat în spate, atentă să nu se împiedice în găurile din podea.

– Să încetăm joaca, Jo, a zis el, fără căldura pe care i-o dădea accentul american de până atunci.

În întunericul aproape desăvârşit, trăsăturile lui erau dăltuite în umbre, trupul solid şi ameninţător. Jo şi-a găsit o poziţie de echilibru, cu tot corpul încordat şi inima bubuindu-i în piept.

– Despre ce joacă vorbeşti? i-a zâmbit ea, cât putea de încrezătoare. Uite, şi eu am găsit ceva. Uită-te aici, jos.

A îndreptat lanterna spre spaţiul gol de sub scândurile podelei. Când el s-a întors ca să urmărească raza lanternei, Joanna s-a aruncat cu toată forţa în el şi l-a împins în faţă.

Cu un geamăt de surprindere, el s-a dezechilibrat şi s-a împleticit, dar căderea i-a fost oprită de zid. Şi-a recăpătat echilibrul, s-a întors spre ea, dar ea i-a înfipt un genunchi în vintre.

– Aah! Putoare! a gemut el, îndoindu-se de mijloc.

Joanna a fugit spre uşă, dându-şi seama că scăpase din mână lanterna şi nu mai vedea nimic, dar el a prins-o de gleznă şi a pus-o la pământ. În timp ce ea se chinuia să se ridice, două braţe au apucat-o de spate, încleştându-i mijlocul ca într-o menghină. Lovind din picioare şi strigând, a simţit cum este târâtă din cameră, până ce a fost împinsă de la spate şi s-a prăbuşit în josul scărilor, în întunericul de dedesubt.

Simon stătea în faţa căsuţei, încă îngreţoşat de cele descoperite la etaj. Vântul îi urla ca nişte iazme în urechi, iar ploaia îl lovea în faţă.

– Joanna, pentru numele lui Dumnezeu, unde eşti? a strigat el în vânt.

De dincolo de bocetul lui s-a auzit un alt sunet. O femeie ţipa de frică sau de agonie, nu îşi dădea bine seama. Când luna a apărut de după un nor purtat de furtună, Simon s-a uitat la casa cea mare, singură în estuar, în jurul căreia fierbeau şi jucau coamele valurilor înspumate de vânt. Ţipetele veneau dinăuntrul casei. Văzând că apa dinaintea lui era prea adâncă pentru a o traversa, s-a repezit înapoi la maşină şi a pornit motorul.

Joanna şi-a revenit cu un geamăt de durere, trezită de apa care o împroşca pe faţă. Îşi simţea creierul învelit într-o negură groasă, iar prin ochii înceţoşaţi, luna de deasupra ei era o insulă capricioasă şi înzăpezită, pe cerul nopţii. S-a ridicat, silindu-şi creierul să se orienteze. Şi-a dat seama că zăcea în faţa intrării principale a casei. A inspirat adânc şi a simţit o durere cumplită în partea stângă. I-a scăpat un ţipăt şi a căzut pe spate pe pietrişul tare, o altă repriză de ameţeală ameninţând să o facă să îşi piardă cunoştinţa. În aceeaşi clipă, nişte mâini au apucat-o de sub umeri şi cineva a început să o târască peste pietriş.

– Ce...? Opreşte-te... te rog...

S-a luptat şi a lovit pământul cu picioarele, dar nu mai avea putere, iar strânsoarea ca de fier era de nesuportat.

– Fetiţă proastă! Te credeai al dracului de deşteaptă, nu?!

În faţa ei, vedea treptele zgrunţuroase care coborau spre estuar. Apa lovea deja treapta de sus.

– Cine eşti? Să-mi drumul!

– Nu se poate, iubire, a râs Kurt.

I-a dat drumul pe lespezile de piatră rece de lângă malul apei. Întorcând-o cu faţa în jos şi ţintuindu-i mâinile cu putere la spate, a împins-o în jos şi a înclinat-o în aşa fel încât capul şi umerii să îi atârne deasupra apei. Ochii ei îngroziţi priveau direct spre valurile furioase de dedesubt. Fluxul crescuse, iar apa se zbătea din cauza curentului puternic.

– Ştii câte probleme ai creat tuturor? Ştii?

I-a tras capul pe spate, ţinând-o de păr până ce a simţit că o să îi plesnească gâtul.

– Pentru cine lucrezi? a icnit ea. Ce vrei...

Abia a reuşit să ia o gură de aer, înainte ca el să îi scufunde capul în apa rece ca gheaţa. S-a luptat să îşi elibereze braţele, dar nu mai avea aer în plămâni. Lumini strălucitoare i-au explodat în faţa ochilor şi nu mai avea energie să se opună.

Apoi, tocmai când era pe cale să îşi piardă ultima rămăşiţă de cunoştinţă, mâinile lui i-au

dat drumul deodată. Joanna a scos capul ca să respire, icnind şi bolborosind, rostogolindu-se de la malul apei fără opreliște. Inhalând aerul cu înghiţituri lacome, l-a văzut pe Kurt uitându-se ţintă în sus, spre casa din spatele lor, ca în transă.

– Cine este? a strigat el. Cine este acolo?

Mintea Joannei a deslușit un sunet ascuțit, pe lângă cel al propriei răsuflări muncite şi a apei care se învolbura sub ea, lovită de vântul puternic.

Karl şi-a dus mâinile la urechi şi a început să clatine din cap.

– Opreşte zgomotul ăsta! *Opreşte-te!*

A căzut într-o parte, ţipând de durere, cu mâinile încă peste urechi.

Era şansa ei să scape. „Dar scrisoarea..."

„Las-o", i-a spus o voce, „las-o şi fugi".

Ridicându-se nesigură pe picioare pe piatra udă şi alunecoasă, în timp ce durerea pe care o simţea într-o parte îi sfâşia carnea, Joanna a înţeles că singura cale de salvare era prin apa din spatele ei. Dacă putea să înoate până la zidul estuarului şi să îl escaladeze, avea o şansă. Cu plămânii încă lipsiţi de suficient oxigen şi simţind că o doare fiecare respiraţie, s-a aruncat în apa rece ca gheaţa. Şocul a făcut-o să se ducă la fund şi, spre uşurarea ei, a găsit o bază solidă sub picioare. Apa îi ajungea până la gât, dar cel puţin putea merge prin apă în loc să înoate.

„Haide, Jo, haide! Poţi să o faci", şi-a zis ea când a simţit că ameţeala crescândă şi greaţa anunţau o pierdere a cunoştinţei. A întors capul, ca să verifice dacă observase Kurt plecarea ei şi atunci a văzut silueta din dormitorul de la etaj, cu braţele ridicate în faţă, ca şi cum îi făcea semn Joannei să vină spre ea. A clipit de câteva ori şi a clătinat din cap, convinsă că era un alt truc al creierului ei lipsit de oxigen. Dar silueta era în acelaşi loc când a deschis ochii. A făcut semn din cap, apoi s-a întors şi s-a retras din dreptul geamului.

Forţându-şi picioarele să înainteze, a observat că ferocitatea furtunii slăbise deodată.

Apa din jurul ei se calmase, iar în locul vântului care urla, se lăsase o liniște lugubră. S-a forțat să înainteze, încurajată de vederea zidului estuarului, care era tot mai aproape.

„Haide, Jo, aproape ai ajuns, aproape..."

Un pleoscăit neașteptat în spatele ei i-a dat de înțeles că cineva venea după ea și s-a silit să înainteze mai repede.

„Mai sunt câțiva metri, numai câțiva metri..."

– JOANNA!

O voce cunoscută îi striga numele. S-a oprit o clipă, ascultând. Apoi un corp s-a azvârlit peste ea, făcând-o să se scufunde din nou. În plămâni i-a pătruns apă rece, sărată, în timp ce se chinuia să respire.

„Nu am nimic de pierdut..."

Sub apă, trupul ei s-a zbătut și s-a cutremurat, apoi a încetat să se mai opună.

După plecarea lui Simon, în urmă cu câteva minute, Marcus își croise drum spre barul de la parter. Comandase un whisky dublu și se uitase la telefon pentru a mia oară, implorându-l să sune.

Ar fi trebuit să îl oblige pe Simon să îl ia cu el. Dacă i se întâmpla ceva lui Jo, îi va frânge gâtul lui Simon cu mâinile goale.

Barmanița l-a privit înțelegătoare, arătându-i ferestrele complet înnegrite de ploaia nemiloasă.

– Prietenul tău este nebun să iasă pe asemenea vreme. Numai cu o lună în urmă un om a murit în estuar pe vreme de furtună, a clătinat ea din cap. Mai vrei unul?

– Unul dublu. Mersi.

– Și ce treabă are prietenul tău cu nebuna de Ciara? a zis o voce de la masa din spatele lui.

– Pardon?

Marcus s-a întors să îl privească pe bătrânul care tocmai ducea un pahar de bere brună spre mustața groasă.

– Am văzut că a pornit-o cu mașina pe drumul pietruit care duce la căsuța fetei lui Deasy, ce vrea de la ea? Cel mai bine este să fie lăsată în pace.

– Habar nu am, bătrâne, noi nu vrem decât să o găsim pe iubita mea – s-a oprit cu un nod în gât. Ea era dispărută, iar el ce făcea, stătea cu fundul pe scaun şi aştepta...? Cine este femeia asta, Deasy? Unde locuieşte?

– La vreo opt sute de metri în josul drumului, vizavi de casa cea mare din estuar. O căsuţă de ţară, vopsită în roz, nu poţi să o ratezi, a zis Margaret.

– Bine.

Marcus şi-a golit paharul şi s-a îndreptat spre uşă.

– Doar nu ai de gând să ieşi pe vremea asta, ai? a zis bătrânul. Este periculos acolo în nopţi ca aceasta.

Marcus l-a ignorat şi a ieşit afară, în vântul care urla. S-a încordat ca să îl înfrunte, iar ploaia l-a udat până la piele după numai câţiva paşi. Pe dinăuntru îl ardeau alcoolul şi neliniştea şi a pornit în fugă, simţind cum îi bubuie inima în piept. Luminile felinarelor se reflectau în băltoacele din drumul accidentat, iar în stânga se vedea apa neagră a estuarului care creştea şi valurile care se loveau de zidul dinspre mare.

Un ţipăt a străpuns noaptea, făcându-l să îngheţe. În depărtare a văzut o casă întunecată, ridicându-se singuratică în estuar. Ţipătul părea a veni dintr-acolo. Când s-a apropiat, s-a oprit să îşi recapete suflul şi a ascultat. Vântul se potolise deodată, şi se auzea numai tăcerea. Alergând din nou spre casă, a auzit un pleoscăit puternic şi a privit în jos, la apa din dreptul lui. În lumina lunii, se vedeau două siluete şi a recunoscut părul negru al Joannei, lucios ca o focă. Cea de-a doua siluetă din apă înota cu viteză în direcţia ei.

Teroarea i-a cuprins tot corpul.

– JOANNA!

Marcus a alergat spre un loc de unde putea sări ca să ajungă cât mai aproape de ei şi s-a aruncat în apă. A înotat spre ei, abia simţind apa îngheţată şi a văzut cum cea de-a doua siluetă o apucă de la spate şi o împinge sub apă. Marcus l-a recunoscut imediat pe Ian.

– Dă-i drumul! a strigat Marcus, când a ajuns lângă el.

Ian ţinea bine corpul care încetase să mai opună rezistenţă. A început să râdă.

– Am crezut că ţi-am venit de hac în Londra, amice!

Cu un urlet de furie, Marcus a sărit pe el şi s-au afundat împreună luptându-se, într-un talmeş-balmeş de braţe şi picioare. Marcus era pe jumătate orbit, căci apa sărată îi înţepa ochii în timp ce încerca să îl apuce pe Ian de geacă şi să îl lovească, când a văzut o scânteiere de metal şi s-a dat înapoi. A auzit două detunături care au răsunat peste apă şi a simţit o durere îngrozitoare în abdomen.

A încercat să îşi forţeze picioarele să se opună, dar nu îşi mai putea aduna puterile. A clipit, a ridicat privirea şi a văzut chipul triumfător al lui Ian, apoi a simţit cum se duce la fundul apei ca o piatră.

*

Simon a oprit maşina brusc şi, auzind împuşcăturile care au răsunat în noaptea peste care se lăsase tăcerea, a mers pe urma sunetului până la marginea apei. Luminând cu lanterna suprafaţa apei, a văzut două siluete. Simon a sărit în apă şi a înotat cât putea de repede în direcţia lor.

– Nu te apropia, Warburton. Am o armă şi o să te împuşc fără ezitare.

– Ian, pentru numele lui Dumnezeu! Ce faci? Cine a fost rănit?

Simon a îndreptat raza lanternei spre el şi a văzut un trup prăbuşit pe scările care coborau în estuar şi un altul care plutea cu faţa în sus în apă.

– Prietena ta m-a condus direct aici, aşa cum ştiam că va face.

– Unde este?

Ian a făcut un semn din cap spre trepte.

– Al dracului de bună înotătoare, a râs el, dar i-am venit de hac. Cred că îmi voi recupera vechea slujbă săptămâna viitoare, tu nu? Asta le va dovedi că nu mi-am pierdut îndemânarea, nu-i aşa?

– Sigur că da, a încuviinţat Simon, înaintând prin apă şi văzând arma din mâinile tremurătoare ale lui Ian ţintită direct spre el.

– Îmi pare rău, Warburton, nu te pot lăsa să furi...

Simon a ridicat pumnul şi l-a lovit pe Ian în nas, auzind cu satisfacţie un zgomot de strivire şi aruncându-l pe spate în apă, în timp ce arma i-a zburat din mână. Prompt, Simon s-a întins după ea şi în liniştea nopţii au mai răsunat două împuşcături. După câteva secunde, Ian a dispărut în valuri pentru ultima oară.

Simon s-a apropiat în grabă de Joanna şi a văzut că fluxul o purtase către nişte trepte pe jumătate scufundate, care îi sprijineau corpul. A dus-o în braţe pe mal şi i-a verificat pulsul. Era slab, dar se simţea.

Pregătirea lui militară a preluat controlul, i-a strâns nările cu degetele şi i-a administrat câteva reprize de respiraţie gură-la-gură, înainte de a începe manevrele de resuscitare.

– Respiră, pentru numele lui Dumnezeu! Respiră! murmura el, pompându-i pieptul ritmic, cu palmele deschise.

În cele din urmă, din gura Joannei s-a revărsat apa venită din plămâni. A tuşit şi s-a înecat, iar lui Simon i s-a părut cel mai melodios sunet pe care îl auzise vreodată.

– Totul va fi bine, scumpo, a liniştit-o el, iar ea a început să tremure necontrolabil.

– Mulţumesc, a rostit ea greu şi i-a zâmbit slab.

– Stai acolo şi odihneşte-te. Mai are cineva nevoie de ajutor, a zis el ridicându-se şi mergând din nou prin apă să aducă la mal celălalt trup.

– Marcus – Doamne, Dumnezeule!

Simon l-a scos pe Marcus din apă şi l-a tras în sus pe trepte. Chipul lui Marcus se vedea palid în lumina lunii şi din gură i se scurgea un lichid întunecat, lipicios. Pulsul lui era mai slab decât al Joannei, dar era în viaţă. Simon a început din nou manevre de resuscitare, fără să îşi îngăduie să spere. Totuşi, într-un final

Marcus a mişcat, pleoapele i-au tremurat şi ochii i s-au deschis.

– Prin urmare, asta simţi când eşti împuşcat, a şoptit el. Joanna?

– O să-mi revin.

Simon a ridicat capul şi a văzut că Joanna apăruse lângă el. S-a prăbuşit lângă Marcus, cei câţiva paşi pe care îi făcuse epuizând-o.

– Dau o fugă la maşină, să chem ajutoare. Stai cu el... vorbeşte cu el... a zis Simon, apoi a dispărut în întuneric.

– Marcus, totul este bine, i-a zis ea blândă.

– Încercat să te salvez... a spus Marcus tuşind şi gemând, în timp ce o altă picătură de sânge îi curgea pe buze.

– Ştiu. Şi m-ai salvat. Îţi mulţumesc, Marcus, dar încearcă să nu vorbeşti.

– P-pare rău pentru tot. Te... iubesc.

Marcus i-a zâmbit, înainte de a închide din nou ochii.

– Şi eu te iubesc, a şoptit ea, apoi l-a prins în braţe şi a hohotit cu faţa ascunsă în umărul lui.

ŞAH

Când regele este în pericol de a fi capturat la următoarea mişcare a oponentului

CAPITOLUL 34

North Yorkshire, aprilie 1996

Joanna stătea rigidă pe iarba aspră a pajiștii. Privea în sus, către cerul din Yorkshire și știa că mai avea cel mult o jumătate de oră înainte ca albastrul de deasupra ei să lase locul norilor cenușii care veneau dinspre vest. S-a mișcat grijulie, încercând să găsească o poziție mai comodă în care să stea. Îi era încă greu să respire sau să se miște prea mult – radiografiile arătaseră că își fracturase două coaste pe partea stângă a corpului în căderea ei pe scări. În plus, era acoperită de vânătăi purpurii. Doctorul o asigurase că atât timp cât se odihnea o vreme, se va recupera complet. Joanna simțea un gol în stomac la gândul acesta. Nu își imagina cum se va recupera vreodată complet.

Imaginile nopții în care aproape își pierduse viața o asaltau zi și noapte – amintiri care îi reveneau aleatoriu și care îi bântuiau visele. Abia în ultimele câteva zile avusese tăria mentală de a începe să se gândească la ce se întâmplase și să pună faptele laolaltă.

Cele câteva ore după ce Simon îi salvase viața erau încă neclare. Paramedicii veniseră și îi făcuseră o injecție care să îi amorțească durerea și care o adormise cât durase drumul până la spital. Își amintea vag de aparate cu raze X, chipuri de străini care se uitau la ea, întrebând-o dacă o durea asta sau ailaltă, înțepătura unui ac atunci când îi fusese inserată în braț o branulă. Iar într-un final, când o lăsaseră singură, un somn binecuvântat.

Apoi se trezise dezorientată în dimineața următoare, abia mai putând să creadă că era încă în viață... Și – în ciuda durerii pe care o simțea – euforia la gândul că era în viață, până

ce Simon apăruse lângă patul ei, cu chipul grav... Și înțelesese că urmau lucruri și mai rele...

– Bună, Jo, cum te simți?

– Am avut zile mai bune, glumise ea, cercetându-i chipul în căutarea unui licăr de zâmbet.

– Da. Uite, toată această poveste... ei bine, nu este momentul potrivit. Vom discuta când te vei simți mai bine. Îmi pare foarte rău că ai fost implicată. Și că nu am făcut destul pentru a te apăra.

Joanna văzuse că pumnii lui Simon se încleștau și se descleștau. Un semn care îi trăda agitația și pe care îl știa din trecut, un semn că avea vești proaste.

– Ce este, Simon? îl întrebase ea. Spune odată.

Simon își dresese glasul și privise în altă parte.

– Jo, trebuie să... trebuie să îți spun ceva dificil.

Joanna își amintea că se întrebase dacă putea fi ceva mai „dificil" în acest moment.

– Haide, spune.

– Nu știu câte îți amintești din noaptea trecută...

– Nici eu nu știu. Spune-o odată, Simon, îl îndemnase ea.

– Bine, bine. Îți amintești că Marcus a fost și el acolo?

– Daa... vag, răspunsese Joanna. Iar apoi imaginea lui întins pe pământ, cu sângele scurgându-i-se din colțul gurii. Oh, Doamne...

Se uitase la expresia lui Simon, care clătina din cap și își pusese mâna peste a ei.

– Îmi pare rău. Îmi pare foarte rău, Joanna. Nu a supraviețuit.

Simon continuase spunându-i despre rănile interne pe care se suferise Marcus, că moartea fusese pronunțată la sosirea la spital, dar ea nu îl mai asculta.

„Te iubesc..." îi spusese în clipa când închisese ochii, poate pentru ultima oară. O

lacrimă își găsise drumul peste obraji, scăpându-i din colțul ochilor.

JOANNA!

– Ah, Doamne, murmurase ea, dându-și seama că vocea pe care o auzise când traversa estuarul prin apă fusese al lui Marcus. Fusese acolo înaintea lui Simon, era sigură. Nu văzuse cine era cel care îl trăsese pe atacatorul ei de pe ea înainte de a-și pierde cunoștința... dar deodată totul devenise clar.

– Mi-a salvat viața, șoptise ea.

– Da, așa este.

Joanna închisese ochii, gândindu-se că poate, dacă nu se mișca deloc, întregul coșmar va dispărea. Dar nu dispăruse, iar Marcus nu avea să se mai întoarcă să o enerveze, să o emoționeze sau să o iubească, pentru că era mort, nu mai era... Iar acum nu mai putea să îi mulțumească pentru ceea ce făcuse.

În dimineața următoare, Joanna, întinsă pe o targă, fusese urcată la bordul unei aeronave RAF în aeroportul Cork și dusă la spitalul Guy din Londra. În timpul zborului, Simon îi ceruse iertare că era nevoie să o pregătească pentru a ști cum să explice ce se întâmplase în Irlanda, dar ea nici nu îl auzea.

Zoe sosise lângă patul ei în ziua următoare și își pusese mâna ei cea mică în mâna Joannei. Joanna ridicase privirea și îi întâlnise ochii albaștri, atât de asemănători cu ai lui Marcus, sticloși de durere.

– Nu pot să cred că nu mai este, șoptise Zoe.

Apoi se întinsese spre Joanna, se strânseseră în brațe și plânseseră.

– Simon mi-a spus că erați în vacanță când s-a întâmplat, spusese Zoe după ce își mai venise în fire.

– Da.

Simon o învățase să spună că fusese un accident – vânători de rațe în estuar, dar nu îl prinseseră pe cel care îl împușcase. Ea căzuse în apă și aproape se înecase în apele înșelătoare și reușise să îl sune pe Simon, care aranjase să fie aduși înapoi în țară de un avion RAF. Joanna nici nu își închipuia că va crede cineva

o asemenea poveste, dar *adevărul* cine ar putea să îl creadă?

– Te-a iubit cu adevărat, Jo, îi spusese Zoe încet. Putea fi egoist, după cum știi, dar cred că încerca să se schimbe. Iar tu l-ai ajutat să o facă.

Joanna rămăsese tăcută, paralizată de șoc și de durere, nevrând să mai adauge alte minciuni la înlănțuirea de minciuni care părea să se strângă tot mai tare și mai inevitabil în jurul ei. Le simțea ca pe o greutate pe piept și se îndoia că va putea să scape vreodată din lanțul lor.

Joanna nu participase la înmormântarea lui Marcus, care avusese loc după câteva zile. Simon îi spusese că ar fi fost mai bine să se țină departe, să nu atragă atenția. Fusese externată din spital și dusă la părinții ei, în Yorkshire. Mama ei o hrănise cu un șir nesfârșit de supe făcute în casă, o ajutase să se spele și să se îmbrace și se bucurase să o îngrijească din nou ca pe un copil.

Zoe o sunase acasă ca să îi spună că înmormântarea fusese una restrânsă, numai cu familia și câțiva prieteni. Fusese îngropat alături de familie, în Dorset, alături de James, bunicul lui.

Trecuse aproape o lună de la acea teribilă noapte, dar ororile trăite nu se diminuaseră în amintirea ei. A oftat. Poate că mâine câteva dintre întrebările ei își vor găsi răspunsuri. Simon o sunase să îi spună că venea să stea la părinții lui pentru câteva zile și că va trece să o vadă. Se părea că fusese plecat într-un concediu și acesta era motivul pentru care nu ajunsese în Yorkshire.

Joanna a privit spre sutele de puncte albe împrăștiate pe dealuri. Era vremea când oile fătau, iar dealurile semănau cu o creșă mițoasă, supraaglomerată.

– Cercul vieții, a murmurat Joanna, înghițind nodul din gât – acum era gata să plângă pentru cel mai mic lucru. Marcus nu și-a încheiat propriul cerc al vieții din cauza mea... a bolborosit ea, înghițindu-și lacrimile.

Nu se simțise în stare nici măcar să înceapă să mediteze la moartea lui, căci gândul că el făcuse sacrificiul suprem pentru ea o bântuia zi și noapte. Cât de mult greșise când îl numise laș ultima dată când îl văzuse! Se dovedise că nu fusese deloc un laș...

– Jo! Cum te simți?

Un Simon cu aspect bronzat și înfloritor a intrat în bucătăria fermei.

– Bine, a ridicat ea din umeri, în timp ce Simon o săruta pe ambii obraji.

– Asta-i bine. Dar dumneavoastră, doamnă Haslam?

– La fel ca întotdeauna, Simon, dragule. Nimic nu se schimbă pe aici, știi doar, i-a zâmbit Laura, mama Joannei, ținând în mână un ceainic. Ceai? Cafea? O felie de tort?

– Poate mai târziu, mulțumesc, doamnă Haslam. Ce ar fi să mergem să luăm masa de prânz la cârciumă, Jo?

– Aș prefera să stăm acasă, dacă nu te superi.

– Du-te, draga mea, a încurajat-o mama ei, aruncându-i o privire îngrijorată lui Simon. Nu ai mai ieșit de când ai ajuns aici.

– Mamă, am fost la plimbare în fiecare după-amiază.

– Știi ce vreau să spun, Jo. În locuri cu oameni, nu cu oi. Acum plecați și distrați-vă.

– Așa pot să beau și eu o halbă de bere cu spumă. La Londra nu are același gust, a zis Simon în timp ce Joanna s-a ridicat să își ia haina din camera alăturată. Cum se simte? a întrebat-o el pe Laura, coborând vocea.

– Trupul i se vindecă, dar... niciodată nu am văzut-o atât de tăcută. Toată afacerea asta cu sărmanul băiat i-a răpit cheful de viață.

– Sunt sigur. Va trebui să mă străduiesc să o înveselesc.

Au condus peste dealuri până la Haworth și au ales The Black Bull, o speluncă unde le plăcea să meargă când erau adolescenți.

Simon a pus pe masă o halbă de bere și un pahar cu suc de portocale.

– Noroc, Jo! a toastat el. Mă bucur să te văd.

– Noroc, a zis, ea lovind paharul de al lui, fără tragere de inimă.

El şi-a pus mâna peste a ei.

– Sunt tare mândru de tine. Ai supravieţuit unei încercări grele. Ai luptat din greu, iar ce s-a întâmplat cu Marcus...

– Nu s-ar fi aflat acolo dacă nu aş fi fost eu, Simon. Întreaga noapte este atât de... neclară în mintea mea, dar îmi amintesc chipul lui în timp ce zăcea întins. Mi-a spus că mă iubeşte... Şi-a şters o lacrimă din ochi cu o mişcare violentă. Nu pot să îndur gândul că a murit din cauza mea.

– Jo, nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Dacă este vina cuiva, atunci este a mea. Ar fi trebuit să ajung la tine mai devreme. Ştiam în ce pericol erai.

Simon fusese şi el bântuit de regrete, din clipa în care făcuse cale întoarsă la Hammersmith, ca să o ajute pe Zoe să îl găsească pe Jamie.

– Dar dacă nu m-aş fi dus să o văd pe Ciara în seara aceea, ci m-aş fi urcat direct în avion, sau dacă nu aş fi continuat cu atâta încăpăţânare să cercetez întreaga mizerie, deşi tu m-ai avertizat – un „Sherlock Holmes justiţiar", aşa cum mi-ai spus tu...

Amândoi au reuşit să zâmbească slab la amintirea acelei zile.

– Îmi pare atât de rău că mi-am pierdut cumpătul în ziua aceea, după ce scăpase în presă povestea despre Zoe şi prinţ. Ar fi trebuit să am încredere în integritatea ta.

– Da, ar fi trebuit, a replicat Zoe fermă. Dar acum nu mai contează. Nu înseamnă nimic, prin comparaţie cu moartea lui Marcus.

– Nu. Dar nu uita că nu tu eşti cea care a apăsat pe trăgaci.

– Nu, „Kurt" a fost acela, a zis Joanna cu un zâmbet amar. Spune-mi, Simon, gândul acesta m-a frământat de când m-am trezit în spital. Cine era?

– Un coleg. Numele lui era Ian Simpson.

Joanna s-a gândit o clipă.

– Ah, Doamne. Cel care mi-a răscolit apartamentul la începutul acestei povești?

– S-a aflat acolo, da, a oftat Simon. Uite, Jo, înțeleg ce simți; în mod evident, vrei să știi și să înțelegi totul, dar uneori, după cum ai aflat, este mai bine să nu scormonești secretele.

– Nu! a exclamat ea, iar ochii îi străfulgerau. Știu că lucra pentru ai voștri, că încerca să mă oprească să nu descopăr adevărul. Și, când aproape am ajuns la capăt, a încercat să mă omoare, iar pe Marcus l-a împușcat!

– Jo, Ian nu mai lucra pentru „ai noștri" la momentul acela. Fusese trimis în concediu medical din cauza problemelor sale mintale, exacerbate de băutură. Era un ticălos necontrolabil, care voia să se acopere de glorie și să își recapete slujba. Tot el a fost cel care a scurs știrea despre Zoe și prinț către *Morning Mail*. În casa din Welbeck Street erau plasate microfoane, așa că Ian știa totul. Se pare că primea de ani întregi „verzișori" – cum le spunea el – de la ziariști. Am găsit peste patru sute de mii de lire în contul lui, cel mai recent depozit de șaptezeci de mii, depus în ziua de după ce știrea a apărut pe prima pagină. Pe scurt, busola lui morală sărise în aer.

– Vai, Simon! și-a dus Joanna mâinile la obrajii fierbinți. I-am spus lui Marcus că *pe el* îl suspectam. Cum...

– Îmi pare rău.

Simon a luat-o de mână când lacrimile i-au nmplut din nou ochii Joannei. Îi venea să plângă de mila ei.

– Unde este nenorocitul acum? a intrebat ea.

– A murit, Jo.

S-a albit la față.

– În noaptea aceea?

– Da.

– Cum?

– A fost împușcat.

– De cine?

– De mine.

– Vai, Doamne, și-a acoperit ea fața cu palmele. Cu asta te ocupi tu?

– Nu, dar lucruri de genul acesta se petrec când îți slujești țara, așa cum se întâmplă când lucrezi în poliție. De fapt, a fost prima dată când am fost nevoit să o fac, dar mai bine că a murit el, decât să fi murit tu. Hai să mai comandăm un rând. Un gin tonic, de data asta?

Joanna a ridicat din umeri și l-a văzut pe Simon că se duce la bar, apoi se întoarce cu alte pahare. A sorbit din gin, uitându-se fix la el.

– Știu despre ce era vorba, Simon.

– Chiar așa?

– Da. Deși nu mai contează acum. Scrisoarea pe care am descoperit-o se află cel mai probabil pe fundul mării, împreună cu Ian. Și dacă nu, atunci a ajuns într-un loc unde nu voi mai putea să dau de ea.

– Să știi că am recuperat-o eu, dar inutil. Se transformase într-o grămadă fleșcăită.

– Cine vorbește acum, Simon, cel mai vechi prieten al lui Jo, sau Simon, agentul secret de elită? a întrebat ea, urmărindu-i atentă.

– Amândoi. Simon a băgat mâna în buzunar și a scos un plic din plastic. Știam că vei întreba, așa că am adus rămășițele, ca să vezi.

Joanna a luat plicnl şi s-a uitat la bucățelele de hârtie cu filigran, dezintegrată acum, dinăuntrul său.

– Uită-te mai atentă, a îndemnat-o el. Este important să mă crezi.

– Ce rost are? Ar fi ușor de fabricat, a zis ea, fluturând plicul spre Simon. Așadar, toată agitația asta, viața lui Marcns... numai pentru asta?

– Nu știu ce să spun, a zis el încetișor. Ca să fin cinstit, nn s-ar fi întâmplat nimic dacă nu am fi avut un agent nebun dezlănțuit. Cel puțin i-a făcut pe cei de deasupra mea să vadă că sunt probleme. Uită de presiunea psihologică pe care o poate avea o asemenea carieră. Agenții nu pot fi eliminați deodată, spunându-li-se că serviciile lor nu mai sunt necesare. Știu că nu asta vrei să auzi, dar când am intrat în serviciu, îl respectam pe Ian. A fost un agent genial la vremea lui – unul dintre cei mai buni.

– Știu asta. Chiar și în starea de nebunie în care se afla, scufundat în apa agitată, a reușit să tragă perfect. Și i-a luat viața lui Marcus, a murmurat Joanna. Și tu vei ajunge așa?

– Doamne, sper că nu. Tot acest episod m-a făcut să mă gândesc bine la viitorul meu, te asigur.

– Poate este singurul lucru bun dîn tot ce s-a întâmplat.

– Sunt fericit că tu ești în viață și că s-a terminat. Și acum, hai să îți luăm ceva de mâncare, ești piele și os.

A comandat o tocăniță de miel pentru amândoi. Simon a devorat-o pe a lui, în vreme ce Joanna abia s-a atins de porția ei.

– Nu îți este foame?

– Nu. Joanna s-a ridicat, gemând din cauza durerii din coaste, care încă o supăra. Să plecăm. Vreau să știu o dată pentru totdeauna dacă am înțeles totul bine și am ajuns atât de paranoică, încât vreau să vorbim într-un loc unde să fiu sigură că nu ne ascultă nimeni. Iar după aceea sper că îmi voi putea repune viața pe linia de plutire.

Au urcat dealul încet, Joanna sprijinindu-se de Simon, au trecnt de biserica Haworth și au mers mai departe, spre câmpurile necultivate din spatele satului.

– Trebuie să mă așez, a zis ea gâfâind, lăsându-se pe iarba aspră, apoi s-a întins pe spate și a încercat să se relaxeze și să își calmeze respirația. Sunt multe care nn se potrivesc, a zis ea după o vreme, dar cred că am prins ideile principale. A inspirat adânc. Bătrânica mea cea mică cu acele cufere de ceai lucra pentru casa regală. Era o doamnă de onoare, se numea Rose Fitzgerald și îl cunoscuse și se îndrăgostise de un actor irlandez pe nume Michael O'Connell. Sau, pe numele pe care i-l cunoaștem noi acum, Sir James Harrison. Relația lor a fost clandestină, din cauza originii ei nobile. Scrisoarea pe care mi-a trimis-o mie era scrisă de ea pentru el, dar dacă am dreptate, funcționa ca o pistă

falsă, pentru că nu era de fapt scrisoarea pe care o căutai tu, nu-i așa?

– Nu. Continuă.

– Dar dacă Michael a auzit – când și-a vizitat familia in Irlanda – că la casa pazeî de coastă, din apropiere, locuiește un gentleman englez care are o aventură cu o fată din zonă și l-a recunoscut?

– Și cine era acel gentleman, Joanna?

– Ciara Deasy mi-a spus. Îi văzuse fotografia în ziarul *Irish Times*, în zîua încoronării lui, zece ani mai târziu. Joanna a privit în depărtare. Era ducele de York. Omul care va deveni regele Angliei după abdicarea fratelui său.

– Da, a încuviințat Simon din cap. Bravo!

– Michael descoperă apoi că fata este însărcinată. Până aici am reușit să ajung. Ai putea să... vrei să umpli spațiile goale? De unde știai despre scrisoarea pe care o scrisese Niamh Deasy, care trebuie să fi divulgat aventura secretă dintre ea și duce? Și, desigur, sarcina ei. Nu pot decât să bănuiesc că Michael O'Connell știa de existența ei și a folosit-o ca armă de șantaj, pentru a-și apăra familia și pe el însuși până a murit? Ar fi provocat un scandal incredibil dacă se afla, mai ales după ce ducele a devenit rege.

– Da. Înțelegerea era ca scrisoarea să ne fie returnată la moartea lui Michael/James. Când lucrul acesta nu s-a petrecut, a izbucnit panica în masă.

– Și de ce nu ați căutat în casa pazei de coastă, unde a murit Niamh? Nu era cel mai evident loc?

– Uneori, oamenii nu văd lucrnrile care sunt chiar sub nasul lor, Jo. Toată lumea a presupus că Mîchael ar fi păstrat scrisoarea cât maî aproape de el. Simon a privit-o cu mândrie în ochi. Bravo! Vrei să îmi iei locul de muncă?

– Nici într-un milion de ani, i-a zâmbit ea vlăguită. Ciara mi-a spus că bebelușul a murit. Îți imaginezi dacă ar fi trăit? În definitiv, era fiul viitorului rege al Angliei! Frate de tată cu regina noastră!

– Da. Simon a făcut o scurtă pauză. Îmi imaginez.

– Şi sărmanei Ciara Deasy i s-a spus că este nebună. Trebuie să îi scriu, poate chiar să mă duc să o vizitez, să îi spun că scrisoarea nu mai este, că totul s-a sfârşit.

Simon i-a acoperit mâna cu mâna lui şi a strâns-o.

– Mă tem că Ciara a murit în aceeaşi noapte, Jo. De mâna lui Ian.

– Of, Doamne, nu! Joanna a clătinat din cap, întrebându-se dacă mai poate suporta multe asemenea orori. Este de-a dreptul cutremurător. Un lucru care s-a întâmplat în urmă cu şaptezeci de ani a reuşit să distrugă atâţia oameni.

– Ştiu, aşa este. Dar, după cum ai zis, dacă s-ar fi aflat, ar fi cauzat un scandal imens, chiar şi după şaptezeci de ani.

– Totuşi... Joanna a inspirat adânc, simţindu-şi plămânii obosiţi după ce vorbise atât de mult. Sunt lucruri care nu par corecte. De pildă, de ce l-ar trimite palatul pe ducele de York în Irlanda după Partiţie? Englezii erau disprețuiți acolo, iar fiul unui suveran trebuie să fi constitnit o ţintă principală pentru IRA. De ce nu Elveţia? Sau cel puţin într-un loc cald?

– Nu pot spune cu siguranţă. Poate că era ultimul loc în care s-ar fi gândit cineva să îl caute. Era bolnav şi avea nevoie de timp să se refacă în liniște. Oricum, a oftat Simon, a venit timpul să închizi cartea acum.

– Ceva tot nu îmî sună bine, a zis Joanna, strivind un smoc de iarbă cu gheata. Oricum, o să te bucuri să afli că rennnţ în mod oficial. Mă simt atât de... de înverşunată şi de furioasă.

– Ai tot dreptul să te simţi aşa. Dar vor trece – şi dnrerea, şi furia... Într-o zi te vei trezi şi vei constata că nu îţi mai controlează viaţa, a asigurat-o el. Dar am totuşi o veste bună pentru tine. Simon s-a căutat în buzunarul jachetei şi i-a întins o scrisoare. Haide, deschide-o.

A deschis-o. Scrisoarea era de la editorul ziarului, care se oferea să îi dea înapoi slujba de la biroul de ştiri, alături de Alec, de îndată ce se va simţi destul de bine ca să se întoarcă. L-a privit pe Simon, cu gura deschisă de surprindere.

– Cum ai pus mâna pe scrisoarea asta?

– Mi-a fost dată ca să ţi-o transmit. În mod evident, le-a fost explicată situaţia celor care trebuiau să ştie şi a fost rectificată. Eu, unul, regret că nu te poţi întoarce încununată de glorie, cu dezvăluirea secolului. La urma urmelor, tu ne-ai întrecut şi ai ajuns prima la comoara de la capătul curcubeului. Asta este, să mergem acum. Nu vreau să răceşti. A ajutat-o să se ridice cu grijă şi i-a dat o îmbrăţişare precaută. Mi-a fost dor de tine, ştii. Nu mi-a plăcut deloc când nu am mai fost prieteni.

– Nici mie.

Au coborât dealul braţ la braţ.

– Simon, vreau să te mai întreb un ultim lucru despre noaptea aceea.

– Ce?

– Uite, o să sune prosteşte. Ştii că nu cred în lucruri de genul acesta, dar... ai auzit cumva un ţipăt de femeie venind dinspre casă?

– Am auzit. Am crezut că este glasul tău, ca să spun drept. Aşa am ştiut unde eşti.

– Nu eu am ţipat, dar cred că Ian a auzit şi el ţipătul. Mă ţinea cu capul sub apă şi deodată mi-a dat drumul şi şi-a dus palmele la urechi, ca şi cum auzea ceva insuportabil. Nu ai... văzut chipul unei femei la una din ferestrele de la etaj, nu-i aşa?

– Nu, Jo, nu am văzut, i-a spus Simon, zâmbind. Probabil halucinai, scumpa mea.

– Poate, a admis Joanna, urcând în maşină. A oftat, revăzând în minte chipul femeii la fel de limpede precum cerul senin. Poate.

O oră mai târziu, Simon a pornit la volanul maşinii din faţa casei, făcându-le un ultim semn de rămas-bnn Joannei şi părinţilor ei. Înainte de a se îndrepta spre casa părinţilor săi, aflată la capătul străzii, trebuia să dea un telefon.

– Domnule? Aici Warburton.

– Cum a mers?

– A ajuns aproape cu raţionamentul, dar nu destul de aproape ca să ne panicăm.

– Slavă Domnului! Ai încurajat-o să renunţe la întreaga poveste, da?

– Nici nu a fost nevoie, l-a asigurat Simon. I-a pus capăt. Deşi mi-a spus ceva ce cred că ar trebui să aflaţi. Ceva ce William Fielding i-a spus lui Zoe Harrison înainte de a muri.

– Ce?

– Numele complet al emisarului „doamnei" noastre. Cred că aici ne-a scăpat ceva.

– Nu la telefon, Warburton. Foloseşte protocolul obişnuit şi ne vedem mâine-dimineaţă la birou, la ora nouă.

– Am înţeles, domnule. La revedere.

CAPITOLUL 35

În ziua de dinainte ca Joanna să plece înapoi la Londra, pentru a-şi relua viaţa de unde fusese întreruptă, s-a dus să o vadă pe Dora, bunica ei din partea tatălui, în satul Keighley, din apropiere. Trecută de optzeci de ani, dar foarte ageră la minte, Dora trăia într-un apartament confortabil, dintr-un cartier de locuinţe pentru vârstnici.

În timp ce era îmbrăţişată şi invitată înăuntru cu mare bucurie şi i se întindea o farfurie mare cu biscuiţi proaspăt scoşi din cuptor, Joanna s-a simţit vinovată că nu o vizita mai des. Dora fusese întotdeauna o prezenţă constantă în viaţa ei, căci până în urmă cu cinci ani locuise la numai şase kilometri de casa unde stătea familia fiului ei. Joanna considerase căsuţa cochetă a bunicii a doua casă a ei, iar pe femeie o a doua mamă.

– Ia spune-mi, tânără domniţă, cum ai ajuns în spital? i-a zâmbit Dora, turnând ceai în două ceşti din porţelan fin. Îmi pare tare rău pentru tânărul tău. În ochii ei calzi, căprui, se citea îngrijorarea. Ştii, bunicul tău a murit la treizeci şi doi de ani, în război. Mi-a frânt inima, să ştii.

Joanna i-a oferit explicaţia superficială pe care Simon o învăţase să o dea tuturor celor care întrebau.

– Aşa mi-a spus şi tatăl tău. Că era să te îneci, a zis Dora, studiind-o pe Joanna cu ochi inteligenţi. Dar pe mine nu mă păcăleşti. Eu îmi amintesc de toate premiile şi cupele pe care le-ai câştigat la înot când erai la şcoală, chiar dacă ei nu îşi mai amintesc. Dora, mi-am zis când am auzit, aici se ascunde ceva. Aşa că ia zi, iubire – a luat o gură de ceai privind-o ţintă pe nepoata ei –, cine a încercat să te înece?

Joanna nu şi-a putut reţine un zâmbet slab – bunica ei era o bătrână foarte şireată.

– Este o poveste foarte lungă, bunico, a murmurat ea înghiţind al doilea biscuit.

– Îmi plac poveştile. Cu cât mai lungi, cu atât mai bine, a încurajat-o ea. Din păcate, timp am cu nemiluita zilele astea.

Joanna a cântărit situaţia în minte. Apoi, zicându-şi că nu avea mai mare încredere în nimeni altcineva pe acest pământ şi nerăbdătoare să îşi transpună în cuvinte gândurile încă confuze, a început să vorbească. Dora era ascultătorul perfect. Rareori o întrerupea, oprind-o pe Joanna numai dacă era vreun detaliu pe care îl ratase urechea ei stângă, mai fudulă.

– Asta-i tot, a încheiat Joanna. Mama şi tata nu ştiu nimic, desigur. Nu am vrut să îi îngrijorez.

Dora i-a prins mâinile între ale sale.

– Ah, scumpo... A clătinat din cap şi un amestec de furie şi milă i se vedea în ochi. Sunt mândră de tine pentru felul în care ai răzbit. Ce lucru îngrozitor să ţi se întâmple! Şi ce poveste! Cea mai bună poveste pe care am auzit-o de ani întregi. Îmi aminteşte de Bletchley Park[16]. Am petrecut doi ani acolo, în timpul războiului, am lucrat la maşinăriile Morse.

Era o poveste pe care Joanna o auzise de multe ori. Dacă era să o crezi pe Dora, capacităţile ei de decodificare câştigaseră al Doilea Război Mondial.

– Trebuie să fi fost o perioadă uimitoare.

– Ce lucruri aş putea să îţi spun, scumpo, despre ce se petrecea în spatele uşilor închise, dar am semnat un Document pentru Secrete Oficiale şi le voi duce cu mine în mormânt. Dar experienţa aceasta m-a făcut să cred că totul este posibil, că omul obişnuit nu află niciodată adevărul nici pe jumătate. Mai vrei ceai?

– Îl fac eu.

– Te ajut.

Cele două au pătruns în bucătăria imaculată. Joanna a pus apa pe foc, în timp ce Dora a clătit ceainicul sub robinet.

– Și ce ai de gând să faci? a întrebat-o Dora.

– În legătură cu ce?

– În legătură cu povestea ta. *Tu* nu ai semnat un Document pentru Secrete Oficiale. Ai putea da totul în vileag, ca să câștigi un ban frumos.

– Nu am destule dovezi, bunico. În plus, este un secret pentru care cei din poziții înalte sunt pregătiți să ucidă pentru a-l proteja, după cum am aflat pe propria-mi piele. Prea mulți oameni au murit deja.

– Ce fel de dovezi ai?

– Scrisoarea pe care mi-a scris-o Rose, o copie foto a scrisorii de dragoste pe care i-a scris-o lui Michael O'Connell și un program teatral de la Hackney Empire care nu pare să aibă multă relevanță pentru poveste, în afară de faptul că ni-l arată pe James Harrison folosind un alt nume.

– Le ai la tine?

– Da. Sunt în rucsacul meu, iar noaptea le țin sub pernă. Încă mă uit peste umăr, să văd dacă pândește cineva din umbre. Nu îmi mai sunt de folos. Vrei să le adaugi la colecția ta de suvenire regale?

Colecția Dorei de vechi fotografii și tăieturi din ziare, care îi trădau statutul de monarhistă înflăcărată, era motiv de glumă în familie.

– Hai să aruncăm o privire.

Dora s-a întors în camera de zi cu ceainicul, a mai turnat câte o ceașcă de ceai pentru fiecare și s-a instalat în fotoliul ei preferat.

– Sunt surprinsă că ești gata să crezi că unul din regii tăi preaiubiți a avut o aventură extramaritală, mai ales unul care a fost însurat cu preferata ta dintre toți membrii familiei regale, a comentat Joanna în timp ce căuta plicul maro în rucsac.

– Bărbații, tot bărbați, a replicat Dora. În plus, până de curând, era la ordinea zilei ca regii și reginele să aibă amante și amanți. Este un fapt bine cunoscut că au fost câțiva monarhi a căror paternitate este discutabilă.

Știi, iubito, pe atunci nu existau metode anticoncepționale. Am avut o prietenă la Bletchley Park, a cărei mamă a fost servitoare la Windsor. Ce lucruri mi-a spus despre Edward al VII-lea! A avut o serie întreagă de amante și, zice ea, le-a lăsat cu burta la gură pe cel puțin două dintre ele. Mersi, iubire, a zis ea întinzându-se după plic și scoțând hârtiile dinăuntru. Spune-mi, ce avem aici?

Joanna a privit-o pe Dora cum studia scrisorile, apoi a desfăcut programul teatral.

– L-am văzut de câteva ori la teatru pe Sir James. Însă aici arată diferit, nu-i așa? Credeam că era brunet. În imagine este blond.

– Și-a vopsit părul negru și și-a lăsat mustață când a devenit James Harrison și și-a asumat noua identitate.

– De ce? a întrebat Dora, studiind fotografia pe care Joanna o găsise în podul de la Haycroft House.

– Acolo sunt James Harrison, Noël Coward și Gertrude Lawrence. După cum sunt îmbrăcați, aș zice că sunt la o premieră.

Dora a studiat fotografia cu atenție, apoi s-a uitat la poza lui James Harrison din programul teatral.

– Sfinte Dumnezeule! a oftat ea, clătinând din cap de uimire. Ah, nu, nu este posibil!

– Ce nu este posibil?

– Omul acela de lângă Noël Coward cu siguranță nu este James Harrison. Așteaptă o clipă aici, o să îți dovedesc.

Dora s-a ridicat și a părăsit camera. Joanna a auzit cum se deschide un sertar, apoi sunetele scotocirii prin hârtii, după care Dora s-a întors, privind-o triumfătoare. S-a așezat, a pus pe masă un teanc de hârtii îngălbenite și i-a făcut semn Joannei să vină mai aproape. I-a arătat fotografia ștearsă, granulată și apoi pe celelalte. Apoi a pus fotografia Joannei lângă ele.

– Vezi? Este aceeași persoană. Nu încape îndoială. Un caz de interpretare eronată, scumpo.

– Dar...

Joannei i s-a tăiat respirația și i s-a făcut greață încercând să priceapă ce vedea. A arătat spre chipul din program, chipul tânărului Michael O'Connell.

– Cu siguranță nu poate fi tot el?

Dora și-a dat jos ochelarii de pe nas și a privit-o țintă.

– Eu mă îndoiesc că al doilea om în linia moștenirii tronului ar juca într-o piesă la Hackney Empire, tu nu?

– Dar spui că omul de lângă Noël Coward este ducele de York?

– Compară fotografia aceea cu cele de aici: în ziua nunții, în uniformă de ofițer în marină, în ziua încoronării..., a zis Dora, împungând pozele cu degetul. Îți spun, el este.

– Dar fotografia lui Michael O'Connell din programul teatral... Adică, arată la fel.

– Parcă am vedea dublu, nu? Ah, ți-am mai adus să vezi ceva. Dora a scos o altă tăietură de ziar. Mi s-a părut ciudat când ai zis că un „oaspete" a sosit în Irlanda la începutul lui ianuarie 1926. Vezi, aici se spune că ducele și ducesa erau într-o vizită la catedrala din York în ianuarie 1926. Părinții mei erau în mulțimea adunată să îi ovaționeze. De asta mă îndoiesc că ducele ar fi fost în sudul Irlandei în același timp, pe vremea aceea călătoria dura foarte mult timp. Și, în plus, ducesa era însărcinată în șase luni cu primul lor copil. După câte știu eu, cei doi nu au părăsit țărmurile Angliei până la turneul din Australia, în anul următor.

Joanna și-a dus mâinile la cap, în timp ce creierul încerca să calculeze toate posibilitățile.

– Deci... atunci, bărbatul din Irlanda nu putea fi ducele de York?

– Știi, a zis Dora încetișor, în zilele acelea o mulțime de oameni faimoși foloseau dubluri. Monty[17] era recunoscut pentru asta, la fel și Hitler. De asta nu l-au putut prinde. Nu ar fi știut niciodată dacă îl omorâseră pe adevăratul Hitler.

– Vrei să spui că Michael O'Connell ar fi fost folosit ca dublură pentru ducele de York? Dar de ce?

– Habar nu am. Sănătatea ducelui nu a fost niciodată bună. Era bolnăvicios și în copilărie. Și a suferit mereu de bâlbâiala aceea îngrozitoare. Și de atacuri de bronșită, toată viața.

– Sigur ar fi remarcat cineva? Toate fotografiile acelea din ziare...

– Calitatea imaginilor nu se compară cu cea de astăzi, draga mea. Nu erau teleobiectivele acestea moderne care ți se bagă sub nas și nici televiziune nu era. Îi vedeai pe membrii familiei regale de la distanță, dacă aveai noroc, sau îi auzeai la radio. Mă gândesc că dacă aveau un motiv să folosească o dublură – să zicem că ducele era bolnav și nu voia ca țara să afle –, le-ar fi fost ușor să o facă.

– Bine, bine, a zis Joanna încercând să înmagazineze aceste noi informații. Dar dacă a fost așa, iar Michael O'Connell era folosit ca dublură a ducelui de York, de ce toată agitația asta?

– Nu mă întreba pe mine, dragă. Tu ești jurnalistul de investigații.

– Iisuse! a clătinat Joanna din cap, de frustrare. Credem că i-am dat de cap poveștii, dar dacă ceea ce ai remarcat este adevărat, atunci m-am întors la zero. De ce au murit atâția oameni? Și ce Dumnezeu se găsea în scrisoarea aceea pe care erau atât de disperați să pună mâna? S-a holbat în gol, simțindu-și inima bătând mai tare. Dacă... *dacă* ai dreptate, Simon m-a tras pe sfoară.

– Poate a fost mai bine așa, decât să te tragă până la gât în mocirlă, a zis Dora înțeleaptă. Simon este un adevărat bărbat din Yorkshire, iar tu îi ești ca o soră. Orice a făcut, a făcut-o pentru a te proteja.

– Greșești. Poate că Simou ține la mine, dar am înțeles cui îi este loial în ultimele câteva săptămâni. Of, bunico! Sunt atât de confuză, am crezut că s-a sfârșit totul, că poate pot da totul uitării și pot să îmi văd de viața mea.

– Dar signr că poți, scumpa mea. Tot ce am făcut noi a fost să remarcăm o asemănare între un tânăr și altul...

– Asemănare? In fotografiile acelea, oricui i-ar fi greu să găsească vreo diferență între ei. Este prea mare coincidența. Va trebui să mă întorc la Londra și să regândesc totul. Pot să împrumut articolele tale?

– Cu plăcere, atâta vreme cât mi le aduci înapoi.

– Mulțumesc.

Joanna a adunat tăieturile și le-a băgat în rucsac.

– Să îmi spui ce se întâmplă mai departe, scumpo. Instinctul îmi spune că acum ești pe drumul bun.

– Așa să îmi ajute Dumnezeu, am aceeași senzație. A sărutat-o afectuoasă pe Dora. Poate par melodramatică, dar te rog, nu spune nimănui nici o *vorbuliță* despre ce am vorbit astăzi, bunico. Oamenii implicați în povestea asta au obiceiul odios de a păți lucruri rele.

– Nu spun, deși babele care locuiesc pe aici sunt atât de senile, că nu își amintesc nici ce zi este, ce să mai spunem de o astfel de poveste, a chicotit Dora.

– Închid eu ușa după mine.

– Da. Ai grijă, Joanna! Și, orice ai spune, dacă este să ai încredere în cineva, ai încredere în Simon.

Joanna și-a luat la revedere de la ea din hol, a deschis ușa și s-a îndreptat spre mașină. Îndepărtându-se de casa bunicii, și-a zis în gând că poate Dora o îndreptase spre adevăr fără să vrea, dar ultimul ei sfat, în legătură cu Simon, era cât se poate de greșit.

Moșie aflată în localitatea Bletchley, din Buckinghamshire, Anglia. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost sediul principalei organizații de criptanaliză a Regatului Unit.

Feldmareșal britanic, unul dintre principalii comandanți militari britanici din timpul celui de-al Doilea Război Mondial

CAPITOLUL 36

Când Simon a ajuns înapoi la birou, a remarcat un vag iz de parfum scump care plutea în jurul fostului birou al lui Ian, în vreme ce scrumierele prea pline şi cănile de cafea pe jumătate goale fuseseră înlocuite de o orhidee în ghiveci. O geantă Chanel, cu un lanţ elegant, atârna pe spatele unui scaun.

– Cine este noul coleg? l-a întrebat Simon pe Richard, responsabilul cu gestionarea sistemului de birou şi bârfitorul-şef.

– Monica Burrows, a zis Richard, ridicând o sprânceană. Este detaşată de la CIA.

– Înţeleg.

Simon s-a aşezat la birou şi a deschis computerul, ca să îşi verifice e-mailurile. Nu mai fusese la muncă de peste o lună. S-a uitat spre biroul lui Ian şi l-au asaltat o mulţime de emoţii contradictorii. O vină sfâşietoare pentru că *el* era cel care pusese capăt vieţii lui Ian...

Nu existau cuvinte care să îi descrie sentimentele, nu putea spune nimic care să explice ce simţea. El era propriul său judecător şi juriu – niciodată judecat pe faţă pentru crima sa, dar nici iertat şi nici condamnat, într-un purgatoriu moral pentru tot restul vieţii. Şi îndoindu-se tot mai mult că aceasta era cariera potrivită lui.

Simon şi-a curmat gândurile. Nu era vina Monicăi că i se dăduse biroul nnui om care nu mai exista...

„Viaţa omului este ca o găleată de apă. Iei o cană din ea şi dă pe dinafară", îi spusese cineva odată.

Oprindu-se din reveria lui, s-a uitat la ceas şi şi-a dat seama că nu mai avea decât cincisprezece minute înainte de a se prezenta la raport.

– Bună, a zis o voce necunoscută care venea din spate.

Simon s-a întors şi a văzut o brunetă înaltă, într-o jachetă bine croită şi fustă. Femeia arăta imaculat – ca ieşită de la coafor. I-a întins o mână.

– Monica Burrows, mă bucur să te cunosc.

– Simon Warburton.

Simon a dat mâna cu ea, remarcând că zâmbetul îi era călduros, dar ochii verzi, perfect machiaţi, erau reci.

– Se pare că suntem vecini de birou, a tors ea aşezându-se şi încrucişându-şi picioarele slabe şi lungi. Poate îmi arăţi cum merg treburile pe aici.

– Sigur, dar mă tem că acum tocmai plecam.

Simon s-a ridicat, i-a făcut un semn din cap, apoi s-a îndreptat spre uşă.

– Ne mai vedem pe aici, a auzit-o spunând când a împins uşa.

– „Viaţa merge mai departe", şi-a zis Simon când a ieşit din lift la ultimul etaj şi a traversat coridorul acoperit cu un covor gros. Chiar şi atunci când nu mai merge, a murmurat apropiindu-se de recepţionera care stătea singură, cu spatele drept, la biroul aflat la ultimul etaj.

Lumina soarelui de dimineaţă se revărsa înăuntru prin ferestrele înalte. Intrând în încăpere, Simon s-a gândit ce plăpând arăta omul acesta, căruia lumina puternică îi accentua ridurile adânc gravate pe chip.

– Bună dimineaţa, domnule, a zis Simon, apropiindu-se de biroul lui.

– Ia loc, Warburton. Înainte de altceva, ai mai aflat ceva despre agenţia aceea privată de detectivi pe care a angajat-o James Harrison?

– Individul pe care l-am intervievat mi-a spus că James Harrison îl angajase să afle ce se întâmplase cu Niamh Deasy cu ani în urmă în Irlanda.

– Vinovăţie, în ultima parte a vieţii, a oftat bătrânul. Presupun că nu au descoperit nimic?

– Numai că ea şi copilul au murit la naştere, domnule.

– Cel puţin pot sta liniştit că serviciile de securitate britanice au reuşit să îşi acopere urmele în *acel* caz. Iar situaţia cu Marcus Harrison a fost rezolvată, după câte înţeleg?

– Da, a fost raportat drept un accident la vânătoare şi mă îndoiesc că va mai investiga cineva. Înmormântarea a fost luna trecută.

– Bine. Acum, numele acesta pe care ţi l-a dat domnişoara Haslam este interesant, foarte interesant. Întotdeauna m-am întrebat cine este „doamna" noastră însărcinată să livreze afurisitele de scrisori. Desigur, ar fi trebuit să mă gândesc la ea cu multă vreme în urmă. Într-adevăr, era o prietenă apropiată a „doamnei" noastre, deşi, dacă nu m-a lăsat memoria, plecase ca să se căsătorească la momentul când s-au petrecut toate acestea. Am pus nişte oameni pe urmele ei, dar probabil a murit deja.

– Probabil, domnule, dar la momentul acesta orice fir merită investigat.

– Am luat la mână fiecare nenorocită de hârtiuţă din podul acela. Ţi-a venit în minte altă ascunzătoare, Warburton?

– Mă tem că nu, deşi încep să mă întreb dacă nu cumva a distrus scrisoarea, poate pur şi simplu nu mai există. Mi se pare evident că familia Harrison nu ştie nimic despre trecutul lui Sir James.

– Uite cât de mult s-a apropiat fata asta, Haslam, de adevăr. Am avut noroc că aventura irlandeză a lui Harrison s-a dovedit o perdea de ceaţă perfectă. Bătrânul a oftat din nou. Dar sunt sigur că a păstrat nenorocita aia de scrisoare şi nu mă pot odihni până ce nu va fi găsită şi distrusă. Ascultă-mă pe mine, dacă nu punem mâna pe ea, altcineva o va face.

– Da, domnule.

– Cum nu par să mai fie multe alte opţiuni, te trimit înapoi pe lângă Zoe Harrison. Palatul este încă în stare de agitaţie în legătură cu situaţia de acum. Alteţa Sa se opune la toate încercările de a-i fi băgate minţile în cap. Vor fi nevoiţi să joace cum cântă el deocamdată, sperând că relaţia se va stinge de la sine.

Simon şi-a studiat mâinile, simţind cum i se strânge inima.

– Da, domnule.

– Mai insistă ca el şi domnişoara Harrison să fie văzuţi împreună în public în mod oficial. Palatul a căzut de acord cu participarea lor la o premieră de film peste câteva săptămâni. Este nerăbdător să o mute, dar ei se opun. A fost plecată într-o scurtă vacanţă cu fiul ei în ultima săptămână, dar i s-a spus că vei reveni în Welbeck Street luni dimineaţă.

– Da, domnule. Un ultim lucru: Monica Burrows de la CIA – Jenkins mi-a spus că va lucra alături de noi. Presupun că nu ştie nimic?

– Absolut nimic. Eu, unul, dezaprob întovărăşirea cu alte agenţii secrete, dezvăluirea metodelor şi schimburile de experienţă. Jenkins o va pune să facă muncă de supraveghere, să petreacă timp cu alţi membri ai departamentului, să stea pe lângă ei, genul acesta de treburi. Îţi mulţumesc, Warburton. Vorbim mâine, la ora obişnuită.

Simon a părăsit biroul gândindu-se cât de obosit părea bătrânul. Dar era de înţeles, căci dusese secretul în spinare de unul singur vreme de mulţi ani. Povara era destul de mare încât să vlăguiască până şi cea mai puternică constituţie.

Pe *el* îl vlăguia, fără nici o îndoială.

*

– Joanna!

O pereche de braţe groase şi păroase au prins-o de umeri şi au strâns-o într-o îmbrăţişare puternică.

– Bună, Alec, a zis ea, surprinsă de manifestarea de afecţiune.

El a lăsat braţele în jos şi s-a dat înapoi, ca să o privească.

– Cum te simţi, scumpo?

– Bine.

– Nu arăţi bine, fato. Eşti piele şi os. Sigur te simţi bine?

– Da. Serios, Alec, nu vreau decât să îmi văd de muncă, să încerc să uit tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni.

– Bine, atunci ne vedem la un sendviş la local, la ora unu. Sunt câteva lucruri cu care trebuie să te pun la curent. Nişte... schimbări care s-au petrecut de când ai plecat. Haide, du-te la biroul tău şi citeşte-ţi e-mailurile.

I-a făcut semn cu ochiul, apoi s-a întors la biroul lui.

Joanna a traversat încăperea, inspirând mirosul de aer stătut. Oricât de multe afişe cu FUMATUL ÎNTERZIS punea administraţia, un nor de fum de ţigară plutea permanent deasupra birourilor din departamentul de ştiri. Fericită că scaunul lui Alice, de alături, era gol – voia să se instaleze fără un torent de întrebări –, Joanna s-a aşezat şi a deschis calculatorul.

S-a uitat la ecran fără să vadă nimic, căci gândurile ei continuau să treacă în revistă faptele proaspăt aflate. De când se întâlnise cu Dora, continuase să compare fotografii ale tânărului duce cu cea a lui Michael O'Connell din programul teatral. Diferenţele dintre cei doi bărbaţi erau aproape inexistente.

Preluând ideea „dublurii" sugerate de Dora, Joanna a schiţat liniile probabilei poveşti: un tânăr actor, foarte asemănător ca înfăţişare şi vârstă cu ducele de York, a ajuns să joace rolul vieţii lui. La timpul acela, ducele nu putea fi în Irlanda, din cauza angajamentelor oficiale şi a faptului că soţia sa era însărcinată, aşa că cel care stătuse în clădirea pazei de coastă *trebuie* să fi fost Michael O'Connell. Prin urmare, Michael O'Connell a fost cel care a avut o aventură cu Niamh Deasy. Sărmana Ciara a văzut fotografia de la încoronarea ducelui de York pe prima pagină a ziarului *Irish Times* zece ani mai târziu şi, uşor de înţeles de ce, a crezut că *el* era cel care stătuse în casa din golf, care avusese o aventură cu sora ei moartă. Iar scrisoarea, şi-a zis Joanna tristă, ascunsă atâta amar de vreme sub podelele casei, probabil nu conţinuse decât ultimele cuvinte triste ale unei femei aflate pe moarte pentru Michael, bărbatul pe care îl iubea.

Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce îşi schimbase identitatea Michael O'Connell? Ce ştia, de ajunsese să deţină o casă de dimensiunea celei din Welbeck Street, bani, o soţie care făcea parte din aristocraţie şi un succes imens ca actor? Şi ce era cu scrisoarea de dragoste pentru „Siam", de la doamna cea misterioasă – scrisoarea de la care pornise căutarea ei? O scrisese Rose, aşa cum crezuse până atunci, sau altcineva...?

Joanna a oftat de frustrare. La urma urmelor, în ciuda asemănării incredibile dintre cei doi bărbaţi, nu avea nici o urmă de dovadă.

Joanna a privit în jur, încercând să revină la realitate. Exista riscul ca dacă lăsa pe cineva să bănuiască că era încă „interesată" de această poveste, vor porni pe urmele ei imediat. O lăsaseră să se întoarcă la viaţa ei dinainte numai pentru că ştiau că nu mai reprezintă un pericol. Întrebarea cea mare era dacă avea puterea şi curajul de a continua să caute adevărul. Chiar dacă nu avea răspunsuri clare, instinctul îi spunea că se află periculos de aproape de a descâlci iţele.

În ciuda protestelor sale, Alec a tras-o după el până la localul din apropiere la ora unu fix, grăbit să audă toată povestea.

– Hai, zi-mi tot, a îndemnat-o el, privind-o peste marginea halbei de bere.

– Nu am nimic de zis, a spus Joanna. Au fost câţiva vânători de raţe sălbatice, iar eu şi Marcus ne-am nimerit în calea lor. El a fost împuşcat. Eu am fugit la auzul impuşcăturilor şi am căzut în estuar, apoi m-a tras curentul în larg şi aproape m-am înecat, a repetat ea povestea ca pe o mantră.

– Vânători de raţe sălbatice! a pufnit Alec. Pentru numele lui Dumnezeu, Jo! Cu *mine* vorbeşti. Ce anume ai găsit atât de important, încât ai ajuns să te lupţi pentru viaţa ta? Iar Marcus să şi-o piardă pe a lui?

– Nimic, Alec, crede-mă, a zis ea obosită. Toate căutările mele au fost în zadar. În ceea ce mă priveşte, capitolul acesta s-a închis. Am primit înapoi slujba pe care o iubesc şi am de

gând să mă ocup de bârfele despre supermodele şi vedete din serialele TV, decât să mă las ispitită de conspiraţii fantastice, hrănite de bătrânici simpatice.

– Haslam, nu te pricepi deloc să minţi, dar înţeleg că cei de sus şi-au făcut bine treaba şi te-au speriat cum trebuie. Păcat, pentru că am făcut şi eu nişte investigaţii.

– Nu m-aş deranja dacă aş fi în locul tău, Alec. Nu duce nicăieri.

– Nu vreau să profit de poziţia mea superioară, scumpo, dar eu sunt în domeniul acesta de mai multă vreme decât toată viaţa ta şi simt mirosul de scandal de la un kilometru. Vrei să auzi sau nu?

Joanna a ridicat din umeri nepăsătoare.

– Nu, nu ţin neapărat.

– Ah, lasă, că eu tot îţi spun. Citeam una dintre autobiografiile lui Sir James al nostru şi ceva mi s-a părut ciudat.

Joanna s-a străduit să pară dezinteresată cât timp Alec vorbea.

– Aminteşte despre cât de apropiat era Sir James de soţia lui, Grace. Cât de puternică era căsătoria lor şi cât de devastat a fost la moartea ei.

– Da. Şi?

– Se pare că Grace a murit în Franţa. Ce vreau să spun este că dacă iubirea vieţii tale a murit în străinătate, cu siguranţă ai vrea să îi aduci trupul înapoi şi să îl îngropi în pământul ţării, nu? Ca într-o bună zi să fiţi alături pentru eternitate. Dar noi ştim că Sir Jim este înmormântat în Dorset. Singur, a adăugat el.

– Poate. Marcus cu siguranţă a fost adus acasă din Irlanda, a spus Joanna şi a înghiţit în sec. Dar eu eram prea bolnavă ca să merg la înmormântare.

– Îmi pare rău să aud asta, scumpo. Dar îmi dai dreptate. Aşa că de ce nu a făcut şi Sir James acelaşi lucru cu soţia lui? Poate că nu a murit?

– Nu ştiu. Poţi să îmi comanzi sendvişul? Mor de foame.

– Sigur. Cu brânză?

– Bine.

Alec a strigat peste agitația zgomotoasă pentru a comanda sendvișul și alte două băuturi.

– Oricum, ar avea peste nouăzeci de ani acum, așa că șansele de a fi în viață sau *compos mentis* sunt infime.

– Chiar crezi că ar mai fi în viață? Că a fost și ea implicată în această poveste?

– S-ar putea, Jo, s-ar putea.

Alec a sorbit din halbă.

– Alec, ce spui este foarte interesant, dar așa cum am mai spus, eu am ajuns la capătul liniei.

– Ce să zic, tu hotărăști, scumpo.

– În plus, cum poți găsi pe cineva care se presupune că ar fi mort de aproape șaizeci de ani?

– Ei, asta, Jo, ține de secretele meseriei. Există întotdeauna o cale de a-i depista pe cei pe care îi cauți, dacă știi să îl formulezi corect.

– Ce să formulezi corect?

– Un anunț mortuar plasat în ziar. Toți moșii și toate babele le citesc, ca să vadă dacă a mai dat colțul vreunul dintre cunoscuți. Haide, Jo, mănâncă-ți sendvișul. Mi se pare că ai avea nevoie să mai pui câteva kilograme pe tine.

*

Joanna a intrat în apartamentul ei în seara aceea complet epuizată și s-a grăbit să își pregătească o baie. Venind din aerul curat din Yorkshire, simțea că Londra – și ea însăși – era murdară. Odată spălată și îmbrăcată într-un halat de casă și papuci pufoși, s-a așezat pe canapeaua din camera de zi. Se întreba dacă nu cumva se întorsese prea devreme – măcar în Yorkshire se simțise în siguranță și niciodată singură, cum se simțea acum.

Întinzându-se după teancul de scrisori adunate cât timp fusese plecată, a început să le deschidă. Era una drăguță de la Zoe Harrison, care îi ura bun venit înapoi la Londra și o ruga să o sune, ca să iasă împreună la masă. Mai era și un număr înfiorător de facturi neplătite, iar Joanna s-a bucurat că își recăpătase locul de muncă. În timp ce împărțea teancul în două

teancuri mai mici – importante şi de aruncat – un plic alb şi subţire a alunecat pe podea. L-a ridicat şi, văzând că era un bilet scris de mână pe care era numele ei, l-a deschis.

Dragă Jo,

Te rog să nu rupi încă această scrisoare. M-am purtat ca un nemernic, ştiu. Nu m-am urât niciodată mai mult decât în clipa când am văzut cât de rănită şi de supărată erai.

Mi-am petrecut toată viaţa învinuindu-i pe alţii pentru problemele mele şi îmi dau seama acum că sunt un laş. Sunt un laş pentru că nu ţi-am spus despre bani. Nu te-am meritat nici o clipă.

Din momentul în care te-am văzut în restaurantal acela, mi-am dat seama că pe tine te vreau. Că eşti o persoană aparte şi diferită. Că eşti o femeie incredibilă şi că puterea şi curajul tău mă fac să mă simt o creatură patetică.

Ştiu că probabil clatini din cap citind aceste cuvinte – dacă nu ai aruncat deja scrisoarea la gunoi. Nu am darul vorbirii şi nici nu sunt cel mai romantic bărbat, dar îmi deschid inima în faţa ta. Este adevărat. Joanna Haslam, te iubesc. Nu pot face nimic pentru a schimba trecutul. Dar sper că pot schimba viitorul.

Dacă poţi găsi puterea de a mă ierta, vreau să fiu un om mai bun pentru tine. Şi să îţi arăt ce fel de om pot fi.

Încă o dată, te iubesc.

Marcus.

P.S. Nu eu am spus ziarelor despre Zoe, apropo. Este sora mea. Nu i-aş face niciodată aşa ceva.

– Ah, Doamne, ah, Doamne, Marcus... Din ochii Joannei au izbucnit lacrimi. Mi-ai arătat, dragul meu, *mi-ai arătat*!

A plâns o vreme, căci finalitatea groaznică a morţii – faptul că nu îi va putea mulţumi

niciodată pentru ce a făcut pentru ea – a izbit-o în timp ce recitea cuvintele pe care i le scrisese. Şi-a dat seama că, în ciuda defectelor lui, nu fusese niciodată iubită atât de mult cum fusese iubită de Marcus. Iar acum el nu mai era.

– Nu sunt nici puternică, nici curajoasă, a murmurat ea.

A intrat în dormitor şi a căutat în rucsac somniferele pe care i le prescrisese doctorul la ieşirea din spital. În seara asta va avea nevoie de ele.

Scoţând vechile tăieturi din ziare şi dosarul ei cu „dovezi", Joanna s-a urcat în pat şi s-a uitat peste teancul din poală. Din nou s-a simţit tentată să compare fotografiile şi din nou mintea ei a început să caute răspunsuri.

– Acesta a fost bunicul *tău*, Marcus, a şoptit ea înspre camera goală în timp ce înghiţea o pastilă şi încerca să îşi găsească o poziţie comodă pe salteaua cea nouă. Cine a fost? a întrebat în eter.

O oră mai târziu, încă neputând să adoarmă, în ciuda pastilei, Joanna s-a ridicat în capul oaselor. Fără îndoială... *fără îndoială* i-o datora lui Marcus, care îşi pierduse viaţa în această investigaţie, să afle răspunsul.

Urmând sfatul lui Alec despre anunţul mortuar în ziar, Joanna s-a apucat de lucru la calculator. A găsît peste o duzină de ziare naţionale franceze, plus multe ziare locale. A hotărât să înceapă cu *Le Monde* şi *The Times*, pe care, fiind de origîne englezească, Grace l-ar putea cumpăra pentru a fi la curent cu ce se întâmplă în ţara ei. Dacă nu primea nici o veste în urma anunţurilor plasate în acestea, va avansa la următoarele două şi aşa mai departe. În definitiv, nu exista nici o garanţie că Grace locuia încă în Franţa. Putea foarte uşor să plece la scurtă vreme după „moartea" ei născocită, în urmă cu toţi acei ani.

Dar cum să formuleze anunţul astfel încât Grace să înţeleagă că nu era nici un pericol să iasă din ascunzătoare? Şi în acelaşi timp să nu atragă atenţia nici unui om care ar putea să o

pândească? Joanna a rămas aşezată cu picioarele încrucişate pe pat până târziu, în noapte, teancul de hârtii aruncate – pe care ştia bine că trebuia să le ardă înainte de venirea dimineţii – crescând pe măsură ce îşi frământa mintea ca să găsească cuvintele potrivite.

În timp ce apăreau zorii, Joanna a scris mesajul pe calculator, apoi l-a şters imediat ce l-a tipărit. Când a ajuns la muncă, a folosit faxul pentru a-l trimite, cu un bilet pentru ambele ziare în care cerea să fie publicat cât mai curând posibil. Anunţurile nrmau să apară peste două zile. Era puţin probabil, o ştia prea bine, şi tot ce mai putea face acum era să aştepte.

La ora prânzului, se afla în biblioteca locală din Hornton Street, la muncă, în faţa unei mese pline de cărţi despre istoria familiei regale. Studia o altă fotografie cu tânărul duce de York şi mireasa lui. Apoi, coborându-şi privirea, a remarcat un inel pe mâna lui stângă. Deşi era ascuns parţial în umbră, forma şi însemnele i se păreau cunoscute.

Joanna a închis ochii, căutând în memorie. Unde văzuse acel inel? Înjurând cu voce tare pentru că nu îşi amintea, Joanna s-a uitat la ceas şi şi-a dat seama că pauza de prânz se încheiase.

La ora patru, în timp ce bea o cană de ceai, a lovit cu pumnul în birou, euforică.

– Sigur că da!

A ridicat receptorul şi a format numărul lui Zoe.

– Cum îţi este? a întrebat Zoe, care a deschis uşa casei din Welbeck Street în seara aceea, a verificat rapid strada, apoi i-a făcut semn Joannei să intre şi i-a dat o îmbrăţişare călduroasă.

– Sunt... bine.

– Eşti sigură? Pari foarte slabă, Jo.

– Da, aşa cred. Tu ce faci?

– Da, vezi.... ştii tu, ca întotdeauna. Ceai? Cafea? Vin? Eu aleg ultima variantă, că tot a

apus soarele.

– Vreau și eu, a zis Joanna urmând-o pe Zoe în bucătărie.

Zoe a apucat o sticlă pe jumătate goală și a turnat vin în două pahare, neatentă.

– Nici tu nu arăți foarte bine, a zis Joanna.

– Ca să fiu cinstită, mă simt îngrozitor.

– Și eu la fel.

– Noroc!

Au ciocnit paharele și s-au așezat la masa din bucătărie.

– Cum a fost întoarcerea la Londra? a întrebat-o Zoe.

– Grea, a recunoscut Joanna. Și am mai și găsit asta între scrisori aseară, a zis ea încet, întinzându-i scrisoarea lui Zoe. Este de la Marcus. Probabil mî-a scris-o după cearta noastră... Vezi, am crezut că... m-am gândit că ai vrea să o citești.

– Mulțumesc. Zoe a deschis plicul. Joanna a privit-o cât timp a citit-o și a văzut lacrimile care sclipeau în ochii ei albaștri. Mulțumesc că mi-ai arătat-o, a zis ea, luând-o de mână pe Joanna. Înseamnă mult pentru mine că Marcus te iubea atât de mult. Nu am crezut că va avea vreodată parte de o asemenea iubire, chiar dacă nu a fost decât pentru un răstimp scurt.

– Regret că nu am crezut că mă iubea, dar mi-a fost greu, dat fiind comportamentul lui și reputația pe care o avea. Mai avuseserăm o ceartă. Mă simt îngrozitor. L-am acuzat că v-a vândut pe tine și pe Art ziarelor.

Cel puțin era o jumătate de adevăr.

– Înțeleg. Eu am crezut că tu ai fost, dar Simon a jurat că nu ar fi posibil.

– Ce frumos din partea lui. Oricum, după cum s-a dovedit, nu a fost nici unul dintre noi.

– Atunci cine?

– Cine știe? Vreun vecin, care l-a văzut pe Art intrând și ieșind din casă? Doamne, Zoe! Îmi este atât de rușine că l-am acuzat pe Marcus.

– Cel puțin v-ați împăcat în Irlanda.

– Da, așa este, a mințit Joanna, urând faptul că nu va putea să îi spună niciodată surorii lui

că Marcus îi salvase viața. Și îmi este teribil de dor de el.

– Și mie. Chiar dacă era enervant, și mândru, și groaznic când venea vorba de bani, era plin de *pasiune*. Și viu. Hai să schimbăm subiectul, înainte să ne apuce plânsul din nou. Ai zis că vrei să vezi inelul lui William Fielding?

– Da.

Zoe a băgat mâna în geantă, a scos o cutiuță din piele și i-a întins-o Joannei, care a deschis-o și a studiat inelul dinăuntru.

– Ei bine? Este cel pe care ziceai mai devreme, la telefon, că l-ai văzut în catalog? O bijuterie de familie din Rusia țaristă? Un inel nepreţuit furat direct de pe degetul unui arhiepiscop omorât în timpul Reformei?

– Nu sunt foarte sigură, dar s-ar putea să fie extrem de valoros... Mă lași să îl împrumut câteva zile, ca să verific dacă este același? Promit să nu îl scap din vedere.

– Sigur că da. Oricum, nu îl pot păstra, căci nu este al meu. Sărmanul William nu mai avea rude în viață. Am întrebat la înmormântare, dar toți cei prezenți erau fie vechi prieteni actori, fie alții care îl știau din branșă. Dacă inelul valorează ceva, mi-ar plăcea ca banii să meargă la Fondul de Ajutorare a Actorilor.

– Este o idee foarte frumoasă. Joanna a închis cutia și a ascuns-o în rucsac. Te anunț de îndată ce descopăr ceva sigur. Și acum, spune-mi despre prințul tău.

– Este bine.

Zoe a luat o gură de vin.

– Numai „bine"? Nu este un cuvânt potrîvit pentru a descrie iubirea vieții tale, relația de poveste a deceniului, cea mai...

– Nu l-am văzut în ultima vreme. Am petrecut vacanța de Paște cu Jamie. Este încă tulburat de cele întâmplate și îl neliniștește ideea de a se întoarce la școală și de a fi tachinat în legătură cu mama lui.

– Sărmanul Jamie! Îmi pare rău, Zoe, am fost plecată câteva săptămâni, nu mai știu ce s-a întâmplat aici.

– A fost necăjit la şcoală în legătură cu relaţia mea cu Art. Eu nu îi spusesem nimic şi, în timp ce eram plecată în Spania cu Art, a fugit de la şcoală. Simon a fost cel care l-a găsit dormind peste mormântul bunîcului meu. Chipul lui Zoe s-a îndulcit. Şi acum sunt uimită că Simon l-a cunoscut destul de bine pe Jamie pentru a-şi da seama unde să îl caute. Este un om bun, Joanna. Jamie îl adoră.

– Dar tu şi Art vă înţelegeţi bine, nu-i aşa?

– Dacă este să fiu sinceră, eram foarte supărată pe el când am plecat din Spania. Nu înţelegea cât de speriată eram şi nici nu părea să îi pese că Jamie a dispărut. Dar când s-a întors la Londra, mi-a trimis un buchet, nu mai contenea cu scuzele pentru insensibilitatea lui şi a promis că în viitor se va asigura că Jamie este mai bine protejat.

– Şi acum totul este bine din nou?

– Aşa se presupune. Art mută munţii ca să îi convingă pe părinţii lui să mă accepte. Dar – Zoe învârtea un deget peste baza paharului de vin – între noi două vorbind, eu încep să îmi pun serios la îndoială sentimentele faţă de el. Încerc cu disperare să cred că ceea ce am simţit atât de mult timp este adevărat. Art este tot ce mi-am dorit ani întregi, iar acum, că este al meu... ei bine – Zoe a clătinat din cap –, încep să îi văd defectele.

– Eu, una, cred că este de înţeles, Zoe. Nimeni nu s-ar putea ridica la nivelul prinţului imaginar din visurîle noastre.

– Îmi tot spun şi eu asta, dar adevărul este, Jo, că nu ştiu câte avem în comun. Lucrurile pe care eu le cred haioase lui nu i se par nici pe departe amuzante. De fapt, ca să fiu cinstită, nici nu prea râde. Şi este atât de – Zoe a căutat cuvântul potrivit – rigid. Nu are pic de spontaneitate.

– Dar sigur asta are mai mult de-a face cu poziţia lui, decât cu personalitatea?

– Este posibîl. Dar ştii cum alături de unii bărbaţi nu simţi că eşti tu, cea adevărată? Simţi că joci un rol. Că nu te poţi relaxa niciodată?

– Cum să nu. Am avut o astfel de relaţie timp de cinci ani, deşi mi-am dat seama de adevăr abia când m-a părăsit. Matthew – fostul meu – nu scotea la suprafaţă partea bună din mine. Nu ne distram împreună.

– Exact asta este, Jo. Eu şi Art ne petrecem timpul în conversaţii intense despre viitor şi nu ne bucurăm de momentul prezent. Iar eu nu mi-am luat încă inima în dinţi să i-l prezint lui Jamie. Am sentimentul teribil că fiul meu nu o să-l placă. Este atât de... inflexibil. În afară de asta – Zoe a oftat – mai este şi gândul că voi fi pusă sub observaţie tot restul vieţii. Că presa îmi va analiza fiecare mişcare, că, oriunde m-aş duce, vor fi camere îndreptate spre mine.

– Sunt sigură că dacă îl iubeşti pe Art destul de mult, te poate ajuta el să depăşeşti toate astea. *Sentimentele* faţă de el trebuie să ţi le limpezeşti, însă.

– Dragostea învinge orice, adică?

– Exact.

– Ei bine, aceasta este ideea de bază, cred. Mă simt ca Winnie the Pooh prins în grota Iepurelui; m-am băgat atât de adânc, că nu ştiu cum voi mai scăpa. Doamne, în astfel de momente îmi doresc să mai fie în viaţă bunicul. El ar fi avut nişte vorbe înţelepte de spus pe acest subiect.

– Eraţi foarte apropiaţi, nu?

– Absolut. Îmi pare rău că nu l-ai cunoscut, Jo. L-ai fi iubit, şi el te-ar fi iubit pe tine. Adora femeile hotărâte.

– Bunica ta era o femeie hotărâtă? a încercat Joanna.

– Nu sunt sigură. Ştiu că provenea dintr-o familie englezească bogată. Cei din familia White erau foarte mândri – era o „lady". Sigur că şi-a pierdut titlul când s-a măritat cu bunicul meu. O partidă minunată pentru un actor, mai ales unul cu presupuse origini irlandeze.

Joanna a simţit că îi stă inima în loc.

„Vorbeşte cu Doamna Cavalerului Alb..."

– Numele de fată al lui Grace era White[18]?

– Da. Era foarte frumoasă... minionă şi elegantă.

– Ca tine.

– Poate. Poate de asta ţinea James atât de mult la mine. Apropo de soţii moarte, mai am ceva să îţi spun. Mi s-a oferit să joc rolul uneia.

– Ce?

Joanna s-a sforţat să se concentreze la ce spunea Zoe.

– Paramount are în plan un remake după *Blithe Spirit*[12], cu un buget de mai multe milioane. Vor să joc rolul Elvirei.

– La naiba, Zoe, vorbim de Hollywood?

– Chiar aşa, iar rolul este al meu dacă îl vreau. Au văzut un prim montaj cu *Tess*, m-au sunat să vin la o lectură pe text şi apoi l-au contactat pe agentul meu ieri cu o ofertă de-a dreptul obscenă.

– Zoe, este fantastic! Bravo ţie! Meriţi cu prisosinţă rolul.

– Ei, haide, Jo, a zis Zoe dându-şi ochii pe spate. Probabil îşi închipuie că publicul american va veni cu miile să vadă filmul, pentru că joacă în el iubita unui prinţ englez. Nu vreau să fiu cinică, dar nu cred că ar fi existat oferta dacă nu aş fi apărut în toate ziarele americane alături de Art.

– Zoe, nu îţi minimaliza calităţile, a îndemnat-o Joanna. Eşti o actriţă extrem de talentată. Hollywoodul ar fi sunat în cele din urmă, cu sau fără Arthur.

– Da. Dar nu pot accepta, nu-i aşa?

– De ce nu?

– Jo, să fim realiste. Dacă mă căsătoresc cu Art, nu voi mai face decât să mănânc aperitive elegante şi să dau mâna cu diverşi oameni la nesfârşite acţiuni de caritate, asta *dacă* nu reuşesc să o convingă pe una din viitoarele mele rude prin alianţă să îşi facă apariţia.

– Timpurile se schimbă, Zoe, iar tu ai putea să fii exact ce are nevoie familia regală pentru a-i smulge din trecut şi a-i aduce cu sila în noul mileniu. Femeile au cariere astăzi. Nimic mai simplu.

– Poate, dar nu cariere în care ar putea să își scoată hainele sau să se sărute cu actorul din rolul principal.

– Nu îmi amintesc nici un fel de nuditate în filmul *Blithe Spirit*, a chicotit Joanna.

– Nu este, dar înțelegi ce vreau să spun. Nu, a oftat Zoe, dacă accept să mă căsătoresc cu el, va trebui să îmi iau la revedere de la cariera mea. Adică, uită-te la Grace Kelly.

– Asta era în anii 1950, Zoe! Ai discutat problema cu Art?

– Ăăă, nu, încă nu.

– Atunci îți recomand să o faci. Repede, înainte să șoptească cineva ceva presei.

– Exact ce spun! au scăpărat ochii albaștri ai lui Zoe. Viața mea nu îmi mai aparține. Sunt fotografiată chiar și dacă mă duc la magazin să îmi iau o sticlă de lapte. Oricum, am două săptămâni să mă hotărăsc dacă vreau rolul. Duminică îl duc pe Jamie înapoi la școală și apoi mă duc în Dorset câteva zile ca să încerc să îmi pun gândurile în ordine.

– Singură?

– Sigur că nu, a zis Zoe, ridicând o sprânceană. Zilele acelea au trecut de mult. Simon merge cu mine, nu că m-ar deranja prezența lui. Este un bucătar excelent. Și știe să asculte.

Joanna s-a uitat în ochii lui Zoe și a văzut că expresia lor se îndulcise deodată.

– Știi, cred că totul se reduce la întrebarea dacă îl iubești pe Art destul de tare pentru a renunța la tot pentru el. Dacă viața ta ar fi lipsită de sens fără el.

– Știu. Aceasta este decizia pe care trebuie să o iau. Jo, l-ai iubit pe Marcus?

– Cred că începeam să mă îndrăgostesc de el, da. Problema a fost că până am început să am încredere în el, să trec cu vederea reputația lui și să cred că avea sentimente adevărate pentru mine, a fost prea târziu. Îmi doresc să fi petrecut mai mult timp împreună... era un bărbat aparte.

– Ah, Jo, a făcut Zoe, întinzând o mână peste masă. Este atât de trist! Tu l-ai făcut să arate tot

ce avea mai bun.

– Mă făcea să râd, nu lua lucrurile prea în serios, în afară de preţioasele lui filme, desigur. Mă simţeam eu însămi alături de el şi îmi este groaznic de dor de el, a recunoscut Joanna. Oricum, ar fi mai bine să plec. Am nişte... treabă la birou.

– Bine. Îmi pare rău că mi-a trecut prin cap chiar şi pentru un minut că tu ne-ai vândut pe mine şi pe Art la ziar.

– Nu îţi face griji. Ca să fiu cinstită, chiar şi *eu* m-am gândit *cel puţin* un minut că aş putea să o fac! A zâmbit când s-a ridicat şi a sărutat-o pe Zoe. Ştii unde mă găseşti dacă simţi nevoia să stăm de vorbă.

– Ştiu. Şi tu la fel. Vino la lansarea fondului memorial la sfârşitul săptămânii. Vorbesc în locul lui Marcus.

Zoe i-a întins o invitaţie de pe teancul care se afla pe birou.

– Desigur.

– Şi ai vrea să vii la cină săptămâna viitoare, când mă întorc din Dorset? Cred că este timpul ca Art să îi întâlnească pe unii dintre prietenii mei. Aşa poţi să judeci singură. Aş avea nevoie de o a doua opinie.

– Bine. Dă-mi un telefon în timpul săptămânii. Ai grijă de tine!

Joanna a ieşit din casă şi, văzând un autobuz tras în staţia de peste drum, s-a strecurat printre maşini şi a sărit în el. A găsit un loc liber în partea din spate a platformei superioare, s-a aşezat şi a deschis rucsacul. A scos fotografia pe care o studiase cu multă băgare de seamă seara trecută şi apoi a simţit cum îi tremură degetele în timp ce deschide cutia cu inelul.

Nu încăpea nici o îndoială. Inelul pe care îl ţinea în palmă era identic cu cel pe care îl purtase odată ducele de York pe degetul mic.

Joanna a rămas cu privirea pe geam în timp ce autobuzul înainta încet pe Oxford Street. Era oare dovada de care avea nevoie? Inelul era de ajuns ca să poată demonstra că lucrul pe care îl remarcase cu atâta inocenţă draga ei

bunică era adevărat? Că Michael O'Connell fusese folosit ca sosie pentru suferindul duce de York?

Şi mai era ceva...

Ascunzând inelul la loc în cutie şi apoi în rucsacul ei, Joanna a scos scrisoarea de la Rose şi a recitit-o.

Dacă am murit deja, trebuie să vorbeşti cu Doamna Cavalerului Alb...

James fusese făcut cavaler. Grace, soţia lui, nu era numai o „lady", o „doamnă", ci şi o „White". Joanna a simţit că i se strânge stomacul. Se părea că Alec intuise perfect.

Alb (în limba engleză în original)
Fantoma, dragostea mea – Piesă de teatru de comedie scrisă de Noel Coward în 1941

CAPITOLUL 37

S-a auzit soneria de la intrare şi Zoe s-a dus să deschidă. A zâmbit văzând cine era.

– Bună, Simon, a zis Zoe, ridicându-se pe vârfuri după ce a intrat, pentru a depune un sărut pe obrazul lui. Cât mă bucur să te văd. Ce ai mai făcut?

– Bine. Tu?

– Încerc să rezist, a oftat ea în timp ce Simon se îndrepta spre scări, ducându-şi în mână geanta de voiaj. Lui Jamie i-a părut rău că nu o să te vadă, a adăugat ea, mergând în urma lui pe scări. L-am dus la şcoală ieri. Era atât de agitat, sărmanul de el, că a trebuit să am o discuţie serioasă cu directorul, care a promis să stea cu ochii pe el.

Zoe l-a urmărit pe Simon punându-şi geanta pe pat, apoi a luat felicitarea cu un desen în cariocă, cu doi oameni jucându-se la calculator, şi i-a întins-o lui Simon.

– Este de la Jamie, ca să îţi ureze bun venit înapoi. Nu prea l-a plăcut pe cel care te-a înlocuit cât timp ai fost plecat – zicea că nu este la fel de distractiv ca tine.

Simon a zâmbît citind cuvintele scrise înăuntru.

– Ce drăguţ din partea lui!

– Instalează-te şi apoi vino jos să bem ceva. Am pregătit cina, căci îţi rămăsesem datoare.

– Zoe, nu vreau să îţi stric petrecerea, dar am mâncat deja şi am o grămadă de muncă în seara asta. Este foarte drăguţ din partea ta, dar poate altădată, bine?

Ei i-a pierit zâmbetul de pe buze.

– Am petrecut toată după-amiaza gătind. Eu... A tăcut, văzându-i chipul împietrit. Ei, lasă. Nu contează.

Simon nu a răspuns, ci şi-a făcut de lucru despachetând puţinele obiecte pe care le avea în geanta de voiaj.

– Te superi dacă mergem în Dorset mâine? a continuat ea, în liniştea care se lăsase. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la ceva. Trebuie să mă întorc la Londra pentru prânzul memorial de joi, dar ne-ar prinde bine o excursie de o zi, nu crezi?

– Sigur. Orice doreşti.

Zoe a avut puternica senzaţie că prezenţa ei nu era dorită.

– Ei, te las atunci. Coboară să bei o cafea după ce termini de lucrat.

– Mulţumesc.

Zoe a închis uşa camerei lui Simon în urma ei, descurajată. A coborât încet scările, înaintând spre aroma îmbietoare care venea din bucătărie. Şi-a turnat un pahar de vin din sticla pe care o alesese mai devreme din colecţia de vinuri vechi din pivniţă şi s-a aşezat la masă. Fusese plină de energie şi entuziasm toată ziua, alergase prin casă dereticând, făcuse cumpărăturile la piaţa din Berwick Street, de unde luase ingrediente proaspete pentru cină, apoi venise acasă cu braţele pline de flori, ca să aducă primăvara înăuntru.

A gemut, dându-şi seama pentru prima oară ce se întâmpla. Acţiunile ei de astăzi fuseseră cele ale unei femei tulburate de emoţie la gândul de a-l întâlni seara pe bărbatul pe care îl plăcea...

Simon nu a coborât din camera lui să bea o cafea în seara aceea. Zoe a lăsat aproape toată musacaua şi salata grecească pe farfuria din faţa ei, preferând în schimb să îşi înece amarul în excelenta sticlă de vin.

Art a sunat-o la zece să îi spună că o iubeşte şi că îi este dor de ea, să îi amintească despre faptul că urma să înfrunte prima ieşire publică alături de el şi că ar trebui să facă ceva în legătură cu o rochie – care să nu „dea totul în vileag", cum s-a exprimat el – ceea ce nu a făcut decât să o enerveze şi mai mult. I-a urat scurt noapte bună şi s-a dus la culcare.

Întinsă în pat fără somn, s-a mustrat că își lăsase imaginația să i-o ia razna în legătură cu Simon, la fel cum făcuse cu Art în urmă cu mulți ani. Crezuse că lui Simon îi păsa de ea, că simțise prietenie în timpul pe care îl petrecnseră împreună. Dar în seara aceasta fusese rece, distant... o făcuse să priceapă că era acolo pentru a-și face datoria și nimic mai mult. Pe obraji i s-au scurs lacrimi de frustrare când a înțeles limpede că nu tânjea să îl aibă alături pe cel care era iubirea vieții sale, ci pe bărbatul care dormea la numai câțiva metri deasupra ei, în dormitorul de la etaj.

Drumul până în Dorset a doua zi s-a desfășurat în tăcere absolută. Zoe, mahmură și încordată, a stat pe scaunul din spate încercând să se concentreze la scenariul filmului *Blithe Spirit* și la decizia pe care trebuia să o ia.

După ce s-au oprit pentru provizii la supermarketul din Blandford Forum, au mers la Haycroft House. Simon i-a dus înăuntru valiza și cumpărătnrile, apoi a întrebat-o scurt dacă mai avea nevoie de ceva și a dispărut la etaj, în dormitorul lui.

La șapte în seara aceea, în timp ce ea stătea în fața nnui cotlet de porc cât se poate de banal, acoperit cu sos plin de cocoloașe, Simon a intrat în bucătărie.

– Te superi dacă îmi fac o cafea?

– Sigur că nu, a răspuns ea. Ai un cotlet de porc și cartofi ținuți la cald în cuptor, dacă ii vrei.

– Mulțumesc, Zoe, dar nu ai nici un motiv să gătești pentru mine. Nu este responsabilitatea ta, așa că pe viitor nu te mai deranja.

– Ei, haide, Simon, și tu ai gătit pentru mine. Și oricum făceam de mâncare pentru mine.

– Bine... mulțumesc. lau farfuria sus, dacă nu te superi.

Zoe l-a privit cum a băgat mâna în cuptor și a scos farfuria.

– Am greșit cn ceva? l-a întrebat ea cu o voce smiorcăită.

– Nu.

– Eşti sigur? Pentru că mi se pare că încerci să mă eviţi.

El i-a evitat privirea.

– Ba deloc. Îmi dau seama că este oricum dificil să ai în casă un străin care îţi invadează intimitatea, dar să se mai şi vâre în snfletul tău, când tot ce vrei este să petreci câteva clipe singură!

– Dar tu nu eşti un străin, Simon. Te consider un prieten. După ce ai făcut pentru Jamie... cum aş putea să nu te văd ca pe un prieten?

– Nu mi-am făcut decât datoria, Zoe. Simon a aşezat cana şî farfuria pe o tavă şi s-a îndreptat spre uşă. Ştii unde sunt dacă ai nevoie de mine. Noapte bună!

Apoi uşa bucătăriei s-a închis în urma lui.

Zoe a împins într-o parte mâncarea neatinsă şi şi-a lăsat capul pe braţe.

– Datoria, a murmurat ea tristă.

– Veşti bune. „Mesagera" noastră este încă în viaţă.

– Aţi găsit-o? a întrebat Simon la telefon, traversând camera de la un capăt la altul.

– Nu, dar am identificat fosta ei locuinţă. S-a mutat acum câţiva ani, când a murit soţul ei. De atunci au fost trei proprietari, iar cel de acum nu cunoaşte nona ei adresă. Oricum ar fi, cred că îi vom da de urmă până mâine. Şi atunci vom putea să obţinem ceva rezultate. Vreau să te duci în Franţa, Warburton. Luăm legătura de îndată ce o găseşti.

– Am înţeles, domnule.

– Te sun dimineaţă. Noapte bună!

*

– Dă fuga în South Bank. Are loc lansarea fondulni memorial instituit de James Harrison, în foaierul Teatrnlui Naţional.

– Ştiu, Alec. Mă duceam oricum să o susţin pe Zoe, a replicat Joanna, crispată.

– Mâine publicăm interviul pe care i l-ai luat lui Marcus Harrison, după anunţul mortuar. Şi

cum tu eşti cea care a scris articolul, te poţi ocupa şi de lansare, dacă tot eşti acolo.

– Alec, te rog... Aş prefera să mă duc în calitate de prietenă. A... amândurora.

– Haide, Jo.

– Oricum, am creznt că interviul meu cu Marcus a fost dat la o parte. De ce se publică acum?

– Pentru că, scumpa mea, familia Harrison a intrat din nou în atenţia presei. O poză cu Zoe în timp ce vorbeşte în locul fratelui ei la lansare va arăta bine pe primele pagini.

– Iisuse, Alec! Nu ai pic de inimă? a clătinat Joanna din cap, în semn de disperare.

– Îmi pare rău, Jo, ştiu că suferi, a îndulcit Alec tonul. Dar sigur nn ai vrea să scrie articolul cineva care nu l-a cunoscut pe Marcus, nu-i aşa? Steve o să vină cu tine ca să facă nişte poze. Ne vedem mai târzin.

Foaierul Teatrului Naţional era aglomerat până la refuz de jurnalişti şi fotografi, plus o cameră de televizinne. Era un pnblic imens pentru un eveniment care în mod normal nu ar fi atras decât o mână de reporteri tineri, vag interesaţi de subiect.

Joanna a apucat nn cocktail de la un chelner aflat în trecere şi a luat o înghiţitură. După luna petrecută în Yorkshire, nu era pregătită pentru gloata aceasta de oameni zgomotoşi şi expansivi. L-a văzut pe Simon în cealaltă parte a foaierului. El a făcut un semn discret de salut din cap.

– Slavă Domnului că eşti aici, i-a răsnflat o voce în ureche.

S-a întors, surprinsă.

– Nu mi-am dat seama că o să fie atât de multe persoane, a zis Joanna, după ce i-a dat o îmbrăţişare lui Zoe.

– Nici eu şi nu cred că a venit cineva de dragul lui Marcus sau al lui James – ci sperând mai degrabă că va apărea ştii-tu-cine, a zis Zoe, încreţindu-şi nasnl în semn de dezgust. Oricum, eu, una, o fac pentru fratele şi bnnicul meu.

– Sigur că da, iar eu pot cel puţin să scriu un articol frumos despre Marcus şi pasiunea sa pentru fondul memorial.

– Îţi mulţumesc, Jo. Ar fi minunat. Aşteaptă-mă la final şi putem merge să bem ceva.

În timp ce Zoe vorbea cn ceilalţi membri ai presei, Joanna a cercetat cu atenţie fotografiile lui Sir James Harrison care fuseseră mărite şi plasate în jurul foaierului, pe panouri. Iată-l în rolul regelui Lear, într-o poză dramatică, cu mâinile întinse spre ceruri şi o coroană grea de aur pe cap.

„Arta imită viaţa sau viaţa imită arta?" s-a întrebat ea.

Printre fotografii era un afiş cu Marcus, Sir James şi Zoe împreună, probabil cu ocazia unei premiere. Joanna şi-a înfrânt dorinţa de a-şi trece degetele peste fotografia din care o privea expresia lipsită de griji a lni Marcus, cu ochii îndreptaţi încrezător spre aparatul foto. A întors capul şi a văzut o femeie atrăgătoare care stătea la numai câţiva metri de ea. Când li s-an întâlnit privirile, femeia i-a zâmbit şi s-a îndepărtat.

Era ora două când a plecat ultimul jurnalist. Joanna aştepta tăcntă într-un colţ al foaierulni gol, făcând notiţe despre lansare, din discursul scurt şi emoţional al lui Zoe şi declaraţia de presă care îi fusese trimisă.

– A fost bine? Abia mi-am ţinut plânsul în timpul discursului, a zis Zoe aşezându-se lângă ea pe nnnl din fotoliile purpnrii.

– A fost perfect. Cred că tu şi fondul memorial veţi fi în toate ziarele de mâine.

Zoe a dat ochii peste cap.

– Totul pentru o canză bună, cel puţin.

Ieşind din clădirea teatrului, Joanna a remarcat-o pe femeia pe care o văzuse mai devreme citind o broşură despre producţiile viitoare.

– Cine este? a întrebat Joanna în timp ce înaintau prin lumina caldă a soarelui de primăvară pe malul sudic al Tamisei, care sclipea mai jos de ele.

Zoe a întors capul să o vadă.

– O jurnalistă, probabil.

– Nu o recunosc. Şi puţinii ziarişti pe care îi cunosc poartă costume scumpe, de marcă.

– Faptul că tu îţi petreci viaţa în jeanşi şi pulovere nu înseamnă că pentru alţii moda nu este o prioritate, a tachinat-o Zoe. Haide, să mergem să bem ceva.

Luându-se de braţ, au înaintat de-a lungul fluviului şi s-au oprit la un bar specializat în vinuri. Zoe s-a întors spre Simon, care aştepta la câţiva metri în urma lor.

– Discuţii între fete. Nu durează mnlt.

– Aştept aici, a arătat el spre o masă când au intrat.

– Uau, a murmurat Joanna când s-au aşezat la o masă şi au comandat două pahare de vin. Deşi este Simon, m-ar aduce în pragul nebuniei ideea că cineva stă pe urmele mele tot timpul.

– Vezi ce vreau să spun?

Zoe a luat un meniu şi s-a ascuns în spatele lui.

Joanna a văzut că toţi ochii din cafenea se întorseseră să o urmărească pe Zoe. L-a privit pe Simon, care s-a dus către partea din spate a cafenelei şi apoi a intrat în bncătărie.

– Unde se duce?

– Ah, verifică să vadă dacă există o ieşire la nevoie. Are o pasiune pentru intrările prin spate. Adică...

Amândouă femeile au chicotit când cele două pahare de vin au fost aduse de un chelner atent.

– Serios, Jo – Zoe s-a aplecat înainte –, nu ştiu dacă pot face asta. Oricum, noroc!

– Noroc! a repetat Joanna.

Era ora patru când Joanna şi-a luat la revedere de la Zoe şi a luat un autobuz înapoi spre biron.

– Ce oră este? a bombănit Alec când Joanna a ieşit din lift.

– Am obţinnt un interviu exclusiv cu Zoe Harrison, bine?

– Bravo!

Când s-a aşezat şi a deschis ecranul calculatorului, Alec i-a întins un pachețel.

– A sosit la recepţie pentru tine.

– Ah. Mulţumesc.

L-a luat din mâna lui şi l-a pus lângă tastatură.

– Nu ai de gând să îl deschizi? a întrebat el.

– Ba da, peste câteva clipe. Vreau să scriu articolul, a zis Joanna întorcându-şi atenţia spre ecran.

– Mie mi se mare un dispozitiv incendiar.

– Ce?! L-a văzut zâmbind, a oftat resemnată şi i l-a întins. Atunci deschide-l tu.

– Eşti sigură?

– Da.

Alec a rupt capacul coletului, din care a scos o cutiuță şi o scrisoare.

– De la cine este? a întrebat Joanna, continuând să scrie la calculator. Ticăie?

– Deocamdată nu. Scrisoarea spune aşa:

Dragă Joanna, am încercat să te contactez, dar nu aveam nici o adresă, nici un număr de telefon. Apoi ieri ți-am văzut numele sub un articol din ziarul pe care îl citesc. Înăuntru este medalionul pe care mătuşa ta Rose mi l-a dat de Crăciun. Am făcut un pic de curățenie de primăvară şi l-am găsit într-un sertar. Şi m-am gândit că îți aparţine mai degrabă ție, pentru că nu ai nimic de la ea. Mă poți anunța dacă a ajuns la tine? Vino pe la mine la o ceaşcă de ceai. Ar fi frumos să te revăd. Sper că ai dat de urma mătuşii tale, Dumnezeu să îi odihnească sufletul. Toate cele bune, Muriel Bateman.

Alec i-a întins Joannei cutia.

– Poftim. Vrei să o deschid eu?

– Nu, mă descurc, mulţumesc.

Joanna a deschis capacul şi a îndepărtat stratul de vată de deasupra, dând la iveală un medalion din aur cu un model delicat în filigran şi un lanţ gros, din aur roz. Joanna l-a

ridicat cu atenţie din cutie şi a aşezat medalionul în palmă.

– Este frumos.

– Din epoca victoriană, presupun, a zis Alec, studiindu-l. Merită o avere, mai ales lanţul. Aşadar, i-a aparţinut misterioasei Rose.

– Aşa se pare.

Joanna a încercat să deschidă clema care închidea medalionul.

– Dacă înăuntru este o fotografie, eu cred că este Sir James, a remarcat Alec în clipa în care degetele Joannei au reuşit în sfârşit să câştige războiul nervilor.

Alec a văzut-o holbându-se la ce era înăuntru. Sprâncenele i s-au cutat, iar din obraji i s-a scurs toată culoarea.

– Jo, te simţi bine? Ce este?

Când a ridicat într-un târziu capul ca să se uite la el, ochii căprui îi sclipeau pe chipul palid.

– Eu... În gât avea un nod când a încercat să îşi stăpânească glasul. Ştiu, Alec. Dumnezeu să mă ajute, ştiu.

CAPITOLUL 38

– Mă tem că am pierdut-o.

Monica Burrows stătea pe scaun, în faţa lui Jenkins, ţăcănind pixul, cu o mişcare de tic nervos.

– Unde? La ce oră?

– Am urmărit-o până acasă aseară, după ce a terminat munca, apoi până în Kensington ieri-dimineaţă. A intrat în clădirea de birouri şi după aceea pur şi simplu nu a mai apărut.

– Poate a petrecut uoaptea lucrând la un articol.

– Sigur, aşa am crezut şi eu, dar în dimineaţa asta m-am dus la recepţie şi am cerut să o văd. Mi s-a spus că nu este înăuntru, ci acasă, în concediu medical.

– Te-ai întors la apartamentul ei?

– Desigur, dar nu-i nimeni acolo. Nu ştiu cum a ieşit, domnule Jenkins, dar cumva s-a strecurat ea.

– Nu este nevoie să îţi spun că nu este deloc bine, Burrows. Scrie un raport până mă întorc eu, acum va trebui să urc şi să vorbesc cu colegul meu.

– Da, domnule. Îmi pare rău, domnule Jenkins.

Monica a ieşit din birou, iar Lawrence Jenkins a format numărul de sus.

– Jenkins la telefon. Haslam a dispărut iar. Am pus-o pe Burrows pe urmele ei, pentru că aţi spus că este o simplă misiune de supraveghere, iar ea a pierdut-o aseară. Da, domnule, urc imediat.

Simon a făcut câţiva paşi spre fereastra dormitorului său aflat sub streşinile casei Haycroft şi a privit lung în grădină. Zoe stătea aşezată sub pergola de trandafiri, cu o pălărie

de paie pe cap şi chipul ei frumos ridicat spre soare. Sosiseră înapoi de la Londra în urmă cu două seri, iar Simon urcase direct în dormitorul lui. A oftat din greu. Ultimele câteva zile fuseseră înfiorător de grele. Obligat să rămână alături de ea douăzeci şi patru de ore pe zi, natura muncii sale interzicându-i orice răgaz sau evadare din apropierea femeii pe care acum ştia că o iubea; cu toate acestea, ea era de neatins. Aşa că a făcut ceea ce i s-a părut a fi cea mai bună alegere pentru a-şi păstra sănătatea mintală şi s-a izolat de ea, refuzându-i bunătatea, dispreţuindu-se pentru suferinţa şi confuzia pe care i le citea în ochi.

A scos telefonul mobil care îi vibra în buzunar.

– Da, domnule.

– Ai vreo veste de la Haslam?

– Nu. De ce?

– Iar este pe lista persoanelor date dispărute. Parcă ziceai că a renunţat la caz.

– Chiar renunţase, domnule. Sigur de asta lipseşte? Absenţa ei ar putea avea o explicaţie complet nevinovată.

– Nimic nu este nevinovat în toată situaţia asta, Warburton. Când te întorci la Londra?

– O aduc pe domnişoara Harrison înapoi din Dorset în după-amiaza aceasta.

– Contactează-mă de cum soseşti.

– Am înţeles, domnule. Vreo veste despre „mesageră"?

– Casa în care i-am dat de urmă era părăsită. A plecat într-o vacanţă prelungită, spun vecinii. Fie este o coincidenţă, fie este în mişcare. Facem tot ce putem ca să o găsim, dar chiar şi în zilele noastre, lumea este încă prea mare.

– Înţeleg, a răspuns Simon, neputându-şi reprima dezamăgirea din voce.

– Haslam a mirosit ceva. Sunt sigur, Warburton. Ai face bine să descoperi despre ce este vorba.

– Am înţeles, domnule.

Apelul s-a încheiat.

Joanna a lăsat meniul pe masă şi a aruncat o privire spre ceasul de la mână. Cvartetul de coarde din Palm Court[20] a început primul dans. De la mesele din jurul ei, s-au ridicat şi s-au îndreptat spre ring doamne şi domni în vârstă, îmbrăcaţi în haine care aminteau de o epocă mai graţioasă.

– Doamna ar vrea să comande?

– Da. Ceai pentru două persoane, vă rog.

– Prea bine, doamnă.

Joanna s-a jucat nerăbdătoare cu medalionul de la gât, simţindu-se incomod în rochia de vară pe care o cumpărase cu bani lichizi în dimineaţa aceea pentru a i se permite accesul în vestitul salon de la hotelul Waldorf. Se aşezase în aşa fel încât să aibă direct în faţa ochilor intrarea. Era trei şi douăzeci. Cu fiecare minut care trecea, încrederea îi dispărea, iar bătăile inimii i se înteţeau.

O jumătate de oră mai târziu, ceaiul Earl Grey se răcise în ceainicul argintiu, lucios. Marginile sendvişurilor cu castraveţi şi cremă de brânză, neatinse pe farfuria din porţelan fin chinezesc, începeau să se încreţească. La patru şi jumătate, emoţiile şi numeroasele ceşti de ceai băute impuneau un drum urgent la toaletă. Dansul se încheia într-o jumătate de oră. Trebuia să reziste până atunci, nu avea de ales.

La ora cinci, după aplauze furtunoase pentru muzicanţi, oaspeţii au început să se disperseze. Joanna a plătit nota, şi-a luat geanta şi s-a îndreptat spre toaleta doamnelor. Şi-a îndreptat părul, pe care şi-l prinsese în creştetul capului cu piepteni, într-o manieră lipsită de indemânare, apoi s-a dat cu ruj pe buze.

Desigur, a recunoscut ea, fusese o încercare sortită eşecului. Probabil că Grace Harrison era de mult oale şi ulcele. Şi chiar dacă nu era, şansele de a vedea anunţul *sau* de a răspunde la el erau infime.

Deodată, şi-a dat seama de prezenţa cuiva în spatele ei, care se uita fix în oglindă. Avea un chip care, în ciuda vârstei, păstra încă semnele

unei origini nobile. Păr cenuşiu perfect coafat, machiaj aplicat cu multă atenţie.

– Cavalerul a stat o dată la Waldorf, după câte am auzit, a zis femeia.

Joanna s-a întors încet, a privit în ochii de un verde şters, dar inteligenţi şi a încuviinţat din cap.

– Iar Doamna sa în Alb a venit cu el.

Femeîa a condus-o în sus pe scări şi apoi pe un coridor acoperit cu covor gros, până ce au ajuns la camera apartamentului ei. Joanna a deschis uşa cu cheia pe care i-a întins-o femeia, apoi i-a făcut loc să intre, a închis uşa şi a încuiat-o în urma lor. S-a îndreptat fără ezitare spre fereastra de unde se vedea aglomerata stradă londoneză de dedesubt, plină de inbitori ai teatrului şi turişti, şi a tras draperiile.

– Ia loc, te rog, a zis femeia.

– Vă mulţumesc.... Ăăă, pot să vă spun Grace?

– Poţi, draga mea, desigur, dacă îţi face plăcere.

Femeia a chicotit scurt, apoi s-a lăsat într-unul din fotoliile confortabile din camera de zi bogat ornamentată.

Joanna s-a aşezat în faţa ei.

– Dumneavoastră sunteţi Grace Harrison, născută White? Soţia lui James Harrison, cea care a murit în Franţa, în urmă cu peste şaizeci de ani?

– Nu.

– Atunci, cine sunteţi?

Bătrâna i-a zâmbit.

– Cred că dacă este să ne împrietenim, lucru de care sunt convinsă, ar trebui să îmi spui Rose.

De îndată ce Simon a ajuns cu Zoe la Londra, a dat fuga în camera sa de la etaj, a închis uşa şi şi-a verificat telefonul mobil. Văzând că avea patru apeluri ratate, a format numărul.

– Tocmai am vorbit cu editorul ziarului la care lucrează Haslam, s-a răţoit Jenkins. Se pare că nu doar ea lipseşte, ci şi redactorul-şef

de la ştiri – un anume Alec O'Farrell. I-a spus şefului său că urmăreşte o poveste importantă şi are nevoie de câteva zile ca să o investigheze. Sunt pe urmele noastre, Warbnrton.

Simon auzea panica abia mascată din vocea şefului său.

– Din această clipă, toţi oamenii disponibili vor lucra la cazul acesta, a continuat Jenkins. Dacă îl găsim pe O'Farrell, avem noi grijă să ne spună unde a dispărut Haslam.

– Dar cu siguranţă nu vor putea publica povestea, domnule? Veţi avea grijă să nu le fie acceptată?

– Warburton, sunt vreo doi-trei editori subversivi care şi-ar freca mâinile de bucurie dacă ar pnne mâna pe o asemenea poveste, ca să nu mai vorbim de ziarele străine. Pentru numele lui Dumnezeu, este povestea secolului, ce dracu'!

– Ce vreţi să fac, domnule?

– Întreab-o pe domnişoara Harrison dacă a primit veşti de la Haslam. S-au întâlnit la lansarea fondului memorial şi apoi au mers să bea ceva împreună. Haslam s-a întors la birou, înainte ca Burrows să îi piardă urma. Stai pe loc unde eşti. Te contactez mai târziu.

Joanna a privit-o lung pe femeie.

– Dar nu poţi fi „Rose". Am cunoscut-o pe Rose la slnjba comemorativă în amintirea lui James Harrison. Şi era altcineva. În plus, a murit.

– Rose este un nnme destnl de des întâlnit, mai ales în epoca în care m-am născut eu. Ai dreptate, draga mea. Ai cunoscut o femeie pe nnme Rose. Doar că cea pe care ai cunoscut-o era Grace Rose Harrison, soţia de mult înstrăinată a lui Sir James Harrison.

– Bătrâna aceea minionă era Grace Harrison? Soţia decedată a lui James Harrison? a repetat Joanna, uluită.

– Da.

– De ce a folosit al doilea prenume?

– O încercare firavă de a se proteja. A insistat să vină la Londra după moartea lui James. Iar

apoi, după câteva săptămâni, mi-a scris de la Londra că intenționa să participe la slujba memorială. Era foarte grav bolnavă, înțelegi, mai avea puțin timp. A crezut că este ocazia perfectă de a-l vedea pe fiul ei, Charles, pentru ultima oară și de a-și vedea nepoții – pe Marcus și pe Zoe – pentru prima oară. Am știut că prezența ei va stârni probleme, că era periculos, dar era hotărâtă. Nu credea că o va recunoaște cineva, că sunt toți morți și îngropați de mult timp. Desigur, greșea.

– Stăteam alături de ea în strană când l-a văzut pe bărbatul din scaunul cu rotile. Rose... adică Grace a avut o criză. Nu putea respira și a avut nevoie să fie ajutată să iasă din biserică.

– Știu. În ultima scrisoare pe care mi-a scris-o mi-a povestit despre tine și despre indiciile pe care ți le dăduse. Mă așteptam să primesc o veste de la tine mai devreme, deși am știut că îți va lua ceva timp ca să pui totul cap la cap. Grace nu putea să îți dea prea multe informații, ca să nu mă pună pe mine sau pe tine în pericol.

– Cum ai aflat că te căutăm? Eu scrisesem anunțul pentru Grace.

– Pentrn că eu știu totul, draga mea. De la bun început. Când am văzut anunțul tău din ziar, prin care îi cereai „Doamnei în Alb" să se întâlnească cu „Cavalerul" ei la ceai la Waldorf, mi-am dat seama că mie îmi era adresat.

– Dar indiciul din scrisoarea lui Grace – „Vorbește cu Doamna Cavalerului Alb" – în ce fel se referea la tine?

– Pentru că, draga mea, m-am măritat cu un conte francez. Numele lui este Le Blanc și...

– „Blanc" în franceză înseamnă alb. Vai, Doamne! Am înțeles greșit totul.

– Nu. Eu sunt aici, iar totul este în regulă, a zis Rose zâmbind.

– De ce a ales Grace să îmi spună mie povestea?

– A zis că ești o fată deșteaptă și bună și că nu mai avea timp. Și-a dat seama că viața ei se sfârșise în clipa în care a văzut-o bărbatul acela. Că o va găsi și o va ucide, a oftat Rose.

De ce a trebuit să stârnească cuibul de viespi din nou, chiar nu știu. Era atât de înverșunată... Presupun că a fost un act de răzbunare.

– Cred că știu de ce era înverșunată, a zis Joanna încetișor.

Rose a privit-o curioasă.

– Știi? Înseamnă că ai făcut o investigație foarte amănunțită de când a murit sărmana Grace.

– Da. S-ar pntea spune că mi-a acaparat toată viața.

Rose și-a lăsat mâinile ei mici în poala rochiei.

– Pot să întreb ce ai de gând să faci cu toate informațiile pe care le-ai adunat?

Nu mai era vreme de minciuni.

– Am de gând să le public.

– Înțeleg. Rose a rămas tăcută, cugetând. Desigur, acesta era scopul cu care ți-a scris Grace. Asta voia și ea. Răzbunare față de cei care i-au distrus viața, să arunce în aer întreaga strnctură. Eu, una, să zicem că mai am un dram de loialitate, deși numai Dumnezeu știe de ce.

– Vrei să spui că nu mă vei ajuta să pun piesele cap la cap? Cred că ni se va oferi o grămadă de bani pentru această poveste. Te-ar îmbogăți.

– Și ce să facă cu bani o femeie bătrână ca mine? Să cumpere o mașină sport? a chicotit Rose, clătinând din cap. În plus, eu sunt bogată. Sărmanul meu soț mi-a lăsat o avere. Draga mea, nu te-ai întrebat de ce au murit atâția alții în jurul meu? Iar eu sunt tot aici, vie și capabilă să spun povestea. S-a aplecat înainte. Ceea ce m-a ținnt în viață a fost discreția. Întotdeauna am știut să țin un secret. Sigur, nu mă așteptam să mi se încredințeze cel mai bine păstrat secret al secolului, dar așa este viața. Ce vreau să spun este că, de dragul lui Grace, te pot conduce spre răspuns, dar de dragul meu, nu ți-l pot spune direct.

– Înțeleg.

– Oricum ar fi, Grace a avut încredere în tine și de aceea trebuie să am și eu, dar insist ca

numele meu să nu fie dezvăluit. Dacă vor fi menționate numele meu sau venirea mea aici, atunci vei purta vina pentru moartea mea. Fiecare secnndă pe care o petrec cu tine aici, în Anglia, ne pune pe amândouă în pericol.

– În acest caz, de ce ai venit?

Rose a oftat.

– În parte din cauza lui James, dar mai ales pentru Grace. Poate că am făcut parte din clasele conducătoare din canza circumstanțelor nașterii mele, dar asta nu înseamnă că aprob lucrurile pe care le-au făcut, felul în care viețile unora au fost distruse pentru a se păstra tăcerea. Știu că trebuie să îmi întâlnesc Creatorul în următorii ani. Aș vrea ca El să știe că am făcnt tot ce am putut pentru cei pe care i-am iubit pe Pământ.

– Înțeleg.

– Ce ar fi să comanzi ceva de băut? Aș vrea o ceașcă de ceai bun. Apoi ar fi bine să îmi spui ce știi și pornim de acolo.

După ce a venit cineva de la room service și apoi a plecat, lăsându-le singure, Joannei i-a luat aproape o oră să îi spună totul lui Rose – parțial pentru că a descoperit că interlocntoarea ei era puțin surdă, dar și pentru că Rose voia să clarifice fiecare aspect aflat de Joanna de două ori.

– Iar când medalionul a ajuns la birou și am văzut înăuntrn fotografia ducesei, toate piesele puzzle-ului s-au așezat la locul lor, a oftat Joanna, apoi a luat o gură de vin alb, simțind că încordarea o lăsase fără răsuflare.

Rose a încuviințat din cap, chibzuită.

– Desigur, medalionul de la gâtul tău a fost cel care m-a convins că tn ești tânăra care a dat anunțul. Numai din mâinile lui Grace l-ai fi putut primi.

– De fapt, i l-a dăruit vecinei sale, Muriel, pentru că a fost atât de bună cu ea.

– Atunci probabil și-a dat seama că ei sunt aproape. Vezi tu, medalionnl a fost al meu, l-am primit în dar de la ea. Lui Grace i-a plăcnt întotdeauna. I l-am dat când a plecat spre Londra, să îi poarte noroc. Pentru un motiv

sau altul, am simţit întotdeauna că m-a apărat. Din păcate, după cum ştim acum, nu a avut acelaşi efect asupra ei...

Mai târziu în aceeaşi seară, Simon a coborât în bucătărie. Zoe era la masă, alcătuind o listă şi bând un pahar de vin.

– Bună seara, a zis el.

– Bună, a răspuns Zoe fără să ridice capul.

– Pot să îmi fac o cafea?

– Sigur că da, Simon. Ştii că nu este nevoie să întrebi, a replicat ea nervoasă.

– Scuze.

Simon s-a îndreptat spre ceainic.

Zoe a lăsat stiloul pe masă şi a rămas cu privirea aţintită spre spatele lui Simon.

– Şi mie îmi pare rău. Sunt tensionată, asta este tot.

– Ai multe pe cap, a zis el, punând cafea şi zahăr într-o cană. Ai primit vreo veste de la Joanna în ultima vreme?

– Nu, ultima dată ne-am văzut la lansarea fondului. Ar fi trebuit să primesc vreo veste?

El a ridicat din umeri.

– Nu.

– Sigur te simţi bine, Simon? Adică, nu am făcut nimic care să te supere, nu-i aşa?

– Nu, deloc. Doar că am... m-am confruntat cu nişte probleme, asta este tot.

– Probleme cu femeile? a întrebat ea, încercând să păstreze un ton firesc.

– Cred că s-ar putea spune şi aşa, da.

– Ah. Nefericită, Zoe şi umplut paharul de vin. Dragostea. Îţi face viaţa tare dificilă, nu-i aşa?

– Da.

– Vreau să spun că... L-a privit în ochi. Ce ai face dacă ai crede că iubeşti pe cineva, dar apoi ai descoperi că de fapt te-ai îndrăgostit de altcineva?

– Pot să întreb de cine?

Felul în care îl privea i-a făcut inima să îi bată mai tare.

– Da. A roşît şi şi-a coborât privirea. Este...

Telefonul mobil al lui Sîmon a sunat în buzunar.

– Îmi pare rău, Zoe, trebuie să dau fuga sus să răspund, a zis el, plecând în grabă spre camera lui şi închizând uşa în urmă.

Lui Zoe îi venea să plângă.

S-a întors după zece minute, imbrăcat.

– Mă tem că trebuie să plec. Înlocuitoarea mea temporară va sosi din clipă în clipă. Monica este o fată drăguţă, americancă. Sunt sigur că vă veţi înţelege bine.

– Bine, a ridicat Zoe din umeri. Pa!

– Pa!

Simon abia a reuşit să ridice ochii spre ea când a ieşit din bucătărie.

Salon elegant decorat în cadrul unor hoteluri scumpe, care găzduieşte în mod tradiţional ceaiuri dansante

CAPITOLUL 39

La cererea lui Rose, Joanna luase câteva sticluţe de whisky din minibar, le turnase într-un pahar şi adăugase gheaţă.

– Mulţumesc, draga mea. Rose a luat o sorbitură. Prea multe emoţii pentru o femeie bătrână ca mine. S-a aşezat mai confortabil în fotoliu, ţinând în mâini paharul cu whisky. După cum ştii deja, am lucrat o vreme ca doamnă de onoare pentru ducesa de York. Familiile noastre se ştiau de mulţi ani, aşa că a fost cât se poate de firesc să vin din Scoţia împreună cu ea când s-a căsătorit cu ducele. Au fost foarte fericiţi, stând când la Londra, când la moşia din Sandrigham. Dar apoi sănătatea ducelui a început să se deterioreze. Avea o boală a bronhiilor, care, date fiind problemele sale de sănătate din copilărie, provoca îngrijorare. Doctorii i-au recomandat odihnă completă şi relaxare timp de câteva luni, ca să îşi revină. Dar se punea problema ce să se spună ţării. Vezi tu, pe vremea aceea, familia regală era privită într-un fel ca fiind nemuritoare.

– Aşa că s-a propus găsirea unei sosii pentru perioada cât va lipsi? a zis Joanna.

– Da. Era o practică obişnuită printre figurile publice, după cum sunt sigură că ştii. Coincidenţa face ca un consilier de rang înalt de la palat să fi fost la teatru într-o seară. Iar acolo a văzut un tânăr actor care s-a gândit că ar putea trece foarte uşor drept ducele de York la solemnităţi oficiale, inaugurări de fabrici şi altele asemenea. Tânărul, un anume Michael O'Connell, a fost adus la palat şi timp de câteva săptămâni a primit „lecţii de duce", aşa cum glumeam eu şi ducesa. Odată ce a trecut

„testul", adevăratul duce a fost trimis în Elveţia pentru a se recupera.

– Era o copie fidelă, a zis Joanna. Am fost convinsă că era una şi aceeaşi persoană.

– Da. Michael O'Connell era deja un actor extrem de talentat. Întotdeauna fusese bun la imitaţii – era specialitatea lui pe atunci. A pierdut complet accentul irlandez, ba chiar şi-a perfectat uşoara bâlbâială, a zâmbit Rose. Uite aşa, draga mea, *a devenit* ducele, din toate punctele de vedere. A fost instalat în casa regală şi totul a mers de minune.

– Câţi oameni ştiau de aranjamentul acesta?

– Numai cei care trebuiau să ştie neapărat. Sunt sigură că unora dintre servitori li s-a părut ciudat să îl audă pe „duce" cântând balade irlandeze in timp ce se bărbierea dimineaţa, dar erau plătiţi să fie discreţi.

– Atunci te-ai împrietenit cu Michael?

– Da. Era un om atât de bun, dorea să placă şi a făcut totul cu mare uşurinţă. Dar mi-a părut rău pentru el. Ştiam că este folosit, iar când nu va mai fi nevoie de el, va fi plătit şi îndepărtat fără nici o părere de rău.

– Dar nu a fost să fie aşa, nu?

– Nu, a oftat Rose. Adevărul este că avea carismă. Era ducele, dar cu ceva în plus. Avea un minunat simţ al umorului, o făcea pe ducesă să râdă în hohote chiar înainte de a participa la vreo ocazie solemnă. Întotdeauna am fost convinsă că simţul umorului l-a ajutat să ajungă în patul ei, dacă îmi ierţi exprimarea nesărată.

– Când ţi-ai dat seama că erau amanţi?

– După multă vreme. Credeam, la fel ca toată lumea, că ducesa îşi juca rolul, că îşi făcea cu sârg datoria. Apoi ducele s-a întors acasă după câteva luni, bine sănătos, iar Michael O'Connell a fost trimis înapoi la viaţa lui. Acesta ar fi fost sfârşitul, dacă nu...

Lui Rose i s-a tăiat răsuflarea.

– Ce?

– Ducesa s-a îndrăgostit până peste cap de Michael. La momentul acela, plecasem de la palat ca să mă pregătesc pentru nunta mea cu

François. M-am întors în vizită într-o zi şi m-a întrebat dacă aş fi dispusă să o ajut, dacă i-aş putea servi drept „mesager", astfel încât să poată păstra legătura cu Michael. Era de-a dreptul disperată. Ce puteam face? Am fost de acord.

– Atunci ai început să te întâlneşti cu William în faţă la Swan şi Edgar?

– Aşa îl chema? Băiatul de la teatru, despre el vorbesc, a clarificat Rose.

– Şi el a devenit un actor destul de cunoscut.

– Nu şi în Franţa, a zis Rose cu un pufnet arogant. Desîgur, la vremea aceea, eram îndrăgostită nebuneşte de François, şi de aceea faptul că ducesa era şi ea îndrăgostită ne unea şi mai tare. Eram atât de tinere, a oftat Rose. Credeam în dragoste. Iar pentru că Michael şi ducesa fuseseră puşi să trăiască laolaltă, apoi despărţiţi, fără posibîlitatea unui viitor, făcea situaţia şi mai dramatică.

– S-au mai văzut după ce nu a mai fost angajatul casei regale?

– Numai o dată. Ducesa era foarte îngrijorată pentru el, pentru siguranţa lui, mai ales când secretul ei, cum s-ar spune, a explodat în faţa întregii lumi.

– Cineva a aflat despre aventura lor?

În ochii lui Rose a sclipit o lumină.

– Ah, da, draga mea. Mai multe persoane.

– Atunci l-au trimis pe Mîchael în Irlanda, ca să stea în clădirea pazei de coastă?

– Da. Vezi? i-a zâmbit Rose, aprobatoare. Cunoşti aproape toată povestea. Ducesa a venit la mine plângând într-o zi, spunând că îi scrisese că era trimis înapoi în Irlanda. Nu voia să îi compromită poziţia delicată, aşa că s-a gândit că cel mai bine este să plece din ţară, aşa cum doreau ei. Desigur – a ridicat ea din sprâncene –, urma să nu se mai întoarcă niciodată.

– Ce vrei să spui?

– Nu îţi dai seama că situaţia era perfectă pentru ei? Michael se întorcea în Irlanda, semănând extraordinar de mult cu ducele de York. Nu uita, abia avusese loc Divizarea

Irlandei. Irlandezii îi urau pe englezi. Tot ce aveau de făcut era să anunțe pe plan local că în zonă locuia un membru al familiei regale engleze și restul avea să se petreacă de la sine. Era „scalpul" perfect pentru mișcarea Republicană Irlandeză de la vremea aceea.

– Adică cercurile de la conducere îl voiau mort?

– Desigur. În condițiile date, era esențial să fie îndepărtat permanent. Dar totul trebuia să se facă discret, iar moartea lui prezentată ducesei într-un fel care să nu îi ridice semne de întrebare. Îți dai seama, nimeni nu știa cum va reacționa, dată fiind starea ei – Rose s-a corectat – mentală de la momentul respectiv.

– Și ce s-a întâmplat?

– Cea care l-a salvat pe Michael de la moarte sigură a fost iubita lui irlandeză – Niamh, cred că o chema – pe care o cunoscuse când venise să lucreze ca menajeră. Se pare că într-o noapte îl auzise pe propriul ei tată – un republican înfocat, trebuie să adaug – plănuind moartea lui Michael. Așa că ei doi i-au organizat evadarea pe un vapor încărcat cu bumbac, ce pleca spre Anglia.

– Știn cine a fost fata. Am cnnoscnt-o pe sora ei Ciara în Rosscarbery. Niamh Deasy a murit la nașterea copilului, împreună cu bebelușul, a adăugat Joanna.

– Vai de mine!

O lacrimă s-a scurs din ochii lui Rose. A scos din mânecă o batistă cu care și-a tamponat ochii.

– O altă victimă tragică prinsă în mreaja aceasta de minciuni. Michael s-a întrebat întotdeauna ce s-a întâmplat cu ea după plecarea lui din Irlanda. Se aștepta să îl urmeze în Anglia, dar, desigur, nu putea să îi scrie ca să afle când va veni. Și nici să îi scrie unde se afla. Dar ea nu a mai venit. Acum știu de ce. Era foarte atașat de ea, dar mă îndoiesc că a fost dragoste. Dar nn l-am auzit niciodată vorbind de un copil.

– Poate că nici nu a știut, a zis Joanna, gânditoare. Poate Niamh nu i-a spus.

– Şi poate că nici ea nu şi-a dat seama până când a început să îi crească pântecul, a suspinat Rose. Erau timpuri mult mai inocente. Noi, fetele, nu ştiam mare lucru despre adevărurile vieţii. Mai ales fetele catolice.

– Sărmana Niamh şi sărmanul copilaş. Era atât de inocentă... nu ştia nimic despre bărbatul complex de care se îndrăgostise. Te rog, continuă, a îudemnat-o Joanna pe Rose.

– Ei bine, Michael s-a întors la Londra şi a reuşit să o contacteze pe ducesă. S-au întâlnit în casa mea din Londra. l-a povestit cum încercaseră să îi pună la cale moartea. Este de înţeles că ducesa a avut o reacţie de isterie şi de furie. După ce a petrecut o noapte albă, încercând să găsească o cale de a-l apăra, a doua zi a venit la mine. Când mi-a spus ce are de gând, i-am zis că se pune atât pe sine, cât şi familia, într-o poziţie foarte compromiţătoare dacă se va descoperi vreodată. Dar ea nici nu voia să audă. Michael O'Connell trebuia ferit de primejdii şi cu asta, basta! În definitiv, nu avea pe nimeni care să îl apere. Fusese folosit şi aruncat. Iar ducesa era decisă – din dragoste sau împinsă de conştiinţă – să facă lucrul cel mai onorabil.

– Ce a făcut ducesa?

– I-a mai scris o scrisoare, pe care am livrat-o personal la locuinţa lui, ascunsă în felul în care o făceam de fiecare dată.

– Înţeleg, a zis Joanna, încercând din răsputeri să lege faptele pe măsură ce le afla. Iar Michael O'Connell a folosit ce se afla în această scrisoare pentru a-şi cumpăra siguranţa. O nouă identitate, o casă mare şi un viitor însemnat?

– Chiar aşa, domnişoară! Mă îndoiesc că ar fi cerut ceva dacă ei nu ar fi încercat în mod atât de evident să scape de el. Nu a fost un om lacom. Dar – a oftat Rose – s-a gândit că va fi cu atât mai în siguranţă cu cât era mai vizibil. Pe lângă asta, merita succesul pe care l-a obţinut. A reuşit să joace nnul dintre cele mai mari roluri ale secolului al douăzecilea.

– Da, aşa este. Şi presupun că este mai uşor să omori un necunoscut decât un actor bogat şi vestit. În mod evident, l-ai cunoscut foarte bine, Rose.

– Da, l-am cunoscut şi simt că am făcut tot ce am pntut pentru el, era un om bun. Oricum, după aceea, totul a părut să se liniştească. Ducesa a acceptat că nu îl va mai vedea, că făcuse tot posibilul să îl protejeze, iar ea şi adevăratul duce şi-au reluat relaţiile.

– Vreau să îţi spun, Rose, că lucrul acesta m-a frapat în ultimele zile, a rostit Joanna, cu îndoială în glas. Căsătoria ducelui şi a ducesei a fost întotdeauna considerată una dintre cele mai reuşite poveşti ale monarhiei.

– Iar eu cred că a fost cu adevărat o poveste de succes. Iubirea are multe forme, domnişoară Haslam, a zis Rose. Relaţia dintre Michael şi ducesă a fost ceea ce s-ar numi o aventnră scurtă, dar pasională. Dacă ar fi supravieţuit acelor câtorva luui, nu vom şti niciodată. Cu siguranţă, odată ce dncesa a înţeles că el este în siguranţă, a rămas alături de duce de-a lungul tuturor încercărilor şi nenorocirilor care au urmat. Nu a mai rostit niciodată numele lui Michael.

– Când acesta a devenit celebru sub numele James Harrison, cu siguranţă drumurile li s-au încrucişat din nou, nu-i aşa?

– Da, dar din fericire, el o cunoscuse deja pe Grace. Dintr-o pură coincidenţă, o ştiam de multă vreme. Am fost prezentate la curte în aceeaşi zi. Întotdeauna fusese complet zănatică, dar James s-a înamorat de ea cu totul.

– Adică a fost o poveste de iubire adevărată?

– Desigur. Se adorau unul pe altul. Grace avea nevoie de James ca să o apere de o lume căreia nu a simţit niciodată că îi aparţine.

– Ce vrei să spui?

– După cum am spus, Grace White era instabilă emoţional. Întotdeauna fusese aşa. Dacă nn ar fi făcut parte din aristocraţie, ar fi fost închisă în vreun spital psihiatric cu multă vreme în urmă. Părinţii ei au fost mulţumiţi să le fie luată din braţe. Dar alături de James

părea să înflorească. Dragostea lui i-a calmat... trăsăturile de personalitate oarecum haotice. Au avut un fiu, Charles, iar totul mergea bine... până la abdicarea regelui.

– Desigur. Ducele a devenit rege, iar ducesa regină. Presupun că atunci a fost şi mai important ca aventura lor secretă să nu se afle?

– Ah, da, draga mea, cu siguranţă. Încrederea faţă de familia regală ajunsese la pământ. Fostul rege făcuse un gest incredibil renunţând la tron pentru a se căsători cu o americancă.

– Ceea ce însemna că fratelui său – ducele de York – îi revenea datoria de a prelua conducerea, a cugetat Joanna.

– Chiar aşa. Deşi eram în Franţa la momentul acela, căsătorită cu François, am simţit unda de şoc până acolo. Nici ducele, nici ducesa nu îşi închipuiseră vreodată că într-o zi vor fi încoronaţi rege şi regină ai Angliei. Şi, lucru chiar mai important, nici cei din spatele scenei nu îşi închipuiseră, cei care ştiau exact ce se întâmplase cu zece ani înainte.

– Şi ce au făcut?

– Îţi aminteşti de domnul în scaun cu rotile, cel de care s-a speriat Grace la slujba memorială?

– Cum aş putea să uit?

Joanna îşi amîntea ochii aceia reci care trecuseră peste chipul lui Grace în timp ce părăseau biserica.

– Era un membru important al Serviciului Britanic de Informaţii Secrete. La momentul acela, îndatorirea sa era paza familiei regale. S-a dus acasă la familia Harrison şi i-a cerut lui James să renunţe la scrisoarea pe care i-o scrisese ducesa, de dragul viitorului monarhiei. Este de înţeles că James a refuzat. Ştia că fără scrisoare nu va mai fi protejat. Din păcate, Grace, care asculta în spatele uşii, a înţeles mare parte din conversaţie.

– Vai.

– Poate nu ar fi fost atât de rău dacă nu ar fi avut un caracter atât de nevrotic şi nu ar fi avut nevoie de atenţie permanentă, dar s-a simţit

trădată de singurul om în care își pusese toată încrederea. Avea dovada legăturii anterioare – și cât se poate de puternice – a soțului ei cu o altă femeie. O femeie cu care Grace nu putea spera să concureze vreodată. L-a acuzat că păstra secrete față de ea, că era încă îndrăgostit de ducesă. Trebuie să înțelegi, Joanna, nu vorbim despre o femeie rațională. Descoperirea aceasta a dezechilibrat-o complet. Întotdeauna îi plăcuse să bea, dar acum, la beție, a început să facă aluzii în public la un secret care *trebuia* păstrat cu orice preț.

– Doamne, ce oribil! Ce a făcut James?

– Mi-a spus mai târziu că Grace a făcut o criză când s-a terminat întâlnirea. I-a cerut socoteală și a vrnt să vadă scrisoarea. Când el a refuzat, a început să spargă totul în jur, încercând să descopere unde o ascunsese. Așa că James a făcut singurul lucru pe care îl putea face și a scos din ascunzătoare una dintre scrisorile pe care i le trimisese ducesa. Desigur, nu era scrisoarea pe care o voiau ei, ci o alta.

– Dar Grace a crezut că era scrisoarea pe care o căutau?

– Da.

– Era scrisoarea pe care mi-a trimis-o mie?

– Da, a oftat Rose. Desigur, nu spunea nimic important, dar ea nu trebuia să afle asta. A refuzat să i-o înapoieze lui James, spunându-i că o va păstra, ca dovadă a necredinței sale. Scrisoarea aceea a rămas la ea toată viața. Unde a ascuns-o cât timp a fost în sanatoriu, rămâne un mister, dar mi-a arătat-o chiar înainte de a pleca spre Londra, anul trecut în noiembrie.

– Dar aventura avusese loc cu câțiva ani înainte de a o cunoaște pe Grace!

– Știu, draga mea, dar, cum am mai spus, înnebunise de tot. El mi-a trimis o scrisoare în Franța, impărtășindu-mi temerile sale, știind că sunt prietenă cu Grace și în același timp una dintre puținii care cunosc tot adevărul. Știa că nn va mai dura mult timp până ce prietenul nostrn din scaunul cn rotile și acoliții lni vor afla că Grace știe și că are un comportament indiscret. Mai mult, încercase să își ia viața,

acuzându-l pe James şi aventura lui cu ducesa. El înţelegea prea bine la ce măsuri s-ar putea apela, înţelegea că nici scrisoarea care se afla în posesia lui nu o putea salva pe cea care putea da totul în vileag. Aşa că a hotărât să acţioneze înaintea lor.

– Cum a salvat-o?

– A adus-o pe Grace în Franţa. Au stat la mine o vreme, până ce James a aranjat să fie internată într-o instituţie confortabilă, lângă Berna, în Elveţia. Sunt sigură că în zilele noastre sărmana de ea ar fi diagnosticată cu depresie maniacală sau ceva de genul acesta, dar te asigur, la vremea aceea a fost cel mai omenos lucru pe care îl putea face. Acolo era cunoscută ca „Rose White" – James i-a folosit al doilea prenume. După câteva luni, a spus tuturor celor din Anglia că Grace îşi luase viaţa în timp ce se afla în vacanţă cu mine, cea mai apropiată prietenă a ei. La momentul acela, se ştia cât de instabilă era. A fost o poveste credibilă. Am organizat o înmormântare în Paris, cu un sicriu gol. Rose a privit în depărtare. Te asigur, draga mea, pentru James nu a contat că ea nu se afla acolo. Nu am văzut niciodată un bărbat atât de răpus de suferinţă. Pentru siguranţa ei, era nevoit să nu o mai vadă niciodată, iar el înţelegea lucrul acesta prea bine.

– Sfinte Dumnezeule! a clătinat Joanna din cap, tristă. Nu este de mirare că nu s-a mai căsătorit după aceea. Soţia lui era în viaţă.

– Exact, dar nimeni nu ştia. Apoi, desigur, a venit războiul. Nemţii au invadat Franţa, iar eu cu soţul meu am plecat la casa noastră din Elveţia. Locuiam în apropiere şi o vizitam pe Grace la sanatoriu de câte ori puteam. Tuna şi fulgera, întreba unde este James, mă implora mereu să o duc acasă. Eu şi soţul meu speram pentru binele ei să se îmbolnăvească, căci asta nu era viaţă, dar întotdeauna a fost o femeie rezistentă, cel puţin fizic.

– A rămas în Elveţia tot timpul acesta?

– Da. Şi recunosc că nu m-am mai dus să o văd la fel de des ca înainte, pentru că mi se

părea inutil. Și extrem de supărător. Apoi, într-o dimineață, în urmă cu șapte ani, am primit o scrisoare. Era de la unul dintre doctori, care mă ruga să mă duc și să îl vizitez. Când am ajuns, doctorul mi-a spus că starea lui Grace se îmbunătățise. Presupunerea mea este că, după toate progresele făcute în medicină, găsiseră un medicament care să o echilibreze. Se simțea atât de bine, încât el propunea să facă un pas în lumea de afară. Recunosc că am avut dubii, dar m-am dus să o văd și am stat de vorbă și nu încăpea îndoială că era mai bine. Era în stare să vorbească rațional despre trecut și despre ceea ce se întâmplase. Și m-a implorat să o ajut ca măcar în ultimii ani de viață să se bucure de o viață oarecum normală. Rose a ridicat brațele cu un gest elegant. Ce puteam face? Iubitul meu soț murise cu câteva luni înainte. Locuiam singură într-un castel imens. De aceea am decis să cumpăr o casă mai mică și să o iau pe Grace la mine. Am căzut de acord împreună cu doctorul că dacă apar semne de deteriorare, Grace va fi reinternată fără nici o întârziere.

– Oare cum a făcut față la lumea din afara instituției după toți anii aceia în care fusese închisă? a murmurat Joanna, mai mult pentru ea decât pentru Rose.

– Era încântată de orice. Deliciul naiv de a putea hotărî singură ce să mănânce la micul dejun și la ce oră o încânta. Avea în sfârșit libertate, după toți acei ani, scumpa de ea.

Joanna a zâmbit.

– Da.

– Așa că ne-am făcut un trai împreună; două bătrâne mulțumite să aibă companie, cu un trecut comun, care ne unea. Iar apoi, în urmă cu un an, Grace s-a pricopsit cu o tuse care nu mai trecea. Mi-a luat luni întregi să o conving să meargă la un doctor – îți imaginezi cât de înspăimântată era să se mai apropie de ei. Când am convins-o, analizele au arătat că avea cancer la plămâni. Doctorul a vrut să o interneze, desigur, și să o opereze, dar îți imaginezi cum a reacționat Grace la această

idee. A refuzat fără drept de apel. Cred că aceasta a fost cea mai tragică parte a întregii poveşti. După toţi acei ani de încarcerare, să găsească în sfârşit o oarecare pace, un pic de fericire, iar apoi să i se mai dea un an de trăit. Rose s-a scotocit după batistă şi şi-a şters ochii. Iartă-mă, draga mea. Totul îmi este încă proaspăt în minte. Îmi este tare dor de ea.

– Îmi dau seama.

Joanna a privit-o pe Rose liniştindu-se înainte de a continua.

– După câteva luni, Grace a văzut articolul despre moartea lui James, în ziarul britanic *Times*. Şi-a băgat în cap că voia să se întoarcă în Anglia. Mi-am dat seama că va muri dacă pleacă. Era deja grav bolnavă.

– Da şi ar fi trebuit să vezi în ce mizerie a trăit. Ce Dumnezeu avea în toate cuferele acelea?

Întrebarea ei a adus un surâs pe chipul lui Rose.

– Viaţa ei, draga mea. Era o coţofană îngrozitoare; fura linguri din restaurante, suluri de hârtie igienică şi săpun din toalete publice, ba chiar ascundea mâncare luată din bucătăria noastră sub patul din dormitorul ei. Poate era din cauza privaţiunilor din sanatoriu, dar strângea de toate. Când a părăsit Franţa, a insistat să îşi ia şi cuferele de ceai. Mi-am luat la revedere de la ea şi... am ştiut că nu o voi mai vedea niciodată. Dar am înţeles-o, simţea că nu are nimic de pierdut.

Joanna a văzut-o pe Rose lăsându-se mai jos în fotoliu, copleşită de durere. Văzând cum i se scurge energia, Joanna a înţeles că era ultima ei şansă.

– Rose, ştii unde se află această scrisoare?

– Nu mai pot spune nimic înainte să mănânc ceva. Trimitem după room service, a decretat Rose. Fii drăguţă şi dă-mi meniul, te rog.

Joanna i l-a dat, ştiind că mai erau multe întrebări pe care voia să i le adreseze. S-a străduit să îşi adune toate resursele de răbdare cât timp Rose şi-a căutat ochelarii în geantă şi a

studiat meniul intens. Apoi s-a ridicat greoi şi a traversat camera spre telefonul de lângă pat.

– Bună ziua, aţi putea trimite în cameră două fripturi din muşchi de vită în sânge cu sos Béarnaise şi o sticlă de Côte-Rôtie? Vă mulţumesc.

A lăsat jos receptorul şi i-a zâmbit Joannei, apoi şi-a strâns mâinile una în cealaltă ca un copil entuziasmat.

– Ah, cât îmi place să comand de la room service, ţie nu?

Dacă era posibil să păşeşti în sus şi în jos mental, aşezat într-un scaun cu rotile, atunci asta făcea bătrânul. Nu stătea în spatele biroului; de fapt, îşi îndreptase scaunul spre Simon când se deschisese uşa, alinat la vederea singurului om care îi putea înţelege anxietatea.

– Vreo veste?

– Nu, domnule. Vom încerca şi mâine.

– Mâine s-ar putea să fie prea târziu, la dracu'! s-a răstit el.

– Nici de urma lui Haslam sau Alec O'Farrell nu a dat nimeni? a întrebat Simon.

– Am primit un indiciu despre locul unde s-ar afla O'Farrell şi avem oameni pe urmele lui chiar în acest moment. Convingerea mea este că sunt ascunşi undeva într-un hotel, punând la cale vânzarea secolului pentru mica lor poveste sordidă. Cel puţin suntem siguri că se află încă în ţară. Am pus să fie verificate listele de pasageri de la aeroporturi şi terminale pentru feriboturi. Asta, desigur, dacă nu cumva au plecat cu paşapoarte falsificate, a oftat el.

– Dar „mesagera" noastră, Rose Le Blanc, născută Fitzgerald?

– Nici un avion aterizat în Anglia nu a adus un pasager cu acest nume, dar, desigur, asta nu înseamnă mare lucru. Ar fi putut intra în ţară cu maşina sau trenul. O vom găsi dacă se află aici, dar – Iisuse! – dacă Haslam ajunge prima la ea... Sunt sigur că *madame* Le Blanc ştie unde se află blestemata aia de scrisoare.

– Domnule, cât timp nu au pus mâna pe ea, nu au nici o dovadă.

Dar el părea că nu mai ascultă.

– Am ştiut întotdeauna că ne îndreptăm spre un dezastru, că nătărăul acela nu va renunţa la ea. Împieliţatul a obţinut chiar şi rangul de cavaler pe baza acestei promisiuni!

– Domnule, cred că va trebui să lărgim plasa, să spunem şi altora ce căutăm.

– Nu! Trebuie să se lucreze orbeşte. Nu putem risca alte scurgeri de informaţii. Mă bazez pe tine, Warburton. Vreau să rămâi exact unde eşti acum. Instinctul meu mi-a spus întotdeauna că dacă scrisoarea aceea este undeva, este într-una din casele lui Harrison. Dacă Haslam află unde este, va veni să o ia. Amândouă casele sunt supravegheate non-stop. Dacă vine, trebuie îndepărtată. Să nu cumva să laşi emoţiile să îţi întunece judecata. Spune-mi acum dacă simţi că nu eşti capabil să îţi duci la îndeplinire misiunea.

A urmat o pauză, după care Simon a spus:

– Nu, domnule, mă descurc.

– Dacă nu o faci tu, o va face altcineva. Sper că îţi dai seama.

– Da, domnule.

– Ai grijă să te porţi normal. Nu vreau ca Haslam sau O'Farrell să afle că suntem pe urmele lor. Lasă-i să ne conducă la ea, înţelegi?

– Da, domnule.

Şi-a înclinat scaunul în aşa fel încât să privească spre apa râului. După o tăcere îndelungată, a oftat din greu.

– Îţi dai seama că, dacă se află, va fi sfârşitul monarhiei britanice. Noapte bună, Warburton!

Joanna a aşteptat chinuită de agonia suspansului ca Rose să termine tot ce avea pe farfurie, mestecând înfiorător de încet. Ea îşi devorase porţia, fără măcar să îi simtă gustul, dar ştiind că trebuia să mănânce.

Într-un târziu, Rose şi-a tamponat buzele cu şervetul.

– Acum mă simt mult mai bine. Ar fi bună o cafea în timp ce stăm de vorbă, draga mea.

Încercând să îşi reprime sentimentul de frustrare, Joanna a sunat încă o dată la room

service.

În cele din urmă, după ce a sosit cafeaua, Rose a reînceput să vorbească.

– Acum, se ştie că membrii familiei regale au avut iubiţi şi amante de când există monarhia. Faptul că ducesa de York s-a îndrăgostit de sosia soţului ei nu ar fi fost pe placul palatului, desigur, dar ar fi fost un lucru care putea fi rezolvat. Chiar şi faptul că a insistat să îi trimită scrisori de dragoste periculoase, ca aceea care a ajuns în posesia ta, putea fi ţinut secret. La momentul acela era puţin probabil ca ea să ajungă vreodată regină, iar soţul ei rege. Rose s-a oprit şi i-a zâmbit uşor. Ironia face că istoria s-a schimbat peste noapte sub imperiul celei mai puternice forţe din lume.

– Dragostea.

– Da, draga mea. Dragostea.

– Şi a devenit regină.

Rose a dat din cap şi a luat o gură de cafea.

– Aşa că întreabă-te, Joanna, ce ar putea fi, ce s-ar fi putut întâmpla între Michael O'Connell şi ducesa de York care să devină apoi cel mai bine păzit secret al secolului al douăzecilea? Şi ce s-ar întâmpla dacă dovada acestui secret s-ar afla într-o simplă scrisoare? Scrisă intenţionat de o femeie care, îndrăgostită fiind, voia să îl salveze. Apoi ascunsă undeva şi folosită ca singură metodă de apărare a lui împotriva vastei armate a celor care îl voiau mort.

Joanna a privit în sus, apoi în jurul ei, în căutarea răspunsului. Apoi zgomotele traficului de pe stradă au dispărut în clipa în care şi-a dat seama care era răspunsul.

– O, Doamne! Nu se poate!

– Ba da.

Era rândul lui Rose să îi toarne un whisky Joannei, care tremura uluită.

– Să nu se spună că eu ţi-am spus. Ai ghicit singură. Rose a clătinat din cap. O singură dată am văzut asemenea uluire pe chipul cuiva, iar asta a fost în ziua în care i-am confirmat lui Grace că ceea ce auzise prin uşa biroului din strada Welbeck era adevărat.

– Nu ar fi fost mai bine să o minți pe Grace? Să o faci să creadă că a înțeles greșit? Doamne, a zis Joanna, apoi a înghițit tot whiskyul. Mă consider perfect normală la cap, dar acum, că am descoperit adevărul... Mă simt o epavă nearticulată.

– Sunt convinsă. Și da, m-am gândit să încerc să o conving pe Grace că înțelesese greșit, dar știam că nu va renunța. Exista riscul să se ducă direct la sursă, la omul pe care îl auzise vorbind cu James în birou în ziua aceea. Un om care mai târziu a devenit Sir Henry Scott-Thomas, directorul MI5. Un om capabil să îi distrugă atât pe ea, cât și pe James, dacă descoperea ce știe. Un om care mai târziu a paralizat de la brâu în jos din cauza unui accident de călărie.

– Omul din scaunul cu rotile...

Joanna a simțit că îi înțepenise mintea. A căutat prin cețurile cenușii, știind că mai erau întrebări de pus.

– Scrisoarea... confirmă că... confirmă ce am discutat?

Joanna nu se simțea în stare să rostească cuvintele.

– Eu am livrat-o, este adevărat, dar era deja bine ascunsă în pachet. Dar dacă l-a ținut în viață pe James toți anii aceștia, i-a permis să câștige atâta faimă și avere sub nasul celor care îl voiau mort, atunci, cred că răspunsul este da.

– Și de ce nu s-au îndreptat spre tine? În definitiv, tu ai dus scrisorile.

– La momentul acela eram logodită cu scumpul meu François și părăsisem palatul. M-am căsătorit și am plecat în Loara după ce a fost livrat pachetul. Nimeni nu a știut că am avut vreun amestec, a râs Rose ușor. Ducesa a fost foarte isteață, până ce nu și-a mai putut ascunde secretul.

Joanna și-a dat seama cu o tresărire că îi spusese lui Simon care era numele „mesagerei" în Yorkshire, în urmă cu numai două săptămâni.

– Rose, ești într-un pericol terîbil! Am dezvăluit numele tău cuiva de curând. Ah,

Doamne, îmi pare atât de rău, a zis Joanna ridicându-se. Au murit atâția oameni deja. Nu se vor opri de la nimic... trebuie să pleci imediat!

– Sunt în siguranță, cel puțin deocamdată, draga mea. Orice ar fi, sunt singura persoană care știe unde se află scrisoarea. Pe lângă asta, vechile mele acte falsificate din al Doilea Război Mondial s-au dovedit un dar de la Dumnezeu în toți acești ani. François a plătit unui expert o mulțime de bani ca să putem trece drept *madame* și *monsieur* Levoy – cetățeni elvețieni. Vezi tu, el avea sânge evreiesc în familia din partea mamei. Am păstrat mereu un pașaport cu numele acesta, pentru a-mi servi la nevoie. François a insistat, a zâmbit Rose aproape imperceptibil. Așa am intrat în țară și așa sunt cunoscută la hotel.

Joanna a privit cu admirație la femeia aceasta extraordinară, care păstrase secretul atâta amar de vreme și acum care își punea viața în pericol de dragul prietenei sale de o viață.

– Ai spus că ai dus un pachet, nu o scrisoare?

– Corect.

– Ce era în pachet?

– Vai de mine, a căscat Rose. Mi s-a făcut somn. Bineînțeles, scrisorile erau cât se poate de delicate, mai ales una. Dacă ajungeau pe mâini străine, ar fi fost un dezastru. Așa că ducesa a inventat o metodă foarte isteață de a le ascunde.

– Cum?

– Ai văzut scrisoarea pe care ți-a trimis-o Grace. Deși era veche, nu ai remarcat ceva neobișnuit la ea?

Joanna a scormonit prin memorie.

– Da... dacă îmi amintesc bine, erau niște găuri minuscule pe marginile sale.

Rose a inclinat ușor din cap, aprobator.

– Iar acum, pentru că nu mai avem timp, poate ar trebui să te ajut să așezi ultima piesă din puzzle. Nu uita, o fac numai de dragul sărmanei Grace.

– Desigur, a dat dîn cap Joanna, obosită.

– Ducesa avea două pasiuni în viaţă. Una era cultivarea unor trandafiri splendizi in grădinile ei; a doua, broderia. S-a uitat ţintă la Joanna, care o privea fără să înţeleagă. lar acum cred că este timpul să mă duc la culcare. Am de gând să părăsesc Anglia în scurtă vreme şi să stau la nişte prieteni din America până trece totul. M-am gândit să dispar în următoarele luni, până ce se aşază lucrurile.

– Rose, te rog! Nu îmi face un ca asta! Spune-mi unde este scrisoarea, a implorat-o Joanna.

– Draga mea, tocmai ţi-am spus. Tot ce mai trebuie să faci acum este să îţi întrebuinţezi mintea ageră şi ochii tăi frumoşi.

Joanna ştia că nu avea rost să o mai roage.

– Te voi mai vedea vreodată?

– Eu mă îndoiesc, tu nu? Ochii lui Rose au sclipit. Am convingerea că o vei găsi.

– Eu nu! Trandafiri, broderie...

– Da, draga mea. În clipa în care pui mâna pe ea, eu trebuie să părăsesc Anglia, *tout de suite*. Ai de gând să o publici şi ce-o fi o fi, cum se zice?

– Da, aceasta este intenţia mea. Au murit atât de mulţi oameni din cauza ei. Şi... i-o datorez cuiva, a spus Joanna, şi ochii i s-au umplut spontan de lacrimi.

– Cineva pe care l-ai iubit?

– Eu... da, a oftat ea, dar a murit încercând să îmi salveze viaţa. lar asta din cauza scrisorii.

– Atunci, asta-i tot. Dragostea ne face să luăm cele mai nesăbuite – şi mai greşite – decizii, după cum ai văzut.

– Da.

Rose s-a ridicat şi a pus o mână blândă pe umărul Joannei.

– Las conştiinţa ta să ia decizia. Şi soarta. La revedere, draga mea! Dacă vei trăi să spui povestea, îţi vei lăsa amprenta asupra lumii, într-un fel sau altul, de asta nu mă îndoiesc. Nu te conduc.

Rose s-a îndreptat spre dormitor şi a închis uşa în spatele eî.

SFÂRȘITUL JOCULUI

Etapa jocului în care pe tablă rămân prea puține piese

CAPITOLUL 40

– Bună, Simon, a zis Zoe, când el a apărut la ora prânzului în bucătăria casei de pe Welbeck Street.

– Bună. Totul este în regulă?

– Da, a zis Zoe și a remarcat că Simon părea tensionat și iritat. Domnișoara Burrows a plecat, acum, că te-ai întors tu?

– Da, a plecat când am ajuns eu. Nu mi-ar fi plăcut să împărțim aceeași cameră.

– Da. Zoe a băgat un deget în sosul pe care îl pregătea pe plită. Este o fată atrăgătoare.

– Din păcate, nu este genul meu, a răspuns Simon, umplând o cană cu granule de cafea instant și apă fierbinte. Ce gătești?

– Ce poți să gătești pentru un prinț? a oftat ea. Fac rețeta mea obișnuită pentru petreceri, vită stroganoff. Nu este la fel de distins ca un homar Thermidor, dar va fi foarte bun.

– Ah, desigur! În seara asta este cina! Uitasem.

– M-a sunat Art aseară. A zis că te așteaptă să îl iei de la Sandringham mai târziu, după-amiază. I-am lăsat un mesaj Joannei să vină la opt, așa că aveți destul timp să ajungeți. Din păcate, doi dintre prietenii mei au dat îndărăt, așa că nu vom fi decât noi trei.

Simon a simțit că îi stă inima în loc.

– Vine Joanna?

– Da, dar nici ea nu mi-a răspuns la mesaj. Ne-am apropiat foarte mult și aș vrea să știu ce crede despre Art.

– Nu crezi că ar trebui să o suni, să vezi dacă vine?

– Da, ar fi bine. Și-a șters mâinile pe șorț. Amestecă tu în continuare.

Zoe s-a întors după câteva minute.

– A intrat robotul, a zis ea, uitându-se la Simon, care căuta prin dulapuri. S-a întors cu o sticlă în mână. Adaugă nişte sos Tabasco, îi dă o savoare specială.

Mai târziu în aceeaşi zi, a sunat telefonul lui Simon.

– L-am localizat pe O'Farrell. Ştiam eu că nu poate rezista fără whisky prea mult timp. A plătit cu cardul intr-un magazin de băuturi din zona docurilor.

– Înţeleg.

– I-am verificat cunoştinţele şi se pare că are un prieten jurnalist din State care deţine un apartament chiar lângă magazin. Oamenii mei au controlat şi sunt semne că în apartament se află cineva. Deocamdată îl supraveghează de aproape. Am obţinut numărul de telefon de acolo. Dacă intră online ca să transmită povestea, o putem opri imediat.

– Dar Haslam?

– Nici o urmă.

– Haslam a fost invitată aici la cină diseară, dar mă îndoiesc că o să apară. Ar intra în gura lupului. Continui ca de obicei?

– Da. Dacă nu se întâmplă nimic altceva, ia-l pe Alteţa Sa din Norfolk, conform planului. Burrows va rămâne pe loc în timpul acesta. Asigură-te că sunteţi înarmaţi, Warburton. Vorbim mai târziu.

În după-amiaza aceea, cu puţin înainte de ora cinci, Simon a sosit în faţa frumoasei case de pe moşia Sandringham şi a oprit maşina. A deschis portiera, a coborât şi a văzut că majordomul deschidea deja uşa de la intrare.

– Îmi pare rău, dar Alteţa Sa Regală întârzie puţin. Pentru că s-ar putea să dureze, a sugerat că poate aţi prefera să aşteptaţi înăuntru şi să beţi un ceai.

– Mulţumesc.

Simon l-a urmat pe majordom în casă, au traversat holul şi apoi au intrat într-o camera de zi mică, dar bogat mobilată.

– Earl Grey sau Darjeeling?

– Nu contează.

– Prea bine, domnule.

Majordomul a părăsit camera, iar Simon a făcut câțiva pași în jur, întrebându-se de ce trebuia să întârzie ducele tocmai astăzi. Fiecare secundă în care se afla departe de Welbeck Street îi sporea neliniștea.

Majordomul a adus ceaiul și l-a lăsat din nou singur. Simon l-a băut, pășind neatent prin cameră. Apoi privirea i-a fost atrasă de ceva de pe perete, așezat nevinovat printre zecile de picturi, probabil neprețuite. S-a apropiat să îl studieze și atunci mâna cu care ținea ceașca cu ceai a început să tremure.

Era sigur că erau identice, până la ultimul detaliu.

Simon a scos telefonul mobil ca să sune, dar chiar în clipa aceea a intrat majordomul.

– Alteța Sa Regală este gata de plecare.

Ceașca i-a fost luată din mână cu fermitate, iar el a fost împins spre ieșire.

Din punctul ei de observație dinăuntrul cabinei telefonice de peste drum de casa din Welbeck Street, Joanna a format un număr de mobil.

– Steve? Sunt Jo. Nu mă întreba unde sunt, dar dacă vrei o poză frumoasă, mută-ți fundul în fața casei lui Zoe Harrison. O să sosească ducele. Da, serios! A, și dacă vrei o poză de la interior, există o intrare în spatele casei, dar pentru asta va trebui să escaladezi câteva ziduri. Apoi așteaptă în fața casei până te sun eu. Pa!

A mai format un număr, apoi altul, până ce a informat toate departamentele de fotoreporteri de la toate cotidienele din Londra în legătură cu invitația la cină din seara aceea a prințului Arthur, duce de York. Iar acum tot ce mai avea de făcut era să le aștepte sosirea.

Unul dintre fotografi a văzut mașina de îndată ce Simon a virat pe Welbeck Street, la câteva minute înainte de ora opt.

– Of, Iisuse! a exclamat ducele când a văzut barajul de aparate de fotografiat poziționat în fața caseî lui Zoe.

– Vreţi să plecăm, Alteţa Voastră Regală?

– Cam târziu pentru asta, nu crezi? Haide, să nu mai pierdem vremea.

Joanna a văzut că se deschide portiera Jaguarului şi fotografii se îngrămădesc în jurul maşinii. A trecut în goană strada şi a traversat busculada creată, ieşind chiar în faţa ducelui şi a lui Simon. Aşa cum ştia că se va întâmpla, uşa s-a deschis ca prin magie şi ea a intrat, împleticindu-se.

– Jo! Ai ajuns, totuşi! a întâmpinat-o Zoe distrasă, privind îngrijorată spre Art şi Simon, care a trântit uşa şi a încuiat-o în spatele său.

– Da, a gâfâit ea, scoţându-şi pălăria de fetru şi scuturându-şi coama de păr. Un adevărat meleu acolo.

– Ce rochie drăguţă! Până acum nu te-am văzut decât în jeanşi.

– Pentru că numai jeanşi port. Dar m-am gândit să fac un efort în seara asta.

– Şi ochelarii aceştia îţi vin bine. Arăţi diferit.

– Asta-i bine, a zis Joanna, cât se poate de sinceră.

Zoe a sărutat-o pe obraz, apoi şi-a întors atenţia spre Art, care aştepta în spatele ei.

– Bună, dragul meu. Ce faci? a început ea, dar apoi au tresărit cu toţii când cutia de scrisori s-a deschis forţat şi prin ea a apărut obiectîvul unui aparat foto.

Simon a închis-o imediat şi au auzit satisfăcuţi cum se sparge plasticul în timp ce aparatul se retrage.

– Vă recomand să intraţi în salon. Daţi-mi câteva secunde ca să trag draperiile, a zis Simon prinţului, care părea nemulţumit.

– Îţi mulţumesc, Warburton.

Art l-a urmat pe Simon în lungul holului, în vreme ce Zoe a pus o mână pe braţul Joannei.

– Te prezint oficial lui Art într-o clipă, i-a şoptit Zoe.

– Trebuie să fac o reverenţă? Cum îi spun? a întrebat Joanna.

Zoe şi-a reprimat un zâmbet.

– Fii tu însăţi. Iţi va zice el cum să îi spui. Deşi ar fi mult mai bine să nu îi spui cu ce te ocupi, a zis ea cu o uşoară ironie.

– Înţeleg. În seara aceasta voi fi dresoare de câini, a zis Joanna, dând din cap în timp ce se îndreptau împreună spre salon. Apoi s-a întors spre Zoe. Scuză-mă, trebuie să merg la toaletă.

Apoi s-a repezit în sus pe scări înainte ca Zoe să zică ceva.

– Simon, poţi să aduci şampania? l-a rugat Zoe când a ieşit din salon. Este pusă la gheaţă, în bucătărie.

– Desigur.

Simon a intrat în grabă în bucătărie şi a luat şampania, apoi a aşezat-o pe masa din salon.

– Vă las acum.

A ieşit apoi şi a pornit în sus pe scări, urcând câte două.

Monica Burrows aştepta la primul etaj.

– Este aici. Am văzut-o, era în dormitorul băiatului. A intrat în baia de alături când m-a văzut, a şoptit ea.

– Bine. Lasă-mă pe mine. Du-te jos şi postează-te lângă uşa de la intrare.

– Bine. Strigă dacă ai nevoie de ajutor.

Simon a privit-o pe Monica coborând scările în fugă. Apoi s-a oprit lângă uşa băii, aşteptând ca Joanna să iasă.

Ţipătul lui Zoe a răsunat dinspre bucătărie.

– Simon! a strigat ea. În bucătărie!

– Warburton! i s-a alăturat vocea ducelui.

Simon a coborât în fugă cele două etaje, a traversat holul şi a intrat în bucătărie.

– Scoate-l de aici! a ţipat Zoe, înfricoşată de omul care stătea în spatele uşii de la bucătărie, făcând cu stoicism fotografii chiar şi după ce Simon îl pusese la pământ şi apoi i-a smuls aparatul din mână.

– Nu-mi fac decât meseria, şefule.

Omul s-a strâmbat când Simon i-a îndesat aparatul înapoi în braţe, fără rola de film, însă, şi l-a împins de la spate spre ieşire. I-a scos portofelul din buzunarul de la spate al jeanşilor şi a notat numele omului de pe permisul de şofer.

– Vei fi acuzat de intrare prin efracție. Iar acum ieși dracului de aici.

Simon a deschis ușa, l-a aruncat afară pe fotograf și a trântit ușa în urma lui. În bucătărie, Zoe, încă tulburată, era mângâiată de duce.

– Te simți bine? a întrebat el.

– Da. Este vina mea. Nu am încuiat ușa din dos.

– Ba deloc. Este datoria lui Warburton să se ocupe de problemele de securitate. Prea multă delăsare din partea ta.

– Scuzele mele, domnule.

– Nu îl acuza pe Sîmon, Art. El îmi amintește mereu să încui toate ușile. Este minunat și nu știu ce m-aș face fără el, a zis Zoe pe un ton defensiv.

– Bine zis! Este un tip grozav, nu-i așa, Simon? a spus Joanna, intrând în bucătărie în spatele lui.

Simon a întors capul și și-a dat seama în clipa aceea că o găsise.

– Ei bine, ar fi cazul să ne continuăm seara, a remarcat ducele iritat. Te chemăm dacă vom avea nevoie de tine, Warburton, bine?

– Da, domnule.

Simon a ieșit din bucătărie și a urcat scările spre dormitorul lui Jamie. Era așa cum crezuse. Intrând în baie, a văzut rama goală aruncată în coșul de gunoi. Cântecelul pentru copii, minunat brodat, care stătuse ascuns în spatele geamului tot acest timp, păstrându-și nevinovat secretul, dispăruse.

– Ne ducem cu toții la vale, a murmurat Simon pentru sine ieșind din baie și urcând scările spre dormitorul lui.

A căutat în grabă în buzunar mobilul, apoi a format un număr.

– Domnule, este aici și a găsit-o.

– Unde este?

– Jos, se bucură de o cină plăcută cu al treilea moștenitor al tronului. Nu o putem atinge și ea o știe prea bine.

– Ne-am asigurat că O'Farrell nu o va ajuta. I-am găsit povestea pe calculator. Nu aștepta

decât scrisoarea. Iar Welbeck Street este înconjurată. De data asta nu mai poate scăpa.

– Nu, dar în momentul acesta, cu Alteţa Sa în casă, nu prea avem ce face.

– Atunci trebuie să îl scoatem de acolo imediat.

– Da, domnule. Şi, dacă îmi permîteţi, am o idee.

– Să aud.

Simon i-a spus.

– Seara aceasta mi-a dovedit ceea ce ştiam deja. Zoe, nu mai poţi sta aici. Te mut la palat fără întârziere, unde cel puţin vei fi în siguranţă. Art a lăsat jos cuţitul şi furculiţa. Apropo, a fost delicios. Acum vă rog să mă scuzaţi, doamnelor. Trebuie să merg la baie.

Joanna şi Zoe l-au privit ieşind din sufragerie.

– Decî, ce crezi? a întrebat Zoe.

– Despre ce?

– Despre Art, desigur! Eşti foarte tensionată în seara asta, Jo. Abia dacă ai deschis gura în timpul mesei. Te simţi bine?

– Da, scuză-mă, sunt doar obosită, asta-i tot. Cred că prinţul tău este... foarte drăguţ.

– Eşti sigură? Nu pari convinsă, a zis Zoe încruntându-se.

– Ei, da, este un pic cam... regal, dar nu e vina lui, a zis Joanna.

– Este regal, nu? a râs ea, nesigură. Eu... nu mai sunt sigură de nimic, a şoptit Zoe.

– De ce?

– Ah, nu ştiu.

– Este vorba de altcineva?

Joanna hotărâse să îşi pună la încercare bănuiala. Văzuse felul în care Zoe îl privea pe Simon în seara asta.

– Da... ar putea fi, dar nu sunt sigură că îi place de mine.

– Ei bine, nu ştiu cine va fi mai dezamăgit dacă îi pui punct: Art sau galantul tău apărător, a zis Joanna pe un ton glumeţ.

– Ce vrei să spui?

Joanna a aruncat o privire neliniştită spre ceas.

– Păi... nimic. Simon ţine foarte mult la tine.

– Serios?

În ochii lui Zoe se vedea o luminiţă.

– Da, şi mai cred că ar trebui să faci ce îţi dictează inima. Acum nu imi doresc decât să fi avut mai mult timp la dispoziţie cu Marcus. Nu îţi risipi timpul, i-a şoptit Joanna în ureche în clipa când a reapărut Art. Este rândul meu să merg la baie. Mă întorc într-o clipă.

Ochii Joannei s-au umplut cu lacrimi neaşteptate când s-a ridicat, i-a aruncat lui Zoe o ultimă privire şi apoi a dispărut din încăpere.

Monica i-a făcut semn lui Simon, care aştepta în dosul uşii sufrageriei, când Joanna a trecut pe lângă ea pe hol şi a pornit în sus pe scări. El a încuviinţat din cap şi a dus telefonul la ureche.

– Acum, domnule.

Încuiată în baie, Joanna a format grăbită numărul lui Steve.

– Eu sunt. Ies în două minute. Pregăteşte bicicleta, bine? Şi nu mai sta să pui întrebări.

Abia descuiase uşa băii când a auzit vaietul sirenelor şi o voce care bubuia dintr-un megafon.

– Aici poliţia. Avem o alertă cu bombă în Welbeck Street. Toţi locatarii sunt rugaţi să îşi părăsească locuinţele imediat. Repet, toţi locui...

Joanna a lovit cu pumnul în perete de disperare.

– Rahat! Rahat! Rahat!

Simon a apărut în sufragerie.

– Alteţa Voastră, domnişoară Harrison, trebuie să plecăm acum.

– Ce este? Ce s-a întâmplat? a întrebat Zoe, ridicându-se.

– Ce se petrece acolo? a întrebat ducele, enervat.

– O alarmă cu bombă, domnule. Mă tem că trebuie să evacuăm clădirea. Dacă aţi vrea să mă urmaţi, o maşină aşteaptă deja în faţă.

– Unde este Joanna? a întrebat Zoe, mergând împreună cu Art în urma lui Simon.

– Este sus, la baie. O conduc eu afară, a strigat Monica Burrows din capătul scărilor.

– Ar trebui să o aşteptăm, a spus Zoe.

Sus, Joanna a simţit oţelul rece şi dur în spinare.

– Spune-le să plece, a şoptit femeia.

– Ne vedem afară, bine? a strigat Joanna cu voce tremurată.

– Bine! a auzit-o pe Zoe spunând, apoi uşa s-a trântit şi casa s-a cufundat în tăcere.

– Nu te mişca. Am ordin să trag.

Monica a condus-o spre camera lui Jamie, ţinându-i pistolul înfipt în partea inferioară a spatelui. Simon a intrat după câteva minute.

– Las-o, Monica. Am eu grijă de ea.

Simon a ridicat braţul şi Joanna i-a văzut arma. Ţeava care o împungea în spate s-a retras, iar Joanna s-a prăbuşit pe pat. A privit-o pe femeie şi a recunoscut-o de la lansarea fondului memorial.

– Joanna.

L-a privit în ochi.

– Ce?

– De ce nu ai renunţat la povestea asta când ai avut şansa?

– Dar tu de ce m-ai minţit?! Toate minciunile pe care mi le-ai turnat în Yorkshire! Tu... m-ai lăsat să cred că am dreptate.

– Pentru că încercam să îţi salvez viaţa.

– Ai ajuns prea târziu, oricum, a zis Joanna cu o bravadă pe care nu o simţea. Alec ştie totul. Până la ora aceasta, probabil a transmis deja povestea. Iar dacă mi se întâmplă ceva, va şti de ce.

– Alec este mort, Joanna. L-au găsit în apartamentul prietenului său din zona docurilor şi l-au oprit la timp. Mă tem că jocul s-a sfârşit.

I-a scăpat un geamăt îngrozit.

– Nemernicule! Dar... eu am scrisoarea şi tu nu, a adăugat ea sfidătoare.

– Percheziţioneaz-o, Burrows.

– Ia mâinile de pe mine!

În timp ce Joanna încerca să scape din prinsoarea femeii, s-a auzit detunătura unui glonț care a ieșit din arma lui Simon. Joanna și Burrows s-au întors și au văzut că glonțul pătrunsese în zid și se înfipsese în tencuială. Pe chipul Joannei a apărut frica animalică atunci când a văzut ochii reci și nemiloși ai lui Simon. Iar pistolul din mâna lui era îndreptat spre ea.

– Decât să fii supusă la umilința unei percheziții corporale, Jo, de ce nu ne dai ce îți cerem? Așa, nimeni nu va fi rănit.

Joanna a încuviințat din cap înfrântă, incapabilă să mai vorbească. A băgat mâna în buzunarul rochiei, de unde a scos o bucățică de material. I-a întins-o lui Simon.

– Poftim. Ai obținut ce voiai. Câți oameni a trebuit să omori ca să pui mâna pe ea, Simon?

Simon a ignorat-o, făcându-i semn lui Burrows să își îndrepte arma spre Joanna și în schimb și-a concentrat atenția asupra bucății de material din mâna lui.

Ring a Ring o' Roses...

Cuvintele – și ceea ce semnificau – formau o splendidă broderie pe materialul textil. Simon l-a întors și, în ciuda fricii chinuitoare, Joanna s-a simțit fascinată de faptul că adevărul va fi dezvăluit după toți acești ani. L-a urmărit pe Simon care a scos întăritura, iar acolo, însăilată pe partea din spate a broderiei, era o bucată groasă de hârtie velină, identică cu cealaltă hârtie pe care i-o trimisese Grace.

Simon a scos un briceag și a tăiat cusăturile precise. Într-un final, hârtia s-a desprins. A citit-o și i-a întins-o Monicăi.

– Asta este.

După ce a împăturit cu atenție scrisoarea în buzunarul interior al jachetei sale, a îndreptat din nou arma spre ea.

– Și cu tine ce să facem? Mi se pare că știi prea multe.

Ea nu mai putea privi în ochii care deveniseră niște așchii de oțel rece.

– Doar nu mă poți omorî cu sânge-rece, Simon. Iisuse, ne știm de atâția ani, am fost prieteni buni toată viața. Dă-mi... dă-mi șansa

să fug. O să... dispar. Nu o să mă mai vezi niciodată.

Monica Burrows l-a văzut pe Simon ezitând.

– O fac eu, a zis ea.

– Nu! Este datoria mea.

Simon a făcut un pas înainte, în timp ce Joanna s-a dat în spate, iar inima îi bătea nebunește și capul îi vâjâia.

– Simon, pentru numele lui Dumnezeu! a țipat ea, ghemuindu-se în colțul camerei.

El s-a aplecat deasupra ei până ce fața lui aproape că o atingea pe a ei, cu pistolul îndreptat spre pieptul ei.

– Simon, te rog! a țipat ea.

El a clătinat din cap.

– Nu uita, Joanna. Acesta este jocul *meu*. Jucăm după regulile *mele*.

S-a uitat la el uimită, cu vocea înecată de frică.

– Mă predau.

– Bang, bang! Ai murit!

Joanna abia a avut timp să țipe înainte de a auzi două împușcături trase de aproape și a se prăbuși la podea.

Simon a îngenuncheat și i-a verificat pulsul, apoi i-a ascultat bătăile inimii.

– Este moartă. Sună și spune-le că misiunea a fost îndeplinită din toate punctele de vedere. Eu curăț aici și apoi o duc la mașină.

De unde se afla, Burrows a studiat trupul căzut pieziș al Joannei.

– O știai din copilărie?

– Da.

– Doamne, a suspinat ea, ai avut nevoie de nervi de oțel.

S-a apropiat de corpul ei și s-a aplecat, gata să verifice pulsul Joannei.

El s-a întors să o privească.

– Știi regulile serviciului, Burrows. Nu există loc pentru sentimente. Mă asigur eu că a murit.

Și a tras din nou.

Cincisprezece minute mai târziu, Welbeck Street era pustie când s-a deschis ușa de la intrare. Echipa de supraveghere de peste drum

i-a urmărit pe Warburton şi pe Burrows care susţineau trupul de-a parte şi de cealaltă, îndreptându-se spre o maşină parcată la distanţă de câţiva metri.

– Au pornit acum, a zis unul dintre ei în aparatul de emisie-recepţie.

Zece minute mai târziu, urmăriţi la mică distanţă de o maşină de sprijin, au parcat pe o stradă aflată la marginea porţii unei fabrici. Transferând trupul din maşina lor în cea parcată la distanţă de câţiva metri, s-au urcat într-o alta şi au plecat în trombă. Douăzeci de minute mai târziu, o explozie imensă a fărâmiţat liniştea străzilor din jur.

CAPITOLUL 41

Simon a băgat mâna în buzunar şi a scos scrisoarea. A întins-o peste birou.

– Poftim, domnule. Întreagă şi nevătămată, în sfârşit.

Sir Henry Scott-Thomas a citit-o fără nici un semn de emoţie.

– Îţi mulţumesc, Warburton. lar corpul a fost plasat fără probleme?

– Da.

Sir Henry i-a cercetat chipul lui Warburton.

– Pari epuizat, omule.

– Recunosc că am avut de făcut un lucru extrem de neplăcut, domnule. Era prietena mea din copilărie.

– Şi te asigur că nu se va uita. Lasă-mă să îţi spun că loialitatea de gennl acesta este rară. Te voi recomanda pentru o avansare imediată. La finalul lunii vei regăsi în contul bancar şi un bonus excelent, pentru tot efortul depus.

– Cred că trebuie să mă duc acasă şi să dorm. Stomacul lui Simon a chiorăit. Mâine va fi o altă zi dificilă când se va descoperi cine a fost ucis în explozia bombei.

Sir Henry a încuviinţat din cap.

– După înmormântare, îţi sugerez să îţi iei un scurt concediu; zboară într-un loc cald şi însorit.

– Chiar asta mă gândeam să fac, domnule.

– Numai două întrebări înainte să pleci: cum a rezistat Burrows?

– A fost destul de zdruncinată după aceea. Am sentimentul că nu a mai văzut pe nimeni ucis de aproape.

– Genul acesta de întâmplări separă băieţii de bărbaţi, ca să zic aşa. A văzut conţinutnl scrisorii?

– Nu, domnule, nu a văzut-o. Vă pot asigura că habar nu are despre ce a fost vorba, a replicat Simon.

– Bravo! Ai făcut o treabă excelentă, Warburton, o treabă foarte bună. Noapte bună!

– Noapte bună, domnule!

Simon s-a ridicat şi s-a apropiat de uşă. Apoi s-a oprit şi s-a întors.

– Un ultim lucru, domnule.

– Da?

– Poate că sunt sentimental, dar ştiţi cumva unde sunt rămăşiţele lui Grace? Mă gândeam că după toate acestea, ar fi drept să o readucem lângă soţul pe care l-a iubit.

Bătrânul a răspuns după o oarecare pauză.

– Chiar aşa. Mă voi ocupa. Noapte bună, Warburton!

Simon a reuşit să nu vomite înainte de a ajunge la toaleta bărbaţilor, aflată mai sus, pe coridor. Acolo a vărsat totul, apoi s-a prăbuşit la podea, şi-a şters gura cu mâneca, înţelegând pe de-a-ntregul ce îl scosese din minţi pe Ian.

Nu va uita niciodată frica din ochii ei, privirea trădată pe care a aţintit-o spre el când a apăsat pe trăgaci. Simon şi-a luat capul în mâini şi a început să hohotească.

Pe drumul spre Dorset în zorii zilei următoare, Sir Henry Scott-Thomas a citit cu atenţie scurtnl articol de pe pagina a treia a ziarului *The Times.*

JURNALISTĂ UCISĂ ÎN EXPLOZIA UNEI BOMBE

O bombă plasată într-un autovehicul a explodat lângă o fabrică din Bermondsey aseară, ucigându-i atât pe şoferiţă, o jurnalistă de 27 de ani, cât şi pe editorul ei. Explozia s-a petrecut după o serie de apeluri telefonice false, care au făcut ca o parte din cartierul West End să fie închis traficului timp de două ore. Se crede că victimele sunt Joanna Haslam, care lucra pentru Morning Mail, *şi Alec O'Farrell, editorul redacţiei de ştiri a aceleiaşi*

publicații. Poliția bănuiește că erau pe punctul de a dezvălui un complot pus la cale de IRA. După atacul cu bombă de la Canary Wharf[21] în februarie, poliția este în alertă maximă...

A căutat printre celelalte articole din ziar, până ce ochii i-au căzut pe un scurt articol din josul paginii paisprezece.

CORBII SE REÎNTORC ÎN TURN

În dimineața acesta, celebrii Beefeaters din Turnul Londrei au anunțat că s-au întors acasă corbii. Aceştia, despre care tradiția spune că păzesc turnul de 900 de ani, au dispărut în mod misterios în urmă cu şase săptămâni. A urmat o căutare la nivel național, dar fără rezultat. Deşi în timpul celui de-al Doilea Război Mondial zgomotul provocat de raidurile aeriene a redus numărul lor la numai unul, Turnul nu a rămas niciodată fără corbii care il păzesc. Protejați prin Decretul Regal semnat de regele Carol al II-lea, legenda spune că dacă aceste păsări vor părăsi vreodată Turnul pentru totdeauna, monarhia va cădea.

Acesta este motivul uşurării simțite de îngrijitorul corbilor când a descoperit că Cedric, Gwylum, Hardey şi ceilalți s-au înapoiat aseară, târziu, în adăpostul lor de lângă Tower Green. După o masă copioasă, îngrijitorul a constatat că sunt într-o condiție fizică excelentă, dar nu a putut să explice dispariția lor temporară.

*

– Am ajuns, domnule.

– Mulțumesc.

Şoferul a făcut manevrele necesare pentru a-l scoate din maşină pe Sir Henry şi scaunul său cu rotile.

– Încotro, domnule?

Sir Henry a arătat spre locul nnde voia să ajungă.

– Mă poţi lăsa aici şi întoarce-te să mă iei în zece minute.

– Prea bine, domnule.

Odată plecat şoferul, Sir Henry a privit cu atenţie mormântul din faţa lui.

– Aşadar, Michael, ne întâlnim din nou.

A fost nevoie de toată energia sa pentru a deschide capacul canistrei pe care o strângea în mână.

– Odihneşte-te în pace, a mormăit el, aruncând conţinutul canistrei peste mormânt. Particulele păreau să danseze în lumina strălucitoare a soarelui din zori, multe dintre ele aşezându-se pe tufa de trandafiri care creştea pe mormânt.

Sir Henry a văznt că mâinile sale deformate tremurau şi a simţit o durere neîntreruptă şi crescândă în piept.

Nu conta. În sfârşit, totul se terminase.

District faimos din Londra, unul dintre cele două centre financiare principale ale Londrei

CAPITOLUL 42

Zoe privea sicriul care cobora în pământ, încercând să își înăbușe suspinele. S-a uitat la chipurile trase și palide ale părinților Joannei, care stăteau în fața ei, în capul mormântului, și la Simon, al cărui chip era o mască de tristețe.

Când s-a terminat, mulțimea a început să se risipească, unii îndreptându-se spre ceaiul oferit la ferma familiei Haslam, alții înapoi spre Londra, la redacțiile lor. Zoe a mers încet înapoi, spre poarta bisericii, gândindu-se cât de frumos și liniștit era locul acesta, ascuns la marginea micului sat din landă.

– Bună, Zoe. Ce faci? a întrebat Simon, ajungând-o din urmă.

– De la așa și așa la absolut înfiorător, a suspinat ea. Nu pot accepta. Îmi amintesc cum m-a îmbrățișat în bucătărie și acum... ah, Doamne, acum nu mai este. Nici James nu mai este, nici Marcus... Încep să mă întreb dacă nu cumva familia mea este blestemată.

– Te poți ocărî până la sfârșitul lumii, dar nimic nu o va aduce înapoi pe ea sau pe bunicul tău, sau pe Marcus.

– Știu că ziarele au zis că urmărea un complot terorist împreună cu editorul ei. Mie nu mi-a spus nici un cuvânt despre povestea aceasta.

– Nu te poate surprinde.

– Nu. Zoe a înghițit în gol, căci trăirile conflictuale îi lăsaseră gura uscată. Și... tu cum ești?

– Destul de rău, ca să fiu sincer. Tot parcurg în minte ce s-a petrecut în seara aceea, regretând că nu am așteptat-o, așa cum ai spus tu să fac. Simon s-a oprit lângă poartă și a privit înapoi spre mormântul acoperit de pământ proaspăt și luminat de soarele puternic

din Yorkshire. Am cerut un an sabatic, vreau să am timp să cuget la tot ce s-a întâmplat.

– Unde ai de gând să te duci?

– Nu ştiu. Poate voi călători, i-a zâmbit el slab. Simt că nu există nimic care să mă ţină aici, în Anglia.

– Când pleci?

– În următoarele zile.

– O să îmi fie dor de tine.

Cuvintele i-au scăpat de pe buze înainte să le poată opri.

– Şi mie o să îmi fie dor de tine. Şi-a dres glasul. Cum este prinţul şi traiul la palat?

– Bine, a zis ea. Cred că a fost o mişcare practică să mă mut acolo după ce s-a întâmplat. Ca să fiu sinceră, nu mă simt ca acasă, dar sunt încă la început. Am prima apariţie publică împreună cu el mâine. Tocmai o premieră de film, a zâmbit ea.

– Viaţa este ghiduşă, a ridicat Simon din umeri.

– Cu siguranţă.

– Vii acasă la părinţii Joannei, să bei un ceai? a întrebat-o el. Te pot prezenta mamei şi tatălui meu. Sunt foarte impresionaţi că te cunosc.

– Mă tem că nn pot. l-am promis lui Art că mă întorc imediat. Noul meu şofer aşteaptă, a zis ea, arătând spre Jaguarul care aştepta în mica parcare. Asta este. Presupun că este cazul să ne spunem la revedere, a zis ea, ridicându-se pe vârfuri şi sărutându-l pe obraz.

El a strâns-o uşor de mână.

– Mulţumesc. La revedere, Zoe! A fost o mare plăcere să am grijă de tine.

Ea s-a îndepărtat în grabă, nevrând ca el să îi vadă lacrimile. L-a auzit mormăind ceva în şoaptă, aşa că s-a oprit şi s-a întors, cu o expresie plină de speranţă pe chip.

– Ai spus ceva, Simon?

– Nu. Doar... ţi-am urat noroc.

– Bine. Mulţumesc, a zis ea cu un zâmbet trist. La revedere!

El a privit-o urcându-se în Jaguar.

– Draga mea, a adăugat el în timp ce maşina se îndepărta şi dispărea.

În după-amiaza următoare, Simon a traversat coridorul acoperit cu covor gros de la ultimul etaj al Thames House, îndreptându-se spre funcționara în vârstă.

– Bună ziua, am o întâlnire cu Sir Henry la ora trei, a zis el, dar ea nu a răspuns. În schimb, ochii i s-au umplut de lacrimi.

– Vai, domnule Warburton!

– Ce?

– Este vorba de Sir Henry. A murit azi-noapte. Se pare că a făcut un atac de cord care i-a fost fatal. Nimeni nu a putut face nimic.

Obrazul femeii a dispărut în batista din dantelă, îmbibată de lacrimi.

– Înțeleg. Ce... tragic! a zis Simon, reușind la timp să nu îi scape de pe buze cuvântul „ironic". Păcat că nu am fost anunțat.

– Nimeni nu a fost. Se va anunța la ora șase, la știrile de seară. Dar, a zis ea cu un glas smiorcăit, ni s-a spus să ne continuăm activitatea în mod normal. Domnul Jenkins vă așteaptă în biroul lui Sir Henry. Intrați, vă rog.

– Mulțumesc.

Simon s-a apropiat de ușa grea din stejar și a bătut.

– Warburton! Intră, amice.

– Bună ziua, domnule. Simon nu era surprins să îl vadă pe Jenkins rânjindu-i ca un școlar de dincolo de imensul birou. Ce neobișnuit să vă întâlnesc aici!

– Vrei ceva de băut? Lucrurile s-au mișcat foarte repede astăzi, după cum îți închipui. Îmi pare rău că bătrânul a murit, dar trebuie să recunosc că jos respirăm cu toții ușurați. Sir Henry abia se mai ținea de scaun. Cu toții îi cântam în strună, desigur, dar eu, unul, îi îndeplineam sarcinile de ani întregi. Dar, înțelegi, nu vreau să se afle vreo vorbă. Poftim, a zis Jenkins întinzându-i un pahar de coniac. În sănătatea ta!

– Pentru noua dumneavoastră funcție?

Simon a ridicat dintr-o sprânceană în semn de întrebare când au ciocnit paharele.

Jenkins s-a lovit cu un deget peste nas.

– Va trebui să aștepți anunțul oficial.

– Felicitări! Simon s-a uitat la ceas. Îmi pare rău să vă grăbesc, domnule, dar în seara asta plec în concediu şi încă nu am ajuns acasă, ca să îmi pregătesc bagajele. De ce aţi cerut să mă vedeţi?

– Să ne aşezăm, i-a zis Jenkins, arătând spre scaunele din piele dintr-un colţ al încăperii. Ideea este că meriţi vacanţa aceasta, fără îndoială, după această, ăăă, agitaţie. Dar s-ar putea să avem o mică însărcinare pentru tine cât timp eşti în străinătate. Şi nu vreau să implic pe altcineva în situaţia asta, având în vedere cât de delicată este.

– Domnule, eu...

– Monica Burrows a dispărut. Ştim că s-a întors în State cn avionul în ziua de după afacerea din Welbeck Street, pentru că biroul de paşapoarte din Washington a înregistrat-o la intrarea în ţară. Dar până în acest moment nu a apărut la muncă.

– Domnule, cu siguranţă dacă s-a întors în State, nu mai este responsabilitatea noastră, nu-i aşa? Nu putem răspunde pentru faptul că a decis să plece acasă.

– Adevărat, dar eşti sigur că nu a aflat despre ce a fost vorba?

– Sunt sigur, a zis Simon categoric.

– Chiar şi aşa, în împrejurările date, nu sunt deloc liniştit la gândul că informaţii atât de delicate ar fi putut scăpa peste Atlantic. Ultimul lucru de care avem nevoie după toată nebunia aceasta este o asemenea omisiune.

– Înţeleg ce spuneţi, dar vă asigur că nu există nici o omisiune.

– În afară de asta, CIA vrea să ştie ce s-a întâmplat cu Monica. Ca un gest de deschidere, le-am promis că o să te trimit pe tine la ei. Şi cum tot te îndrepţi spre Statele Unite, nu văd nici o problemă.

– De unde ştiaţi? Abia azi-dimineaţă am rezervat biletul spre New York.

– Nici nu voi răspunde la întrebare, a zis Jenkins, ridicând o sprânceană. Dat fiind că Washington este la un pas de New York, atât de dragul celor de la CIA, cu care sper să menţin

o relaţie mult mai strânsă decât predecesorul meu, cât şi a nefericitei situaţii pe care ai reglat-o cu atâta pricepere aici, trebuie să trimit pe cineva. Este mai bine pentru toată lumea dacă acea persoană eşti tu. Vor dori o informare detaliată despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea, starea de spirit a lui Burrows, etc. Vestea bună este că datorită acestei înţelegeri îţi vor fi acoperite toate cheltuielile în acest an sabatic – la clasa întâi. Ţi-am schimbat deja biletul luat azi şi nu va dura decât două-trei zile, până ce îi linişteşti.

– Am înţeles, a zis Simon, înghiţind în sec. Ca să fiu sincer, domnule, nu voiam decât nişte timp liber. Fără îndatoriri de serviciu, a adăugat el ferm.

– Şi îl vei avea. Dar nu uita că un agent secret este toată viaţa un agent secret. Ştii regulile jocului, Warbnrton.

– Da, domnule.

– Bine. Semnează pentru un card de credit pe numele companiei când pleci. Nu exagera, însă.

– Voi face tot posibilul, domnule.

Simon a lăsat paharul pe masă şi s-a ridicat.

– Iar la întoarcere te aşteaptă o promovare. Jenkins s-a ridicat şi el şi i-a strâns mâna. La revedere, Warburton! Ţinem legătura.

Jenkins l-a urmărit pe Warburton până ce a părăsit încăperea. Era un agent talentat, şi atât Sir Henry, cât şi el îi prevăzuseră un viitor măreţ. În povestea Haslam, băiatnl îşi dovedise râvna. Poate un an sabatic în lux îi va amorţi durerea. S-a tratat cu încă un pahar din carafa lui Sir Henry şi a inspectat mulţumit cu privirea noul său domeniu.

Zoe s-a uitat la reflexia ei în oglindă. A tras de părul pe care coafeza venită în camera ei din palat îl adunase strâns într-un coc franţuzesc. „*Prea* strâns", a murmurat ea nervoasă, încercând să îl lărgească şi să îndulcească stilul. Machiajul era şi el prea strident, aşa că l-a şters şi a luat-o de la capăt. Cel puţin rochia – o mare de şifon Givenchy de

un albastru precum cerul nopţii – era uluitoare, chiar dacă nu era stilul pe care şi l-ar fi ales singură.

– Mă simt gătită ca o păpuşă, a şoptit nefericită spre reflexia ei din oglindă.

Şi ca să pună capac la tot, Art o sunase în urmă cu o oră ca să îi spună că întârzia la altă ceremonie la care participa. Asta însemna că erau nevoiţi să se întâlnească în holul cinematografului. Ceea ce însemna la rândul său că atunci când va coborî din maşină, va trebui să înfrunte presa singură. Ba mai rău, o sunase Jamie şi vocea lui i se păruse de-a dreptul nefericită. Nu reuşea să se readapteze la şcoală, iar înţepăturile colegilor i se păreau de nesuportat.

În afară de asta, mai avea douăzeci şi patru de ore până ce trebuia să refuze propunerea de la Hollywood, iar ea încă nn îi spusese nimic lui Art...

– James, Joanna şi Marcus sunt morţi şi Simon a plecat! a strigat ea, apoi s-a prăbuşit la podea cuprinsă de disperare, gândindu-se la ziua de ieri şi revăzându-l în minte pe Simon...

„*Şi mie o să îmi fie dor de tine*", spusese el.

– Oh, Doamne! Îl inbesc! a gemut ea.

Ştia că se lăsa copleşită de milă de sine, când nici o persoană din lume nu ar fi simţit altceva decât invidie pentrn ea. Dar acum i se părea că este cea mai singură persoană de pe pământ...

Deodată i-a sunat telefonul mobil. S-a ridicat, a văzut că era Jamie şi a răspuns.

– Bună, dragule, a zis ea pe nn ton cât pntea de vesel. Cum te simţi?

– Ah, bine. Mă întrebam ce facem în vacanţa de la mijlocul semestrului, săptămâna viitoare.

– Eu... tu ce ai vrea să facem?

– Nu ştiu. Să plec de la şcoală. Şi din Anglia.

– Bine, dragule. Atunci, da, să facem rezervare undeva.

– Poţi face asta? Acum, că locuieşti la palat?

– Păi... Era o observaţie bnnă. O să aflu.

– Bine. Cel puţin poate veni Simon să ne ia, nu-i aşa?

– Jamie, Simon nu mai este aici.

– Ah. Zoe a auzit decepţia din glasul fiului ei. O să îmi fie dor de el.

– Da. Şi mie. Ascultă, O să vorbesc cu Art şi vedem ce putem face.

– Bine, a repetat Jamie, cu o voce cât se poate de nefericită. Te inbesc, mami.

– Şi eu te iubesc. Ne vedem vinerea viitoare.

– Da. Pa!

Zoe a încheiat apelul şi s-a îndreptat spre ferestrele care dădeau spre grandioasele grădini ale palatului. Ar fi dat orice să poată deschide uşa, să coboare în goană Dumnezeu-ştie-câte şiruri de scări şi să traverseze nenumărate coridoare acoperite cu covoare nepreţuite, ca să poată evada în grădini. În ultimele zece zile, mai că îşi pierduse minţile de claustrofobie – ceea ce părea ridicol, având în vedere cât de mare era palatul. Se simţise ca în ziua în care nu putuse ieşi din casa din Welbeck Street. Doar că atunci era cu Simon, iar el o făcuse să se simtă bine.

Cât de mnlt tânjea să se afle din nou în spatele zidurilor sale înalte, să i se permită să iasă pe uşa casei şi să meargă la magazin singură, ca să cumpere o sticlă de lapte! Aici, orice dorinţă a ei era un ordin pentrn angajaţi – primea tot ce cerea. În afară de libertatea de a veni şi pleca dnpă cum dorea.

– Nu pot face asta, a şoptit ea şi apoi a fost contrariată de faptul că îşi exprimase sentimentele pentru prima oară cu voce tare. O să înnebunesc. Ah, Doamne, o să înnebunesc.

Zoe s-a îndepărtat de fereastră, apoi a traversat imensul dormitor dintr-o parte în alta, încercând să gândească la ce avea de făcut.

Îl iubea pe Art destul de mult încât să sacrifice pentru el tot restul personalităţii sale? Ca să nu mai vorbim de fericirea copilului ei? Cnm va fi viaţa lui? Era conştientă după aceste zece zile petrecute la palat că dorinţa „familiei" era ca el să fie ţinut departe de privirea pnblicnlui. Încercase să îl întrebe pe Art ce însemna acest lucru în realitate.

– Oricum mai are opt ani de petrecut la şcoală, dragă. Şi ne putem ocupa de vacanţe pe

parcurs.

– Este fiul tău, îi şuierase Zoe.

S-a auzit o bătaie la uşă.

– Vin, a strigat ea.

Îndesând telefonul mobil în minuscula geantă pe care stilista i-o alesese pentru a se potrivi cu rochia, Zoe a inspirat adânc şi s-a îndreptat spre uşă.

Simon abia a reuşit să ajungă la poartă la timp.

– Vă puteţi îmbarca acum, domnule Warburton? Zborul mai are puţin şi se închide.

– Desigur.

Simon îi întindea femeii biletul de îmbarcare şi paşaportul când a auzit zbârnâitul telefonului mobil.

S-a uitat la număr şi a văzut că era Zoe. A răspuns imediat. Nu putea face altfel.

– Zoe, ce este?

– Este groaznic, a auzit-o el suspinând. Am fugit.

– De unde ai fugit?

– De la palat.

– De ce? Cum...? Unde eşti?

– Mă ascnnd în toaleta unei cafenele din Soho.

– Ce faci?!

Simon abia o auzea.

– Eram pe drum spre o premieră şi i-am spus şoferului că am nevoie la toaletă urgent înainte de a ajunge la cinematograf. Nu pot face asta. Pur şi simpln... *nu pot*. Simon, ce să fac?

El a ignorat semnalele de nerăbdare ale angajaţilor de la poarta de îmbarcare, anzind la celălalt capăt al telefonnlui suspinele de plâns ale lui Zoe.

– Chiar nu ştiu, Zoe. Tu ce vrei să faci?

– Vreau să...

A urmat o pauză, iar femeia din dreptul porţii i-a făcut un semn, trecându-şi mâna peste gât şi arătând spre uşa care ducea la avion.

– Da? a zis el.

– Ah, Simon, vreau să fiu cu tine!

– Eu..., a dat el să zică, dar i s-a pus un nod în gât. Eşti sigură?

– Da! Altfel, de ce m-aş afla într-o toaletă urât mirositoare, într-o rochie care costă mii de lire? Eu... te iubesc!

Femeia de la poartă a clătinat din cap, a ridicat din umeri şi a închis uşa. Simon i-a zâmbit.

– Aşadar, a continuat el, de unde ai nevoie să te salvez de data asta?

I-a spus.

– Bine, a zis el, traversând înapoi coridoarele care mergeau afară. Încearcă să găseşti o ieşire în partea din spate a clădirii – de obicei este prin bucătărie – şi anunţă-mă.

– Ştin, aşa voi face. Mulţumesc, Simon, a zis Zoe, zâmbind larg.

– Ajung la tine în mai puţin de o oră. A, şi apropo...

– Da?

– Şi eu te iubesc.

PIONUL DEVINE REGINĂ

Promovarea unui pion care ajunge în linia a opta pentru a fi schimbat cu cea mai puternică piesă de pe tablă, regina

CAPITOLUL 43

La Paz, Mexic, iunie 1996

Simon a intrat în cafeneaua Cabana, al cărei nume exotic contrazicea aspectul său sărăcăcios. Străzile pe care le traversase în taxi se învecinau cu promenada pitorească şi cu zonele turistice, dar apoi se oprise într-un cartier mai puţin îngrijit al oraşului altfel frumos, dincolo de un zid vopsit cu graffiti, de care se rezema un grup de tineri în aşteptare de ceva acţiune. Dar plaja din faţa sa era uluitoare, Pacificul zărindu-se ca o sclipire acvamarină dincolo de o fâşie de nisip alb, punctată de cei câţiva turişti care se bronzau în plin soare.

I-a comandat mexicanului transpirat din spatele barului un espresso dublu, apoi s-a aşezat la o masă de lângă fereastra deschisă.

A aruncat o privire în jur, dar singura femeie din local era o blondă cu picioare suple şi trupul auriu-arămiu al unei californience. A văzut-o cum se dă jos de pe scaunul înalt de la bar.

– Stă cineva lângă tine? a întrebat ea cu un accent american, apropiindu-se tacticoasă de el.

– Nu, dar aştept pe cineva.

S-a aşezat şi a spus cu un puternic accent de Yorkshire:

– Da, Simon, netotule, pe mine mă aştepţi!

Simon era uluit de transformarea ei. El, care o ştia de când era de-o şchioapă, nu ar fi recunoscut-o nici într-un milion de ani. Singurul lucru care îi rămăsese din cea care era înainte erau ochii căprui.

Au părăsit cafeneaua la scurt timp după aceea, apoi au coborât pe plajă şi s-au aşezat pe

nisip. Voia să știe tot – la fel ca înainte – până la cele mai mici detalii.

– Înmormântarea mea a decurs bine?

– A fost extrem de emoționantă, da. Toată lumea a plâns. Inclusiv eu.

– Mă bucur să aud că le-a păsat de mine, a glumit ea. Ca să spun drept, trebuie să râd, altfel aș izbucni în plâns.

– Te-au iubit, fii sigură de asta.

– Cum erau mama și tata?

– Să îți spun cinstit?

– Desigur.

– Neconsolați.

– Ah, Doamne, Simon, eu... Vocea i s-a frânt, s-a descălțat de sandale și și-a îngropat degetele în nisip. Aș vrea... A clătinat din cap. Aș vrea să le pot spune.

– Joanna, nu s-a putut altfel.

– Știu.

Au rămas tăcuți, privind spre largul mării.

– Cum... supraviețuiești? a întrebat el.

– Ah, mă descurc, dar este destul de greu să fii o persoană fără nume. Am făcut cum m-ai învățat și am aruncat pașaportul pe numele Monica Burrows și cardurile ei de credit de îndată ce am ajuns la Washington, apoi m-am îndreptat spre California și i-am plătit o grămadă de bani omului de contact al cărui nume mi l-ai dat tu ca să mă treacă granița. De câteva săptămâni lucrez într-un bar de aici, dar mai am puțin și rămân fără bani.

– Cel puțin te-am scos din Marea Britanie în viață.

– Da, deși pe de o parte, am început să mă întreb dacă nu îmi era mai bine moartă. Iisuse, este foarte greu, Simon. Încerc din răsputeri să nu renunț, dar...

– Vino aici.

Simon a tras-o spre el, iar ea a plâns cu suspine, dând afară toată suferința pe care o trăia. A mângâiat-o blând pe cap, știind că ar da orice ca lucrurile să nu fi decurs în acest fel.

– Îmi pare rău... Joanna s-a îndreptat și și-a frecat ochii cu încheieturile degetelor. De vină

este faptul că te-am văzut. Totul va fi bine, îți promit.

– Doamne, nu te scuza, Jo. Ai fost de-a dreptul incredibilă. Am ceva pentru tine. Simon a băgat mâna în buzunar și a scos un plic. Așa cum ți-am promis.

– Mulțumesc.

Joanna l-a luat și a scos din el un certificat de naștere american, un pașaport eliberat de Statele Unite și un card pe care era scris un nume.

– Margaret Jane Cunningham, a citit Joanna. Născută în Michigan, 1967... Hei, Simon! M-ai făcut mai bătrână cu un an! Încântătoare veste!

– Scuze. A fost cea mai apropiată variantă pe care am găsit-o pentru un set de acte gata făcute. Ai acolo un număr de asigurări sociale care ar trebui să rezolve orice probleme cu găsirea unui loc de muncă.

– Ești sigur să totul este cușer?

– Joanna, ai încredere în mine, este cușer, dar va trebui să adaugi o fotografie. Am lăsat deschizătura din plastic deschisă, ca să pui o poză. Mă bucur că am făcut-o, că acum semeni cu actrițele din *Baywatch*. Încep să te plac așa.

– Rămâne de văzut dacă blondele se distrează mai mult, a pufnit Joanna. Apropo de blonde, ce mai face Zoe?

– Pitită la adăpost cu Jamie într-o foarte confortabilă vilă din Bel Air. Totul pe banii companiei Paramount.

– Ce?! L-a părăsit pe Art?

– Da. Nu ai citit în ziare?

– Nu, mi-a fost teamă să pun mâna pe vreun ziar în ultimele câteva săptămâni. Mă tot gândeam că o să îmi văd poza pe prima pagină, sub titlul „Căutată de poliție!", a râs Joanna scurt. Știam că Zoe este nesigură în privința lui Art, însă. Oferta de lucru la Hollywood a fost ceea ce a decis-o?

– Asta și altceva, de fapt.

Joanna a văzut cunoscuta roșeață nestăpânită răsărind pe gâtul lui Simon.

– Vrei să spui că...?

El a zâmbit.

– Da. Suntem neruşinat de fericiţi împreună.

– Sunt încântată pentru amândoi. Vechea ta prietenă Margaret Cunningham poate veni la nuntă? l-a întrebat Joanna. Te rog? Nimeni nu m-ar recunoaşte – nici *tu* nu m-ai cunoscut mai devreme...

– Jo, ştii răspunsul. În plus, nu ar fi drept faţă de Zoe şi Jamie. Am aflat amândoi ce povară imensă poate fi păstrarea unui secret. Iartă-mă dacă par dur, dar aşa stau lucrurile.

– Ştiu. Doar că.... îmi este dor de ea. Şi de toţi cei pe care îi iubeam. Joanna s-a lăsat pe spate, privind cerul. Ei bine, slavă Domnului că toată povestea asta înfiorătoare are măcar un final fericit. Atâţia oameni au murit din cauza ei. Inclusiv sărmanul Alec.

– Ştii ce? O să zici că este ciudat, dar cred că i s-ar fi părut un sfârşit potrivit. În definitiv, a intrat în pământ după ce a descoperit cel mai mare scandal al secolului XX. A fost un jurnalist de investigaţie până la sfârşitul vieţii sale.

– Îmi pare rău, Simon, dar mă tem că nu pot justifica moartea unui om dîn cauza acestei poveşti.

– Nu, sigur că nu.

– Încă am coşmaruri cu seara în care „am murit" *eu*, s-a cutremurat Joanna. Am fost convinsă, până la final, că urma să mă ucizi.

– Trebuia să pară real, Jo, ca să o pot convinge pe Monica Burrows. Aveam nevoie de un martor care să sune şi să le spună că îmi dusesem la îndeplinire misiunea murdară.

– Toate jocurile acelea copilăreşti de-a cowboy-ii şi indienii pe care le jucam, a zis ea gânditoare. „Este jocul *meu*, jucăm după regulile *mele*", iar apoi trebuia să spun „Mă dau bătută", iar tu spuneai...

– Bang, bang, ai murit, a continuat Simon. Oricum ar fi, mulţumesc Iui Dumnezeu pentru jocurile acelea. Mi-au oferit un mod perfect de a te avertiza că trebuie să „mori".

– Glonţul acela pe care l-ai tras în peretele din dormitorul lui Jamie era adevărat, nu-i aşa?

– Desigur, a încuviinţat Simon din cap. Îţi spun, deşi următoarele două erau oarbe, eram scăldat în transpiraţie, pentru că nu avusesem timp să parcurg procedura uzuală. Am fost nevoit să încarc arma în timp ce urcam scările spre dormitorul lui Jamie. Dacă nu mă mişcam repede, Monica te-ar fi omorât şi nu îmi puteam asuma acest risc.

– Şi cum ai ucis-o?

– Mă tem că Monica nu se concentra la arma ei când s-a aplecat să îţi verifice pulsul. I-am smuls-o din mână şi am împuşcat-o cu ea înainte să îşi dea seama ce se petrece.

– Dumnezeule, Simon, era mai tânără decât mine...

– Faptul că era atât de lipsită de experienţă ţi-a salvat viaţa, Jo.

Joanna s-a ridicat sprijinindu-se în coate şi i-a cercetat chipul lui Simon.

– Şi când mă gândesc că m-am îndoit de tine. Ce ai făcut tu pentru mine în seara aceea... Nu te voi putea răsplăti nicicând.

– Eu sper numai că la vremea judecăţii, El mă va ierta. La urma urmei, fie mureai tu, fie ea.

– Şeful tău a fost recunoscător când a pus mâna pe comoară, după atâta timp? a întrebat Joanna.

– Foarte. Poate pare o prostie, dar mi-a fost milă de el la final. Nu făcea decât să îşi îndeplinească datoria. Încerca să protejeze un lucru în care credea.

– Nu, Simon, nu pot vărsa nici o lacrimă pentru el. Gândeşte-te la toţi cei care au murit – Grace, William, Ciara, Ian Simpson, Alec, sărmanul de Marcus...

– Dar nu el a provocat toată această nebunie, nu?

– Nu, ai dreptate.

– Ei bine, bătrânul a murit în urma unui atac de cord fatal în ziua de după ce i-am dat scrisoarea.

– Nu te aştepta să îl plâng.

– Nici nu mă aştept. Dar partea ciudată este că mi-am dat seama unde era ascunsă

scrisoarea numai cu câteva ore înainte se ajungi tu în Welbeck Street.

– Cum așa?

– Îl așteptam pe ducele de York, ca să îl conduc înapoi la Londra și am văzut pe perete un goblen înrămat. Era aproape identic cu cel pe care îl văzusem atârnat deasupra patului lui Jamie, în urmă cu câteva săptămâni. Dacă aș fi ajuns acolo mai devreme, toată întâmplarea aceasta ar fi putut fi evitată. S-a lăsat pe spate pe nisip. Știu cum ai aflat unde se afla.

– Știi?

– Da. O pasăre bătrână și vicleană, după toate aparențele, a zis Simon, cu o sclipire din ochi.

– Este în siguranță?

– Așa cred. Undeva prin America, după câte am aflat.

– Mă bucur. Este o femeie de nădejde, a zis Joanna încetișor. Presupun că te-a frapat ironia întregii povești? Mă refer la faptul că fostul iubit al lui Zoe poartă același titlu.

– Da. Ciudat, nu? Se pare că actualul duce a fost devastat când l-a părăsit Zoe... S-ar putea spune că istoria se repetă.

– Așa s-ar putea spune, a încuviințat Joanna. În afară de asta, probabil ți-ai dat seama deja de ce era atât de pornit palatul împotriva relației dintre Zoe și duce? Vreau să spun că sunt înrudiți prin James. Sunt veri, ceea ce înseamnă că Jamie este...

– Oprește-te, Jo, s-a cutremurat Simon. Tot ce pot spune este că nu este neobișnuit printre cei din aristocrație să se căsătorească cu rude de sânge. Majoritatea membrilor caselor regale europene sunt înrudiți unii cu alții.

– Ce mizerie! a oftat Joanna.

– Da. Dar ca să schimbăm subiectul, ați decis încotro vei pleca?

– Nu, în afară de faptul că o să îmi spun „Maggie" – întotdeauna am urât numele „Margaret", a zis Joanna, zâmbindu-i slab. Cel puțin acum, că sunt cetățean american cu toate drepturile, pot începe să mă gândesc la această chestiune. O să râzi, sunt sigură, dar

întotdeauna am visat să scriu un roman de spionaj.

– Jo...

– Simon, vorbesc serios. Adică, să fim serioşi, oricum nimeni nu va crede povestea, aşa că de ce nu? Desigur, aş schimba numele.

– Te avertizez, nu o face.

– Vom vedea. Mai bine spune-mi ce ai de gând tu.

– Eu şi Zoe am decis să rămânem în Los Angeles deocamdată. Ne-am gândit că este bine să o luăm de la capăt şi se pare că Zoe va fi asaltată de oferte de muncă după premiera cu *Blithe Spirit*. Acum câteva zile am fost să vizităm o şcoală pentru Jamie. La fosta şcoală a fost foarte nefericit, dar aici toată lumea are părinţi celebri şi va simţi că este la fel ca toţi ceilalţi.

– Dar serviciul tău?

Simon a ridicat din umeri.

– Nu am hotărât nimic încă. Agenţia mi-a oferit să mă transfer aici, dar Zoe are ideea aceasta nebună că aş putea deschide un restaurant. Vrea să mă susţină.

Joanna a chicotit.

– Mereu vorbeam despre asta. Dar crezi că ai putea să laşi în urmă vechiul stil de viaţă?

– Adevărul este că eu nu sunt un ucigaş. Faptul că am luat vieţi în timpul acestei întâmplări o să mă bântuie de-a pururi, a zis Simon, clătinând din cap. Dumnezeu să mă ajute dacă Zoe sau Jamie va descoperi vreodată ce am făcut.

Joanna a pus o mână peste mâna lui.

– Mi-ai salvat viaţa, Simon, asta ai făcut.

– Da. I-a luat mâna şi a strâns-o. Joanna, ştii că pentru binele tău, nu ne mai putem vedea niciodată.

– Ştiu, a zis ea ridicând din umeri mâhnită.

– Apropo, mai am ceva pentru tine.

Din buzunarul pantalonilor a scos un plic şi i l-a întins.

– Ce conţine?

– Douăzeci de mii de lire în dolari – bonusul care mi s-a plătit pentru găsirea scrisorii. Banii

sunt ai tăi de drept şi o să te ajute să te pui pe picioare.

Ochii Joannei s-au umplut de lacrimi.

– Simon, nu îi pot lua.

– Sigur că poţi. Zoe câştigă o avere, iar şeful meu a insistat să îmi achite toate cheltuielile cât timp mă aflu în State, ca să investighez dispariţia Monicăi.

– Îţi mulţumesc, Simon. Îţi promit că îi voi folosi cu chibzuinţă.

– Sunt convins că aşa vei face.

A privit-o pe Joanna împăturind plicul şi băgându-l în rucsac.

– Mai este ceva acolo, ceva ce m-am gândit că ar trebui să ai măcar satisfacţia de a-l citi, a adăugat el. Aşadar... A ajutat-o să se ridice în picioare. Mă tem că a venit clipa să ne luăm la revedere, a zis el şi a îmbrăţişat-o strâns.

– Vai, Doamne, a plâns ea pe umărul lui. Nu pot suporta gândul că nu te voi mai vedea.

– Ştiu. I-a şters lacrimile blând, cu un deget. La revedere, Butch!

– Ai grijă de tine, Sundance! a şoptit ea.

Cu un mic semn de rămas-bun, s-a întors cu spatele. Abia după ce el a părăsit plaja Joanna şi-a luat rucsacul şi s-a apropiat de malul apei.

Îngenunchind pe nisip, a găsit un şerveţel în care să îşi sufle nasul. Apoi a căutat în plicul pe care i-l dăduse, a scos foaia de hârtie şi a despăturit-o.

York Cottage
Sandringham
10 mai 1926
Dragul meu Siam,

Te rog să înţelegi că numai dragostea pentru tine mă împinge să scriu această scrisoare, teama că alţii ar vrea să îţi facă rău depăşind grija faţă de mine sau simţul practic. Cu voia lui Dumnezeu, sper să îţi fie înmânată fără nici un incident de mâinile grijulii cărora o voi încredinţa.

Trebuie să îţi dau fericita veste a venirii pe lume a fetiţei noastre. Are deja ochii tăi şi poate şi nasul tău. Chiar dacă sângele care îi

curge prin vene nu este sânge regal, copilul nostru este o adevărată prințesă. Cât mi-aș dori ca tatăl ei să o poată vedea, să își poată ține copilul în brațe, dar desigur, acest lucru este imposibil, o tristețe îngrozitoare pe care va trebui să o duc tot restul zilelor mele.

Dragul meu, te implor să ascunzi această scrisoare. Amenințarea pe care o reprezintă existența ei pentru cei câțiva care știu adevărul ar trebui să fie de ajuns să te apere până la sfârșitul vieții. Am încredere că o vei distruge atunci când va veni timpul să părăsești acest pământ, de dragul fiicei noastre și pentru ca istoria să nu o rețină.

Nu voi mai putea să îți scriu, iubirea mea.

A ta, pentru totdeauna

Scrisoarea era semnată cu vestita înfloritură, fotocopia neputând diminua magnitudinea a ceea ce tocmai citise Joanna.

O mică prințesă, născută în familia regală, dar al cărei tată era un om de rând, ajuns într-o situație extraordinară. Un copil care la momentul nașterii sale era a treia în linia de succesiune, cu mici șanse de a ajunge pe tron. Dar apoi, printr-o întorsătură a sorții, prin care alții au pus dragostea înaintea datoriei, mica prințesă a ajuns regină.

Joanna s-a ridicat în picioare, ținând scrisoarea în mână, tentată să se răzbune pentru viața ei și a altora care fuseseră distruse și ținând-o strâns în pumn. Furia a părăsit-o la fel de repede cum o cuprinsese.

– În sfârșit, s-a terminat, a șoptit ea nălucilor care poate o ascultau.

Joanna s-a apropiat de marginea apei, a rupt scrisoarea și a privit bucățelele care fluturau duse de vânt. Apoi s-a întors și a mers spre cafeneaua Cabana, pentru a-și îneca suferința într-un pahar de tequila.

Așezată cu o băutură în față, la bar, Joanna a înțeles că noua ei viață începea astăzi. Trebuia să găsească undeva puterea de a o accepta – de a merge mai departe și de a lăsa trecutul în urmă.

În mod normal, lucrul acesta ar fi posibil cu ajutorul familiei şi al prietenilor. Dar ea era complet sigură.

– Cum pot face una ca asta? a murmurat ea comandând al doilea cocktail. Îşi dădea seama că folosise vizita iminentă a lui Simon ca pe un colac de salvare. Acum, că el plecase, legătura cu viaţa ei dinainte se rupsese pentru totdeauna. Ah, Doamne, a şoptit ea, în clipa când şi-a dat seama de enormitatea situaţiei.

– Bună, ai un foc?

– Nu fumez, îmi pare rău.

Joanna a ignorat vocea masculină cu puternic accent american. Aici, în Mexic, bărbaţii se învârteau îu jurul ei ca muştele atrase de miere.

– Bine, vreau o brichetă şi un suc de portocale, a auzit ea vocea spunându-i barmanului, apoi l-a văzut cu coada ochiului pe omul care s-a urcat pe scaunul de lângă ea.

– Vrei o suplimentare?

– Nu...

Expresia tipic englezească a făcut-o să întoarcă capul spre vecinul ei de bar. Era bine bronzat, purta o pereche de pantaloni scurţi coloraţi, un tricou şi o pălărie de paie trasă adânc peste părul lung şi negru. Abia când i-a văzut ochii – bronzul accentuat scoţându-le în evidenţă culoarea albastră –, l-a recunoscut.

– Nu cumva te ştiu? a rânjit el la ea. Nu eşti Maggie Cunningham? Cred că am fost colegi timp de un an la Universitatea din New York, pe vremuri.

– Eu...

Joanna a îngăimat câteva cuvinte, simţind cum inima îi bate cu putere. Să fie o halucinaţie ciudată, provocată de tequila? Sau un test pus la cale de Simon, ca să vadă cum reacţionează? Totuşi, îi spusese „Maggie"...

Joanna îşi dădea seama că se holba la el cu gura căscată, vrând să soarbă tot ce ochii îi spuneau că vede, dar...

– Îţi comand, totuşi. l-a făcut semn barmanului să îi umple paharul. Ce zici să

mergem afară, să mai vorbim despre vremurile de demult?

Urmându-l spre ieşirea din cafenea, a hotărât că cel mai bine ar fi să îşi ţină gura închisă, pentru că ceea ce vedea nu putea... *nu putea* fi adevărat.

În timp ce bărbatul o conducea spre o masă retrasă de pe terasa precară din lemn, a observat că mergea cu un şchiopătat pronunţat. S-a aşezat brusc.

– Cine eşti? a şoptit ea pe un ton funebru.

– Doar ştii cine sunt, Maggie, a zis el, pe tonul lui educat. Noroc! a zis şi a ridicat paharul spre ea.

– Cum... cum ai ajuns aici?

– La fel ca tine, bănuiesc. Apropo, mă numesc Casper – fantoma ta prietenoasă. S-a uitat la ea zâmbind. Şi nu glumesc.

– Vai, Doamne, a răsuflat ea, iar o mână i s-a îndreptat inconştient spre el ca să îl atingă, simţind nevoia să îşi coufirme că era adevărat.

– Iar numele de familie este James. M-am gândit că se potriveşte. Am noroc – am putut să îmi aleg numele, spre deosebire de tine.

– Cum? Unde? De ce...? Marcus, am crezut că ai...

– Murit, da. Şi, te rog, spune-mi Casper, a şoptit el. După cum ştii, pereţii au urechi. Cinstit să fiu, chiar au crezut că voi da ortul popii – am suferit o insuficienţă internă masivă şi am fost în comă mult timp după operaţie. Iar apoi, când mi-am recăpătat cunoştinţa, anunţaseră familia şi presa în legătură cu moartea mea.

– De ce?

– Mi-am dat seama între timp că probabil au făcut-o pentru că nu erau siguri cât de multe ştiam, aşa că m-au ascuns într-un spital privat şi m-au pus sub supraveghere permanentă. Nu puteau risca să mă trezesc şi să torn toată povestea vreunui doctor sau asistente care se întâmpla să se afle lângă mine la momentul acela. Având în vedere că voiau ca totul să pară un simplu accident de vânătoare – fără alte complicaţii – şi că erau convinşi că urma să

mor oricum, pur şi simplu mi-au anticipat decesul. Aşa că atunci când m-am trezit din comă şi mi-am revenit, s-au trezit cu o mare problemă.

– Mă mir că nu te-au omorât şi cu asta, basta, a murmurat Joanna. Aşa rezolvă ei problemele.

– Cred că amicul tău, Simon – sau, altfel spus, vărul meu îndepărtat, a zis Marcus, ridicând din sprâncene – a avut ceva de-a face cu asta. Mi-a zis mai târziu că le-a declarat superiorilor săi că eu smulsesem scrisoarea din mâna lui Ian Simpson şi o ascunsesem undeva înainte de a cădea în apă. De asta m-a împuşcat nemernicul. Aşa că au fost nevoiţi să mă ţină în viaţă o vreme, când m-am trezit, ca să afle ce ştiam. Înţelegi?

– Simon te-a apărat...

– Da. Apoi mi-a dat scrisoarea – sau ce mai rămăsese din ea – ca să le-o înapoiez. Şi mi-a spus să le zic că nu ştiu nimic, în afară de faptul că Ian Simpson mi-a dat bani ca să o găsesc. În clipa următoare, Simon mi-a zis că oficial am murit şi m-a întrebat cum aş dori să mă numesc în noua mea viaţă.

– Ai refuzat?

– Maggie, a oftat Simon, poate că o să spui din nou că sunt un laş, dar oamenii aceia... nu se opresc la nimic. Tocmai mă întorsesem dintre morţi şi nu voiam să mor din nou.

– Nu eşti laş, Marcus... adică Casper. A întins o mână nesigură şi a pus-o peste mâna lui. Mi-ai salvat viaţa în noaptea aceea.

– Şi sunt sigur că Simon mi-a salvat mie viaţa. Este un om bun, deşi eu tot habar nu am ce se petrecea. Poate că într-o bună zi o să mă luminezi.

Marcus şi-a aprins o ţigară, iar Joanna a văzut că mâna stângă îi tremura fără oprire.

– Poate.

– Aşadar, a zâmbit el, iată-mă.

– Unde ai trăit până acum?

– Într-un centru de reabilitare din Miami. Se pare că gloanţele pe care le-am primit în abdomen mi-au atins coloana şi m-am trezit

cu partea inferioară a corpului paralizată. Acum sunt mai bine, dar a durat destul de mult timp până am reînvățat să merg. Și, din păcate, s-a terminat și cu whiskyul pentru mine, a zis el făcând un semn către paharul de suc diu fața lui. Simon m-a instalat într-un loc al dracului de frumos, toate cheltuielile achitate...

– Foarte bine.

Au rămas în tăcere o vreme, uitându-se unul la altul.

– Pare supranatural, a zis Marcus într-un târziu.

– Mie îmi spui, a replicat Joanna.

– Am crezut că Simon își bate joc de mine când m-a sunat să mă cheme în Mexic, ca să mă întâlnesc cu o persoană pe care o cunosc. Nu... nu îmi vine să cred că ești aici, a zis Marcus, clătinând din cap, copleșit de uimire.

– Nu... Mai ales că suntem amândoi „morți".

– Poate aceasta este viața de apoi... Dacă este, atunci îmi place, a zis el, făcând un gest larg spre plajă. Și știi că întotdeauna mi-au plăcut blondele...

– Mar... Casper, fii cuminte, te rog!

– Ei, unele lucruri nu se schimbă niciodată. I-a zâmbit, luându-i mâna și strângându-i-o. Mi-a fost dor de tine, Jo, a șoptit el. Foarte tare.

– Și mie mi-a fost dor de tine.

– Prin urmare, unde mergem de aici? a întrebat-o el.

– Oriunde vrem, presupun. Lumea – în afară de Anglia, desigur – ne este deschisă.

– Ce zici de Brazilia? a propus el. Am aflat de un proiect de film grozav.

Joanna a râs.

– Chiar și agenților de la MI5 le va fi greu să ne găsească în jungla amazoniană. Sunt de acord.

– Bine, haide, a zis el și s-a ridicat. Înainte de a porni să ne planificăm viitorul pe care îl vom petrece împreună, ce ar fi să ajuți ce a mai rămas din mine să ajungă pe plajă? Simt o nevoie violentă de sta întins pe nisip și a săruta fiecare părticică din tine. Chiar și fără sos de ciocolată.

– Bine.
Joanna a zâmbit şi s-a ridicat în picioare.

Din punctul său de observaţie situat deasupra plajei, Simon urmărea tânărul cuplu care traversa încet plaja, cu braţele strânse unul în jurul celuilalt, mergând spre noua lor viaţă.

EPILOG

Los Angeles, septembrie 2017

Simon a găsit-o pe Zoe întinsă pe un şezlong, lângă piscină. I-a privit corpul cu pielea încă netedă şi uşor bronzată, care nu părea să fi îmbătrânit deloc după douăzeci de ani şi două sarcini.

A sărutat-o pe creştet.

– Unde sunt copiii?

– Joanna s-a dus la petrecerea de majorat a unei prietene – în cea mai scurtă fustă pe care am văzut-o vreodată, trebuie să recunosc –, iar Tom este la un meci de baseball. Ai ajuns acasă devreme. A fost mai puţină lume la restaurant azi?

– Nu, era plin, dar am venit să lucrez la nişte acte. Nu mă pot concentra acolo, nici măcar în birou, toată lumea mă întrerupe. Ce citeşti? a întrebat el, privind peste umărul ei.

– Ah, un roman de aventuri apărut săptămâna trecută, despre care vorbeşte toată lumea. Este despre nişte secrete ale familiei regale britanice, aşa că m-am gândit să îl încerc şi eu, a zis ea cu un zâmbet.

Inima a început să îi bată mai tare, aşa cum nu se mai întâmplase de când îşi părăsise fostul loc de muncă. A aruncat o privire spre copertă.

Scrisoarea de dragoste
de
M. Cunningham

„Joanna, nu se poate!"

– Bine, a zis Simon.

– Este foarte tensionat, deşi complet incredibilă povestea, designr. Adică, lncrurile

de genul acesta nu se petrec în realitate, nu-i aşa? Nu-i aşa, Simon? l-a îmboldit ea.

– Nu, sigur că nu. Gata, mă duc înăuntru să îmi pregătesc ceva rece de băut. Vrei ceva?

– Un ceai cu gheaţă ar fi grozav.

Simon a mers spre casă, transpirând din abundenţă. A intrat în biroul lui şi a lăsat pe masă dosarele în care se aflau actele contabile ale restaurantului, apoi şi-a verificat e-mailurile pe iPhone.

l.jenkins@thameshouse.gov.uk
Subiect: Urgent
Sună-mă. A apărut ceva.